

M

TÂN MINH

Truyện ngắn và Tiểu thuyết

Bác sĩ pháp y Tân Minh

Truyện ngắn và Tiểu thuyết

幸存者
Tân Minh

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Vụ Án Nhóm A

Vụ Án Nhóm B

Lời Tựa

Mở Đầu

Vụ Án Thứ 1 - Váy Cưới Màu Máu (1)

Vụ Án Thứ 1 - Váy Cưới Màu Máu (2)

Vụ Án Thứ 1 - Váy Cưới Màu Máu (3)

Vụ Án Thứ 1 - Váy Cưới Màu Máu (4)

Vụ Án Thứ 2 - Bệnh Nhân Ở Thị Trấn Nhỏ (1)

Vụ Án Thứ 2 - Bệnh Nhân Ở Thị Trấn Nhỏ (2)

Vụ Án Thứ 2 - Bệnh Nhân Ở Thị Trấn Nhỏ (3)

Vụ Án Thứ 2 - Bệnh Nhân Ở Thị Trấn Nhỏ (4)

Vụ Án Thứ 3 - Tây Thi Bị Làm Nhục (1)

Vụ Án Thứ 3 - Tây Thi Bị Làm Nhục (2)

Vụ Án Thứ 3 - Tây Thi Bị Làm Nhục (3)

Vụ Án Thứ 3 - Tây Thi Bị Làm Nhục (4)

Vụ Án Thứ 4 - Căn Phòng Chết Chóc (1)

Vụ Án Thứ 4 - Căn Phòng Chết Chóc (2)

Vụ Án Thứ 4 - Căn Phòng Chết Chóc (3)

Vụ Án Thứ 4 - Căn Phòng Chết Chóc (4)

Vụ Án Thứ 5 - Vực Sâu Ác Ý (1)

Vụ Án Thứ 5 - Vực Sâu Ác Ý (2)

Vụ Án Thứ 5 - Vực Sâu Ác Ý (3)

Vụ Án Thứ 5 - Vực Sâu Ác Ý (4)

Vụ Án Thứ 6 - Hai Bà Cháu (1)

Vụ Án Thứ 6 - Hai Bà Cháu (2)

Vụ Án Thứ 6 - Hai Bà Cháu (3)

Vụ Án Thứ 6 - Hai Bà Cháu (4)

Vụ Án Thứ 7 - Những Đứa Trẻ (1)

Vụ Án Thứ 7 - Những Đứa Trẻ (2)

Vụ Án Thứ 7 - Những Đứa Trẻ (3)

Vụ Án Thứ 7 - Những Đứa Trẻ (4)

Vụ Án Thứ 8 - Vách Núi Ăn Thịt Người (1)

Vụ Án Thứ 8 - Vách Núi Ăn Thịt Người (2)

Vụ Án Thứ 8 - Vách Núi Ăn Thịt Người (3)

Vụ Án Thứ 8 - Vách Núi Ăn Thịt Người (4)

Vụ Án Thứ 9 - Âm Thanh Lạ Trong Đêm (1)

Vụ Án Thứ 9 - Âm Thanh Lạ Trong Đêm (2)

Vụ Án Thứ 9 - Âm Thanh Lạ Trong Đêm (3)

Vụ Án Thứ 9 - Âm Thanh Lạ Trong Đêm (4)

Vụ Án Thứ 10 - Chết Nóng Giữa Tuyết Lạnh (1)

Vụ Án Thứ 10 - Chết Nóng Giữa Tuyết Lạnh (2)

Vụ Án Thứ 10 - Chết Nóng Giữa Tuyết Lạnh (3)

Vụ Án Thứ 10 - Chết Nóng Giữa Tuyết Lạnh (4)

Vụ Án Thứ 11 - Cô Dâu Say Ngủ (1)

Vụ Án Thứ 11 - Cô Dâu Say Ngủ (2)

Vụ Án Thứ 11 - Cô Dâu Say Ngủ (3)

Vụ Án Thứ 11 - Cô Dâu Say Ngủ (4)

Lời Kết

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Nhóm A

A1

Người bị hại: Triệu Mộng Hàm

Đặc điểm người bị hại: Cô dâu

Địa điểm: Thành phố Long Biên

Thời gian xảy ra vụ án: Khoảng 21 giờ ngày 7 tháng 9

A2

Người bị hại: Trương Mạnh Mạnh

Đặc điểm người bị hại: Trẻ em

Địa điểm: Thành phố Long Biên

Thời gian xảy ra vụ án: Khoảng 7 giờ 30 ngày 15 tháng 9

A3

Người bị hại: Lý Thắng Lợi

Đặc điểm người bị hại: Người già neo đơn

Địa điểm: Thành phố Long Biên

Thời gian xảy ra vụ án: Khoảng 1 giờ ngày 22 tháng 10

A4

Người bị hại: Cỗ Văn Xương

Đặc điểm người bị hại: Tổng giám đốc doanh nghiệp

Địa điểm: Thành phố Long Biên

Thời gian xảy ra vụ án: Khoảng 1 giờ ngày 20 tháng 11

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Nhóm B

B1

Người bị hại: Thạch An Na

Đặc điểm người bị hại: Cô dâu

Địa điểm: Huyện Lạc Nguyên, tỉnh Nam Hòa

Thời gian xảy ra vụ án: Khoảng 23 giờ ngày 7 tháng 9

B2

Người bị hại: Tập Nhất Nhất

Đặc điểm người bị hại: Trẻ em

Địa điểm: Huyện Sâm Mậu, tỉnh Nam Hòa

Thời gian xảy ra vụ án: Khoảng 12 giờ ngày 14 tháng 9

B3

Người bị hại: Lưu Thúy Hoa

Đặc điểm người bị hại: Người già neo đơn

Địa điểm: Thành phố Trình Thành (giáp huyện Sâm Mậu, tỉnh Nam Hòa)

Thời gian xảy ra vụ án: Khoảng ngày 22 tháng 10

B4

Người bị hại: Tra Miếu

Đặc điểm người bị hại: Con nhà giàu

Địa điểm: Bên đường quốc lộ tỉnh Nam Hòa

Thời gian xảy ra vụ án: Từ 3 giờ đến 6 giờ ngày 21 tháng 11

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Lời Tựa

"Bàn tay có quý vạn kiếp bất phục, nhân gian thái bình nhờ có Phật tâm. Từng tầng từng lớp giải thi ngữ (1), mắt sáng tinh tường rửa oan tình."

(1) Giải thi ngữ: tìm hiểu những manh mối để lại trên thi thể.

Đây là lần thứ năm tôi viết lời đề tựa. Thời gian thoi đưa, từ khi đặt bút viết Lời của xác chết đến nay đã hơn ba năm. Ba năm này là ba năm phong phú, hài lòng nhất trong cuộc đời tôi.

Là một bác sĩ pháp y, trong ba năm qua, câu hỏi mà tôi được hỏi nhiều nhất chính là làm thế nào để cân bằng viết lách với công việc.

Lãnh đạo hỏi, "Một năm cậu viết mấy trăm nghìn chữ như thế, không ảnh hưởng gì đến công việc chứ?"

Độc giả hỏi, "Bình thường công việc của anh bận rộn thế kia, vẫn có thể kiên trì sáng tác, không để độc giả chúng tôi phải đói sách đấy chứ?"

Đối với những câu hỏi như thế, tôi vẫn luôn giữ thái độ im lặng.

Hôm nay, tôi cảm thấy có thể trả lời một lượt tại đây: Hoàn toàn ngược lại với những gì các bạn lo lắng, chuyện viết lách đã tạo rất nhiều động lực cho công việc của tôi, còn công việc bận rộn lại trở thành nguồn cảm hứng để tôi sáng tác. Ba năm này là ba năm tôi tham gia khám nghiệm hiện trường nhiều nhất kể từ khi bắt đầu công tác đến nay.

Do bình thường không có thời gian, nên việc viết lách của tôi bị dồn đến cuối tuần. Mỗi cuối tuần viết hai đến ba mươi nghìn chữ trở thành mục tiêu tôi tự đặt ra cho mình. Nhưng cho dù là cuối tuần, vẫn phải thường xuyên tăng ca. Thời gian sáng tác của tôi luôn bị kéo dài. Từ Lời của xác chết hoàn thành bản thảo trong ba tháng, đến Lời tố cáo lặng thầm hoàn thành trong năm tháng, rồi lại đến Ngón tay thứ mười một và Kẻ dọn rác hoàn thành trong tám tháng, có thể thấy được cường độ công việc của tôi trong những năm qua như thế nào.

Là người thuộc cung Ma Kết nghiêm túc và cẩn thận, đồng thời là bác sĩ pháp y, tôi tuyệt đối không cho phép trong sách của mình có "sạn" về mặt chuyên môn. Vì thế, mỗi vấn đề liên quan đến kiến thức, tôi đều nghiêm túc tra cứu tài liệu, văn kiện để đảm bảo các vấn đề liên quan đến chuyên môn phải chính xác tuyệt đối. Vừa ôn tập vừa học hỏi cái mới, có thể không chút khiếm tốn mà nói rằng, nhờ việc viết sách mà trình độ chuyên môn của tôi cũng đã không ngừng được nâng cao.

Những vụ án mạng khó giải quyết mà tôi tham gia điều tra gần đây vừa hay đã chứng minh được điều đó.

Tuy tăng ca mệt mỏi, nhưng tôi vẫn không chút ngơi nghỉ mà ra ngoài điều tra các vụ án. Tiếp xúc càng nhiều vụ án mạng phức tạp càng giúp tôi thu thập được nhiều tài liệu hơn cho bộ Bác sĩ pháp y Tần Minh, để bộ truyện có thể tiếp tục được kéo dài.

Đây dường như đã trở thành một vòng tuần hoàn tích cực, tôi rất hài lòng với nó.

Nói đến đây, tôi cần phải gửi tới người thân của mình một tiếng "cảm ơn" chân thành.

Nếu không có sự cho đi hết mình của họ, tôi sẽ không có nhiều thời gian

và tinh thần đến thế, bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh cũng chẳng thể kéo dài được. Đương nhiên, người cần được cảm ơn còn có các độc giả của tôi. Khi tôi viết ra những dòng này, tập thứ tư trong bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh - Kẻ dọn rác cũng vừa bắt đầu đăng tải trên mạng, hơn một tháng nữa là có thể phát hành. Mỗi lần phát hành sách mới, là tác giả, tôi khó tránh có chút xúc động. Nhưng những năm qua, ở cùng với các Cầm Tây (biệt hiệu của độc giả của tôi), tôi ngày càng tin tưởng, sự cố gắng của mình nhất định sẽ được đổi lại bằng sự cổ vũ và đón nhận của các bạn.

Cũng nhờ sự cổ vũ và đón nhận không ngừng của các bạn mới có hôm qua, hôm nay và ngày mai của bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh.

Sau khi cảm ơn người thân và độc giả, tôi còn phải đặc biệt cảm ơn biên tập Bao Bao của tôi. Một ngày trước, tôi và cô ấy cùng nhau lên dàn ý cho cuốn sách này. Vì dàn ý khó khăn ấy mà tôi đã ngừng viết trọn nửa năm. Cũng nhờ một ý tưởng bất chợt của Bao Bao mà tôi bắt đầu mở lại máy tính, tiếp tục chiến đấu. Bao Bao là một cô gái đáng yêu, tỉ mỉ, là hậu thuẫn "to lớn" giúp tôi sáng tác bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh (Bao Bao, không phải tôi đang nói đến cân nặng của cô đâu nhé...). Nếu không có một biên tập tốt như thế, tôi nghĩ bộ truyện này sẽ không có được thành công như hôm nay.

Cuốn sách này được viết tiếp sau cuốn Kẻ dọn rác. Câu chuyện bắt đầu từ một sự việc ngoài ý muốn xảy ra khi Đại Bảo kết hôn. Nếu bạn là một độc giả mới của bộ truyện này, đọc đến đây cũng không cần lo lắng, bất kỳ tập nào trong bộ Bác sĩ pháp y Tần Minh cũng đều có thể trở thành khởi đầu cho chuyến đi khám phá thế giới pháp y của bạn, không đọc những tập trước cũng không ảnh hưởng gì.

Cũng như trước đây, tôi vẫn phải nhắc lại:

Bộ "Bác sĩ pháp y Tần Minh" vẫn giữ nguyên bản sắc như cũ: thứ nhất,

dùng các vụ án riêng lẻ làm cơ sở, chèn vào mạch truyện chính; thứ hai, lấy những vụ án có thật để làm nguồn nhằm mục đích chia sẻ kiến thức, không giả dối, không bịa đặt, không thêm thắt; thứ ba, tuyệt đối không vi phạm tinh thần khoa học.

Những tình tiết cụ thể của từng vụ án trong sách đều là hư cấu, tên riêng, địa danh đều là tên giả, nếu có điểm tương đồng với thực tế thì hoàn toàn là trùng hợp ngẫu nhiên, tuyệt đối không liên tưởng đến các sự kiện có thật. Cái gọi là "sự thật" chính là kiến thức chuyên ngành và thái độ nghiêm túc, là những lập luận khéo léo, là trí tuệ và sự sáng suốt của các bác sĩ pháp y trong sách.

Nếu dùng các câu "làm theo ý mình", "quen tay mà làm", "ý văn dào dạt" và "dốc tâm nhọc lòng" để lần lượt mô tả tập một đến tập bốn, vậy tôi muốn dùng "dốc hết công sức" để mô tả lại quá trình viết cuốn sách này.

Để bù đắp cho khả năng viết lách còn yếu của mình, xem như tôi đã dốc hết lòng rồi. Trong cuốn sách này, tôi đã ghi chép lại những trường hợp đặc sắc hơn, thu thập những câu chuyện chân thật, ly kỳ, hấp dẫn hơn. Về cách hành văn, tôi cũng tìm kiếm sự đột phá. Hy vọng sự tiến bộ của tôi sẽ nhận được sự ủng hộ của các bạn.

Viết xong cuốn sách này, tôi sẽ bắt đầu sáng tác tập sáu của bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh.

Trong tập sáu, tôi muốn thử thay đổi mới mẻ hơn một chút. Cả cuốn sách sẽ cấu thành một câu chuyện dài phức tạp. Để rồi, các bạn sẽ có cảm giác như sau khi xem từng tập phim riêng lẻ, đến cuối cùng lại được "thưởng thức" một phiên bản điện ảnh của cả bộ phim truyền hình dài tập vậy. Có chút mong đợi rồi phải không nào?

Đời người là một hành trình không ngừng nghỉ. Bất luận là người viết

lách như tôi, hay độc giả các bạn, thay đổi và trưởng thành là việc diễn ra hằng ngày. Chẳng hạn như, tài khoản Wechat của tôi vốn chỉ để cập nhật tiểu thuyết của mình, bây giờ đã mở rộng thành một kênh chuyên tổng hợp những câu chuyện gây cần thú vị, điều này cũng phải đặc biệt cảm ơn đến đội ngũ biên tập.

Trên Wechat và Weibo, lúc nào tôi cũng nhận được tin tức mà các bạn chia sẻ: học sinh tiểu học đã lên trung học; học sinh trung học phổ thông đã lên đại học; sinh viên ra trường đã đi làm; cả người sắp làm mẹ ngày trước, giờ con cũng biết chạy rồi. Nhưng dù sao, các bạn vẫn luôn ủng hộ anh Tần như trước, phải vậy không?

Tần Minh

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

"Sấm chớp đi đùng, sắc trời âm u,

Nhưng trông gió mưa đến, có thể giữ người lại nơi đây."

- Vạn Diệp Tập -

Đám cưới của Đại Bảo, đồng nghiệp kiêm anh em tốt ở khoa Pháp y, được định vào ba ngày trước lễ đầy tháng của con trai tôi.

Một ngày trước hôn lễ, chúng tôi và Đại Bảo trò chuyện với nhau rất lâu. Có lẽ uống hơi quá chén, cũng có lẽ quen biết đã lâu, chúng tôi ngồi lại cùng nhau cảm khái về cuộc đời, nói những lời chẳng đầu chẳng cuối. Tôi không nhớ mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nhưng khi tôi bị Đại Bảo đánh thức, sắc trời cũng chỉ vừa tờ mờ sáng, Đại Bảo gần như cả đêm không ngon giấc, hai mắt thâm quầng.

Tôi gãi gãi đầu, lảo đảo đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Nhác thấy Đại Bảo quần áo chỉnh tề đang ngồi trên sofa ngẩn người, ánh mắt suy tư.

Lúc đó, tôi như quay lại trước đêm hôn lễ của mình, tâm trạng hưng phấn, hồi hộp ấy, tinh thần bưng bưng ấy, không giống Đại Bảo lúc này chút nào. Trên mặt cậu ấy hiện rõ bốn chữ "thấp thỏm không yên".

"Xem ra, tâm trạng mỗi người trước ngày cưới đều không giống nhau."

Tôi tự nhủ.

*

Đoàn xe rất dài, người đến đa số là bạn bè trong ngành. Trưởng khoa Giám định dấu vết Lâm Đào, nhân viên lái xe Hàn Lượng, tất cả đều ăn mặc vô cùng chỉnh chu. Hàn Lượng còn bình thản, chứ Lâm Đào hưng phấn như thể mình là chú rể vậy. Lâm Đào hưng phấn có thể là vì Long Vũ - cô gái vừa gia nhập đội điều tra của chúng tôi vào năm ngoái Trần Thi Vũ, bây giờ đã trở thành một thành viên không thể thiếu, nói đúng hơn là quân chủ chốt của chúng tôi rồi. Cô ấy bỏ trang phục đơn giản năng động thường ngày, khoác lên mình chiếc váy dài khác hẳn mọi khi, khiến cho tôi suýt thì không nhận ra.

"Đại Bảo, chúc mừng anh!" Long Vũ tiến lại gần, mỉm cười nói, "Đây là tiền mừng của bố và tôi."

"Làm gì có ai đưa phong bì lúc này, nhanh lên nào, chúng ta đi đón dâu trước!" Hàn Lượng cốc đầu Long Vũ, "Lẽ ra thầy phải đích thân đến mừng để Đại Bảo còn dâng trà nữa chứ."

Lâm Đào vội bảo vệ Long Vũ, hất tay Hàn Lượng ra, cười nói: "Đi thôi! Chúng ta đi cưới vợ cho Đại Bảo nào!"

Dọc đường đi suôn sẻ bất ngờ, quả đúng là ngày lành tháng tốt, gió nhẹ mây bay, trên đường còn gặp mấy đoàn xe rước dâu khác.

Suốt dọc đường, mọi người đều vui vẻ hào hứng, đem hết những lời chúc phúc tốt đẹp có thể nghĩ ra nói đi nói lại hàng trăm lần. Đại Bảo cũng bị tác động, gạt bỏ hết tâm trạng thấp thỏm trước đó, bắt đầu nói nhiều hơn.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã đến nhà hàng mà chị Bảo thuê để làm nhà gái, vui mừng hơn hở bước vào thang máy.

Khi chúng tôi vội vàng lấy phong bì ra khỏi túi áo, thì chợt thấy một đám người đứng chặn trước cửa phòng cô dâu.

"Có chuyện gì vậy mẹ?" Đại Bảo là người đầu tiên phản ứng lại, nhanh chóng tiến lên, niềm vui vẫn còn đọng trên nét mặt.

"Không biết Mộng Hàm nhà mình đã xảy ra chuyện gì." Mẹ chị Bảo vừa khóc vừa nói, "Sáng dậy gõ cửa mãi không được, mẹ bèn gọi nhân viên khách sạn nhờ mở giúp, không ngờ cửa lại cài then chống trộm, nhìn qua khe cửa cũng không thấy ai."

"Hay là chị Bảo vẫn giận anh?" Lâm Đào quay sang hỏi Đại Bảo, Lần trước anh đã dành chị Bảo thế nào? Hay chị ấy vẫn còn giận nên không thèm mở cửa?"

"Đâu ra mà lảm lời thế!" Trần Thi Vũ kéo váy lên, giơ chân đập tung cửa phòng chị Bảo. Những người đứng đợi từ nãy liền xông vào phòng.

Trong phòng không một bóng người.

"Chị Bảo bỏ đi rồi chẳng?"

"Đi rồi làm sao cài then chống trộm được?" Tôi hỏi.

"VẬY ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ?" Trần Thi Vũ hỏi.

Lúc này, Đại Bảo còn đang bị nhóm người chen chúc chặn lại ngoài cửa đột nhiên ngã phịch xuống đất.

Tiếng ngã rất lớn khiến ai nấy đều giật mình, tất cả quay đầu lại nhìn.

Đại Bảo tựa vào tường ngoài hành lang, ngậy ngốc nhìn chiếc tủ đối diện.

Trong cánh tủ lộ ra một góc váy cưới, vết máu đỏ tươi nổi bật trên nền

váy trắng tinh...

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Váy Cưới Màu Máu (1)

Hôn nhân, nếu không phải thiên đường, thì chính là địa ngục.

- Ngạn ngữ Đức -

"Chết tiệt!" Lâm Đào ném mạnh tờ Long Phiên Buổi Sáng xuống bàn làm việc, hét lớn, "Đám nhà báo này càng ngày càng chẳng ra làm sao! Ăn không nói có!"

"Có chuyện gì thế?" Tôi tiện tay cầm tờ báo lên, mở ra xem.

"Viết linh tinh về chuyện của chị Bảo." Lâm Đào tức tối uống một ngụm trà.

Đêm trước ngày cưới, cô dâu chết thảm, theo chẩn đoán đã chết não.

Một tiêu đề vô cùng bắt mắt. Tôi nhú mào, đọc tiếp.

"Xem ra cậu nghĩ oan cho người ta rồi." Tôi cười gượng, ném trả tờ báo cho Lâm Đào, nói, "Tin tức này không phải nói về chuyện của chị Bảo đâu. Là một cô dâu khác bị hại ở huyện bên cạnh."

"Cái gì?" Lâm Đào cầm tờ báo lên, trừng mắt, "Ba ngày trước, ngày 7 tháng 9, đêm trước ngày cưới, có chuyện trùng hợp vậy sao?"

"Thế giới rộng lớn, chuyện kỳ lạ gì mà không có." Tôi nói, "Trùng hợp

thôi. Trong cùng một đêm, huyện Lạc Nguyên cách đây hàng trăm cây số cũng xảy ra một vụ án có tính chất tương tự. Chuyện của chị Bảo, tin tức vẫn luôn được phong tỏa, không bị truyền ra ngoài đâu."

"Nhà báo có chỗ nào mà không la liếm!" Lâm Đào nói, "Tôi còn tưởng đám nhà báo lại nghe một ra mười, tự suy đoán rồi viết nhăng viết cuội."

"Các anh đừng nói nữa, bây giờ Đại Bảo suốt ngày rửa mặt bằng nước mắt, khiến ai cũng thương xót." Trần Thi Vũ nói chen vào.

"Không biết nên an ủi cậu ấy thế nào... dù sao cũng còn hy vọng, cậu ấy đâu thể tiêu cực như thế." Tôi lắc đầu nói, "Haiz! Một người đang vui vẻ lại gặp phải tai họa bất ngờ."

*

Hai ngày trước, ngày 8 tháng 9.

Đó là một buổi sáng khiến người ta phải giật mình sửng sốt, khiến người ta sợ hãi không thôi, khiến người ta lòng đau như cắt.

Vì biến cố trong ngày cưới của Đại Bảo, tiệc đầy tháng của con trai tôi cũng đã hủy bỏ, cả đội chìm trong tâm trạng đau buồn.

Lúc ấy, Trần Thi Vũ là người nhanh nhất, lập tức mở tủ quần áo ra, chị Bảo khoác lên mình chiếc váy cưới trắng tinh ngả từ trong tủ xuống mặt thảm.

"Em bị sao vậy? Sao thế này?" Đại Bảo gần như phát điên, lao đến bế chị Bảo lên.

Sắc mặt chị Bảo trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Hai tay Đại Bảo đang đỡ đầu chị Bảo nên cũng nhuốm đầy máu tươi.

"Em sao thế? Sao thế?" Đại Bảo run rẩy lắc người chị Bảo.

"Vẫn còn dấu hiệu của sự sống, mau, gọi 120!" Tôi chạm vào động mạch cổ của chị Bảo, hét lên.

*

Trong tiếng la hét ồn ào, cả đám người lóng ngóng tay chân bế chị Bảo chạy vội xuống tầng, tôi loáng thoáng nghe Lâm Đào ở phía sau bình tĩnh nói, "Hai người ở lại, bảo vệ hiện trường."

Sáng sớm, trong sảnh cấp cứu của bệnh viện, bạn bè, người thân của Đại Bảo và chị Bảo đều tập trung ở đó, tiếng than khóc vang khắp sảnh. Chị Bảo nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Chiếc váy cưới nhuộm máu được cởi ra lúc trên xe cấp cứu, giờ đang bị vứt trước cửa phòng cấp cứu, trông vô cùng nhức mắt. Vài cảnh sát đang tiến hành lấy lời khai.

"Anh đã dặn bác sĩ thu thập bằng chứng chưa?" Long Vũ hai mắt đỏ hoe, sốt ruột hỏi tôi.

"Nói rồi, Chủ nhiệm khoa Cấp cứu thường hợp tác với chúng ta, anh ấy rất có kinh nghiệm." Tôi cố tỏ ra bình tĩnh.

"Lúc này trên xe tôi thấy máu chảy không nhiều lắm, có nghiêm trọng không?" Lâm Đào hỏi.

"Máu chảy nhiều hay không chỉ có thể cho thấy vết rách trên da đầu chị Bảo có lớn hay không, mạch máu bị vỡ nhiều hay ít thôi." Tôi nói, "Bị thương phần đầu nguy hiểm không nằm ở chỗ da đầu mà là trong não. Các cậu nên chuẩn bị trước tâm lý. Khi này lúc ở trên xe, tôi thấy đồng tử của chị Bảo không mở lớn như trước, cho thấy não bộ bên trong bị tổn thương nghiêm trọng hơn vết thương trên da đầu kia nhiều."

"Đồng tử?" Trần Thi Vũ cuống quýt, đôi mắt to ngấn nước trông như muốn khóc đến nơi, "Chẳng phải bác sĩ xem đồng tử là để chẩn đoán đã tử vong hay chưa sao? Chẳng phải anh đã nói chị Bảo vẫn còn dấu hiệu của sự sống ư?"

"Đừng vội." Tôi nói, "Xem đồng tử là để kiểm tra phản ứng với ánh sáng. Không ai nói bác sĩ xem đồng tử chỉ để chẩn đoán đã tử vong hay chưa cả, não bộ tổn thương cũng phải xem chứ."

Trần Thi Vũ đưa mắt nhìn Đại Bảo đang dựa vào cửa phòng cấp cứu ngấn người ở phía xa, nói, "Chúng ta có cần qua an ủi Đại Bảo không?"

"Bây giờ nói gì cũng vô ích." Tôi nói, "Đợi có kết quả chụp CT, chúng ta xem tình hình thế nào rồi hãy an ủi cậu ấy."

Còn chưa dứt lời, đã thấy một bóng trắng từ hành lang phía xa đi về phía chúng tôi.

"Là bác sĩ Triệu, trưởng khoa Cấp cứu." Tôi nói xong đi về phía anh ta, "Chủ nhiệm Triệu, tâm trạng của người nhà bệnh nhân vẫn còn đang kích động, chúng ta ra chỗ khác nói đi."

Chủ nhiệm Triệu gật đầu, đi cùng tôi vào buồng thang máy bên cạnh.

"Thế nào?" Tôi vội hỏi, "Có nguy hiểm đến tính mạng không?"

"Tuy não bộ xuất huyết không nhiều, nhưng chấn động não hiển nhiên là có. Hơn nữa, não bị tổn thương trong thời gian dài không cứu chữa kịp thời, tình hình không được khả quan lắm." Chủ nhiệm Triệu chỉ tấm phim CT nói, "Lúc nhập viện, thang điểm GCS (1) chỉ có bốn điểm, một loạt các dấu hiệu sinh lý, bệnh lý đều cho thấy chức năng não của bệnh nhân bị tổn thương nghiêm trọng."

(1) Thang điểm GCS (Thang điểm hôn mê Glassgow): một phương pháp đánh giá tình trạng ý thức của người bệnh bằng lượng hóa, điểm số càng cao, tình trạng ý thức càng tốt.

"Tiếp theo phải làm thế nào?" Tôi hỏi.

"Bệnh nhân đã được chuyển vào phòng phẫu thuật rồi." Chủ nhiệm Triệu nói, "Chủ nhiệm Đàm của khoa Ngoại thần kinh đích thân đứng ra mổ chính."

"Có thể cứu được tính mạng không?" Tôi hỏi, "Kết quả xấu nhất là gì?"

"Tôi nghĩ với năng lực và trình độ của Chủ nhiệm Đàm, giữ tính mạng chắc không phải vấn đề gì lớn, nhưng..." Chủ nhiệm Triệu hạ giọng nói, "Khả năng kia vẫn rất lớn."

"Xem ra chúng tôi chỉ có thể chờ đợi và cầu nguyện thôi." Tôi thở dài, nói, "Tình hình thương tổn thì sao? Có chụp hình lại như tôi đã nói không?"

"Lúc này trong phòng cấp cứu, chúng tôi đã cạo hết tóc của bệnh nhân." Chủ nhiệm Triệu nói, "Trên da đầu có bốn vết rách nhỏ."

"Đúng là vết rách chứ?" Tôi hỏi.

"Làm việc với bác sĩ pháp y các cậu bao nhiêu năm rồi, chuyện này cũng không biết sao?" Chủ nhiệm Triệu nói, "Trong vết thương có các cầu nối tế bào chưa đứt lìa hẳn, chắc chắn là do vật tù làm tổn thương. Hơn nữa vết thương vô cùng sạch sẽ, cũng không có vụn tóc, có thể xác định hung khí sạch sẽ và không có cạnh sắc."

"Ừm, không có cạnh đủ sắc để cắt đứt sợi tóc." Tôi nhíu mày, nói, "Vết thương cũng không lớn à?"

Chủ nhiệm Triệu lấy điện thoại từ trong túi áo ra, nói, "Lúc này tôi bảo y tá chụp hình lại đây."

Tôi cầm điện thoại xem, nói, "Vết thương không lớn lắm, chỉ vài cm, thậm chí còn có vết thương bị lõm xuống, lại không có đường cong rõ ràng. Rốt cuộc là dụng cụ gì không biết?"

"Dụng cụ kim loại." Chủ nhiệm Triệu vừa nói vừa giơ tấm phim chụp CT trong tay lên, soi về phía ánh đèn bên ngoài thang máy, nói, "Cậu nhìn xem, bên dưới vị trí vết thương, xương sọ bị vỡ vụn, màng cứng bị rách, não đã tiếp xúc với bên ngoài, là vết thương hở khá nghiêm trọng với não bộ."

"Bề mặt tiếp xúc nhỏ, lực lại mạnh như vậy", tôi nhìn chăm chăm tấm phim chụp CT, nói, "cho thấy hung khí rất nặng. Hơn nữa, mép xung quanh khá trơn láng, hẳn là một vật có bề mặt bằng kim loại. Không giống như các loại búa, rìu thường thấy. Tóm lại, tôi không biết đây là vết thương do vật gì gây ra."

"Các anh lại còn ở đó nói về hung khí à?" Long Vũ không biết đứng sau lưng chúng tôi từ lúc nào, mặt đầm nước mắt, trông rất tức giận, "Chị Bảo vẫn chưa biết ra sao, các anh còn ở đây nói những chuyện này được à?"

Tôi lúng túng nói với Chủ nhiệm Triệu, "Lát nữa gửi ảnh vào hộp thư QQ của tôi nhé!"

Nói xong, tôi vỗ vai Long Vũ, nói, "Nhiều vụ án trước đây cho thấy, nếu người bị hại sống sót, rất nhiều dấu vết, vật chứng sẽ mất đi trong quá trình cứu chữa. Đây cũng là nguyên nhân tỷ lệ phá được án của các vụ gây thương tích thấp hơn rất nhiều so với án giết người. Chị Bảo gặp chuyện như vậy tôi cũng rất buồn và tức giận, hy vọng sớm có thể bắt được hung thủ, cho nên mới yêu cầu bác sĩ, trong điều kiện không ảnh hưởng đến công việc điều trị, thu thập càng nhiều chứng cứ càng tốt. Cô thử nghĩ xem, nếu trước khi phẫu

thuật không chụp ảnh lại, đợi đến khi phẫu thuật xong, chữa lành rồi mới dựa vào vết sẹo để suy đoán dụng cụ gây án là chuyện không thể."

Có thể do hai chữ "chữa lành", tâm trạng của Long Vũ đã ổn định hơn, cô hít sâu mấy hơi liên tục, nhìn thẳng vào tôi và nói, "Ý của anh là, chị Bảo sẽ không sao?"

"Ừ, sẽ không sao đâu, yên tâm." Tôi cho Long Vũ một ánh mắt an ủi.

"À, anh Tần này." Chủ nhiệm Triệu nói chen vào, "Theo như cậu dặn dò, tôi đã tìm Chủ nhiệm Phụ khoa đến kiểm tra, màng trinh của nạn nhân vẫn còn nguyên vẹn, xác thực không có dấu vết bị xâm hại tình dục."

"Anh!" Long Vũ đột nhiên hung hăng trừng mắt, giơ ngón trỏ chỉ thẳng vào tôi.

"Anh gì mà anh?" Tôi nói, "Cũng vẫn lý do lúc này, tôi phải biết động cơ hung thủ hại chị Bảo chứ."

Chưa bao giờ tôi cảm thấy thời gian trôi qua chậm như lúc này.

Sau khi thấp thỏm chờ đợi suốt một ngày một đêm, Chủ nhiệm Đàm cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng phẫu thuật. Trải qua mấy tiếng phẫu thuật, vẻ mặt của Chủ nhiệm Đàm trông vừa mệt mỏi vừa suy sụp. Chúng tôi vội tiến lại, Chủ nhiệm Đàm thông báo chị Bảo đã trở thành PVS.

"Là sao? PVS nghĩa là gì?" Thấy người Đại Bảo nhũn ra trên mặt đất, Long Vũ cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô ấy lắc cánh tay tôi hỏi.

"Trạng thái thực vật kéo dài." Tôi thì thào, "Chính là người thực vật."

"Người thực vật?" Long Vũ kêu lên, "Chẳng phải anh nói chị Bảo không

sao mà? Anh nói chị ấy không sao rồi mà?"

"Tôi đã cố hết sức." Chủ nhiệm Đàm đóng bệnh án lại, nói, "Não bộ bị thương rất nghiêm trọng, chúng tôi đã làm hết sức rồi."

Tôi chờ Long Vũ ngồi xuống, nói với chủ nhiệm Đàm, "Theo kinh nghiệm của anh, có khả năng tỉnh lại không?"

"Có." Chủ nhiệm Đàm nói, "Tất cả các PVS đều có khả năng phục hồi, nhưng anh cũng biết là xác suất không lớn."

*

Một ngày trước, ngày 9 tháng 9.

Sau khi nhận được tin xấu chị Bảo trở thành người thực vật, mọi người trong tổ điều tra đều lặng lẽ giúp đỡ Đại Bảo, lần lượt trở về phòng làm việc lấy hộp dụng cụ điều tra nhanh chóng đến phòng cưới của chị Bảo - phòng 708, khách sạn Quốc Tế, thành phố Long Phiên, tỉnh Long Lâm, cũng là địa điểm xảy ra vụ án gây thương tích "7/9".

Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên đã thành lập một tổ chuyên án, họ đã lấy đi tất cả băng ghi hình giám sát trong khách sạn và khu vực xung quanh, dù sao đối với vụ án xảy ra ở nơi lắp đầy thiết bị giám sát như khách sạn thế này, vẫn nên dùng cách phá án "nhanh, gọn, lẹ" này trước.

Vì cứu người, cánh cửa chính ở hiện trường gần như đã không còn chút "dấu vết" gì đáng kể. Lâm Đào dùng cọ quét vân tay quét được vô số dấu vân tay còn mới, điều đó cho thấy lối ra vào này không có chút giá trị chứng cứ nào.

Trong phòng khách có trải thảm. Đối với kỹ thuật hình sự của cảnh sát mà nói, thảm là thứ cam go nhất, rất khó lưu lại dấu vết phạm tội. Lâm Đào đã

nằm bò trên mặt sàn hơn nửa giờ đồng hồ vẫn chưa phát hiện được dấu giày nào có giá trị. Xem ra lần này tổ điều tra hiện trường phải ra về tay không rồi.

"Có một chi tiết các cậu có nhớ hay không?" Tôi nhìn chăm chăm sợi xích kim loại đang treo lủng lẳng trên khung cửa.

Lông Vũ đi đến, giơ máy ảnh lên chụp lại một tấm, nói, "Phải đấy, khi chúng ta vào, thứ này đã được cài. Lẽ ra dây xích cửa nên treo trên cánh cửa, khi khóa cửa mới cài nó lên khung cửa. Tôi đập cửa vào, sợi xích và then cài đều bị tôi đập hỏng rồi, thế nên sợi xích mới bị treo trên khung cửa thế này."

"Bây giờ có hai vấn đề cần suy xét." Tôi nói, "Thứ nhất, ai đã cài dây xích cửa? Trên sợi xích có thể lấy được dấu vân tay hay không?"

"Là hung thủ cài dây xích." Một giọng nói vang lên.

Một người đứng trước cửa, toàn thân "vũ trang đầy đủ", trên khẩu trang lộ ra đôi mắt bùng bùng lửa giận, chúng tôi biết, Đại Bảo đã đến.

"Anh đến đây làm gì?" Lông Vũ hỏi, "Anh để chị Bảo ở trong bệnh viện một mình à?"

Đại Bảo lắc đầu nói, "Bố mẹ tôi và bố mẹ Mộng Hàm đều đến rồi, họ sẽ thay phiên nhau trông coi. Bốn bậc bề trên đã giao cho tôi nhiệm vụ bắt hung thủ về quy án!"

"Người bị hại là vợ cậu." Tôi nói, "Tôi cảm thấy cậu nên xin rút đi. Huống hồ tâm trạng của cậu sẽ ảnh hưởng đến việc điều tra."

"Lúc này tôi đã báo cáo sơ qua với thầy rồi." Đại Bảo cố nén cơn giận, giọng nói cũng thay đổi, "Thầy nói, tôi có thể hỗ trợ mọi người điều tra, vì tôi nắm được nhiều thông tin hơn."

"Để anh ấy vào đi!" Lâm Đào đứng lên từ trên tấm thảm, vỗ vai Đại Bảo, "Vì sao lại là hung thủ cài dây xích cửa?"

Đại Bảo không lên tiếng, ánh mắt dường như ngân ngấn nước, "Đừng hỏi nữa, tôi chắc chắn là do hung thủ đã cài."

Lâm Đào nhìn chăm chăm Đại Bảo, bình tĩnh gật đầu nói, "Bây giờ tôi sẽ lấy bộ dây xích đem về xử lý, nhất định phải tìm cho ra dấu vân tay của hung thủ!"

"Lúc này anh nói có hai vấn đề cần suy xét, còn một vấn đề nữa là gì?" Đại Bảo quay sang hỏi tôi.

Tôi nói, "Nếu cửa đã bị khóa, vậy thì lối ra của hung thủ không thể là cửa chính."

"Ý anh là, lối vào của hung thủ có thể là cửa chính?" Lâm Đào nói, "Gõ cửa vào? Người quen của chị Bảo?"

Tôi lắc đầu, nói, "Chuyện này tôi cũng không dám chắc, phải đợi tổ giám định xem xong băng ghi hình mới biết được, dù sao hành lang trước cửa phòng khách sạn đều nằm trong phạm vi ghi hình của camera giám sát. Việc chúng ta cần suy xét bây giờ là lối ra của hung thủ ở đâu, có để lại dấu vết gì không?"

Lâm Đào hiểu ý, cầm đèn soi bắt đầu kiểm tra cửa sổ phòng khách.

Một căn phòng nhỏ hẹp, chỉ có cửa chính và cửa sổ thông với bên ngoài.

"Tuy căn phòng ở rất cao, tầng bảy, nhưng ngay bên cạnh cửa sổ là ống dẫn nước. Hơn nữa, cửa sổ của mỗi tầng đều là kiểu lồi ra ngoài, ô văng cửa sổ có thể đứng lên được." Tôi đeo bao tay, cúi người bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, nói, "Nhà cửa thiết kế kiểu này không được hợp lý. Tội phạm chỉ cần

có gan, có khả năng leo trèo nhất định, thì có thể dễ dàng thông qua 'cầu thang ngoài trời' này mà lên xuống tự nhiên."

"Tôi ra ngoài xem thử." Lúc này Lâm Đào đã cột dây an toàn bên hông, đưa đầu còn lại cho tôi.

Tôi cũng nhanh chóng cột đầu còn lại vào hông mình, hai tay nắm chặt sợi dây thừng.

Lâm Đào trèo theo đường cửa sổ ra ngoài, men theo ô văng nhô ra leo xuống, thì thoáng phải dùng hai chân bám vào tường, hai tay giữ máy ảnh chụp lại ống dẫn nước và ô văng.

Đến khi dây an toàn thả ra hết cỡ, Lâm Đào đã xuống gần đến tầng ba, bắt đầu trèo trở lên. Tuy mất rất nhiều công sức, nhưng chỉ khoảng hơn nửa tiếng cậu ta đã quay lại căn phòng.

"Nếu là người thường xuyên leo trèo, tôi đoán chỉ mất tầm mười phút là có thể lên đến nơi rồi." Lâm Đào thở hốt hển nói.

"Có dấu vết gì không?" Tôi hỏi.

"Rất nhiều." Lâm Đào nói, "Phát hiện không ít vết máu. Chắc là hung thủ sau khi gây án, tay dính máu, khi rời đi đã để lại."

"Có dấu vết nào có thể xem là vật chứng được không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào bĩu môi, lắc đầu nói, "Khó nói lắm, dù sao mặt tường ngoài kia cũng rất thô, tôi chụp hình lại rồi, về sẽ từ từ xem."

"Giờ trưa rồi." Tôi giơ tay lên xem đồng hồ, nói, "Buổi chiều Lâm Đào ở lại phòng xét nghiệm, cố gắng tìm ra vật chứng có dấu vết liên quan đến vụ án. Đại Bảo trở về chăm sóc chị Bảo. Hàn Lượng lái xe đưa tôi và Long Vũ

đi Thượng Hải."

"Đi Thượng Hải?" Đại Bảo hỏi.

"Ừ." Tôi gật đầu nói, "Thầy có một bạn học cũ hiện đang là chuyên gia khoa Ngoại thần kinh hàng đầu trong nước, thầy đã giúp chúng ta liên lạc xong cả rồi. Chiều tôi sẽ mang bệnh án của chị Bảo đến Thượng Hải cho ông ấy xem, để tìm ra cách điều trị tốt nhất. Suy cho cùng, tình hình sức khỏe hiện tại của chị Bảo cũng không thích hợp chuyển viện."

Đại Bảo gật đầu đầy cảm kích.

Tôi nói, "8 giờ tối là giờ họp tổ chuyên án, chúng ta phải tranh thủ về trước thời gian này."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Váy Cưới Màu Máu (2)

Nửa ngày trước, 8 giờ tối ngày 9 tháng 9, phòng họp tổ chuyên án "7/9".

"Ai nói trước? Tổ điều tra?" Phó chủ tịch thành phố Long Phiên kiêm trưởng phòng cảnh sát Chu Hạo đích thân chỉ huy chuyên án "7/9" này.

"Chúng tôi đã tiến hành điều tra tất cả các mối quan hệ xã hội của người bị hại Triệu Mộng Hàm." Điều tra viên chính nói, "Phát hiện phạm vi giao tiếp xã hội của cô ấy rất hẹp, ngoài chồng chưa cưới Lý Đại Bảo làm việc ở Sở Cảnh sát tỉnh ra, các mâu thuẫn xã hội khác đều bị loại trừ, không có khả năng bị mưu sát do thù hận hay tình cảm."

"Anh nói vậy là có ý gì?" Long Vũ nói, "Sao Lý Đại Bảo lại không được loại khỏi danh sách bị tình nghi?"

"Không có ý gì cả." Điều tra viên nói, "Chúng tôi tìm Lý Đại Bảo cả ngày cũng không tìm được cậu ta."

"Anh có thể loại bỏ cậu ấy được rồi." Tôi nói, "Hôm xảy ra vụ án, Lý Đại Bảo ở cùng với tôi. Hôm nay các anh không tìm được cậu ấy, là vì cậu ấy đến điều tra hiện trường cùng chúng tôi."

"Làm vậy không đúng quy định." Điều tra viên nói, "Cậu ta là người thân có quan hệ trực tiếp với người bị hại."

"Vẫn chưa kết hôn, không thể tính là người thân có quan hệ trực tiếp được." Lâm Đào nói, "Tổng giám đốc Trần đã sắp xếp cậu ấy hỗ trợ chúng

tôi điều tra."

Trưởng phòng Chu nhìn chúng tôi gật đầu, nói, "Ngoài mưu sát ra, còn động cơ gây án nào khác nữa không?"

Tôi lắc đầu, "Trong lúc điều tra hiện trường, chúng tôi tìm thấy túi xách của chị Bảo, à, cũng chính là Triệu Mộng Hàm, mấy nghìn tệ tiền mặt và thẻ tín dụng vẫn còn trong túi, về cơ bản có thể loại bỏ động cơ cướp của. Chúng tôi đã nhờ bác sĩ kiểm tra thân thể cho Triệu Mộng Hàm, cũng có thể loại trừ động cơ cưỡng hiếp."

"Loại trừ hết rồi, chẳng lẽ là hung thủ nổi hứng giết người à?" Điều tra viên chính hỏi.

Tổ trưởng tổ Giám định băng ghi hình Lý Mạnh nói, "Cũng không phải. Hôm nay chúng tôi đã tập hợp năm mươi cảnh sát để kiểm tra băng ghi hình trong khách sạn và khu vực xung quanh, mời mọi người nhìn lên màn hình!"

Trên màn hình xuất hiện một hành lang sâu hun hút, góc bên phải có dòng chữ: Tầng 7 khách sạn Quốc Tế thành phố Long Phiên.

"Theo chúng tôi thấy, Triệu Mộng Hàm và người nhà thuê phòng lúc 2 giờ 37 phút chiều ngày 7 tháng 9." Lý Mạnh nói, "Lúc đó họ thuê tổng cộng bốn phòng, Triệu Mộng Hàm ở phòng 708, cũng có thể xem là phòng cưới. Phòng 710 là cha mẹ Triệu Mộng Hàm ở, hai phòng còn lại trên tầng tám, hai phù dâu và họ hàng ở đó."

Trên màn hình đang bật chế độ quay nhanh, người đi kẻ lại trên hành lang trông như một dòng chảy không ngừng nghỉ.

Lý Mạnh nói tiếp, "Cả buổi chiều đều rất bình thường, nhưng đến 5 giờ 30, Triệu Mộng Hàm có qua phòng bên cạnh gọi cha mẹ mình đi ăn cơm, à, chi tiết gọi ăn cơm là cha mẹ Triệu Mộng Hàm cung cấp cho chúng tôi.

Nhưng cha mẹ cô ấy vẫn đang sửa soạn, trước lúc đi Triệu Mộng Hàm không đóng cửa phòng mình, cô ấy đã ở lại phòng bên cạnh một lúc."

Màn hình trở về chế độ phát bình thường. Thời gian hiển thị trên đó là 5 giờ 41 phút, một người đàn ông mặc áo màu xám bước ra từ thang máy, đi thẳng vào phòng 708 ngay đối diện cửa thang máy, cũng là phòng Triệu Mộng Hàm.

"Người này có thể chính là hung thủ." Lý Manh nói.

Tôi nhú mày, "Hình ảnh mờ quá, có thể xử lý lại được không?"

Lý Manh nói, "Chúng tôi đã thử xử lý hình ảnh, chỉ có thể thấy kẻ tình nghi mặc áo xám thôi, những cái khác không thấy được."

"Chiều cao thì sao?" Lâm Đào nói.

"Chúng tôi cho vài người đến trước camera trong khách sạn để so sánh thử rồi." Lý Manh mở ra một loạt hình ảnh từ máy ghi hình. Trên đó có vài cảnh sát có chiều cao khác nhau đứng trước cửa thang máy, bên phải những hình này là hình kẻ tình nghi khi bước ra khỏi thang máy. Lý Manh nói tiếp, "Sau khi so sánh, chỉ có một đồng nghiệp có chiều cao 1,75 mét, hơi gầy, có ngoại hình gần giống kẻ tình nghi nhất, vì thế chúng tôi suy đoán kẻ tình nghi là một người đàn ông cao khoảng 1,75 mét, hơi gầy."

"Thì ra kẻ tình nghi không phải trèo tường vào." Tôi nói.

Lâm Đào gật đầu, "Tôi cũng cho rằng hung thủ vào từ cửa chính. Vì khi chúng tôi đến hiện trường, phát hiện máy lạnh trong phòng vẫn đang mở, theo lẽ thường mà nói, chị Bảo hân là phải đóng cửa sổ. Cửa sổ này là kiểu cửa thông minh, chỉ cần đóng lại thì sẽ tự động khóa. Hung thủ không cách nào có thể vào từ cửa sổ đã khóa được."

"Nếu vậy sao hung thủ lại trùng hợp vào phòng đúng lúc đó được?" Tôi hỏi.

Lý Manh nói, "Theo băng ghi hình khách sạn mà chúng tôi xem được, hung thủ đã vào trong khách sạn từ sáng, đi loanh quanh khắp các tầng lầu. Sau khi chị Bảo thuê phòng chưa đến nửa giờ, hung thủ đã đi thang máy lên tầng bảy, nhưng lại ở trong phòng chờ không hề bước ra."

"Trong phòng chờ thang máy có hai chiếc ghế, dành cho khách đợi thang ngồi tạm." Lâm Đào nói.

Lý Manh nói, "Đúng vậy, chúng tôi đoán hung thủ đã ngồi trong đó đợi gần ba tiếng để tìm cơ hội lên vào phòng."

"Nhưng khi chúng tôi hỏi thăm, không ai chú ý đến việc có một người khả nghi ngồi trong phòng chờ thang máy ở tầng bảy cả." Điều tra viên chính nói, "Huống hồ ngồi lâu như thế."

"Chuyện này cũng bình thường." Tôi nói, "Khách sạn là nơi công cộng, thường chẳng ai chú ý đến việc trong góc có người đâu."

"Nếu vậy, người này đã cố ý nhắm vào chị Bảo ư?" Lâm Đào thấp giọng nói.

"Không loại trừ khả năng này." Tôi nói, "Dẫu sao chúng ta cũng là những người đối đầu với tội phạm, có khi nào ai đó nhắm vào Đại Bảo, nên mới chọn ngày cưới của cậu ấy mà ra tay hại chị Bảo không? Vì không tìm được cơ hội tấn công Đại Bảo."

"Đã triển khai điều tra về mặt này." Điều tra viên chính nói.

"Tôi cứ cảm thấy không giống lắm." Lý Manh nói, "Tôi cảm thấy hung thủ đi loanh quanh trong khách sạn là để tìm một người chuẩn bị kết hôn."

Ngày 8 tháng 9 là ngày tốt, có rất nhiều người cưới. Chúng tôi đã thử thống kê, có mười hai cô dâu thuê phòng trong khách sạn này để làm phòng cưới. Triệu Mộng Hàm là một trong số đó. Các anh thử nghĩ xem, nếu hung thủ đã biết Triệu Mộng Hàm thuê phòng tại khách sạn Quốc Tế thành phố Long Phiên, thì chắc hẳn phải biết thời gian thuê phòng cụ thể, đâu cần đến sớm như thế để đi loanh quanh. Tôi cảm thấy, hung thủ đang tìm một cô dâu, cụ thể là cô dâu nào thì không quan trọng."

"Đây chỉ là suy đoán của anh." Lâm Đào nói, "Xảy ra chuyện như vậy, tôi cảm thấy mục tiêu điều tra chính của chúng ta vẫn nên là những phần tử phạm tội từng đối đầu với chúng tôi ngày trước. Mười hai cô dâu mà cứ phải chọn trúng chị Bảo, trùng hợp thái quá rồi."

"Ừ." Tôi tán đồng cách nhìn nhận của Lâm Đào, "Nếu tìm cô dâu để ra tay, vậy người này chắc có nhân cách chống đối xã hội. Người như thế e là không cách nào tìm được trong biển người. Bây giờ quan trọng nhất là tìm kẻ thù của Đại Bảo trước, nếu hướng này không xong, mới nghĩ đến hướng khác."

"Còn nữa, chúng tôi đã xem lại thời gian hung thủ vào khách sạn, tra ngược lại, muốn tìm xem hung thủ đến theo đường nào." Lý Manh nói, "Nhưng đáng tiếc, chúng tôi chỉ có thể theo dấu hung thủ đến một trạm xe bus cách khách sạn ba cây số thôi. Hung thủ sau khi xuống xe, liền đi thẳng đến khách sạn. Tiếc là camera quá mờ, không thể thấy được hung thủ ngồi tuyến xe nào đến. Trạm xe đó lại là một trạm trung chuyển, có hai mươi bảy tuyến xe đi qua nó, hai mươi bảy tuyến này gần như rẽ ra khắp mọi nơi trong thành phố."

"Nghĩa là không cách nào tìm ra nơi ở của hung thủ bằng cách này?" Tôi hỏi.

Lý Manh gật đầu, "Đây cũng là công việc quan trọng nhất chúng tôi phải

làm, nhưng đã tuyên bố thất bại từ nửa tiếng trước rồi."

"Đúng rồi, chúng ta có thể suy đoán theo dấu vết, hung thủ tháo chạy khỏi hiện trường bằng cách trèo xuống cửa sổ." Lâm Đào nói, "Khu vực đó có camera giám sát không?"

"Chúng tôi tìm rồi." Lý Manh nói, "Phía sau khách sạn là một khu nhà ở và chợ cũ, hung thủ có rất nhiều cách không cần đi qua khu vực có camera để đến trạm xe bus hay ga tàu điện ngầm. Băng ghi hình ở trạm xe và ga tàu gần khách sạn nhất chúng tôi đều đã xem qua rồi, từ 6 giờ 30 chiều cho đến 4 giờ sáng, không phát hiện người nào mặc áo khoác màu xám cả. Tất nhiên, hung thủ có thể bỏ chạy theo con đường nhỏ nào đó không có camera, cũng có thể đã cởi bỏ áo khoác, làm cho chúng ta không thể lần ra được."

"Thời gian gây án thì sao?" Tôi hỏi, "Thời gian gây án có khả năng là mấy giờ?"

"Bắt đầu từ 6 giờ 39 chiều ngày 7 tháng 9, sau khi Triệu Mộng Hàm ăn cơm xong trở về phòng, cho đến 5 giờ sáng ngày 8 tháng 9, mẹ Triệu Mộng Hàm gõ cửa gọi cô ấy dậy trang điểm, trong khoảng thời gian hơn mười tiếng đồng hồ này, đều có khả năng." Lý Manh nói, "Theo băng ghi hình, sau khi Triệu Mộng Hàm trở về phòng, phòng 708 không có động tĩnh gì nữa. Cha mẹ Triệu Mộng Hàm nói, họ ăn cơm xong thì bảo con gái về nghỉ ngơi sớm vì dù sao đám cưới cũng rất mệt."

"Nói cách khác, không thể xác định được thời gian gây án." Tôi xoa cằm trầm ngâm nói.

Lâm Đào nói, "Tổ điều tra hiện trường chúng tôi chỉ có một phát hiện."

Tất cả đồng loạt ngược lên nhìn Lâm Đào.

Lâm Đào vừa lấy USB cắm vào máy tính trong phòng họp vừa nói, "Trên

dây xích cửa và dấu tay leo trèo bên ngoài, chúng tôi đều phát hiện được dấu vân tay."

"Có dấu vân tay?" Trưởng phòng Chu Hạo nhướn mày hỏi.

Lâm Đào gật đầu, "Có thể khẳng định, cả hai đều là dấu vân ngón cái tay phải. Hơn nữa, hai dấu vân tay này có vài điểm trùng khớp. Nói cách khác, đây chắc là dấu vân tay của hung thủ. Tiếc là..."

"Thế nào?" Tôi nôn nóng hỏi.

Lâm Đào nói, "Do vật lấy mẫu không tốt, dấu vân tay cũng không được rõ lắm. Dùng hai dấu vân tay không lành lặn này để đối chiếu, chúng ta có thể thẳng tay loại trừ đối tượng tình nghi, nhưng không thể xác định chắc chắn kẻ tình nghi."

"Nói cách khác, chúng tôi bắt được kẻ tình nghi, anh có thể xác định người đó không phải hung thủ, nhưng không thể khẳng định người đó là hung thủ, đúng không?" Điều tra viên chính nói.

Lâm Đào gật đầu.

Tôi nhíu mày, "Tuy không phải tin tốt, nhưng thu thập được một chút vẫn hơn không thu thập được gì."

Cả phòng họp chìm trong yên lặng.

Tôi nói, "Còn một vấn đề nữa." Hung thủ đến hiện trường từ rất sớm, hẳn đã trốn ở đâu?"

Lâm Đào bảo, "Chiều nay Lý Mạnh đã nói phát hiện của mình cho tôi biết, thế nên tôi đã đến khám nghiệm hiện trường lần hai. Mời mọi người nhìn lên màn hình!"

Trên màn hình hiện lên hình ảnh tổng thể của phòng khách sạn.

Lâm Đào nói, "Trong một phòng khách sạn, chỉ có một phòng ngủ và một phòng vệ sinh. Tôi đã xem qua, nơi duy nhất có thể trốn mà không bị phát hiện chỉ có gầm giường và trong tủ quần áo."

"Nếu Triệu Mộng Hàm ăn xong, vừa bước vào phòng liền bị hại thì sao?" Tôi hỏi, "Hung thủ không hề trốn mà đợi ngay trong phòng, không thể à?"

"Ồ, trong bản báo cáo của tôi thiếu mất điểm này rồi." Lý Manh nói, "Ăn cơm xong, cha mẹ Triệu Mộng Hàm và cô ấy đã cùng vào phòng 708, nói chuyện khoảng mười phút, nội dung đại khái là bảo Triệu Mộng Hàm nghỉ ngơi sớm. Trong thời gian này, cha Triệu Mộng Hàm có vào phòng vệ sinh."

"Xem ra, hung thủ chỉ có hai chỗ kia để trốn thật." Tôi nói.

Lâm Đào cho xem một tấm hình tủ quần áo lớn, nói, "Tôi đã xem kỹ dưới gầm giường rồi, bụi phủ đều bề mặt, không có dấu vết có người từng trốn dưới đó. Chỉ còn tủ quần áo, chính là tủ quần áo này."

Dứt lời, Lâm Đào chỉ lên màn hình, "Khi chúng tôi tìm thấy chị Bảo, chị ấy đang ở trong chiếc tủ này, căn cứ theo hình dạng vết máu, có thể chị ấy đã bị cuộn lại đặt ở mặt phía Tây của tủ. Nhưng, trong lúc khám nghiệm hiện trường lần hai, tôi phát hiện mặt phía Đông của tủ có thay đổi. Đầu tiên, mặt phía Đông đặt một két bảo hiểm nhỏ, lớp bụi trên két có chỗ bị lau đi mất. Theo tôi phân tích, hung thủ đã ngồi trên chiếc két bảo hiểm này để đợi cơ hội ra tay. Kế tiếp, phía trên két bảo hiểm lẽ ra phải treo hai bộ áo ngủ của khách sạn, nhưng khi tôi đến kiểm tra, phát hiện có một bộ đã bị rơi khỏi móc treo, lọt vào khe hở giữa két bảo hiểm và vách tủ. Tôi đã hỏi nhân viên phục vụ, mỗi lần họ kiểm tra khi khách trả phòng đều sẽ kiểm tra áo ngủ. Có thể nói, bộ áo ngủ này nếu không phải chị Bảo làm rơi thì chính là do hung thủ làm rơi. Tổng kết lại, nơi lẩn trốn của hung thủ rất có khả năng chính là mặt

phía Đông trong tủ quần áo."

"Vậy chỗ này có để lại bằng chứng dấu vết nào không?" Tôi hỏi.

"Không có bằng chứng dấu vết nào." Lâm Đào nói, "Ngoài vết xước do vật tù tạo thành trên vách trong của tủ."

Dứt lời, Lâm Đào phóng lớn một tấm ảnh lên. Là vách bên trong mặt áp tường của chiếc tủ, trên mặt lớp sơn màu đỏ sẫm có vài vết xước lộn xộn do vật tù tạo thành.

"Nếu người ngồi trên kết bảo hiểm, vị trí của những vết xước này tương ứng với bộ phận nào của cơ thể?" Tôi hỏi.

Lâm Đào nói, "Phía sau eo."

"Vậy là do chìa khóa đeo trên thắt lưng gây ra rồi?" Trưởng phòng Chu nói.

"Không thể nào." Tôi nói, "Các vết xước này có diện tích cỡ một bàn tay, có chìa khóa nào gây ra được vết xước lớn như thế chứ?"

"Nhỡ hung thủ rảnh rồi đâm buồn chán, dùng dụng cụ gây án rạch lên thì sao?" Trưởng phòng Chu nói.

Tôi nhíu mày lắc đầu, "Một, nếu là cố ý rạch lên, không thể mờ thế này được. Hai, nếu cố tình thì phải rạch ở bên hông hoặc trước mặt, tức là trên cửa tủ hoặc vách bên cạnh, sao có thể ở vách trong? Như vậy không thuận tay. Lâm Đào, cậu thấy sao?"

Lâm Đào lắc đầu, "Chịu! Nghĩ không ra."

"Tất nhiên, đây không phải manh mối quan trọng." Trưởng phòng Chu sắp xếp lại hướng tư duy một lần nữa rồi nói, "Thứ nhất, phải tiến hành điều

tra kỹ các mâu thuẫn trong quan hệ xã hội của đồng chí Lý Đại Bảo, nhất là mâu thuẫn trong công việc, điều tra từng người khả nghi một. Thứ hai, tổ Giám định băng ghi hình tiếp tục tìm kiếm băng ghi hình ở khu vực xung quanh, cố gắng xử lý hình ảnh mờ trong đoạn băng ghi hình kia, nếu thật sự không được, hãy nhờ người trong Bộ giúp đỡ."

Buổi họp chuyên án kết thúc, chúng tôi cùng đến trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt (ICU). Qua lớp kính thủy tinh, chúng tôi thấy Đại Bảo đang ngồi bên giường bệnh của chị Bảo.

Đầu chị Bảo quấn băng gạc, khắp người cắm đầy dây dẫn. Tuy các dấu hiệu của sự sống đều bình thường, nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng có ý thức nào. Đại Bảo quay lưng về phía chúng tôi, nắm chặt tay chị Bảo. Chúng tôi dường như thấy được từng giọt nước mắt đang rơi xuống bàn tay cô ấy.

"Sao lại thành ra thế này?" Hai mắt Long Vũ ngân ngấn nước.

"Tuy không nên nói, nhưng bây giờ tôi thật sự không có lòng tin có thể phá được vụ án này." Lâm Đào buồn buồn nói.

"Lực lượng cảnh sát có hạn, rất khó để huy động một lượng lớn nhân lực để điều tra vụ án trọng thương này." Tôi nói, "Nhưng dù sao cũng có khả năng là hành động trả thù, trên Phòng Cảnh sát thành phố nhất định sẽ xem trọng nó."

"Tôi biết." Lâm Đào nói, "Nhưng không có chứng cứ, khó lắm."

"Sao anh lại vô dụng vậy hả?" Long Vũ đẩy vai Lâm Đào, ghen ngào nói.

"Tôi đã cố hết sức rồi." Lâm Đào cúi đầu.

"Tôi nghĩ đám nhà báo không phân biệt được chết não và sống thực vật."

Lâm Đào nói.

"Tôi cũng không phân biệt được." Long Vũ nói.

Tôi nói, "Chết não là chỉ chức năng của đại não, tiểu não, thân não ngừng hoạt động và không thể phục hồi, là một khái niệm về cái chết của con người. Sống thực vật là chỉ bộ phận cấp cao của hệ thần kinh trung ương, chẳng hạn như vỏ não, bị mất đi chức năng của nó, bệnh nhân rơi vào tình trạng suy giảm ý thức hoặc hôn mê kéo dài, nhưng vẫn có khả năng duy trì sự sống, thậm chí là hồi phục."

"Chị Bảo có thể hồi phục không?" Mắt Long Vũ ngấn nước.

Tôi thở dài nói, "Ở hiền sẽ gặp lành thôi!"

"Qua một đêm rồi, tổ điều tra chắc cũng đã báo lại tình hình." Tôi nói.

"Lúc này đã báo cáo, vẫn chưa có tiến triển gì." Lâm Đào nói.

"Hình ảnh mờ nhòe đó có thể xử lý cho rõ hơn được không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào chán nản lắc đầu, "Camera trong khách sạn đúng là tệ vô cùng, dữ liệu đã gửi về Bộ Công an rồi, các chuyên gia của Bộ làm việc cả đêm không nghỉ cũng không thể làm rõ được hình ảnh của kẻ tình nghi."

Chúng tôi lại lần nữa chìm vào im lặng, chỉ nghe tiếng Lâm Đào lần con trở chuột.

"Trên phương tiện truyền thông của chúng ta đúng là không có bài nào viết về chuyện này." Lâm Đào lướt qua các trang mạng và nói.

Tôi gật đầu, "Liên quan đến trả thù công an, chắc chắn cần phải phong tỏa tin tức."

"Vậy anh nói xem, bài báo về cô dâu bị sát hại này là chuyện thế nào?"
Lông Vũ cầm tờ báo lên hỏi.

"Lông Vũ nhắc tôi mới nhớ." Tôi nói, "Sao cùng một thời gian lại xảy ra hai vụ án giống nhau thế nhỉ? Hơn nữa bài báo này nói, cảnh sát ở đó cũng chưa thể phán đoán được động cơ gây án là gì."

"Có khi nào là do cùng một người làm không?" Lông Vũ nói.

"Không loại trừ khả năng này!" Tôi đứng bật dậy khỏi ghế, nói, "Tôi sẽ đi báo cáo ngay với thầy, xem ra chúng ta phải đến tỉnh Nam Hòa một chuyến rồi, nơi xảy ra vụ án là thành phố sát bên tỉnh ta đấy."

"Tôi cũng đi!" Đại Bảo đã đứng bên cửa từ lúc nào.

Hai mắt cậu ta sưng vù, vết thâm hiện rõ.

"Hai ngày nay chắc cậu chẳng có giấc ngủ ngon." Tôi nói, "Giờ cậu nên nghỉ ngơi đi."

"Không! Tôi phải đi." Đại Bảo rất kiên quyết.

Tôi nhìn Lâm Đào và Lông Vũ, ánh mắt của họ hệt như Đại Bảo, tràn đầy mong đợi.

"Thôi được, phấn chấn lên, chúng ta xuất phát!" Tôi nói.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Váy Cưới Màu Máu (3)

"Hai ngày nay cậu đã suy nghĩ kỹ lại chưa?" Tôi ngồi ở hàng ghế sau, quay sang nhìn Đại Bảo.

Đại Bảo cúi đầu khều móng tay, không lên tiếng.

"Cậu có từng dắc tội với ai không?" Tôi hỏi tiếp, "Hoặc là, cậu có nghi ngờ người nào không?"

Đại Bảo lẳng lặng lắc đầu.

Lâm Đào ngồi ở ghế phụ lái thấy vẻ mặt Đại Bảo qua kính chiếu hậu, "Thật ra tôi cảm thấy khả năng này không lớn lắm, nhân viên kỹ thuật hình sự như chúng ta đều là người đứng sau màn che, chỉ phụ trách công việc tiền kỳ của vụ án, hậu kỳ như bắt người gì gì đó đều là việc của bộ phận trinh sát. Vả lại, chế độ cho người giám định góp mặt tại tòa cũng chưa hoàn thiện, chúng ta đâu có ra tòa lần nào, kẻ tình nghi thường sẽ không biết chúng ta."

"Phải đó, chỉ toàn nghe cảnh sát bị trả thù, chưa từng nghe pháp y bị trả thù bao giờ." Long Vũ nói, "Huống hồ còn trả thù một cách cực đoan như thế nữa."

"Nhưng vụ này đúng là không tìm được động cơ gây án." Tôi xoa cằm nói.

"Các anh nghĩ xem, có khi nào là trộm không thành chuyển sang cướp không?" Lâm Đào nói, "Kẻ tình nghi đang chuẩn bị ăn trộm, nhưng lại bị chị

Bảo vừa trở về phòng bắt gặp, thế là..."

"Không thể nào." Tôi nói, "Nếu chị Bảo vừa trở về phòng bắt gặp thì phải lập tức phát hiện ra sự việc mới phải. Các cậu có để ý không, chị Bảo đang mặc váy cưới đấy. Rất rõ ràng, chiều hôm đó và lúc đi ăn tối, cô ấy không thể mặc váy cưới được."

Đại Bảo rùng mình một cái, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

"Ý anh là hung thủ đã ở trong phòng một thời gian." Lâm Đào nói, "Có lý lắm! Suy luận khi này của tôi không thể thành lập rồi, dù sao tài sản của chị Bảo cũng không bị mất, sau khi hung thủ gây án vẫn có đủ thời gian để tìm chỗ cất tiền mà."

"Nhỡ sau khi đã thương nạn nhân, kẻ đó sợ hãi, chưa kịp lấy tiền đã bỏ chạy thì sao?" Long Vũ hỏi.

"Không, anh Tần nói đúng." Đại Bảo khàn giọng, "Thời gian hẳn làm hại Mộng Hàm chắc là khoảng 9 giờ tối, hẳn đã trốn trong phòng rất lâu."

"Sao cậu biết?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Suy đoán thời gian tử vong với bác sĩ pháp y mà nói không khó, nhưng thời gian bị thương tổn của mỗi người mỗi khác do chịu ảnh hưởng từ các yếu tố hoàn cảnh, mức độ nặng nhẹ của vết thương... rất khó suy đoán. Bác sĩ pháp y không thể dựa theo mức độ nặng nhẹ trên đầu người bị hại để tính toán thời gian bị thương cụ thể được, huống hồ còn chuẩn xác đến cả giờ giấc như thế.

Đại Bảo thở dài, lại cúi đầu khều móng tay.

"Cậu nói đi chứ!" Tôi nói.

"Anh ấy không muốn nói thì đừng ép nữa." Long Vũ nói với tôi, "Để anh ấy yên tĩnh một lúc đi!"

*

Ba tiếng sau, chúng tôi đã ra khỏi đường cao tốc. Đồng nghiệp ở tỉnh Nam Hòa đón tiếp rất nhiệt tình, trực tiếp dẫn chúng tôi đến huyện Lạc Nguyên, nơi xảy ra vụ án cũng được đặt tên là Chuyên án "7/9".

"Thời gian xảy ra vụ án là tối ngày 7 tháng 9." Cảnh sát phụ trách vừa trình bày tình tiết vụ án vừa cho chạy trình chiếu powerpoint, "Vụ án xảy ra trong tòa chung cư sáu tầng ven đường Phong Hưng của huyện chúng tôi, người bị hại tên là Thạch An Na, nữ, 22 tuổi, ngày đón dâu là sáng ngày 8 tháng 9. Khu chung cư có sáu tầng, mỗi tầng có tám hộ, hiện trường thuộc căn số 503. Theo kết quả khám nghiệm hiện trường, có thể phán đoán hung thủ vào từ cửa sổ phòng bếp đang mở."

"Trèo tường vào nhà?" Tôi hỏi.

Anh ta gật đầu, "Dấu vết leo trèo rất rõ ràng. Hơn nữa cửa sổ ở tầng bốn của tòa nhà vừa được sửa chữa, vôi vữa còn chưa khô hẳn, khi hung thủ trèo tường đã đập lên, để lại dấu chân rất hoàn chỉnh, có thể dùng làm chứng cứ. Khu vực hiện trường cũng có dấu giày dính vôi."

"Vậy hung thủ có nán lại hiện trường lâu không?" Tôi vội hỏi.

Anh ta nói, "Theo kết quả điều tra, hôm đó nạn nhân Thạch An Na ở nhà cả ngày không hề ra ngoài, họ hàng ở trong nhà rất đông. Khoảng 6 giờ chiều thì họ hàng bắt đầu lục tục ra về, nhưng cha mẹ của nạn nhân và cô ấy vẫn luôn ở đó. Nán lại hiện trường dường như rất khó. Hơn nữa theo dấu vôi để lại ở hiện trường, sau khi hung thủ vào nhà, đã đến phòng lớn cũng là phòng ngủ của cha mẹ nạn nhân xem qua, sau đó thì đi thẳng đến phòng nhỏ ra tay

sát hại, không hề có dấu vết cướp của, cưỡng hiếp nào cả."

"Vậy cha mẹ cô ấy không nghe thấy tiếng động gì à?" Tôi hỏi, "Họ đi ngủ lúc mấy giờ?"

"Giờ đón dâu là 7 giờ 8 phút sáng ngày 8 tháng 9, dù sao cũng là ở huyện nhỏ." Anh ta nói, "Thế nên cha mẹ nạn nhân và cô ấy đều đi ngủ rất sớm, khoảng 8 giờ đã ngủ cả rồi. Chúng tôi phán đoán thời gian tử vong rơi vào khoảng 11 giờ đêm."

"Hung thủ muốn trả thù à?" Long Vũ hỏi.

Anh ta trả lời, "Hiện đang tiến hành điều tra những vấn đề yêu hận tình thù này, dù sao đêm trước ngày cưới cũng là khoảng thời gian đặc biệt, cho nên công việc điều tra chủ yếu nhằm đến các khúc mắc trong chuyện tình cảm của nạn nhân."

"Có tiến triển không?" Lâm Đào hỏi.

Viên cảnh sát lắc đầu đầy tiếc nuối.

Tôi nhú mào uống một ngụm trà, nói, "Các cậu nghĩ xem, trước khi hung thủ giết người, có biết hôm sau là ngày cưới của nạn nhân hay không? Điểm này rất quan trọng."

"Chắc chắn biết." Anh ta nói, "Nếu là bạn trai cũ muốn giết người chắc hẳn phải biết hôm sau cô ấy sẽ kết hôn. Nếu là nguyên nhân khác, chắc hẳn hung thủ cũng biết. Vì theo tập tục chỗ chúng tôi, một ngày trước lễ cưới, nhà gái sẽ đãi tiệc mời khách, rồi dán hoa đón dâu lên cửa sổ, à, đó là một loại tranh cắt đặc biệt, chỉ đến đêm trước ngày cưới, nhà gái mới dán nó lên cửa sổ."

"Có khi nào hung thủ cố ý nhắm vào cô dâu để ra tay không?" Tôi hỏi.

"Không biết. Đã loại trừ động cơ cưỡng hiếp rồi, tài sản ở hiện trường cũng không bị mất, vả lại, tội phạm quen thói ở đây thường sẽ không chọn nhà chuẩn bị gả con gái mà trộm đầu." Viên cảnh sát nói, "Đây cũng là lý do chúng tôi xác định động cơ giết người vì trả thù."

"Tôi hiểu ý của trưởng khoa Tàn." Bác sĩ pháp y Lý Lỗi thuộc khoa Pháp y Sở Cảnh sát tỉnh Nam Hòa nói, "Anh nghĩ là giết người hàng loạt đúng không? Nói sơ qua về tình hình thi thể đi."

Bác sĩ pháp y Dương thuộc Phòng Cảnh sát huyện Lạc Nguyên đón lấy máy tính, nói, "Nạn nhân bị dây thừng siết cổ dẫn đến tử vong, không phát hiện công cụ gây án ở hiện trường, có lẽ lúc đang ngủ say thì bị siết cổ chết, không có bất cứ dấu vết giằng co nào. Vì vậy, cũng không thể phát ra tiếng động."

"Trên người có vết thương ngoài nào không?" Tôi hỏi.

"Trên đầu có một vết thương, nhưng không thể phán đoán được là do va đập hay bị tấn công." Bác sĩ pháp y Dương chiếu một tấm hình lên màn hình.

Do vết thương phần đầu khá nhẹ, chỉ một mảnh da bị chảy máu, não bên trong không bị tổn thương gì, quả thật không thể xác định vết thương được tạo ra thế nào.

"Trèo tường vào nhà, vết thương có thể do vật tù gây ra, nhắm vào cô dâu." Tôi nói, "Vẫn có khả năng là giết người hàng loạt."

"Thời gian gây án thì sao?" Lâm Đào nói, "Thạch An Na bị hại vào khoảng 11 giờ."

"Nếu hung thủ đến phòng khách sạn của Triệu Mộng Hàm lúc 6 giờ rưỡi, không lâu sau đó đã ra tay, 7 giờ rưỡi là có thể rời khỏi khách sạn." Tôi nói, "Nếu hẳn biết lái xe, chỉ mất ba tiếng là đến được đây, thêm thời gian trèo

tường lên, 11 giờ có thể ra tay tiếp được rồi."

"Không, sau 9 giờ Mộng Hàm mới bị hại." Đại Bảo im lặng này giờ chột lên tiếng.

"Vì sao?" Tôi hỏi lại lần nữa.

Đại Bảo vẫn không trả lời.

"Cách nghĩ của trưởng khoa Tần rất hay." Pháp y Lý nói, "Chúng ta có thể thử thể này, điều tra tất cả những chiếc xe từ Long Phiên đến Lạc Nguyên trong khoảng thời gian nhất định, trên đường cao tốc có camera giám sát. Nếu không tự lái xe thì trong thời gian ngắn không cách nào đến đây được."

Tôi gật đầu.

"Không! Thời gian Mộng Hàm bị hại là sau 9 giờ." Đại Bảo nhấn mạnh lần nữa, "Các anh điều tra theo cách này chỉ tốn công vô ích thôi."

"Nghĩa là, cậu có thể khẳng định, hai vụ án này không phải cùng một người gây ra, chỉ đơn giản là trùng hợp thôi sao?" Tôi nói.

Đại Bảo gật đầu.

*

Suốt đường đi không ai lên tiếng.

Ngồi trên xe, tôi vẫn cảm thấy lẫn lộn về sự vô đoán của Đại Bảo, đành lẳng lặng nhắm mắt suy nghĩ về các chi tiết của vụ án. Không biết lại ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Khi tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mặt trời đã lặn từ lâu.

"Thầy ạ?" Tôi nói.

"Các cậu đi đâu vậy?" Thầy hỏi.

"Chúng con đang từ Lạc Nguyên quay về, bây giờ, ừm..."

"Nửa tiếng nữa sẽ ra khỏi đường cao tốc." Hàn Lượng chen vào nói.

"Còn nửa tiếng nữa sẽ về đến Long Phiên." Tôi nói.

"Ra khỏi đường cao tốc thì đi thẳng về hướng Tây." Thầy nói, "Huyện Lũng Tây xảy ra một vụ án, hình như người dân còn bao vây đồn cảnh sát nữa."

"Hả? Xảy ra chuyện gì vậy ạ?" Tôi giật mình.

"Vợ chồng cãi nhau dẫn đến án mạng." Thầy nói, "Các cậu nhanh chóng qua đó, làm rõ tính chất vụ án!"

"Dạ vâng." Tôi ngắt điện thoại, "Các cậu, lại có việc làm rồi."

"Anh Đại Bảo, anh... được không?" Long Vũ là người chu đáo nhất, nghĩ đến Đại Bảo vẫn còn đang đắm mình trong đau khổ.

Đại Bảo lẳng lặng gật đầu, nói, "Tôi tham gia."

"Chị Bảo cần cậu chăm sóc mà. Hay là sau khi chúng ta đến nơi, Hàn Lượng đưa cậu trở về." Tôi nói.

Đại Bảo lắc đầu, "Người trong nhà sẽ thay phiên chăm sóc cô ấy, hơn nữa bệnh viện có quy định, trừ phi bệnh nhân có tình huống đặc biệt, nếu không ban đêm người nhà không được ở lại, có y tá trực, cho nên người trong nhà chỉ trực ban ngày thôi, luân phiên nhau đến. Họ muốn tôi yên tâm làm việc."

Tôi bỗng thấy cảm động, nhớ đến ông nội đã qua đời của mình. Trước khi lâm chung, ông đã viết một chữ "nước" lên lòng bàn tay tôi, nhắc nhở tôi phải lấy việc nước làm trọng. Khi đó cũng vì có vụ án xảy ra đột ngột, tôi không thể đưa tiền người ông đã hết lòng thương yêu tôi từ nhỏ.

Mũi tôi thấy cay cay, mắt đỏ lên. Nhưng tôi lấy lại tinh thần rất nhanh, nói với Hàn Lượng, "Ra khỏi đường cao tốc thì đi thẳng đến Lũng Tây!"

*

Thị trấn An Nhiên huyện Lũng Tây.

Đây là vùng đất quy hoạch đang được cải tạo thành khu phát triển mới. Ngoài những công trường đang thi công với quy mô lớn thì có những căn nhà dựng tạm nổi thành hàng. Những căn nhà đó được dựng làm chỗ tạm trú cho nông dân ở đây, họ đang đợi nhận nhà tái định cư vẫn chưa được xây xong. Vùng đất này được gọi là khu nhà quá độ.

Số người sống trong khu nhà dựng tạm này có đến hơn hai mươi nghìn, tuy họ mất đất canh tác, nhưng số tiền bồi thường của Chính phủ đủ cho họ duy trì cuộc sống. Để không phải nhàn rỗi, người dân thường đến các công trường lân cận xin làm các công việc chân tay. Là khu vực hỗ trợ trọng điểm của Chính phủ, có các chính sách liên quan, cuộc sống của người dân ở đây cũng không đến nỗi nào. Vì thế, tuy dân số trong khu vực rất đông nhưng trị an vẫn luôn ổn định.

Khi chúng tôi mang tâm trạng thấp thỏm đến Đồn Cảnh sát thị trấn An Nhiên mới biết sự việc không hề nghiêm trọng như lời thầy nói. Có mấy chục người tập trung trước cửa, rất ồn ào, đồn trưởng Đồn Cảnh sát đang đứng ngoài cửa giải thích gì đó.

"Giao tội phạm giết người ra!"

"Đồn Cảnh sát không thể bảo vệ tội phạm giết người được!"

"Mưu sát chồng, tội không thể tha!"

"Ả đàn bà này phải bị thả trôi sông!"

Khoảng cách khá xa, chúng tôi nghe loáng thoáng được mấy lời này.

Hung thủ đã bị bắt? Cảnh sát địa phương sợ sự việc xấu đi, mới phóng đại tình hình hiện tại, nhằm để chúng tôi đến hỗ trợ trong thời gian nhanh nhất?

Trường khoa Hồ bên Pháp y thành phố và bác sĩ pháp y huyện cũng có mặt trước Đồn Cảnh sát gần như cùng lúc với chúng tôi.

"Các anh chị nhìn đi, lãnh đạo, chuyên gia của huyện và thành phố đều đến rồi. Chúng tôi rất xem trọng vụ việc này, giờ các anh chị tin chưa?" Đồn trưởng Đồn Cảnh sát thấy chúng tôi như thấy được cứu binh, vội vàng nói với người dân xung quanh.

"Tôi không quan tâm nhiều đến thế, tôi chỉ hỏi các anh, ả đàn bà kia rõ ràng đã giết người, sao các anh không còng tay ả lại? Còn đưa ả vào trong để bảo vệ nữa?" Một người ra mặt hỏi.

"Giờ còn chưa có chứng cứ, hiểu chưa?" Đồn trưởng vẻ mặt bất lực nói, "Không có chứng cứ chứng minh phạm tội, chúng tôi không thể tự ý sử dụng trang bị của cảnh sát, đây là quy định."

"Mọi người đừng nôn nóng, tối rồi, mọi người vẫn chưa ăn cơm phải không? Hãy về đi, cho chúng tôi ít thời gian, chúng tôi nhất định sẽ làm rõ mọi chuyện, hãy tin tưởng chúng tôi!" Trường khoa Hồ nói.

Trường khoa Hồ ăn mặc nghiêm chỉnh, nét mặt hiền hòa, tạo cảm giác thân thiện. Anh ta chỉ nói vài câu, đám đông đã lục tục giải tán. Chúng tôi

không thể không tái phục khả năng thuyết phục đám đông của anh ta, chẳng trách Cục Cảnh sát thành phố lúc nào cũng cử anh ta đi xử lý các vụ khiếu kiện.

Sau khi đám đông giải tán, chúng tôi cùng nhau đến phòng họp trên tầng hai của Đồn Cảnh sát, mỗi người ôm một cốc mì ăn liền, vừa ăn vừa tìm hiểu tình hình.

"Nhà số 17, khu C, khu nhà quá độ, có hai vợ chồng và một con nhỏ." Đồn trưởng Đồn Cảnh sát bắt đầu trình bày, "Nam tên là Vương Phong, 24 tuổi, nữ tên là Đinh Nhất Lan, 27 tuổi, đã kết hôn được 5 năm, có một con gái 4 tuổi tên là Vương Xảo Xảo. Vương Phong tốt nghiệp trung cấp, làm kế toán ở khu công trình, Đinh Nhất Lan chỉ ở nhà làm nội trợ. Theo lời kể của người dân xung quanh, khoảng 5 giờ chiều hôm nay, hai vợ chồng bỗng nhiên nảy sinh tranh cãi, đánh nhau nhiều trận liên tục hơn một tiếng đồng hồ. 6 giờ hơn, Đinh Nhất Lan bỗng xông ra kêu cứu. Khi hàng xóm chạy đến, thấy Vương Phong đang nằm trên đất, ngực dính đầy máu, khi xe cấp cứu đến thì Vương Phong đã tử vong."

Đồn trưởng dừng lại.

"Hết rồi à?" Tôi hỏi.

"Đơn giản thế thôi." Đồn trưởng nói, "Sau khi gia đình bên nhà chồng Đinh Nhất Lan đến, đã tập hợp mấy chục người bao vây Đồn Cảnh sát, yêu cầu nghiêm trị cô ta."

"Vậy bây giờ có vấn đề gì?"

"Chúng tôi đã giao Vương Xảo Xảo cho cha mẹ Vương Phong chăm sóc, đưa Đinh Nhất Lan về Đồn." Đồn trưởng nói, "Đinh Nhất Lan kể lại sự tình như thế này: Tối nay sau khi Vương Phong trở về, vô tình thấy một cái bao

cao su trong túi xách của cô ta, trước đây Vương Phong từng nghi ngờ Đinh Nhất Lan có quan hệ mập mờ với một người bạn quen trên mạng, Đinh Nhất Lan cảm thấy mình bị chồng vu oan, thế nên xảy ra tranh cãi và giằng co. Ban đầu chỉ là xô đẩy qua lại, sau đó Vương Phong lấy dao ra đòi tự sát, Đinh Nhất Lan nghĩ anh ta chỉ hù dọa thôi, thế là định quay người bỏ ra ngoài. Vừa quay người thì nghe tiếng Vương Phong ngã bịch xuống đất. Cô ta quay đầu lại thì thấy ngực Vương Phong đang chảy máu. Vội vàng quỳ xuống ôm lấy đầu anh ta gào khóc. Không lâu sau Vương Phong đã bất tỉnh. Đinh Nhất Lan liền chạy ra ngoài kêu cứu."

"À, vậy là không xác định được do tự sát hay bị giết đúng không?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, giờ chỉ có kẻ tình nghi và nạn nhân, không có chứng cứ."

"Chẳng phải còn bé gái 4 tuổi sao?" Lâm Đào hỏi.

"Dù sao cũng chỉ mới 4 tuổi, nói chuyện không rõ ràng được."

"Không không, đứa trẻ 4 tuổi đã có năng lực nhận thức rồi." Tôi nói, "Tranh thủ thời gian, cho người đến hỏi cô bé đi, tất nhiên phải làm theo quy định pháp luật, trong lúc lấy lời khai phải có mặt người giám hộ của bé."

Đồn trưởng gật đầu ghi lại.

"Tình hình bây giờ của Đinh Nhất Lan thế nào?" Tôi hỏi.

Đồn trưởng nói, "Khi dẫn về, tâm trạng không được ổn định, không ngừng gào thét khóc lóc."

"Diễn kịch à?" Lâm Đào hỏi, "Hay bị dọa sợ?"

"Giờ chắc kiệt sức rồi, đang ở trong phòng làm việc của chúng tôi." Đồn

trưởng nói tiếp, "Chúng tôi đã sắp xếp một nữ đồng nghiệp ở đó giám sát rồi."

"Đi, đi xem thử." Tôi nói.

Trong phòng làm việc, một phụ nữ nhỏ nhắn đang suy sụp tinh thần ngồi trên ghế, gần như không cử động. Nhìn thoáng giống như người đã ngưng thở vậy."

"Đây là..." Đồn trưởng hình như muốn giới thiệu.

Tôi xua tay cản lại, nói, "Tôi không hỏi câu nào đâu, anh bật đèn sáng hơn chút đi."

Đồn trưởng bật hết tất cả các đèn trong phòng lên.

Tôi chỉ vào bóng lưng Đinh Nhất Lan, nói với Long Vũ, "Chụp lại trước sau, trái phải, xong thì chúng ta đi xem hiện trường."

*

Đi qua từng dãy nhà quá độ, chúng tôi đến một căn nhà nhỏ bị cảnh sát giăng dây cảnh báo.

Trước cửa có vài bộ quần áo rơi tứ tung, đây là kiểu gây gỗ thường thấy ở vợ chồng, ném quần áo tỏ ý đuổi đối phương ra khỏi nhà.

Tôi ngồi xổm xuống xem, trên quần áo có vài vết máu và dấu chân dính máu, cho thấy trước khi nạn nhân bị thương, chỗ quần áo này đã bị ném ra ngoài.

Men theo quần áo nằm rải rác trên đất, chúng tôi đi vào hiện trường, đây là một căn nhà dựng tạm, tính cả phòng ngủ, phòng khách, phòng bếp và nhà vệ sinh cũng chỉ khoảng 30 mét vuông.

Hiện trường chính nằm ngay giữa phòng khách nhỏ vài mét vuông, đặt một bộ sofa và một tủ lạnh, vì thế nơi gọi là phòng khách này chỉ còn một lối nhỏ đủ cho một người đi.

Giữa đường đi có một vũng máu, diện tích không nhỏ.

"Theo khẩu cung của Đinh Nhất Lan, sau khi nạn nhân ngã xuống, cô ta gọi vài tiếng liền chạy ra ngoài kêu cứu." Đồn trưởng nói, "Hàng xóm ở rất gần, rất nhanh, ừm, chắc trong khoảng một phút, đã có người chạy đến, sau đó khiêng nạn nhân ra ngoài."

"Khiêng ra ngoài làm gì?"

"Ánh sáng trong nhà không được tốt, phòng khách không có cửa sổ." Đồn trưởng nói, "Hàng xóm bảo phải khiêng ra ngoài để kiểm tra vết thương."

Lâm Đào ngồi xổm xuống đất, nói, "Nạn nhân nằm ở đây chỉ khoảng hai phút, có thể chảy nhiều máu đến thế sao? Tôi nghi ngờ hung thủ có tiến hành ngụy tạo hiện trường, nạn nhân nằm ở đây khá lâu mới chảy nhiều máu như thế."

"Trước đây đồn trưởng từng làm công việc điều tra hả?" Tôi cười cười nói, "Nghi ngờ rất hợp lý! Vấn đề này tôi sẽ trả lời anh sau."

"Hiện trường gần như không có chút manh mối nào." Lâm Đào nói, "Bị phá hết rồi."

"Không không." Tôi ngồi xổm bên vũng máu, "Chúng ta chỉ cần chú ý hai tình tiết là được. Thứ nhất, các vị trí cao xung quanh không có dấu máu nào, tủ lạnh, trên cửa đều không có. Thứ hai, quanh vũng máu có dấu vết máu bắn ra rất rõ ràng. Bấy nhiêu là đủ."

"Đã tịch thu hung khí rồi chứ?"

Đồn trưởng gật đầu, lấy một túi trong suốt ra khỏi hộp đựng vật chứng, bên trong có một con dao gọt hoa quả thường dùng trong gia đình.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Váy Cưới Màu Máu (4)

Quần áo trên thi thể đã được cởi hết ra. Tôi trải chiếc áo phông nhuộm máu trước ngực và quần bò lên bàn làm việc lẳng lặng quan sát.

Ở phía sau, trưởng khoa Hồ và Đại Bảo đang tiến hành khám nghiệm thi thể như thường lệ.

"Nhìn ra vấn đề gì chưa?" Tôi hỏi.

"Ừm." Long Vũ nói, "Vị trí tương ứng trên áo không có vết rách."

"Lợi hại!" Lâm Đào giơ ngón cái về phía cô ấy.

"Đây là dấu hiệu có thể giải thích được vấn đề." Tôi mỉm cười nói.

"Trong đầu anh có đáp án rồi?" Lâm Đào hỏi.

"Ừ!" Tôi trả lời rất chắc chắn.

*

Giấc ngủ này rất ngon. Từ sau khi chị Bảo bị thương, thành viên của tổ điều tra hầu như đều thức thâu đêm suốt sáng. Mệt mỏi quá độ cộng thêm sự chắc chắn về vụ án lần này đã khiến chúng tôi sau khi khám nghiệm thi thể xong đều lập tức trở về phòng khách sạn đánh một giấc say sưa.

Ngủ dậy, ánh mặt trời đã rực rỡ bên ngoài cửa sổ. Chúng tôi rửa ráy xong, vội đến Ban Chỉ huy chuyên án tại tầng hai Đồn Cảnh sát An Nhiên. Có vài

người đang ngồi ở sảnh lớn tầng một, chắc là người nhà của Vương Phong, họ đang đợi phía cảnh sát đưa ra kết luận.

"Các vị vất vả rồi." Trưởng phòng Trưởng Phòng Cảnh sát huyện Lũng Tây lịch sự cười với chúng tôi, nói, "Công việc hôm qua của các anh có manh mối gì có thể cung cấp cho Ban Chỉ huy chuyên án không?"

"Nghe thử tình hình điều tra xem sao đã." Tôi nói.

Vụ án này đã được đồn cảnh sát bàn giao lại cho Đội Hình sự Phòng Cảnh sát huyện xử lý, người phụ trách chính là chỉ huy của tổ trọng án.

Người chỉ huy nói, "Tình hình sơ bộ của vụ án chắc mọi người đã nắm rõ?"

Tôi gật đầu nói, "Chúng tôi đặc biệt quan tâm đến các mâu thuẫn xã hội của hai bên."

Người chỉ huy nói, "Chúng tôi đã điều tra, hai bên đều không có mâu thuẫn xã hội nào rõ ràng. Tình cảm vợ chồng vẫn luôn rất tốt, chẳng qua cả hai đều tương đối hiếu thắng và nóng nảy, dễ gây gổ là khá ồn ào. Theo lời hàng xóm, họ xích mích xong là lại thương yêu nhau ngay."

"Vậy trước đây họ gây gổ vì chuyện gì?" Tôi hỏi.

"Nghe nói đều là những chuyện vặt vãnh." Người chỉ huy nói, "Nghĩ ngờ có người thứ ba gì đó cũng mới bắt đầu gần đây thôi."

Tôi nhớ lại toàn cảnh hiện trường, một căn nhà dựng tạm như vậy thì đến tiếng hắt hơi của nhà bên cũng nghe rõ.

"Còn chuyện bao cao su trong túi của Đinh Nhất Lan là thế nào?" Lôg Vũ hỏi xong liền đỏ mặt.

"Đã điều tra rồi, gần hiện trường vừa lắp một chiếc máy bán bao cao su tự động." Người chỉ huy nói, "Đinh Nhất Lan tò mò, nên mua thử một cái."

"Vậy sao cô ta không giải thích với chồng?"

"Chắc giải thích rồi nhưng Vương Phong không tin." Người chỉ huy nói, "Vì gần đây Vương Phong phát hiện Đinh Nhất Lan thường xuyên trò chuyện rất vui vẻ với một người bạn trên mạng, cứ gọi nhau là 'cưng' suốt, cũng vì chuyện này mà cãi nhau mấy lần rồi."

"Đã điều tra người bạn trên mạng đó chưa?" Tôi hỏi, "Vì dù sao gia đình nạn nhân đều cho rằng Đinh Nhất Lan ngoại tình nên mới muốn giết Vương Phong."

"Điều tra rồi, chúng tôi đã điều tra tất cả lịch sử trò chuyện của họ, người đó là một sinh viên đại học ở Tây Tạng, cách nơi này cả mười vạn tám nghìn dặm." Người chỉ huy nói, "Nói sao nhỉ, ngoài 'yêu online' đơn thuần ra thì không có gì khác."

"Vậy được rồi, tôi càng thêm chắc chắn." Tôi tự tin nói.

"Ý anh là," Trưởng phòng Trương nói, "tự sát sao?"

Tôi mỉm cười gật đầu, "Tất nhiên, chuyện có phải án mạng hay không, có hành vi phạm tội hay không, phải để Ban Chỉ huy chuyên án phán đoán. Bây giờ tôi chỉ nói quan điểm từ góc độ pháp y và khám nghiệm hiện trường. Tình hình điều tra mọi người đều đã nắm rõ. Thật ra, đây là một đôi vợ chồng trẻ rất hạnh phúc, trong nhà có con nhỏ, cuộc sống ổn định, ngày ba bữa không cần lo lắng, hơn nữa cuộc sống của người vợ hoàn toàn dựa vào chồng. Thêm vào đó, đã loại bỏ các mâu thuẫn trong quan hệ xã hội, tôi cho rằng Đinh Nhất Lan không có bất cứ lý do nào phải giết người đàn ông này."

Mọi người đều cúi xuống ghi chép, không ai dám gật đầu tán đồng một

cách bừa bãi.

Tôi nói tiếp, "Thứ hai là kết quả khám nghiệm hiện trường. Đến đây, tôi muốn trả lời câu hỏi lúc trước của Đồn trưởng, vì sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi lại có thể để lại một vũng máu lớn như thế ở hiện trường?"

Vài điều tra viên ngẩng lên nhìn tôi. Tôi uống một ngụm trà, mỉm cười nói, "Sau khi chúng tôi khám nghiệm thi thể, nạn nhân bị trúng một dao trước ngực, con dao đâm thẳng vào khoang ngực qua kẽ hở giữa xương sườn số bốn và năm, làm rách tâm thất trái. Nguyên nhân tử vong là do tim bị rách dẫn đến mất máu nghiêm trọng mà chết. Điểm này rất quan trọng. Tim bị rách thường có hai loại nguyên nhân dẫn đến tử vong, thứ nhất là sau khi tim bị thương tổn, ngừng đập ngay, sau đó tử vong. Thứ hai, sau khi tim bị rách, nhịp tim không dừng lại ngay mà vẫn tiếp tục đập nên khi máu trong cơ thể dồn về tim, do sự co bóp của tim mà sẽ theo đó bắn ra ngoài qua vết thương, vậy sẽ mất máu rất nhanh. Việc này cũng tạo nên sự khác biệt trong năng lực hành vi sau khi bị vết thương chí mạng này. Có một số người bị đâm vào tim thì lập tức bất tỉnh, số khác sau khi tim bị rách vẫn có thể chạy thêm vài trăm mét. Bây giờ tôi có thể trả lời câu hỏi của Đồn trưởng rồi, vì sao trong thời gian ngắn hiện trường lại có nhiều máu như vậy, đó là vì sau khi nạn nhân bị đâm trúng tim, không chết ngay lập tức mà vẫn tiếp tục mất máu."

"Nhưng làm sao anh phán đoán được anh ta do mất máu dẫn đến tử vong chứ không phải do tim ngừng đập?" Long Vũ hỏi.

Tôi nói, "Thế nên khi đến hiện trường tôi liền tìm vết máu bắn ra. Nếu là tim ngừng đập thì sẽ không có vết máu bắn ra, hoặc vết máu bắn ra rất ít. Đằng này, tuy không thấy vết máu bắn ra nào rõ ràng trên các vật ở vị trí cao, nhưng mặt đất xung quanh vũng máu, tôi thấy có rất nhiều vết máu bị bắn ra. Điều đó cho thấy, sau khi nạn nhân trúng dao thì lập tức ngã xuống, lúc này tim vẫn còn đang đập, máu bắn ra từ vết thương. Máu bắn ra khi nạn nhân đang trong tư thế nằm trên một lượng máu lớn bị bắn ra ở vị trí thấp."

"Vì sao chỉ bắn ra ở vị trí thấp, mà không có ở vị trí cao?" Lông Vũ hỏi, "Chẳng lẽ anh ta lại nằm trong một không gian nhỏ hẹp thế kia để tự sát? Khi đâm chỉ cần đang đứng, máu sẽ bắn ra ngay, vậy chắc chắn những đồ điện, đồ gia dụng, cánh cửa đều sẽ bị dính máu."

"Hỏi hay lắm!" Tôi nói, "Hiện trường dù có nhỏ hẹp, nhưng nếu trúng dao, các vật dụng xung quanh chắc chắn ít nhiều bị dính máu, dù ngã rất nhanh cũng không thể không để lại chút dấu vết nào."

"Đúng vậy!" Trần Thi Vũ chớp chớp đôi mắt to.

Tôi cười, tiếp tục, "Hiện trường ngoài đồ điện, đồ gia dụng, tường, cánh cửa, còn có gì nữa?"

"Còn có Đinh Nhất Lan!" Người chỉ huy nói.

"Đúng vậy." Tôi nói, "Nếu không tìm thấy vết máu ở các vị trí cao tại hiện trường, vậy tôi nghĩ chắc đã bị Đinh Nhất Lan cản lại. Nếu trên người Đinh Nhất Lan có vết máu, từ vị trí máu bắn lên người cô ta, chúng ta có thể suy đoán được vị trí tương ứng của cô ta và nạn nhân khi ấy."

"Sao tôi không nghĩ ra chứ!" Trần Thi Vũ nói, "Anh bảo tôi chụp hình lại là có mục đích này!"

Tôi gật đầu nói, "Quần áo Đinh Nhất Lan là vật chứng quan trọng, dù sao cũng là phái nữ, hôm qua tôi không tiện bảo cô ta cởi ra. Nhưng tổ chuyên án vẫn cần tìm vài đồng nghiệp nữ bảo Đinh Nhất Lan thay quần áo ra, lấy bộ hiện tại làm chứng cứ."

"Có thể thấy được gì từ vết máu trên người cô ta?" Trưởng phòng Trương hỏi.

Tôi mở máy chiếu, phát lên vài tấm hình của Đinh Nhất Lan, "Tuy quần áo cô ta mặc tối màu, nhưng tay nghề chụp ảnh của Long Vũ rất tốt. Chúng ta có thể thấy rõ, hai ống tay áo của cô ta có vết máu bị lau chùi, chứng thực việc cô ta đã ôm nạn nhân sau khi xảy ra sự việc. Nhưng vết máu có giá trị suy đoán hơn nằm ở sau lưng Đinh Nhất Lan. Cho thấy, khi nạn nhân bị trúng dao, Đinh Nhất Lan đang quay lưng về phía anh ta."

"Chứng cứ này rất quan trọng." Trưởng phòng Trương nói.

Tôi nói, "Đây mới chỉ là điều thứ hai. Giờ tôi muốn nói điều thứ ba, kiểm tra quần áo. Sau khi hàng xóm chạy đến hiện trường, đã xác nhận nạn nhân đang mặc chiếc áo phông màu xanh, sau khi chúng tôi kiểm tra, vị trí tương ứng của vết thương trên chiếc áo này không hề có vết rách!"

"Chuyện này không phải cho thấy sau khi nạn nhân bị sát hại, hung thủ đã ngụy trang bằng cách mặc áo cho anh ta à?" Đồn trưởng hỏi.

Tôi lắc đầu, nói, "Đầu tiên, theo vết máu để lại ở hiện trường, sau khi nạn nhân ngã xuống không có dấu vết bị lôi kéo hay di chuyển. Tiếp theo, nếu sau khi nạn nhân tử vong rồi mới mặc áo, chớ quên hiện trường có một vũng máu lớn như thế, sẽ để lại dấu vết, hơn nữa những chỗ mà áo đi qua đều sẽ bị nhuộm máu. Thế nhưng, chiếc áo mà chúng tôi thấy, dấu máu chỉ có ở trước ngực thôi."

"Tức là khi dao đâm vào ngực, áo đã bị vén lên, để lộ lồng ngực." Đại Bảo nói, "Tôi không hề nghĩ đến điểm này."

Tôi gật đầu, nói, "Con người trong lúc kích động muốn tự sát, có khả năng sẽ vén áo lên rồi mới tự đâm vào mình. Chúng ta đã thụ lý rất nhiều vụ tự sát, đều có hành động vén áo để lộ vị trí mà họ muốn tự gây tổn thương. Nghĩ thử mà xem, nếu muốn giết người thì có cần vén áo người ta lên rồi mới đâm hay không?"

"Không cần." Người chỉ huy trả lời rất rành rọt câu hỏi của tôi.

Tôi nói tiếp, "Bây giờ tôi sẽ nói đến điểm thứ tư, cũng là điểm mấu chốt để bác sĩ pháp y phán đoán vết thương có phải tự mình gây ra hay không, chính là hướng tạo thành vết thương. Tôi tả lại vết thương trước ngực nạn nhân trước. Đây là vết thương do vật bén gây ra, hoàn toàn phù hợp với con dao gọt hoa quả mà chúng ta lấy được ở hiện trường. Vị trí vết thương nằm giữa xương sườn số bốn và số năm, giữa xương ức và núm ngực, vết thương từ ngoài đâm vào trong hướng hơi chếch xuống, thẳng vào khoang ngực."

Tôi cầm tờ giấy trên bàn lên, gấp thành hình một con dao găm, vừa minh họa vừa nói, "Nếu là tự sát, tay phải nắm chặt dao, lưỡi dao sẽ hướng vào trong, tự đâm vào mình, động tác này tự nhiên sẽ hình thành vết thương như vậy."

Dứt lời, tôi lại đứng lên, kéo theo Lâm Đào đang ngồi bên cạnh, nói, "Nếu bị người khác đâm, có hai cách, một là lưỡi dao hướng ra ngoài qua khoanh tròn giữa ngón cái và ngón trỏ, vị trí đâm vào thường là phần bụng, nếu đâm vào ngực, hướng gây ra vết thương sẽ là đâm lên chứ không phải đâm xuống. Nếu cầm dao ngược lại, hướng vào trong hướng gây ra vết thương sẽ là đâm xuống, nhưng góc độ đâm sẽ khá lớn, không thể chỉ hơi chếch được. Nạn nhân có chiều cao 1,75 mét, chiều cao của Đinh Nhất Lan là 1,5 mét, vị trí bị đâm của nạn nhân nằm ở độ cao khoảng 1,31 mét. Nếu là do Đinh Nhất Lan, rất khó để đâm vào ngực nạn nhân theo hướng gần như song song với mặt đất ở vị trí thấp như vậy, động tác này rất bất tiện."

Tôi và Lâm Đào cùng ngồi xuống. "Tất nhiên", tôi tiếp tục nói, "Nếu nạn nhân đang nằm trên mặt đất, hung thủ có thể tạo ra vết thương theo hướng này. Nhưng kết hợp với điều thứ ba tôi vừa nói lúc nãy, hung thủ không thể vừa đâm nạn nhân vừa quay lưng về phía anh ta để máu bắn lên lưng, phía trước ngực lại không hề có giọt nào như vậy được. Đây là một động tác bất khả thi. Huống hồ, một người phụ nữ nhỏ nhắn như cô ta làm sao có thể đè

được một người đàn ông cao lớn trên mặt đất rồi một dao đâm chết anh ta?"

"Còn nữa, hiện trường không có dấu vết giằng co trên mặt đất, vật dụng xung quanh cũng không cho phép chuyện đó xảy ra. Ngoài ra, tôi bổ sung thêm điểm thứ năm." Lâm Đào nói, "Chúng tôi đã nghe qua lời khai của Đinh Nhất Lan ngay sau khi đến đây, có thể nói hoàn toàn trùng khớp với kết quả dựng lại hiện trường của chúng tôi, không hề nói dối. Nếu là giết người xong ngụy tạo hiện trường thì sẽ có sơ hở. Tổng hợp lại tất cả những gì vừa nói, không nghi ngờ gì nữa, nạn nhân đã tự sát."

"Vì sao anh ta lại tự sát?" Một điều tra viên trẻ tuổi hỏi chen vào.

"Câu hỏi này không chuyên nghiệp." Tôi bật cười, nói, "Đây cũng là câu hỏi rất nhiều người đã đặt ra trên mạng khi chúng tôi phán đoán tính chất của vụ án. Tôi chỉ muốn nói, đừng cố tìm hiểu tâm tư của người khác, bởi vì cậu sẽ không tìm được đâu. Mỗi người đều có cách nghĩ riêng, đôi lúc cậu nghĩ mãi cũng không ra động cơ tự sát của người khác đâu."

"Tôi muốn bổ sung một chút." Hiên nhiên Đại Bảo đã lấy lại tinh thần, cậu ấy nói, "Khi chúng tôi khám nghiệm thi thể, phát hiện trên cánh tay trái của nạn nhân có rất nhiều vết sẹo song song nhau, vết mịn vết xù xì, có thể phán đoán là do trước đây anh ta tự cắt lên. Nói cách khác, nạn nhân có tiền sử tự tổn thương mình rất rõ ràng, theo điều tra được, anh ta là người rất dễ kích động. Chút chuyện con con cũng làm toáng lên, việc nghi ngờ mình bị cầm chừng, cãi nhau kịch liệt như thế, tự sát cũng không phải chuyện lạ. Vì vậy, tôi thấy khả năng kích động tự sát tương đối lớn."

Cả phòng họp rơi vào im lặng, mọi người đều đang suy nghĩ về những điều tôi vừa nói.

Trưởng phòng Trương cười tự giễu, "Nói thật, tôi lại hy vọng các anh nói với tôi rằng đây là một vụ án mạng. Hung thủ đã có, đang nhốt trong phòng

làm việc của chúng ta, lúc nào cũng có thể đeo còng lên tay cô ta, vậy thì mọi chuyện đều giải quyết êm đẹp. Nếu đây là một vụ tự sát, chúng ta vừa tuyên bố án mạng không thành lập ra ngoài, không biết gia đình nạn nhân sẽ gây chuyện ra sao."

Tôi nói, "Mặc kệ họ gây chuyện thế nào, pháp y là nghề phải luôn tôn trọng sự thật."

Bỗng nhiên, một nữ cảnh sát đẩy cửa bước vào, nói, "Lúc này chúng tôi đưa Vương Xảo Xảo đến phòng làm việc, dưới sự giám sát của cô giáo con bé đang theo học, đã hỏi vài câu."

"Cô bé có thể là nhân chứng duy nhất." Trưởng phòng Trương nói, "Cô bé nói sao?"

"Cô bé cứ lặp đi lặp lại câu mẹ đã giết bố." Nữ cảnh sát nói.

Phòng họp trở nên xôn xao.

Trưởng phòng Trương nhìn chăm chăm vào tôi nói, "Chuyện này, không dễ giải quyết rồi."

Tôi cũng giật mình, nhú mào suy nghĩ lại toàn bộ quá trình vụ án.

Ba phút sau, tôi chợt hiểu ra, nói, "Nếu tôi nhớ không nhầm, đồn trưởng từng nói, sau khi sự việc xảy ra, Vương Xảo Xảo được giao cho ông bà nội chăm sóc?"

Đồn trưởng gật đầu.

Tôi nói, "Con trai của mình chết rồi, không có nơi nào xả giận, tôi nghĩ có khả năng ông bà nội Vương Xảo Xảo đã dạy cô bé nói như thế."

"Nhưng, chuyện này không có chứng cứ."

Tôi nhúu mày suy nghĩ rồi nói, "Nếu thật sự dạy đứa bé nói như vậy, họ chỉ nói, trước mặt công an cứ nói mẹ đã giết bố. Tôi nghĩ, có thể dùng cách để đứa bé nói chuyện riêng với cô giáo, tất cả công an đều lánh đi, nhưng phải ghi hình lại cuộc nói chuyện."

"Anh tin tưởng vào suy đoán của mình thế sao?" Trưởng phòng Trương hỏi.

Tôi gật đầu một cách chắc chắn.

Trưởng phòng Trương nói, "Được! Vậy chúng ta cứ thử một lần."

Chờ đợi.

Nóng lòng chờ đợi.

Hai mươi phút sau, nữ cảnh sát kia quay lại, mỉm cười kết nối camera và máy chiếu.

Trong đoạn ghi hình có một giáo viên nữ và cô bé.

"Có thật là mẹ em đã giết bố em không?"

Đứa bé im lặng.

"Ở lớp chúng ta đã nói gì nhỉ? Trẻ con nói dối có ngoan không nào?"

Đứa bé lắc đầu.

"Vậy chuyện rốt cuộc là thế nào?"

"Bố tự giết mình." Đứa bé chần chừ vài phút rồi trả lời.

"Vậy sao lúc này Xảo Xảo lại nói dối cô cảnh sát?"

"Ông bà nội bảo Xảo Xảo nói vậy." Vương Xảo Xảo nói, "Ông bà nội nói mẹ là người xấu, mẹ đã lừa bố tự giết mình, cho nên chính mẹ đã giết bố."

Phòng họp lại xôn xao.

"Đây là chuyện tốt đấy." Tôi nghịch chiếc bút bi trong tay.

"Chuyện tốt?" Trưởng phòng Trương hỏi, "Chuyện tốt ở đâu ra?"

"Các anh nghĩ xem, thật ra cha mẹ Vương Phong biết rõ là anh ta tự sát." Tôi nói, "Họ chỉ vì muốn trút giận nên mới vu oan cho Đinh Nhất Lan, đúng không?"

Mọi người gật đầu.

"Nhưng đám đông ra mặt giúp cha mẹ Vương Phong 'đòi lại công lý' thì sao?" Tôi hỏi, "Cha mẹ Vương Phong chắc chắn đã giấu họ, lừa họ rằng Đinh Nhất Lan đã giết Vương Phong, nên mới huy động được cả đám người đến giúp."

"Thế nên chúng ta có thể đem bằng chứng cha mẹ Vương Phong ngụy tạo lời khai cho mọi người biết." Trưởng phòng Trương nói, "Tự nhiên họ sẽ không đến gây chuyện nữa."

"Đúng vậy." Tôi nói, "Tôi tin, trong lòng nhiều người, vẫn còn công bằng và chính nghĩa."

*

Khi chúng tôi rời khỏi Ban Chỉ huy chuyên án, có đi qua phòng làm việc nơi tạm giam Đinh Nhất Lan. Lúc này, chắc nội dung cuộc họp đã truyền đến tai cô ta. Cô ta đột nhiên lao ra ngoài, chặn trước mặt chúng tôi, quỳ xuống dập đầu không ngừng. Tiếng khóc của cô ta không rõ là đau thương hay là

cảm kích.

"Trẻ tuổi nhất thời nông nổi, hủy hoại cuộc sống của biết bao người!" Lâm Đào ngồi bên ghế phụ lái, nói đầy cảm khái, "Tôi rất muốn nói cho tất cả những đôi vợ chồng trẻ biết, có chuyện gì ghê gớm đến mức không thể vượt qua đâu? Gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh mới có thể giải quyết được."

"Tôi lại thương cho đứa bé kia." Trần Thi Vũ nói, "Cô bé đã thấy những gì? Trải qua những gì? Có phải cả đời cũng không thể xóa đi cảnh tượng ấy?"

"Dù sao thì vụ án này rất thành công." Đại Bảo nói, "Nếu vụ án của Mộng Hàm cũng thuận lợi như vậy thì tốt biết bao."

Tôi quay sang Đại Bảo, nói, "Họ nói công việc của pháp y là 'rửa oan cho nạn nhân, để người sống thanh thản', thật ra, chúng ta cũng có thể rửa oan cho người sống, vì mục tiêu mà chúng ta theo đuổi chỉ có hai chữ 'sự thật'!"

"Đừng cảm khái nữa." Hàn Lượng vừa lái xe vừa nói, "Thấy tâm trạng các anh nặng nề nên tôi không lên tiếng. Nhưng các anh không nhận ra đường chúng ta đang đi không trở về Long Phiên à?"

"Không." Tôi nhìn ra cửa sổ, vì muốn xoa dịu nỗi đau của Đại Bảo, tôi nói đùa, "Bác định đưa chúng tôi đi đâu đấy? Bác tài tên gì vậy?"

Hàn Lượng nói, "Lúc này các anh hợp tắt điện thoại nên thầy đã gọi cho tôi."

"Xảy ra chuyện gì à?" Tôi hỏi.

"Thành phố Thanh Hương." Hàn Lượng nói, "Một bệnh nhân tâm thần bị giết, Bộ Binh (1) lại xuất hiện rồi!"

(1) Tên một kẻ giết người - nhân vật trong truyện Kẻ dọn rác.

NGƯỜI SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Bệnh Nhân Ở Thị Trấn Nhỏ (1)

Chúng ta đều mang trên mình vết sẹo, hoặc ở bên trong, hoặc ở bên ngoài, bất luận vì nguyên nhân gì, bị thương ở đâu, bạn cũng không có gì khác biệt so với người khác. Trừ phi bạn không dám đối mặt, giấu vết thương đi, mặc cho nó từng ngày mưng mủ, vậy bạn sẽ trở thành một con bệnh, dù có giả vờ thế nào, bạn vĩnh viễn không thể là người bình thường được.

- Downton Abbey -

Cảm giác lâng lâng khi phá được án từ hơn một tháng trước đến giờ vẫn còn đọng lại.

Đó quả là một vụ án rúng động lòng người. Trong suốt nửa năm, rất nhiều bệnh nhân tâm thần bị hại, các bài báo trên phương tiện truyền thông gây ảnh hưởng xấu đến dư luận xã hội. Đối thủ của chúng tôi lại là một đồng nghiệp nhưng lại chưa từng vào nghề một cách đúng nghĩa. Ngụy trang tinh vi, ra tay tàn ác để lại cho chúng tôi ấn tượng vô cùng sâu sắc. Sau đó trong lúc sơ sót, hung thủ đã để lộ chân tướng trên một nét chữ đơn giản. Manh mối nhỏ này đã bị chúng tôi phát hiện và trở thành bằng chứng kết án cuối cùng.

Sau khi phá án, chúng tôi không thể không cảm thán, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát.

Một tháng sau đó, khi nghe lại cái tên này, chúng tôi vẫn bất giác giật mình.

"Bộ Binh?" Trần Thi Vũ hỏi, "Lại xuất hiện ba chữ 'Kẻ dọn rác' ở hiện trường hả?"

"Cái này thì không có." Hàn Lượng làm mặt quỷ.

"Đáng ghét!" Trần Thi Vũ đánh Hàn Lượng một cái.

"Đừng có phá, đang lái xe đây!" Hàn Lượng nói.

Lâm Đào liếc nhìn hai người đang đùa giỡn trên hàng ghế trước, nuốt nước miếng rồi nói, "Vậy cậu kéo Bộ Binh vào làm gì?"

"Bình thường ai lại đi giết bệnh nhân tâm thần chứ?" Hàn Lượng nói, "Tôi thấy hơn nửa là người có nhân cách không bình thường gây ra. Tất nhiên, cũng không dám chắc là không phải Bộ Binh gây án lần nữa."

"Đừng nói linh tinh." Lâm Đào nói, "Bộ Binh còn đang bị nhốt trong nhà giam đấy."

Đại Bảo trừng lớn mắt suốt từ nãy đến giờ, cuối cùng cũng lên tiếng, "Bộ Binh? Có khi nào Bộ Binh vẫn chưa bị bắt? Có khi nào là do Bộ Binh làm không? Tôi nói vụ của Mộng Hàm ấy!"

Tôi trầm ngâm một lúc rồi nói, "Không thể nào. Suy luận của cậu không hợp lý. Nếu chúng ta bắt nhầm người, vậy Bộ Binh đâu cần phải trả thù chúng ta; nếu không bắt nhầm, Bộ Binh làm sao gây án khi vẫn trong nhà giam được? Huống hồ, lời khai của Bộ Binh, còn có ADN, danh tính, bút tích của hắn đều đã được tiến hành giám định rồi, không nhầm được đâu. Cậu đừng quên, chúng ta đã từng gặp Bộ Binh rồi, rõ ràng không bắt nhầm người."

"Phải đấy, đừng lo bóng lo gió nữa!" Lâm Đào nói, "Hàn Lượng có bao giờ nói được một câu nghiêm túc đâu."

Dứt lời, cậu ta nhìn qua Trần Thi Vũ.

Đại Bảo nói, "Tôi sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thôi. Dù sao những vụ án khác chúng ta đều đứng đằng sau, sẽ không có ai tìm đến chúng ta trả thù. Nhưng Bộ Binh lại cùng nghề với chúng ta, có khi nào danh tính thật có vấn đề không? Hoặc là, vượt ngục?"

"Cậu nghĩ đang xem phim truyền hình đấy à? Lại còn vượt ngục! Vượt ngục là chuyện lớn đấy, vừa xảy ra là tin tức đã bay đầy các mặt báo rồi!" Tôi vừa nói vừa gọi điện thoại cho đồng nghiệp bên trại giam.

*

"Tôi hỏi giúp cậu rồi." Tôi cúp điện thoại rồi nói, "Thứ nhất, chúng ta tuyệt đối không bắt nhầm người, người đang ở trong trại giam kia chính là Bộ Binh, danh tính đã được xác nhận, không có bất cứ vấn đề gì. Thứ hai, hiện tại Bộ Binh đang ngoan ngoãn ngồi trong trại giam. Giờ yên tâm được chưa?"

Đại Bảo khi này vì phá được án mà thả lỏng đôi chút, giờ lại cúi đầu buồn bã.

Trần Thi Vũ thấy vẻ mặt buồn khổ của Đại Bảo qua gương chiếu hậu, bèn quay sang đánh Hàn Lượng một cái, nói, "Đáng ghét! Đều tại anh hết!"

"Trước giờ chẳng có câu nào ra hồn, không hiểu sao lại lảm bạn gái thế?" Lâm Đào nhấn mạnh ba chữ "lảm bạn gái", rồi hỏi tiếp, "Rốt cuộc thầy đã nói gì?"

"Thầy nói có một bệnh nhân tâm thần ở thành phố Thanh Hương đã chết trong nhà mình." Hàn Lượng nói. "Gia đình ông ta vốn không có ý kiến gì, khai báo theo trình tự chết do bệnh, chuẩn bị đưa đi hỏa táng thì con trai của bệnh nhân này đi làm ăn xa trở về, nói thấy trên miệng cha có vết máu, cảm thấy nghi ngờ nên đã báo án."

"Cái chết bất thường như vậy, một năm trong tỉnh xảy ra cả vạn vụ, có gì phải xem chứ?" Tôi hỏi.

"Thầy xem qua báo cáo, nói pháp y ở đó khẳng định loại bỏ khả năng bệnh chết." Hàn Lượng nói, "Do nạn nhân có vết thương ngoài, điểm nghi vấn không thể giải thích. Vừa khéo chúng ta mới giải quyết xong vụ này, đừng để mình nhàn rồi, nhanh qua đó giúp xem!"

Đại Bảo vốn là người Thanh Hương, khả năng nhớ đường của GPS nhân tạo Hàn Lượng này rất ổn, chúng tôi lại quan hệ khá tốt với các đồng nghiệp ở Thanh Hương. Vì thế, mỗi lần đến đây công tác, chúng tôi đều bỏ qua bước chào hỏi xã giao, tự lái xe đến thẳng hiện trường.

Theo tài liệu thầy gửi đến, nơi xảy ra vụ án là thị trấn Thanh Dịch thuộc ngoại ô thành phố Thanh Hương. Hàn Lượng lái xe thẳng một mạch tới nơi.

Xem ra điều kiện kinh tế gần khu hiện trường còn cao hơn cả thành phố Thanh Hương, nhà dân ở đây đều phẳng phất hương vị vùng sông nước Giang Nam, mỗi nhà đều có hai tầng, bên ngoài cửa sổ trang trí rất tinh tế, phản ánh cuộc sống sung túc, đủ đầy.

Đi qua thị trấn phồn hoa, chúng tôi đến hiện trường ở phía Tây thị trấn. Đó là một con đường nhựa, do thường xuyên có xe lớn qua lại, làm cho bụi đường bay lên rất lâu mới tan đi, tạo cảm giác bầu không khí xung quanh bị một màn sương mù che phủ. So với trung tâm thị trấn, nơi này yên tĩnh hơn nhiều, ngoài những chiếc xe hơi thì thoảng chạy qua thì gần như không một bóng người.

Hiện trường nằm ngay bên đường, căn nhà hai tầng trông khá khang trang, cách đường khoảng hơn hai mươi mét.

Dây cảnh báo giăng từ hai bên nhà ra chỗ cây ngô đồng cạnh đường. Mấy

chiếc xe cảnh sát nối đuôi nhau đậu bên đường, chiếm hết một phần ba mặt đường nhỏ hẹp.

Cứ nghĩ sau khi xuống xe, chúng tôi sẽ phải đi qua dây cảnh báo để vào hiện trường, nhưng khi bước xuống lại thấy vài cảnh sát đang dỡ bỏ dây cảnh báo.

"Không phải có án mạng sao?" Tôi tiến lên, giơ thẻ khám nghiệm hiện trường của mình ra và nói, "Sao không bảo vệ hiện trường nữa? Phá án xong rồi? Hay vụ án đã bị hủy?"

Viên cảnh sát trẻ đang phụ trách dỡ bỏ dây cảnh báo chào tôi rồi nói, "Lúc trước không ai nói đây là án mạng, chỉ có bên pháp y cứ bảo có điểm nghi vấn gì đó thôi."

Rõ ràng cậu ta không đọc kỹ thẻ của tôi, nếu không đã chẳng tỏ thái độ "khinh thường" pháp y như thế trước mặt tôi rồi.

"Ý cậu là giờ đã chứng minh được đây không phải án mạng?" Tôi hỏi.

"Không phải án mạng." Viên cảnh sát gật đầu, nói, "Ban chỉ huy ra chỉ thị không cần giữ hiện trường nữa, gia đình nạn nhân cũng đang đòi trở về ở, không thể làm ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của người dân được."

"Con nạn nhân à? Chẳng phải chính anh ta báo án sao?" Tôi hỏi.

"Đúng thế." Viên cảnh sát nói, "Giờ anh ta lại nói không kiện nữa."

Cuộc nói chuyện khiến cho tôi chẳng hiểu gì cả, bèn nói, "Tôi có thể đưa ra một yêu cầu không? Thay mặt cho Tổng đội Cảnh sát hình sự tỉnh."

Viên cảnh sát trẻ hoang mang, "Tuy vụ này không phải án hình sự, nhưng lãnh đạo, anh cứ nói."

"Giữ hiện trường lại thêm một ngày nữa." Tôi nói, "Bây giờ tôi sẽ đến Phòng Cảnh sát thành phố để hỏi thăm tình hình."

*

"Chuyển cho Đội Cảnh sát giao thông rồi?" Tôi ngồi trong phòng làm việc của chi đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự, ngạc nhiên hỏi.

Chi đội trưởng Lưu Tam Hạ nói, "Đúng vậy, bây giờ vụ này được xem là một vụ gây tai nạn rồi bỏ chạy."

"Gây tai nạn rồi bỏ chạy, mà theo kinh nghiệm của tôi thì chuyện như vậy người nhà sẽ càng làm căng hơn mới phải." Tôi nói, "Dù sao phá được án thì họ có thể nhận được một khoảng tiền bồi thường."

"Đây không phải trường hợp đặc biệt." Chi đội trưởng Lưu nói, "Thầy anh chưa nói với anh à? Nạn nhân là một bệnh nhân tâm thần đấy."

"Có nói." Tôi gật đầu, "Có vấn đề gì sao?"

Chi đội trưởng Lưu cười cười, "Tình hình thế này, nạn nhân là một người điên hung hăng, anh hiểu người điên hung hăng có nghĩa gì không? Chính là kiểu người điên hay đánh người đấy."

"À, chứng hưng cảm (1)." Tôi dùng ba chữ để giải thích bệnh tình của nạn nhân.

(1) Hưng cảm hay Mania: một kiểu rối loạn tâm lý có biểu hiện dễ kích động, cảm xúc thái quá, hưng phấn cao, tư duy nhanh, bốc đồng...

"Đúng đúng, chứng hưng cảm." Chi đội trưởng Lưu nói, "Ở đây chúng tôi đều gọi là người điên hung hăng. Người điên này tên là Ngưu Kiến Quốc, ông ta là ác mộng của thị trấn Thạch Địch. Một thị trấn phồn hoa, yên bình,

nhưng ai ai cũng sợ ông ta. Thậm chí không một ai dám đến gần nhà ông ta."

"Vì ông ta đánh người sao?" Tôi hỏi.

Chi đội trưởng Lưu gật đầu nói, "Người dân trong thị trấn cố gắng lánh càng xa càng tốt, người nhà của ông ta cũng rất vất vả. Xin lỗi, bồi thường với họ là chuyện như cơm bữa. Người này quả thật là một gánh nặng rất lớn."

"Nhà ông ta có những ai?" Tôi hỏi.

"Vợ ông ta chung sống với ông ta cũng đã nhiều năm." Chi đội trưởng Lưu nói, "Kể ra cũng đau lòng lắm, suốt ngày mang theo vết thương trên người. Có một cô con gái lấy chồng ở thị trấn bên cạnh, một cậu con trai đang làm việc ở Thượng Hải, à, anh ta cũng chính là người báo án."

"Cho nên, người như vậy chết đi, với người nhà mà nói lại là một sự giải thoát?" Tôi hỏi.

Chi đội trưởng Lưu gật đầu.

"Nhưng tôi nghe nói ông ta chết trong nhà mình mà." Tôi hỏi, "Tai nạn giao thông thì sao chết trong nhà được?"

"Chuyện là thế này." Chi đội trưởng Lưu liếm môi, nói, "Tối hôm trước, Tôn Phụng, vợ Ngưu Kiến Quốc, ở ngoài chợ về. À, bà ta bán rau ngoài chợ, lịch trình thường là sáng ra khỏi nhà, chập tối trở về. Sau khi về đến nhà thì phát hiện nạn nhân đang nằm trên giường. Anh cũng biết đấy, người mắc chứng hưng cảm hầu như ngày nào cũng chạy khắp nơi, rất ít khi ngủ. Cho nên bà ta cảm thấy hơi kỳ lạ, thắc mắc sao lại ngủ sớm thế, bèn tới đây ông ta một cái. Thấy ông ta không nhúc nhích, liền kéo cánh tay ông ta, phát hiện bàn tay lạnh băng, ngón tay cứng ngắc. Thấy chuyện bất thường liền gọi cấp cứu. Bác sĩ đến nơi, chẩn đoán ngay ông ta đã tử vong. Bà ta gọi người của nhà xác đến mang thi thể đi và không có ý định báo án, dù sao chuyện này

cũng giúp bà ta được giải thoát. Bà ta gọi điện cho con trai, bảo anh ta về chuẩn bị tang sự. Đêm qua con trai bà ta mới về, đến nhìn mặt cha lần cuối thì phát hiện khoe miệng ông ta có vết thương nên báo án."

"Các anh đã đến hiện trường rồi à?" Tôi hỏi.

Chi đội trưởng Lưu gật đầu, "Chúng tôi đã cử người đến nhà xác kiểm tra thi thể, phát hiện trên đầu, miệng và mũi của nạn nhân đều có vết thương, đúng là không giống chết tự nhiên, nên đã giữ xác lại. Sau đó người bên đội hình sự đến khám nghiệm hiện trường."

"Kết quả thế nào?"

"Tối hôm đó, chúng tôi đã kiểm tra trong nhà ông ta, không hề có dấu vết giằng co." Chi đội trưởng Lưu nói, "Trên giường cũng bình thường, thế nên cảm thấy rất kỳ lạ. Sáng sớm hôm sau trở lại khám nghiệm hiện trường lần nữa thì phát hiện trên con đường phía trước nhà nạn nhân có một vũng máu. Trên mặt đường phía sau vết máu là hai vết phanh xe rất dài."

"À, thì ra là vậy." Lâm Đào thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng vì sao nạn nhân lại ở trong nhà?" Tôi vẫn tiếp tục hỏi.

Chi đội trưởng Lưu nói, "Ai biết được? Theo tôi đoán, có thể lúc đó bị tai nạn nhưng nạn nhân vẫn chưa bị thương quá nặng, nên ông ta tự về nhà nằm, sau đó chết ngay trên giường. Dù sao cũng là bệnh nhân tâm thần, tư duy không giống người bình thường nên không biết đòi người gây tai nạn chịu trách nhiệm."

"Sau đó người gây tai nạn đã bỏ chạy đúng không?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy." Chi đội trưởng Lưu nói, "Nhưng cũng có khả năng tài xế kia thấy ông ta tự về nhà được thì không bị làm sao, nên hành vi bỏ chạy này

không tính là cố ý."

"Rồi chuyện này theo lý là giao lại cho Đội Cảnh sát giao thông và dỡ bỏ hiện trường?" Tôi hỏi, "Do người nhà không truy cứu nữa sao?"

"Trên đường không có camera giám sát, vốn rất khó điều tra." Chi đội trưởng Lưu nói, "Bên Giao thông sẽ tra kiểu gì tôi không biết, nhưng nghe nói gia đình nạn nhân đã tỏ rõ thái độ với Đội Cảnh sát giao thông, điều tra được hay không cũng không sao."

*

"Các anh đã khám nghiệm thi thể rồi đúng không?" Tôi hỏi.

"Không có nghi vấn gì đặc biệt, gia đình lại kiên quyết phản đối giải phẫu, chúng tôi cũng không làm trái ý họ nữa." Chi đội trưởng Lưu mỉm cười nói.

"Theo tôi thấy, Đội Cảnh sát giao thông không phá được vụ này đâu." Lâm Đào nói, "Chuyện gây tai nạn rồi bỏ trốn thế này, quả thật rất khó giải quyết. Gia đình nạn nhân lại không tạo áp lực cho họ."

"Vậy anh gọi điện cho Tổng giám đốc Trần đi, xin lệnh thu quân?" Trần Thi Vũ nói.

Tôi gật đầu, gọi điện thoại cho thầy, đồng thời báo lại tình hình mà chi đội trưởng Lưu đã kể với chúng tôi.

"Thế nên?" Thầy hỏi.

"Thế nên con muốn xin lệnh thu quân." Tôi nói.

"Gần đây các cậu có vụ án nào khác cần giải quyết không?"

"Không ạ."

"Vậy các cậu vội về làm gì?"

"Con.... không phải, nhưng chúng con đâu có việc để làm ở đây."

"Tai nạn giao thông thì không phải án mạng hả? Không phải vụ án hình sự sao?"

"Nhưng tai nạn giao thông là vụ án hình sự thuộc thẩm quyền của cảnh sát giao thông."

"Tôi đã nói với các cậu bao nhiêu lần rồi, tuy chúng ta thuộc đội kỹ thuật hình sự, nhưng cũng phải phục vụ cho tất cả các lực lượng công an."

"Thầy muốn chúng con ở lại giải quyết vụ gây tai nạn rồi bỏ chạy này ạ?"

"Không tốt sao? Xem thêm chút tai nạn giao thông cũng coi như tích lũy kinh nghiệm cho mình."

"Tốt thì tốt, nhưng hình như ở đây không xem trọng vụ này lắm." Tôi hạ giọng nói.

"Vì sao không xem trọng?"

"Vì gia đình nạn nhân không yêu cầu phá án."

"Gia đình nạn nhân không yêu cầu thì không cần phá án hả? Cơ quan công an là trâu bò à? Không thúc giục thì không làm việc à?"

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì nữa, cậu nghĩ cho kỹ đi, công việc của chúng ta là gì? Nạn nhân có phải phân sang hèn? Sinh mạng con người có cần định giá hay không?"

Lời của thầy khiến tôi không nói được gì.

Tôi ngấn người hồi lâu mới nhận ra thầy đã cúp máy.

"Tổng giám đốc Trần lại mắng anh hả?" Trần Thi Vũ nói, "Chẳng lẽ ông ấy muốn chúng ta ở lại giải quyết vụ tai nạn giao thông này?"

Tôi gật đầu.

"Trời đất, đúng thật là!" Trần Thi Vũ bĩu môi, "Điều tra liên tục, không sợ chết mệt à?"

Còn chưa dứt lời, di động của Trần Thi Vũ chợt reo lên, thầy nhả tin đến.

"Đừng cần nhả, con không mệt chết được đâu."

"Trên người các anh có gắn máy giám sát hả?" Trần Thi Vũ nói, "Sao ông ấy nghe được tôi nói thế?"

"Bố cô hiểu cô quá mà." Hàn Lượng dựa cửa chơi điện thoại, không ngẩng đầu lên nói, "Tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

Chúng tôi ở Đội Cảnh sát giao thông hơn nửa ngày, cùng họ thảo luận công việc cần làm tiếp theo, rõ ràng họ không hề chào đón sự gia nhập của chúng tôi.

"Tiếp theo cứ đi hỏi thăm một chút, nếu thật sự không có nhân chứng chứng kiến, vụ án này không xong là cái chắc rồi." Đại Đội trưởng Đội Tai nạn Vương Nhất Phàm nói.

"Tôi nghĩ có thể lần theo băng ghi hình giám sát trên đường lớn gần hiện trường nhất, cả hai đầu đường đều cần." Trần Thi Vũ nói, "Có thể phân tích lưu lượng xe."

"Không cần phân tích." Vương Nhất Phàm nói, "Chúng tôi nắm rất rõ, mỗi ngày đều có hàng nghìn lượt xe qua lại trên con đường này, sao cô biết được trong số hàng nghìn chiếc xe đó, đâu là xe gây tai nạn?"

"Có thể không biết được ai là người gây tai nạn, nhưng phạm vi chắc chắn không đến mấy nghìn chiếc đâu." Tôi nói, "Nếu chỉ là vài chục, có phải dễ điều tra hơn không?"

"Làm sao thế được?" Vương Nhất Phàm cười khẩy, "Tôi phụ trách tất cả những vụ tai nạn xảy ra trên đoạn đường thuộc phạm vi thành phố chúng tôi, chẳng lẽ tôi lại không biết lưu lượng xe trên đường thế nào?"

"Nếu chúng tôi có thể cho anh biết khoảng thời gian cụ thể xảy ra tai nạn và hình dáng sơ bộ của chiếc xe thì phải phạm vi sẽ được thu nhỏ hơn nhiều phải không?" Tôi hỏi.

Wang Yishan nhất thời không nói nên lời.

"Không trách các anh được." Tôi nói, "Dù sao cảnh sát giao thông ít được tiếp xúc với đội kỹ thuật hình sự chúng tôi. Cứ như vậy đi, hôm nay cũng trễ rồi, mai cho tôi thời gian một ngày, rồi chúng ta sẽ bàn tiếp."

"Chúng tôi thật sự rất bận." Vương Nhất Phàm nói, "Mỗi ngày đều có mấy chục vụ tai nạn cần phải xử lý."

"Anh cứ bận phần anh." Tôi nói, "Chúng tôi làm việc của mình, nhưng vẫn phải nói một câu 'mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên'. Tôi cũng không chắc chắn lắm, nhưng chúng tôi đã đến đây rồi thì nhất định sẽ cố gắng hết mình."

"Tôi tưởng anh chỉ muốn đối phó với thầy thôi chứ." Lâm Đào nói, "Không ngờ anh lại nhập tâm thật."

"Mấy câu của thầy đã nhắc nhở tôi." Tôi cười cười nói, "Nhưng giờ tôi sẽ không cho các cậu biết đó là câu gì, vì những câu này phải đợi phá xong án mới trả lời được."

"Nếu bên Giao thông không phối hợp hết mình với chúng ta, công việc sẽ rất khó khăn." Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu, "Không sao, ít ra cũng phải cho Đội Cảnh sát giao thông thấy Đội Kỹ thuật hình sự của chúng ta lợi hại cỡ nào, ha ha."

"Anh đã có ý tưởng rồi?" Đại Bảo hỏi.

Đại Bảo chịu lên tiếng, tôi cảm thấy rất vui. Đại Bảo vốn là người lạc quan, nói nhiều, đột nhiên biến thành người im lặng ít nói. Tuy không ai nói ra, nhưng tôi biết trong lòng mọi người đều có cảm giác lạ lẫm.

Vụ án của chị Bảo đã đi vào bế tắc, cả tổ điều tra đều cảm thấy thất vọng và bất lực. Đồng thời, người trong tổ cũng thấy kính nể khi Đại Bảo bỏ gánh nặng trong lòng xuống, tiếp tục tham gia công tác điều tra. Trước giờ mọi người vẫn nghĩ cậu ấy chỉ là một chàng trai vô tư, thật ra cậu ấy vẫn còn một mặt khác.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Bệnh Nhân Ở Thị Trấn Nhỏ (2)

Hôm sau, tôi đánh thức tổ điều tra dậy từ rất sớm, bắt đầu một ngày làm việc.

Tuy đã yêu cầu kéo dài thời gian bảo vệ hiện trường, nhưng khi chúng tôi đến, mới thấy hiện trường này thật ra vốn không cần phải bảo vệ.

Hiện trường đã được quét dọn sạch sẽ, trên chiếc giường nạn nhân nằm, khăn trải giường, chăn, đệm đều đã bị đem đi đốt, thay vào một bộ hoàn toàn mới. Đây chỉ là một căn nhà bình thường, không hề giống hiện trường một vụ án mạng.

"Người báo án là con trai nạn nhân, một ngày sau khi sự việc xảy ra mới báo án." Tôi nói, "Thế nên hiện trường đã bị hủy hoại một cách nghiêm trọng. Không, phải nói là hiện trường đã không còn nữa mới phải."

"Không." Mắt Lâm Đào lấp lánh như ánh lửa, "Trong nhà rõ ràng không phải hiện trường đầu tiên của vụ án, chỉ là hiện trường tử vong. Với một vụ tai nạn giao thông mà nói, hiện trường tử vong không quan trọng, quan trọng là hiện trường đầu tiên."

"Anh hùng đều có chung cách nghĩ." Tôi mỉm cười, "Chúng ta đi xem vết phanh xe thôi."

Từ căn nhà hiện trường đi khoảng hơn hai mươi mét thì đến đường nhựa. Tuy hai, ba ngày trôi qua, máu bị bụi bặm phủ lên, nhưng vũng đã thấm xuống mặt đường nhựa vẫn còn đó.

Xung quanh vũng máu còn có rất nhiều vết máu dạng giọt, sau vũng máu là vết phanh xe rất đậm.

Tôi nhìn vị trí vũng máu và vị trí vết phanh xe, rồi đi sang một bên, dựa vào cây ngô đồng ven đường trầm tư suy nghĩ.

Lâm Đào và Trần Thi Vũ mở hộp dụng cụ, lấy thước dây và biển ghi chú ra.

"Mọi người nhìn xem, vết phanh này do bốn đường thẳng song song màu đen tạo thành." Lâm Đào nói, "Cho thấy chiếc xe là loại có bốn bánh sau."

"Ừm, xe tải." Trần Thi Vũ nói.

Lâm Đào vừa nói vừa kéo thước dây ra đo, "Khoảng cách giữa hai bánh xe ngoài cùng dài hai mét rưỡi, đây không phải kích thước của xe tải bình thường."

"Ừm, là xe tải trọng lớn." Trần Thi Vũ nói.

"Anh Tần đã hứa với Đội Giao thông sẽ giải quyết được hai vấn đề, giờ chẳng tốn sức đã xong một trong hai." Lâm Đào phúi sạch bụi bám trên găng tay, vui vẻ nói, "Anh Tần, còn thời gian tử vong nữa. Anh Tần, anh có nghe không?"

Tiếng gọi của Lâm Đào kéo tôi ra khỏi mạch suy nghĩ, "Hả? Chuyện gì?"

"Qua khoảng cách giữa bánh xe, chúng ta có thể phán đoán gây tai nạn là một chiếc xe tải trọng lớn." Lâm Đào nói, "Dẫu sao đây là đường nhỏ hẹp, xe tải trọng lớn chọn đường này đi không nhiều, nên có thể thu nhỏ phạm vi điều tra rồi. Nếu anh có thể đưa ra thời gian xảy ra tai nạn nữa thì tôi nghĩ vụ án này không khó phá đâu."

"Đúng đấy, theo dõi bằng ghi hình camera giám sát ở hai đầu đường này, ước lượng thời gian, thì có thể xác định được chiếc xe tình nghi." Trần Thi Vũ nói, "Mang cách làm bên điều tra hình sự của chúng ta qua bên giao thông dùng, dễ như trở bàn tay."

Tôi gật đầu, nói, "Suy đoán thời gian tử vong không khó."

"Không khó?" Đại Bảo nói, "Nạn nhân đã chết hai, ba ngày rồi, quá hai mươi bốn tiếng thì không thể suy đoán thời gian tử vong bằng giờ được nữa, chỉ có thể tính bằng ngày. Huống hồ sau khi nạn nhân chết một ngày mới báo án, khi ấy bác sĩ pháp y Tôn Phòng Cảnh sát thành phố đến nhà xác kiểm tra thi thể, cũng không tìm được căn cứ để suy đoán thời gian tử vong."

"Thức ăn thừa trong dạ dày thì sao?" Trần Thi Vũ hỏi.

Đại Bảo lắc đầu nói, "Thứ nhất, gia đình nạn nhân không cho giải phẫu. Thứ hai, không ai biết ông ta ăn bữa cuối là khi nào, làm sao suy đoán thời gian tử vong được?"

Tôi cười cười rồi nói, "Mọi người đừng quên, khi chúng ta nghe kể lại tình tiết vụ án, điều tra viên đã nói vài câu."

"Nói gì?" Đại Bảo, Trần Thi Vũ và Lâm Đào đồng thanh hỏi.

"Điều tra viên đã kể lại lời khai của Tôn Phụng, vợ nạn nhân khi phát hiện thi thể." Tôi nói, "Bà ta bảo, khoảng chập tối 6 giờ về đến nhà, thấy Ngưu Kiến Quốc đang nằm trên giường, bà ta đẩy ông ta một cái, nhưng không thấy nhúc nhích bèn kéo cánh tay ông ta thì thấy ngón tay cứng ngắc."

"Tôi hiểu rồi." Đại Bảo nói.

Mọi người quay sang nhìn cậu ấy, nhưng Đại Bảo không nói tiếp nữa. Một ngày nay Đại Bảo vẫn luôn rất kiệm lời.

Tôi đành nói tiếp, "Nạn nhân tử vong sau hai đến ba tiếng thì bắt đầu có hiện tượng co cứng thi thể, đầu tiên là các khớp nhỏ, dần lan đến các khớp lớn hơn. Theo lời khai của Tôn Phụng, chập tối 6 giờ, các khớp nhỏ của ông ta đã co cứng hoàn toàn, nhưng các khớp lớn vẫn chưa. Theo kinh nghiệm, đây là tình trạng của người sau khi chết khoảng bốn tiếng."

"Thời gian xảy ra tai nạn là 2 giờ chiều?" Trần Thi Vũ hỏi.

Tôi lắc đầu nói, "Còn phải tính toán khoảng thời gian Ngưu Kiến Quốc trở về nhà, nằm lên giường, bị thương nặng mà không chữa trị nữa. Khoảng thời gian này không dễ đoán vì chúng ta không biết tình hình vết thương của Ngưu Kiến Quốc ra sao, khoảng bao lâu thì dẫn đến tử vong. Vì vậy, chúng ta phải nói rộng ra hai tiếng đồng hồ."

"Thời gian xảy ra tai nạn là 12 giờ chiều?" Trần Thi Vũ nói.

"Tình trạng co cứng thi thể chịu ảnh hưởng của rất nhiều yếu tố." Tôi nói, "Chúng ta chỉ có thể nói là khoảng 12 giờ trưa, còn trước hay sau bao nhiêu thì không nói rõ được, nên tôi nghĩ để thời gian từ 10 giờ sáng đến 2 giờ chiều thì chắc ăn hơn."

"Phạm vi bốn tiếng đồng hồ." Lâm Đào ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, "So với khoảng thời gian Tôn Phụng 6 giờ sáng ra khỏi nhà đến 6 giờ tối trở về, xem như đã thu nhỏ phạm vi rồi."

"Cứ thử điều tra camera giám sát xem, biết đâu có thể phá án ngay cũng không chừng." Trần Thi Vũ nói.

"Những lời tôi vừa nói đều dựa trên cơ sở đây là một vụ tai nạn giao thông." Tôi nói, "Nhưng nếu đây không phải tai nạn giao thông, chúng ta có đưa ra thời gian tử vong chính xác mấy cũng vô ích. Kết quả cuối cùng, chính là mãi mãi tìm không ra chiếc xe gây tai nạn, còn hung thủ thì mãi mãi tiêu

điều ngoài vòng pháp luật."

"Không phải tai nạn giao thông?" Trần Thi Vũ nói, "Tôi chưa từng nghĩ đến vấn đề này."

"Không phải tai nạn giao thông, vậy vết phanh xe phải giải thích thế nào?" Lâm Đào chỉ tay xuống mặt đất nói.

"Vết phanh xe?" Tôi cười cười nói, "Nếu đi hết con đường này, tôi đảm bảo cậu sẽ thấy mấy chục vết phanh xe giống thế này. Vết phanh xe rất bền, trời mưa cũng không gột sạch được, sẽ lưu lại rất lâu. Chúng ta không có căn cứ để nói vết phanh xe này có liên quan đến cái chết của Ngưu Kiến Quốc, chúng ta không thể phạm sai lầm vì định kiến ban đầu được."

"Ý anh nói đây chỉ là trùng hợp?" Lâm Đào nói, "Nhưng bên cạnh vết phanh xe là vũng máu, điều kiện hiện trường như vậy, anh bảo chúng ta đừng suy xét theo hướng tai nạn giao thông mà theo hướng án mạng, xem đây là trùng hợp, có phải hơi gượng ép không?"

"Phải đấy, không thể vì chúng ta là cảnh sát hình sự mà lúc nào cũng nghĩ đến tội phạm như vậy được." Trần Thi Vũ nói.

"Là một cảnh sát hình sự thì nên nghi ngờ nhiều hơn." Tôi cười ha ha nói, "Ngược lại, căn cứ để tôi cho rằng đây khả năng là một vụ án mạng lại chính là vết phanh xe này."

Mọi người đều ngơ ngác. Tôi cười, cầm lấy cuộn thước trong tay Lâm Đào.

"Này, cậu kéo đầu này đi." Tôi nói.

Chúng tôi cố định một đầu thước bên cạnh vũng máu, đầu còn lại cố định ngay điểm cuối của vết phanh xe. Kết quả đo được 6 mét.

"Chúng ta đều biết, trọng lượng của xe tải trọng lớn chủ yếu dồn về phía bánh sau, nên vết phanh xe của bánh sau sẽ đậm hơn bánh trước rất nhiều. Sau khi bị bụi đường phủ lên, chúng ta vẫn nhìn thấy được như cũ, đó là vết phanh của bánh sau. Nói cách khác, vị trí nạn nhân ngã trên đất cách bánh sau của xe tải hạng nặng 6 mét. Loại xe tải trọng lớn thông thường chiều dài thật ra cũng chỉ khoảng 6 mét rưỡi, khoảng cách từ bánh sau đến đầu xe cũng chỉ 6 mét."

"Vậy không phải vừa khớp sao?" Lâm Đào nói.

Tôi nói, "Theo bản kiểm tra thi thể sơ lược của pháp y, trước tiên có thể loại bỏ khả năng bị cán chết, vì nếu bị xe tải trọng lớn cán qua thì sẽ vô cùng thâm, nhìn là biết ngay. Nếu nạn nhân chết vì tai nạn giao thông, vậy chỉ có khả năng ông ta bị va đập dẫn đến tử vong. Đầu xe tải trọng lớn thường rất lớn, dù là đầu xe bằng hay nhô ra, thì ở vị trí tương đương chiều cao người lớn, cũng sẽ là một mặt phẳng. Nếu một mặt phẳng đâm trúng người, còn ở tốc độ có thể đâm chết người, thì khi bị đâm trúng, người đó sẽ thế nào?"

"Tôi hiểu rồi, người sẽ bay ra." Trần Thi Vũ vỗ đầu nói.

"Tất nhiên không đến mức như thế." Tôi nói, "Nhưng vẫn bị văng ra. Hoặc nói cách khác, bị xe tải trọng lớn đâm phải với tốc độ nhất định, cơ thể con người không thể ngã ngay tại chỗ đứng ban đầu được, máu cũng phải cách đầu xe một khoảng mới đúng."

Mọi người đều bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

"Vậy vết phanh xe này chỉ là trùng hợp, một sự trùng hợp làm mờ mắt tất cả mọi người." Lâm Đào ngồi xổm bên vết phanh xe nói.

"Tôi nghĩ vậy." Tôi nói, "Tất nhiên, vẫn phải khám nghiệm thi thể rồi mới xác định được."

"Người nhà nạn nhân không đồng ý giải phẫu thi thể." Trần Thi Vũ xua tay.

"Đó là do bước đầu nhận định đây là tai nạn giao thông." Tôi nói, "Pháp luật có quy định, nếu cơ quan điều tra muốn làm rõ nguyên nhân tử vong, chỉ cần có sự phê duyệt của người phụ trách ở cấp huyện trở lên là có quyền giải phẫu. Thông báo cho người nhà đến là được, nếu người nhà không đến, giải phẫu vẫn sẽ được tiến hành."

"Nghe anh nói, hình như anh đang nghi ngờ người nhà nạn nhân." Đại Bảo nói.

Tôi lắc đầu, "Ngoài việc gia đình nạn nhân gấp rút yêu cầu hủy án là đáng nghi ra, tôi vẫn chưa có bất kỳ căn cứ nào để nghi ngờ họ cả. Tuy không có căn cứ, nhưng chúng ta vẫn nên lấy ít mẫu của vết máu này."

"Vũng máu đó? Chắc là của nạn nhân, còn cần lấy mẫu sao?"

"Tất nhiên." Tôi vừa nói vừa ngồi xổm xuống lấy tăm bông, "Không chỉ lấy mẫu ở vũng máu, cả những vết máu xung quanh nữa, không chừa ra giọt nào."

*

"Đã thuyết phục được gia đình nạn nhân rồi." Điều tra viên chính lau mồ hôi trên trán, nói, "Mất không biết bao nhiêu công sức, phải lôi cả Bí thư thị trấn, Chủ tịch thị trấn đến cùng thuyết phục đấy."

Vương Nhất Phàm sau khi nhận được kết luận của chúng tôi, đã tiến hành các thủ tục bàn giao theo quy định. Bộ phận hình sự nhận vụ án này cũng tỏ ra không hài lòng, họ không hề tin vào suy đoán của chúng tôi. Việc này khiến cho áp lực của chúng tôi tăng lên rất nhiều, dù sao vẫn chưa giải phẫu thi thể, trong lòng không được chắc chắn.

May mà điều tra viên đã thuyết phục được gia đình nạn nhân, đã giảm không ít áp lực cho cơ quan công an. Nếu giải phẫu thi thể khi không có sự đồng ý của gia đình mà kết luận đưa ra vẫn là tai nạn giao thông thì hậu quả mang lại sẽ khá lớn, công việc khó triển khai tiếp, sẽ nhiều rủi ro hơn.

Tuy đã 6 giờ chiều, nhưng đề phòng gia đình đổi ý trong đêm, chúng tôi quyết định sẽ thức thâu đêm để giải phẫu thi thể.

Nhà xác của thành phố Thanh Hương bị bao quanh bởi những ngọn núi lớn, ban đêm vô cùng tĩnh lặng. Dưới ánh đèn tối mờ trong phòng giải phẫu, thêm tiếng động kỳ lạ phát ra từ những ngọn núi bên ngoài, khiến cho bầu không khí u ám bao trùm cả nơi này. Trước đây, trong lúc giải phẫu chúng tôi trao đổi rất nhiều, cũng nói vài câu để khuấy động không khí. Nhưng sau khi chị Bảo xảy ra chuyện, quá trình giải phẫu trở nên rất yên ắng khiến bầu không khí u ám đáng sợ trong phòng giải phẫu càng thêm nặng nề.

Lâm Đào vẫn luôn đứng cạnh Trần Thi Vũ, cứng nhắc giữ chặt máy ảnh.

Thi thể đã được thay bộ áo tang, nghe nói quần áo nạn nhân mặc lúc đầu đã bị coi như rác đem thiêu hủy rồi. Thiếu một bước kiểm tra quần áo, manh mối của chúng tôi lại ít đi đôi chút.

Tôi và Đại Bảo chặt vật cởi bộ áo tang trên thi thể ra, bắt đầu tiến hành khám nghiệm từ đầu đến chân.

Nạn nhân cao khoảng 1,75 mét, rất vạm vỡ, đầu tóc rối bù. Dầu đã vĩnh viễn ra đi nhưng vẫn mang vẻ dơ dáy như thế.

Phần sống mũi của nạn nhân bị sưng lên thấy rõ, môi cũng có vết rách, thậm chí vết máu gần khóe miệng cũng chưa được lau đi, hẳn là vì "chi phí trang điểm" cho nạn nhân rất cao.

Thái dương bên trái của nạn nhân có một vết thương, vũng máu ở hiện

trường có lẽ chảy ra từ đây. Tuy là phần đầu, nhưng có thể bị thương ở mạch máu lớn, thế nên dù bị đông lạnh mấy ngày nhưng khi vừa động đến thi thể, vẫn có chút máu chảy ra.

Quanh miệng vết thương có vết trầy, miệng vết thương không ngay ngắn, bên trong có rất nhiều đất cát và máu lẫn vào nhau. Có thể thấy được, vết thương này do bị va đập xuống mặt đất mà thành.

Ngoài những điều trên, thi thể không còn vết thương hở nào khác, chỉ có phần vai và bắp tay ngoài có vùng bị tụ máu tím đen thành một mảng.

Tình trạng thi thể cho thấy, vết thương nghiêm trọng nhất của nạn nhân nằm ở đầu, nên chúng tôi bắt đầu tiến hành giải phẫu phần đầu trước.

Sau khi cắt mở da đầu của nạn nhân ra, lập tức thấy sự khác thường. Phần cơ thái dương bên trái có dấu hiệu xuất huyết rất rõ ràng, chuyện này không kỳ lạ, vì vết thương ngoài da đầu bên trái cho thấy nó đã va chạm với mặt đất. Nhưng phần cơ thái dương bên phải cũng có dấu hiệu xuất huyết. Tôi lật xem lại phần da đầu vừa bị cắt ra, xác nhận lại phần da ở vị trí tương ứng không hề có vết thương nào mà mắt thường có thể nhìn thấy. Điểm xuất huyết này rất bất thường, dường như không hề liên quan đến những vết thương xung quanh.

Đã xuất hiện nghi điểm, chúng tôi nhanh chóng mở hộp sọ của nạn nhân. Không ngờ, não bộ của nạn nhân hoàn toàn bình thường, thậm chí không có bất cứ dấu vết ngoại thương nào. Cả hộp sọ cũng rất hoàn chỉnh, không có vết nứt hay vỡ. Có thể nói, tuy phần đầu của nạn nhân chịu tác động của ngoại lực, nhưng không hề tổn thương đến não bộ, vết thương trên đầu không phải nguyên nhân dẫn đến tử vong.

Tôi đứng bên bàn giải phẫu suy nghĩ một lúc, để da đầu về nguyên trạng cho nạn nhân, nhìn lại vết thương bên ngoài của ông ta, trong lòng đã hiểu ra

chút ít.

Không tìm thấy nguyên nhân tử vong ở đầu, chúng tôi tức tốc bắt đầu giải phẫu cổ, ngực, bụng. Tôi là người mổ chính, đứng bên phải của thi thể, Đại Bảo đứng bên trái. Khi chúng tôi tách từng lớp da ở ngực và bụng ra, tôi đã phát hiện điểm khác thường. Tôi thấy dưới da ở núm ngực bên phải có xuất huyết, xuất huyết dưới da rất nặng. Vết xuất huyết này lan rộng đến bên hông và lưng của thi thể.

Dao phẫu thuật không ngừng chia tách, muốn tìm điểm cuối của vùng xuất huyết, việc này khiến cả bộ da gần như đã bị tách ra.

Cuối cùng, tôi đã tìm được điểm cuối của vùng xuất huyết ở xương bả vai phải.

Vùng xuất huyết lớn như thế, bình thường chúng tôi rất ít thấy. Từ núm ngực bắt đầu lan đến xương bả vai, ở bên dưới thì bắt đầu từ nách lan đến phần eo. Toàn bộ phần hông bên phải gần như đều bị xuất huyết dưới da.

"Vết xuất huyết này từ đâu mà ra vậy?" Đại Bảo hỏi.

Tay tôi hơi run rẩy, vì tôi biết, nếu là vết thương vô cùng nghiêm trọng, thường sẽ thấy trong tai nạn giao thông, còn người rất khó gây ra được.

Để tránh cho vụn xương đâm trúng tay, tôi đeo thêm một lớp bao tay bằng vải bông bên ngoài bao tay cao su.

"Bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín." Tôi đếm một cách máy móc, "Ít nhất có sáu chiếc xương sườn bị gãy, hơn nữa mỗi chiếc không chỉ bị gãy một đoạn thôi đâu."

"Lực mạnh đến thế sao, con người có thể gây ra được không?" Đại Bảo cũng chú ý đến điểm này, bắt đầu nghi ngờ phán đoán ban đầu của tôi.

Không ngờ kết quả giải phẫu thân trên và đầu lại trái ngược với kết quả điều tra hiện trường, tôi có chút choáng váng. Tôi nghĩ đến nguy cơ và hậu quả của cuộc giải phẫu này và cả công sức phía cảnh sát đã bỏ ra suốt ngày hôm nay.

Lấy lại tinh thần, tôi tiếp tục giải phẫu phần cột sống và xương bả vai của nạn nhân, không có xương bị gãy. Tôi lại có chút lòng tin, tôi chăm chú tách từng đoạn xương sườn bị gãy bên phải nạn nhân ra, để từng đoạn gãy lộ ra khỏi sự bao bọc của các mô mềm.

Các cơ liên sườn bao quanh xương sườn rất dày đặc, công việc này vô cùng khó khăn. Do vậy, việc phân tách đã kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, lúc này đêm đã rất khuya. Tuy phần eo trong trạng thái cúi xuống liên tục của tôi rất nhức mỏi, nhưng theo đường dao giải phẫu, tôi dường như đang từng bước đến gần sự thật hơn. Khi những đoạn xương gãy dần lộ ra, chân tướng cũng từ từ hé lộ.

"Dưới da ở sống mũi có xuất huyết, môi bị rách, xuất huyết cơ thái dương hai bên trái phải, miệng vết thương và da đầu bên trái bị trầy xước." Tôi vừa dùng tay chỉ lên vết thương trên thi thể vừa nói, "Vai phải và cánh tay có vết thương do va đập, dưới nách phải có sáu chiếc xương sườn bị gãy, dưới da và cơ thịt xuất huyết diện tích lớn. Tất cả các vết thương chỉ có bấy nhiêu."

"Ừm." Đại Bảo nói, "Thương tổn diện tích lớn như vậy là do hội chứng đè ép dẫn đến suy thận cấp tính mà tử vong? Hay do sốc chấn thương mà tử vong?"

"Nguyên nhân tử vong cụ thể, chúng ta đem thận của nạn nhân về tiến hành xét nghiệm bệnh lý thì biết ngay." Tôi nói, "Cho dù nguyên nhân tử vong là gì, vết thương dẫn đến tử vong chính là thương tổn ở ngực và eo, không có gì phải nghi ngờ. Việc quan trọng hơn mà chúng ta phải làm bây giờ là phân tích xem cơ chế hình thành vết thương này là gì."

"Theo tôi thấy, anh đã phán đoán sai rồi anh Tần ạ. Tôi nghĩ đây là một vụ tai nạn giao thông." Đại Bảo nói.

Lâm Đào gật đầu phụ họa. Khi tôi tách da của nạn nhân ra thì cậu ta và Trần Thi Vũ đã bị dọa một phen chết khiếp. Tôi đoán, một là hiệu ứng thị giác lúc tách da khiến cho họ sợ, hai là đối mặt với vết thương kín trên diện tích lớn như vậy ở cơ thể người khiến họ kinh ngạc.

"Đừng vội đưa ra kết luận." Tôi nói, "Mai họp tổ chuyên án chúng ta hãy thảo luận."

Vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, tôi trở về phòng khách sạn, nhanh chóng chìm vào giấc mộng. Cả trong mơ, hiện trường như đang được tái hiện lại trong vô thức.

Sáng sớm thức dậy, Đại Bảo vẫn đang say ngủ ở giường bên cạnh. Đêm qua hình như tôi nghe thấy cậu ấy nói mơ gì đó, lúc này, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, bên gối ướt đẫm một mảng.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Bệnh Nhân Ở Thị Trấn Nhỏ (3)

Tính chất của vụ án trở nên bí ẩn nên lãnh đạo Phòng Cảnh sát thành phố Thanh Hương đã triệu tập phụ trách của bộ phận hình sự và giao thông cùng tham gia cuộc họp chuyên án lần này.

Để Đại Bảo dịu đi phần nào tâm trạng đau buồn, phân tán sự chú ý của mình, tôi để cậu ấy báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi lần này.

Đại Bảo rất chuyên tâm, sau khi báo cáo kết quả khám nghiệm không chút sai sót, bắt đầu đưa ra phân tích của mình, "Nội bộ chúng tôi cũng có ý kiến khác nhau, thế nên mỗi người sẽ tự phân tích ý kiến của mình, xem ai có thể thuyết phục được đối phương. Tôi cho rằng đây là một vụ gây tai nạn rồi bỏ trốn. Chủ yếu căn cứ vào vết thương ở bên người nạn nhân, gãy rất nhiều xương sườn, con người rất khó gãy ra được. Phân tích tổng thể vụ án, tôi nghĩ thế này: một chiếc xe tải trọng đã đâm vào nạn nhân Ngư Kiến Quốc từ bên phải, nơi chịu lực là mặt phải của cơ thể, dẫn đến bên hông phải bị tổn thương với diện tích lớn, có thể vì lý do nào đó, nạn nhân không bị lực đẩy văng ra, mà thái dương trái ngã xuống đất, tạo thành vết thương trên mặt. Do cơ thể người sau khi ngã xuống đất sẽ không bất động ngay, cơ thể nạn nhân đã lăn lộn mấy vòng, tạo thành vết thương trên đầu. Do lực sau khi ngã xuống không lớn, nên thương tổn ở phần đầu và mặt không nghiêm trọng. Đó là quan điểm của tôi."

Tôi nói, "Tôi vẫn cho rằng đây là một vụ án mạng như cũ, nhưng có khả năng không phải mưu sát, mà là giết người trong lúc thiếu kiểm soát. Nếu xác định tính chất vụ án, có thể xem đây là vụ án cố ý gây thương tích dẫn đến tử

vong."

"Làm sao phân tích ra như vậy?" Chi đội trưởng Lưu đầy vẻ kinh ngạc.

Tôi nói, "Hung thủ không mang theo bất kỳ công cụ nào, tay không giết người. Hơn nữa, tâm trạng của hung thủ vẫn luôn trong trạng thái tức giận tột độ, hẳn không tốn công vào các bộ phận chí mạng, chỉ là không khống chế được lực, rồi đánh chết nạn nhân."

"Tôi muốn được nghe chi tiết hơn." Đại Bảo nói.

Tôi nói, "Tôi nêu ra vài vấn đề trước. Thứ nhất, lúc này cậu nói nguyên nhân nào đó là nguyên nhân gì? Nguyên nhân gì có thể khiến cơ thể người không văng ra khi bị một lực cực lớn va phải?"

"Đúng là tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tai nạn giao thông là chuyện xảy ra chóng vánh, khi ấy có thể có vài nguyên nhân mà chúng ta không nắm bắt được, nên nhìn qua không được hợp tình hợp lý cho lắm." Đại Bảo nói.

Tôi nói, "Vấn đề thứ hai, vết thương ở cơ thái dương phải của nạn nhân từ đâu mà có?"

Đại Bảo trả lời, "Tôi nói rồi, xe đâm vào bên phải nạn nhân, bên phải cũng gồm phần đầu bên phải."

"Đầu xe làm từ thép, lại lồi lõm không đều." Tôi nói, "Một vật cứng như vậy đụng vào da đầu, da đầu sẽ không có vết thương nào sao?"

Đại Bảo im lặng.

Tôi nói tiếp, "Vấn đề thứ ba, theo cậu nói thì vết thương trên mặt nạn nhân là do lúc ngã xuống đất hình thành. Kết cấu mặt của con người cũng là lồi lõm, vậy thì khi va chạm với mặt đất, vị trí nhô lên chịu lực tác động đầu

tiên mới đúng, không phải nơi lõm vào? Những nơi nhô lên trên mặt người có mũi, gò má, chứ không phải sống mũi và môi."

"Có lý." Đại Bảo bắt đầu tán đồng quan điểm của tôi.

Tôi nói, "Ngoài ba vấn đề vừa nói, còn một căn cứ đáng chú ý hơn nữa."

"VẬY anh nói hết một lượt cho chúng tôi biết đi." Chi đội trưởng Lưu không chịu được tôi cứ úp mở như thế, hỏi thẳng.

Tôi bật cười nói, "Được, chúng ta bắt đầu nói từ ba vấn đề vừa kể trên đi."

Các đồng chí bên Đội Giao thông nhẹ nhõm hơn rất nhiều, còn các nhân viên điều tra bên Đội Hình sự lữ lượt mở sổ ghi chép ra.

Tôi nói, "Thứ nhất, hiện trường vụ án tôi không cần phải tả lại nữa. Tôi cho rằng, nếu do xe đụng, lại không bị cán qua thì chắc chắn phải bị văng ra. Vì thế vết phanh xe ở hiện trường chỉ là trùng hợp thôi. Thứ hai, sự xuất huyết riêng lẻ ở cơ thái dương phải, rõ ràng không liên quan đến những vết thương khác, vả lại vết thương đó chỉ do bị một đòn tấn công mà thành. Công cụ gây thương tổn là một vật không cứng như sắt thép, có bề mặt láng, không bén nhọn và có tính linh hoạt, chúng ta có thể nghĩ đó là nắm tay hoặc đế giày. Còn vết thương ở da đầu bên thái dương trái rất nghiêm trọng, nhưng không tác động đến não bộ bên trong, cho thấy không thể do lực va chạm mạnh gây ra được, có thể là sau khi phần đầu bên phải chịu lực, bên trái va chạm với mặt đất nên hình thành vết thương."

"Tôi tán đồng." Bác sĩ pháp y Tôn Phòng Cảnh sát thành phố cho tôi một lời khen.

Tôi cười, nói tiếp, "Thứ ba, vết thương trên mặt nạn nhân đều nằm ở các vị trí lõm xuống, mặt đất ở hiện trường lại là đường trải nhựa bằng phẳng, không có vật nào nhô lên để gây ra tình trạng như trên mặt. Vì thế, vết

thương trên mặt của nạn nhân không phải do va chạm với mặt đất mà thành, là do bị một vật không bén nhọn đánh thẳng vào. Đặc biệt là vết thương trên sống mũi, giống hệt với cơ chế hình thành việc xuất huyết ở cơ thái dương tôi vừa nói khi nãy, đều do một vật không bén nhọn có tính linh hoạt tấn công hình thành. Đến vết thương ở môi, là do răng cắn nên bị rách."

"Đều rất có lý." Chi đội trưởng Lưu nói, "Nhưng hình như chưa đủ thuyết phục."

"Nên tiếp theo đây tôi sẽ nói về những vết thương khác của nạn nhân." Tôi mở máy chiếu lên, nói, "Thứ vị lắm, kỳ thật mỗi một vết thương trên người nạn nhân đều có thể nói rõ vấn đề. Thứ tư, mọi người hãy chú ý vết thương chí mạng của nạn nhân, bắt đầu từ bên dưới nách phải cho đến vùng eo. Trên vai và cánh tay nạn nhân cũng có vết thương. Đại Bảo đã nói, tai nạn giao thông là chuyện xảy ra chóng vánh, hoặc nói cách khác, sự va chạm khi gặp tai nạn thường chỉ xảy ra một lần. Nếu vậy, vật như thế nào mới có thể gây ra hai loại vết thương như tôi vừa nói chỉ trong một lần va chạm đây? Nếu khi bị thương nạn nhân giơ cánh tay phải lên, vậy có thể gây ra vết thương dưới nách, chứ không thể trên vai được. Nếu khi nạn nhân bị thương, cánh tay rũ xuống thì cánh tay có thể bị thương, nhưng vùng dưới nách đã được cánh tay bảo vệ, không thể bị thương được."

"Ừm." Đại Bảo nói, "Cho nên anh nói hai vết thương này không thể hình thành trong một lần va chạm được."

Tôi gật đầu, nói, "Điểm thứ năm, cũng là điểm khiến tôi giữ vững lòng tin của mình, chính là vết thương chí mạng của nạn nhân. Chúng ta có thể nhìn trên hình, vết thương chí mạng của nạn nhân là mặt bên phải cơ thể, từ núm ngực cho đến bả vai, từ nách cho đến eo, một diện tích lớn dưới da và cơ thịt có tình trạng xuất huyết dày đặc. Đại Bảo có nói, người bình thường không thể tạo thành vết thương nghiêm trọng như thế. Thật ra, vết thương này nghiêm trọng ư? Không nghiêm trọng! Chủ yếu là diện tích xuất huyết dưới

da lớn, xương sườn bị gãy tuy rất nghiêm trọng, nhưng xương sống, xương vai và xương ức đều không bị ảnh hưởng. Chúng ta đều biết, xương sườn rất yếu, chỉ cần một lực lớn liên tục đánh vào thì con người cũng có khả năng làm gãy xương sườn."

"Nhưng diện tích xuất huyết dưới da quá lớn." Chi đội trưởng Lưu nói.

Tôi nói tiếp, "Đúng. Chính vì diện tích xuất huyết dưới da quá lớn so với diện tích xương sườn bị gãy, tôi mới cho rằng sự xuất huyết dưới da này không chỉ đơn thuần do gãy xương sườn tạo thành, mà do thường xuyên bị vật không bén nhọn tấn công vào nhiều lần dẫn đến nhiều điểm xuất huyết, những điểm xuất huyết này gộp chung một chỗ, tạo thành tình trạng vết thương như trong hình. Sự tấn công thường xuyên, nhiều lần, chắc chắn không phải do tai nạn giao thông, mà do con người gây ra. Những cú tấn công này, có cái chỉ làm xuất huyết dưới da, có cái làm xuất huyết ở cơ thịt, có cái làm gãy xương sườn. Không phải một lực lớn tấn công nhiều lần, các vết thương dần hợp lại với nhau, nên chúng ta mới thấy vết thương trông như bị một lực cực lớn gây ra trong một lần."

"Có lý lắm." Đại Bảo nói, "Nhưng anh chỉ cần căn cứ vào việc diện tích xuất huyết dưới da lớn hơn diện tích gãy xương sườn mà đưa ra kết luận, có phải hơi qua loa không? Có khi nào do sau khi xương sườn bị gãy không được cứu chữa, khiến cho mạch máu bị thương, một lượng máu lớn tràn ra các mô mềm ở xung quanh, tạo ra tình trạng này hay không?"

Tôi lắc đầu, nói, "Điểm này cũng loại trừ rồi, vì tôi có một con át chủ bài. Mọi người nhìn xem, đây là xương sườn của nạn nhân, tôi mất nhiều công sức lắm mới tách được hết từng đoạn một ra, để tiện quan sát. Chúng ta đều biết, xương sườn nằm trong cơ thể người có dạng cong, nếu một chiếc xương sườn dạng cong va đập với một vật bằng phẳng, nhiều nhất có thể gây ra bao nhiêu đường?"

"Một." Lâm Đào giành trả lời.

"Sai." Tôi nói, "Là hai. Một vật bằng phẳng va đập với một chiếc xương sườn hình cong, có thể tạo thành một đường gãy, cũng có thể hình thành hai đường gãy ở hai mặt chịu lực của xương."

"Đúng vậy." Đại Bảo phụ họa.

Tôi nói, "Nhưng chúng ta có thể thấy, xương sườn của nạn nhân, có một chiếc gãy thành bốn đoạn, tức là có ba đường gãy; có chiếc đến bốn đường gãy. Việc này cho thấy, lực tuyệt đối không chỉ tác động một lần mà rất nhiều lần. Lực tác động lần đầu dẫn đến gãy xương, lần thứ hai khiến cho đoạn xương gãy thêm lần nữa, lần thứ ba lại gãy thêm một đoạn. Đây chính là cơ chế hình thành một đoạn xương sườn gãy nhiều chỗ."

"Hình như anh thuyết phục được tôi rồi." Đại Bảo cười. Tuy là nụ cười tự giễu, nhưng đó là nụ cười đầu tiên của Đại Bảo trong những ngày qua.

"Tôi còn chưa nói xong. Chúng ta đã phân tích vài chi tiết, giờ hãy bắt đầu phân tích theo quy luật thông thường." Tâm trạng tôi đã tốt hơn, nói, "Vết thương do tai nạn giao thông gây ra, theo kinh nghiệm của tôi, thường là vết trầy xước khi nạn nhân còn sống. Do trong lúc xảy ra tai nạn, lực lớn hay nhỏ tùy thuộc vào tốc độ, tốc độ khiến cho người ngã xuống đất, tạo thành vết trầy xước. Ở các vụ tai nạn giao thông, trên thi thể đều có rất nhiều vết trầy xước, nhất là các khớp tứ chi là nơi dễ va chạm với mặt đất nhất, vết trầy sẽ càng rõ rệt hơn. Nhưng trên thi thể của Ngưu Kiến Quốc, ngoài thái dương trái có vết ma sát ra, những nơi khác không có vết trầy xước nào. Vì vậy, khi tôi vừa nhìn thấy thi thể liền tin đây không phải tai nạn giao thông. Nguyên nhân rất đơn giản, dấu vết trên thi thể trái ngược với quy luật tử vong thông thường."

"Thế nên, Ngưu Kiến Quốc là bị đánh liên tục dẫn đến tử vong?" Trần Thi

Vũ hỏi.

Tôi nói, "Hiện trường theo tôi là như vậy. Đầu tiên, hung thủ dùng tay đâm vào mặt Ngưu Kiến Quốc, khiến cho ông ta ngã xuống đất, sau đó dùng chân đạp lên đầu và vai nạn nhân tạo ra vết thương trên đầu, vai và cánh tay. Do đầu bị thương, Ngưu Kiến Quốc sẽ đưa tay lên bảo vệ đầu trong vô thức. Lúc này, lực đá hung thủ sẽ đánh lên bên hông, từ nách đến eo của nạn nhân. Sau khi hung thủ không ngừng đánh đập khiến cho nạn nhân bị thương nặng, nạn nhân vẫn có thể trở về nhà trèo lên giường, cũng có thể do hung thủ không nạn nhân về nhà."

"Rất đặc sắc." Chi đội trưởng Lưu nói, "Theo sáu điểm anh vừa nêu, giờ tôi cũng tin đây là một vụ án mạng rồi."

"Án mạng cũng có rất nhiều loại." Tôi nói, "Trong vụ án này, chúng ta có thể khẳng định, hung thủ không cố ý giết người. Hung thủ không chuẩn bị hung khí, không đánh vào các bộ phận chí mạng của nạn nhân. Chỉ là không khống chế được lực khiến nạn nhân tử vong. Trong mắt người thường, những vết thương này chỉ khiến người ta bị thương, chứ không gây chết người được. Nhưng, sức chịu đựng của nạn nhân kém hơn người bình thường, vết thương thông thường cũng trở nên nghiêm trọng, vì vậy mới dẫn đến kết quả không mong muốn là tử vong."

"Anh nói là giết người do mất kiểm soát?" Chi đội trưởng Lưu hỏi.

"Xét theo hành vi phạm tội, động cơ gây án rất có khả năng là giết người do mất kiểm soát." Tôi nói, "Xét tội danh, tôi nghĩ dùng cố ý gây thương tích dẫn đến chết người thì thích hợp hơn."

"Nhưng vụ án này, chúng ta nên bắt tay điều tra từ đâu đây?" Chi đội trưởng Lưu hỏi.

"Rất dễ thấy." Tôi nói, "Động cơ phạm tội đã rõ, cộng thêm tình trạng cụ thể của nạn nhân, chắc chắn phải tìm người trong thị trấn để hỏi. Trước đây, tôi có tìm hiểu qua, người dân trong thị trấn rất ít di cư, kết hợp thời gian tử vong tôi đưa ra ban đầu và vị trí địa lý của hiện trường với thị trấn, tôi nghĩ, giờ mọi người nên tìm người trong thị trấn, hoặc những người từ ngoài trở về thị trấn hoặc chuẩn bị từ thị trấn ra ngoài trong khoảng bốn tiếng đồng hồ đặc biệt kia. Còn một yếu tố quan trọng nữa, người này chắc chắn là nam, vạm vỡ hơn nạn nhân, tối thiểu anh ta có thể đánh chết nạn nhân được. Lưu ý, từ ảnh khám nghiệm tử thi có thể thấy, nạn nhân vốn đã rất vạm vỡ nên người này hẳn là không khó tìm."

"Người dân trong thị trấn không nhiều, có rất nhiều người đi nơi khác làm việc." Chi đội trưởng Lưu nói, "Tìm người như vậy chắc không khó, nhưng làm sao lọc ra kẻ tình nghi đây? Tìm được mười người giống vậy, biết người nào mới là hung thủ? Cho dù chỉ tìm được một người, chúng ta làm sao phán đoán hẳn chính là hung thủ? Có khi nào là người nhà nạn nhân không?"

"Nói thật, lúc đầu tôi cũng từng nghi ngờ người nhà nạn nhân. Nhưng sau khi xác định đây là vụ giết người do mất kiểm soát, tôi cảm thấy khả năng do người nhà gây án không cao. Hơn nữa, người nhà nạn nhân ở trong thị trấn này đều là phụ nữ, không phù hợp với đặc điểm của kẻ tình nghi mà tôi vừa phác họa. Làm sao để sàng lọc kẻ tình nghi, đúng là điểm khó khăn của vụ án này." Tôi nói, "Tôi cũng không chắc, chỉ bằng đội Kỳ Giang xem có tin gì tốt không."

Kỳ Giang là Chủ nhiệm phòng ADN của Phòng Cảnh sát thành phố Thanh Hương.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, trong vòng một tiếng nữa sẽ có kết quả." Tôi nói.

Bốn mươi phút này trôi qua chẳng mấy dễ dàng. Đối với tôi, không biết

phân tích của mình có thành công hay không, mọi người đều không biết trong hồ lô của tôi đang bán thuốc gì.

Bốn mươi phút sau, Kỳ Giang bước vào phòng họp, gật đầu với tôi.

Tảng đá trong lòng tôi lập tức được buông xuống.

"Ở hiện trường lấy về 27 mẫu vật, trong đó có 5 mẫu lấy từ vũng máu, 22 mẫu lấy từ những giọt máu xung quanh. Sau khi kiểm tra, vũng máu kia là của nạn nhân Ngưu Kiến Quốc, trong 22 mẫu còn lại, có 7 mẫu thuộc về Ngưu Kiến Quốc, 15 mẫu còn lại là của một người nam chưa xác định."

"Hắn chính là kẻ tình nghi." Tôi mỉm cười nói.

"Nhiều vậy à?" Chi đội trưởng Lưu nói, "Chuyện gì vậy?"

"Tất cả bắt đầu từ lúc tôi phán đoán đây là một vụ giết người do mất kiểm soát." Tôi nói, "Đã là giết người do mất kiểm soát thì phải có nguyên nhân kích động. Chúng ta từng thấy đa số các trường hợp này là do nói chuyện không hợp nhau hay gì đó, nhưng Ngưu Kiến Quốc là một bệnh nhân tâm thần, tất cả mọi người trong thị trấn đều biết, sẽ không có ai xích mích trong lời nói với nạn nhân cả. Đồng thời, chúng ta cũng biết Ngưu Kiến Quốc là một người điên hung hăng, thường đánh người vô cớ, có lúc sẽ gặp phải đối thủ mạnh hơn, ông ta cũng sẽ vì vô cớ đánh người mà bị đánh. Tôi đoán đây chính là nguyên nhân khiến hung thủ tức giận dẫn đến vô tình giết người. Ngưu Kiến Quốc lại đánh người, lần này gặp phải người dữ dằn, nên ông ta bị đánh đến chết."

"Ừm, việc này chúng tôi hiểu." Chi đội trưởng Lưu nói, "Tôi hỏi là vì sao hiện trường lại có nhiều vết máu của kẻ tình nghi như vậy?"

"Ha ha, đã quen với những vụ án khó, gặp vụ có quá nhiều chứng cứ lại cảm thấy khó hiểu." Tôi cười nói, "Một người biết Ngưu Kiến Quốc là bệnh

nhân tâm thần, sao không khống chế được tâm trạng của mình? Chắc chắn là do bị Ngưu Kiến Quốc làm bị thương. Đã bị thương, hiện trường lại có nhiều vết máu như vậy, thế nào chẳng có một, hai giọt là của hắn. Các anh nhìn xem, theo hiện trường mà tôi dựng lại, sau khi Ngưu Kiến Quốc bị đánh đã ngã thẳng xuống đất. Sau khi ngã, đầu lại bị va đập nên mới có vết trầy ở đầu, mới bị xuất huyết. Tuy sau đó nạn nhân có thể đứng lên, nhưng xung quanh vũng máu có nhiều giọt máu vung vãi thì rất đáng ngờ. Nhưng, giờ kết quả giám định đã chứng thực suy đoán của tôi. Những giọt máu vung vãi đó đa số là của hung thủ."

"Tình hình bây giờ đã rõ rồi chứ?" Chi đội trưởng Lưu nghiêm nghị nói với những điều tra viên, "Các đồng chí Đội Giao thông có thể thu quân, các đồng chí Đội Hình sự dựa theo ý chính trong cuộc họp này, nhanh chóng tìm ra kẻ tình nghi phù hợp với mô tả, sau đó sẽ tiến hành sàng lọc theo ADN."

"Giờ kẻ tình nghi có thêm một đặc điểm nữa." Tôi nói, "Bị thương, chảy máu, các anh biết đấy."

Mọi người gật đầu tỏ ý đã hiểu.

"Họp xong rồi à?" Khi mọi người bắt đầu thu dọn sổ ghi chép chuẩn bị làm việc của mình, Hàn Lượng ló đầu vào hỏi.

"Sao vậy?" Tôi có một dự cảm không lành, tên nhóc Hàn Lượng gần đây trở thành quạ đen rồi, hễ mở miệng là không có chuyện gì tốt.

"Xong rồi thì chúng ta chuẩn bị về thôi." Hàn Lượng nói.

"Nhớ đám bạn gái của cậu rồi hả?" Lâm Đào cố ý trêu chọc, nhấn mạnh chữ "đám".

"Không có." Vẻ mặt Hàn Lượng rất nghiêm túc, "Phòng họp của các anh sao đều chặn tín hiệu vậy? Thầy nói, lại xảy ra vụ án ở Long Phiên rồi."

"Đúng là mùa thu lắm việc." Tôi nói.

Giờ cách Tết Trung thu chỉ có mười ngày.

"Các anh vất vả rồi." Chi đội trưởng Lưu tỏ vẻ đồng tình, "Mau trở về đi, bên tôi không có vấn đề gì, nói không chừng khi các anh về đến Long Phiên thì đã phá án xong rồi."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Bệnh Nhân Ở Thị Trấn Nhỏ (4)

"Thật ra, người điên này chết rồi, đối với người nhà ông ta và dân chúng trong thị trấn lại là chuyện tốt, là sự giải thoát." Lâm Đào ngồi trên xe nói, "Chúng ta tìm ra được hung thủ, làm vậy có phải chính nghĩa hay không?"

"Lúc đầu tôi cũng phân vân vì suy nghĩ giống cậu vậy." Tôi nói, "Bây giờ tôi có thể cho các cậu biết những câu mà thầy đã hỏi tôi rồi. Công việc của chúng ta là gì? Nạn nhân có phải phân sang hèn? Sinh mạng con người có cần định giá hay không?"

"Công việc của chúng ta là tìm ra sự thật, vì công bằng và chính nghĩa. Nạn nhân không phân sang hèn, sinh mạng không có giàu nghèo." Đại Bảo trả lời từng câu một, "Không thể vì nạn nhân là một gánh nặng mà tước bỏ quyền được sống của ông ta. Ông ta đúng là một mối lo cho người dân, nhưng ông ta cũng có quyền được sống."

"Rất tốt." Tôi nói, "Bây giờ cậu cảm thấy những gì chúng ta đã làm có phải là chính nghĩa hay không?"

"Nếu các anh không kiên trì tìm cho ra chân tướng." Hàn Lượng nói chen vào, "Vậy các anh có khác biệt gì với 'kẻ dọn rác' - Bộ Binh kia đâu?"

"Tất nhiên, tôi tin các cậu cũng chú ý đến phân tích của tôi lúc đó." Tôi nói, "Tôi nhấn mạnh là giết người do mất kiểm soát, nhấn mạnh có khả năng Ngưu Kiến Quốc đã thương người khác trước, nhấn mạnh hung thủ không có ý định giết người. Tôi tin, tất cả những điều đó có thể làm căn cứ giúp anh ta giảm án."

"Tôi tặng anh một 'like'." Đại Bảo nói, "Nói không chừng phá án xong, sẽ xem đây là một vụ phòng vệ chính đáng thôi."

"Vụ án chúng ta đang đến là vụ thế nào?" Tôi hỏi Hàn Lượng.

Hàn Lượng lắc đầu, "Thầy không nói, nhưng đoán chừng vụ này không nhỏ, vì thầy có vẻ rất nôn nóng."

Tôi không nói nữa, dựa lên lưng ghế, lắc lư theo chiếc xe đang di chuyển, từ từ ngủ thiếp đi. Trong mơ, có một người đang đứng bên kia đường giao ngón giữa về phía tôi, tôi muốn bắn hắn, nhưng lại không cách nào nhấc chân lên được.

Khi tiếng chuông điện thoại đánh thức, tôi thấy Hàn Lượng đã lái xe ra khỏi đường cao tốc.

"Chi đội trưởng Lưu gọi." Tôi cầm điện thoại lên, nói, "Xem ra bị anh ta nói trúng rồi, chúng ta vừa đến Long Phiên liền phá xong án."

Dứt lời, tôi ấn nút nhận cuộc gọi, đồng thời mở loa ngoài.

"Các anh đã đến Long Phiên chưa?"

"Vừa ra khỏi đường cao tốc."

"Ha ha, xem ra tôi không nuốt lời." Giọng điệu của chi đội trưởng Lưu rất thoải mái.

"Phá được án rồi à?"

"Chưa kiểm tra ADN, đã khai rồi."

"Khai rồi?"

"Hắn không thoát được đâu, khắp mặt toàn là vết thương."

"Xem ra phán đoán của tôi không hề sai?"

"Đâu chỉ là không sai, phải nói không chút sai sót ấy chứ." Chi đội trưởng Lưu nói, "Hung thủ là Ngưu Đại Tráng ở cùng thị trấn. Tên này á, anh gặp là nhớ ngay, cao lớn vạm vỡ, 1,9 mét, toàn thân đầy cơ bắp. May mà lúc bị bắt hắn không phản kháng, nếu tôi, tôi nghĩ mấy người của chúng tôi cũng chưa chắc bắt được hắn."

"Đúng là giết người do mất kiểm soát à?"

"Phòng vệ chính đáng thôi." Chi đội trưởng Lưu nói, "Buổi trưa Ngưu Đại Tráng có việc chạy xe điện ra ngoài thị trấn, đến gần hiện trường thì Ngưu Kiến Quốc không biết từ nơi nào xông ra, cầm theo cây gậy lớn, đánh hắn ngã xuống, bị thương đầy mặt. Lúc đó Ngưu Đại Tráng liền nổi giận, bò dậy xô ngã Ngưu Kiến Quốc, dùng chân đạp ông ta, cũng có dùng gậy đánh. Đánh bao nhiêu chính hắn cũng không nhớ, nhưng chắc chắn rất nhiều. Sau đó thấy Ngưu Kiến Quốc không vùng vẫy kịch liệt nữa, đầu lại chảy nhiều máu, hắn sợ quá liền rời khỏi hiện trường."

"Xem ra, Ngưu Kiến Quốc tự mình bò dậy trở về nhà." Tôi nói, "Lá gan mà chúng tôi lấy khi giải phẫu đã đưa cho tổ bệnh lý xét nghiệm chưa?"

"Ngày mai sẽ cho bác sĩ pháp y Tôn đem đến văn phòng pháp y tỉnh xét nghiệm." Chi đội trưởng Lưu nói, "Nhưng, làm vậy còn ý nghĩa không? Mặc kệ nguyên nhân tử vong của ông ta là gì, chắc chắn là do gãy quá nhiều xương sườn, xuất huyết dưới da mà dẫn đến tử vong."

"Tuy nguyên nhân tử vong cụ thể đối với vụ án không có ảnh hưởng gì lớn." Tôi nói, "Nhưng pháp y là một môn khoa học nghiêm khắc. Rốt cuộc là do hội chứng đè ép dẫn đến suy thận cấp tính mà tử vong hay là do sốc chấn

thương mà tử vong, phải nhờ bên bệnh lý hỗ trợ."

"Được, tôi hiểu rồi." Chi đội trưởng Lưu nói.

"Lại phá được một vụ án." Tôi ngắt máy, thở một hơi thật dài.

"Chẳng có chút cảm giác thành công nào." Đại Bảo nhìn ra bên ngoài cửa sổ nói, "Việc duy nhất có thể cho tôi cảm giác thành công bây giờ là lôi ra tên khốn đã làm hại Mộng Hàm."

*

GPS nhân tạo lại đưa chúng tôi đến thẳng hiện trường.

Nơi này nằm gần một đập nước phía Bắc thành phố, tuy thành phố đã quy hoạch đến vùng ven đập, nhưng khu vực này vẫn còn rất nhiều nơi hoang vu.

Người báo án là nhân viên môi trường phụ trách khu vực xung quanh đập nước. 8 rưỡi sáng, lúc chúng tôi bắt đầu cuộc họp chuyên án ở Phòng Cảnh sát thành phố Thanh Hương, nhân viên môi trường này đi tuần quanh đập nước và đến nơi xảy ra vụ án.

Đó là một góc của đập nước, vốn là trạm quản lý đập nước. Do thành phố quy hoạch, khu vực này đã được bán lại cho một xưởng khai thác, chuẩn bị xây một tòa nhà nhỏ, trạm quản lý cũng dọn đi khỏi đây. Hiện tại, tòa nhà cũ đã bị tháo dỡ, đội thi công xưởng sản xuất vẫn chưa đến, nơi này trở thành một mảnh đất hoang mọc đầy cỏ.

Đây không thuộc khu vực quản lý của nhân viên môi trường, nhưng khi anh ta đến đó, thấy trong bụi cỏ có một bàn chân nhỏ.

"Sao lại có búp bê bị vứt ở đây thế này?" Nhân viên môi trường tò mò vén bụi cỏ ra xem thử.

Vừa vén ra đã khiến anh ta sợ chết khiếp.

Đó không phải là búp bê mà là một đứa bé. Người đứa bé vẫn còn hơi ấm, cơ thể vẫn còn mềm, nhưng đầu và mặt đầy máu, đã ngừng thở.

Khi chúng tôi đến nơi, tại hiện trường đã bắt đầu sắp xếp dụng cụ, chuẩn bị thu quân.

"Thi thể được đưa đi chưa?" Tôi đi tới hỏi Trưởng khoa Hồ.

Trưởng khoa Hồ gật đầu nói, "9 giờ chúng tôi đến đây, xe cấp cứu đã đến trước, xác nhận đứa bé không còn dấu hiệu của sự sống. Khi chúng tôi đến, thi thể đứa bé vẫn chưa co cứng, nhiệt độ của thi thể giảm 1,5°C, suy đoán thời gian tử vong là khoảng 7 rưỡi sáng."

"Danh tính đứa bé đã xác định chưa?" Tôi hỏi.

"Cặp sách của đứa bé bị vứt bên cạnh." Trưởng khoa Hồ nói, "Giờ đang xác thực danh tính."

"Đã bắt đầu công việc điều tra rồi chứ?" Tôi hỏi.

"Ừ. Đã bắt đầu khám xét khu vực xung quanh, chủ yếu để tìm ra người dính máu." Trưởng khoa Hồ nói, "Camera giám sát cũng lấy rồi, chắc lát nữa sẽ có tin tức."

"Hiện trường không có gì sao?" Lâm Đào ngồi xổm xuống bụi cỏ nói.

"Trên cỏ có dấu máu bắn ra, có thể phán đoán đây chính là hiện trường gây án đầu tiên." Trưởng khoa Hồ nói, "Nhưng mặt đất xung quanh không được tốt, không tìm được chứng cứ hay manh mối nào có giá trị."

"Vậy bây giờ chỉ còn hy vọng vào khám nghiệm thi thể?"

Trưởng khoa Hồ gạt đầu, tháo bao tay ra, tỏ ý bây giờ chúng tôi sẽ đến nhà xác để làm việc.

*

Chúng tôi tập trung khám nghiệm thi thể bé gái.

Vết thương của nạn nhân chủ yếu tập trung ở đầu, có thể bị người ta đánh liên tục vào sau não trong trạng thái nằm sấp dẫn đến tử vong. Các vết thương ở xương chẩm tụ lại thành một mảng, gần như không thể xác định hình dạng vết thương.

"Trước tiên có thể khẳng định đây là vật tù." Trưởng khoa Hồ từ từ cạo sạch tóc ở xương chẩm của thi thể, nói, "Hình như là một vật tù góc cạnh."

"Da đầu còn để lại vài dấu ấn, vài vết lõm có đường kính khoảng 1mm." Đại Bảo nói, "Đây là công cụ gì vậy?"

"Tôi cho rằng trên công cụ có những hạt cứng nhô ra nên mới tạo thành vết lõm như thế." Tôi nói, "Nhưng hình như chẳng có ý nghĩa gì."

Xương sọ của nạn nhân bị vỡ, tràn dịch não, chết do tổn thương não cấp tính.

Ngoài vết thương chí mạng trên đầu, trước ngực, thi thể còn có một mảng xuất huyết dưới da, chỉ nằm ở dưới da, trên bề mặt không bị thương, đây là do một vật thể mềm gây ra. Ở hiện trường không có vật thể mềm, hơn nữa động tác này không có ý nghĩa gì cả, nên chúng tôi phân tích đây là vết thương gây ra trong lúc hung thủ kìm cặp đứa bé. Điểm này có thể chắc chắn là do niêm mạc khoang miệng của đứa bé bị rách, do bị bịt miệng chặt tạo thành.

Có thể khẳng định, bất luận đứa bé này đi theo hung thủ vì lý do gì, nhưng

khi đến gần hiện trường chắc chắn có phản kháng và kêu cứu.

Khi kiểm tra âm hộ, xác nhận đứa bé không bị xâm hại tình dục, chúng tôi kết thúc việc khám nghiệm kéo dài hai tiếng đồng hồ.

Tổ chuyên án đang đợi, nên đám người đói rã rời chúng tôi chỉ có thời gian để ăn một bát mì bò.

Sau khi báo cáo lại tình hình hiện trường và kết quả khám nghiệm thi thể, cả phòng họp im lặng đợi chúng tôi phân tích tính chất vụ án.

"Nói thật, tôi cảm thấy rất hổ hèn." Tôi nói, "Từ kết quả khám nghiệm hiện trường và tử thi, không tìm được manh mối hay chứng cứ nào có giá trị. Chúng tôi chỉ có thể phán đoán, thứ nhất, thời gian tử vong là khoảng 7 rưỡi sáng. Thứ hai, hung thủ dùng hung khí tù có góc cạnh, cụ thể là vật gì, do vết thương chồng chất lên nhau, chúng tôi không phán đoán được. Thứ ba, nạn nhân chết do chấn thương não, không bị xâm hại tình dục, nhưng có bị khống chế, hành vi chủ yếu là kìm cặp và bịt kín mũi miệng."

"Vẫn quan trọng lắm." Cục trưởng Triệu Kỳ Quốc nói, "Ít ra chúng ta loại trừ được động cơ giết người vì ý đồ xâm hại tình dục, phạm vi điều tra cũng được thu nhỏ."

"Sau khi hung thủ bắt nạn nhân đến hiện trường đã dùng vật tù đập vào đầu." Tôi nói, "Hung khí có thể đã bị đem ra khỏi hiện trường vì ở gần hiện trường không phát hiện vật nào tương tự có dính máu. Cả quá trình hành động rất đơn giản, cho nên những gì có thể suy đoán cũng rất ít."

Cục trưởng Triệu nói, "Theo kết quả điều tra ban đầu, nạn nhân tên là Trương Manh Manh, 7 tuổi, học sinh lớp hai trường tiểu học Thủy Khu. Thường ngày bà nội sẽ đưa cô bé đến trường, vì cha mẹ bé đi làm xa. Sáng hôm nay, bà nội Trương Manh Manh phải đến siêu thị xếp hàng mua rau

giảm giá trong khung giờ vàng, nên 6 giờ 50 sáng hôm nay đã đưa Trương Mạnh Mạnh đến trường. Không ngờ hơn 8 giờ lại phát hiện Trương Mạnh Mạnh đã chết ở hiện trường."

"Nhưng học sinh đã vào trường làm sao ra ngoài được? Bảo vệ ở đây đâu rồi?" Tôi hỏi.

Cục trưởng Triệu nói, "Trước cổng trường có camera giám sát, có thể thấy được chút ít. Trương Mạnh Mạnh vào trường được hai phút thì lại trở ra cổng. Lúc này giáo viên trực cổng có đến hỏi cô bé muốn đi đâu, Trương Mạnh Mạnh nói bà nội có mua cho cô bé một cái thước, nhưng cô bé quên mang đi nên muốn sang cửa hàng cạnh trường mua, giáo viên đã đồng ý cho cô bé ra ngoài. Trương Mạnh Mạnh nhanh chóng ra khỏi phạm vi của camera giám sát, chắc là đã vào cửa hàng. Sau đó chúng tôi có điều tra chủ cửa hàng, nhưng vì buổi sáng có rất nhiều người ra vào cửa hàng nên bà ấy không nhớ Trương Mạnh Mạnh mua gì. Chúng tôi phân tích, Trương Mạnh Mạnh đợi bà nội đi khỏi mới ra khỏi trường, có khả năng là muốn mua đồ ăn vặt."

"Trong ngăn nhỏ của cặp sách quả thật có vài túi đồ ăn khô." Trưởng khoa Hồ nói, "Còn có ít tiền lẻ."

"Vậy phân tích của chúng tôi không hề sai." Cục trưởng Triệu nói, "Năm phút sau khi Trương Mạnh Mạnh ra khỏi phạm vi của camera, chúng tôi thấy cô bé đi cùng một người đàn ông trở vào phạm vi camera. Nhưng lần này không vào trường mà đi về hướng ngược lại."

"Người đàn ông này chính là hung thủ." Tôi nói, "Theo bản đồ, hướng đi ngược lại chính là khu đập nước."

"Có lẽ vậy." Cục trưởng Triệu nói, "Tiếc là con đường họ đi lại nằm ngay mép của máy quay, chỉ có thể thấy được nửa người, không thấy đầu và mặt, không thể nhận dạng được."

"Chúng tôi đã đến trường học và ven đập nước để thử nghiệm." Cục trưởng Triệu nói, "Bước đi bình thường, khoảng mười phút là đến hiện trường. Con đường nằm ở vùng ngoại ô, gần như không có người."

"Đây là bắt cóc có tính toán từ trước." Tôi nói, "Nhưng hình như động cơ chính là giết người, vì nếu bắt cóc đem bán thì không cần đưa đến nơi không một bóng người, còn giết người, hoàn toàn có thể dọa nạt, khống chế đứa bé. Hung thủ ra tay rất tàn ác, chính là cố ý lấy mạng đứa bé."

"Đáng tiếc, đường ra khỏi hiện trường thì quá nhiều mà camera giám sát lại không nhiều, nên chúng tôi không thể theo dõi được." Cục trưởng Triệu nói, "Camera gần nhất cũng cách đó năm cây số, chúng tôi đã thử tìm người mặc quần áo tương tự nhưng không thấy."

"Gây án nhanh gọn, thủ đoạn dứt khoát." Tôi nói, "Theo kinh nghiệm điều tra của chúng tôi, kẻ sát hại trẻ nhỏ thường chia làm sáu loại. Một là có thù oán với cha mẹ đứa bé, hai là người thân sát hại, ba là bệnh nhân tâm thần sát hại, bốn là xâm hại tình dục, năm là trẻ vị thành niên giết người, sáu là buôn người, bắt cóc giết người. Đầu tiên, theo tình trạng cha mẹ người thân của nạn nhân, có thể loại bỏ khả năng người thân sát hại; tiếp theo có thể loại bỏ xâm hại tình dục dẫn đến giết người; hung thủ ra tay tàn ác, thời gian nhanh gọn, không có bất kỳ dấu hiệu tổng tiền nào, có thể loại bỏ khả năng buôn người bắt cóc; từ chút ít hình ảnh ở camera giám sát, có thể suy đoán được chiều cao và ngoại hình của hung thủ, loại bỏ khả năng trẻ vị thành niên giết người. Vậy chỉ còn kẻ thù của ba mẹ và bệnh nhân tâm thần. Tôi cảm thấy bước tiếp theo chúng ta nên tập điều tra vào các mối quan hệ mâu thuẫn và bệnh nhân tâm thần gần hiện trường."

"Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy." Cục trưởng Triệu nói, "Có sự ủng hộ của tỉnh, chúng tôi càng thêm tin tưởng vào ý kiến này. Bước tiếp theo, chúng tôi sẽ tiến hành điều tra theo hướng này."

"Còn một vấn đề nữa tôi vẫn chưa hiểu." Tôi nói, "Rõ ràng như vậy, sao hung thủ không nghĩ đến tự bảo vệ mình?"

"Ý anh là sao?" Lâm Đào hỏi.

"Cách hiện trường vài chục mét chính là đập nước." Tôi nói, "Giết người xong ném thi thể xuống nước, chẳng phải có thể kéo dài thời gian phát hiện vụ án sao? Vậy thì xác suất hung thủ bị lộ sẽ thấp hơn."

"Tình huống này chỉ có hai khả năng. Một là hung thủ đầu óc có vấn đề hoặc thiếu kinh nghiệm, không nghĩ ra. Hai là không hề muốn che giấu, mục đích khiêu khích cảnh sát." Đại Bảo nói.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng tôi cảm thấy giọng nói của Đại Bảo rất khác với bình thường.

"Khiêu khích cảnh sát là chuyện có xác suất xảy ra rất thấp." Tôi lo lắng nhìn Đại Bảo một cái rồi nói, "Nếu đầu óc có vấn đề, vừa hay có thể giải thích người này là bệnh nhân tâm thần. Vậy phải chăng tổ chuyên án nên tìm hiểu, điều tra cận kề các bệnh nhân tâm thần."

"Hắn không phải bệnh nhân tâm thần." Đại Bảo nghiêng răng nói ra bảy chữ.

Lúc này, tôi thấy Đại Bảo đang ôm khư khư máy tính của tổ chuyên án. Khi nói chuyện, ánh mắt cậu ấy không hề rời khỏi màn hình. Tôi cảm nhận được ánh mắt cậu ấy chứa đầy phẫn nộ và thù hận, như thể bùng cháy đến nơi.

"Sao vậy?" Tôi đến sau lưng Đại Bảo, nhìn vào máy tính.

Máy tính đang phát đoạn băng ghi hình, xem ra đó là trước cổng một trường tiểu học, vì thấy học sinh lũ lượt ra vào trường. Đoạn phim đang

không ngừng lặp lại, một người đàn ông bước đi ổn định, dẫn theo một bé gái bước ra khỏi phạm vi camera. Do nằm ở góc của camera, hình ảnh có chút méo méo, cộng thêm chất lượng hạn chế, không thể nhìn rõ được quần áo của người đàn ông đó. Nhưng ngay khoảnh khắc người đàn ông ra khỏi phạm vi camera, góc áo chợt lay động, chắc là bị gió thổi.

"Màu xám, áo khoác!" Tôi kinh ngạc kêu lên, "Các cậu thấy không! Hắn mặc chiếc áo khoác màu xám!"

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Tây Thi Bị Làm Nhục (1)

Khiến cho nàng phản cảm, không phải vẻ xấu xí của thế giới, mà là chiếc mặt nạ đẹp để thế giới vẫn luôn đeo.

- Milan Kundera -

"Màu xám? Áo khoác?" Lâm Đào không hiểu gì cả.

"Đúng! Áo khoác màu xám!" Đại Bảo nghiêng răng nói.

"Áo khoác màu xám thì sao?" Lâm Đào hỏi.

"Mới có vài ngày cậu đã quên rồi à?" Tôi hỏi, "Hung thủ tấn công chị Bảo, trong camera giám sát cũng mặc áo khoác màu xám."

"Nhưng vụ án của chị Bảo, với độ phân giải của camera giám sát ngoài nhìn rõ chiếc áo khoác màu xám ra, cái gì cũng không rõ, cả Bộ Công an cũng không làm cho hình ảnh rõ hơn được." Lâm Đào nói, "Vụ án này lại càng khó, chỉ có hình ảnh nửa thân dưới, nửa thân trên camera không quay đến. Chỉ dựa vào một chiếc áo khoác màu xám, sao xác nhận được là cùng một người?"

"Nhưng chúng ta vẫn phải xem trọng phát hiện này của Đại Bảo." Tôi nói, "Dù sao hung thủ làm hại chị Bảo không vì tài cũng không vì sắc. Tên này cũng vậy."

"Nói không chừng, cả hai vụ án đều nhằm mục đích trả thù." Lâm Đào nói, "Hai hung thủ khác nhau, mặc quần áo tương tự nhau mà thôi. Giờ đang là mùa thu, gió lớn, mặc áo khoác cũng là bình thường."

"Nhưng tổ chuyên án điều tra lâu như vậy rồi." Tôi nói, "Gần như điều tra cận kề từng người bên cạnh hai vợ chồng Đại Bảo, cũng không phát hiện ra người có khả năng gây án."

"Chúng ta phá biết bao nhiêu vụ án, biết đâu là do người bị xử lý trong một vụ án nào đó thì sao?" Lâm Đào nói.

"Những vụ chúng ta phá đều là án mạng." Tôi nói, "Thủ phạm sau khi bị bắt còn có hy vọng được ra ngoài sao?"

"Nói cũng phải." Lâm Đào lắc đầu, nói, "Nhưng có rất nhiều người mặc áo khoác, không thể dùng chi tiết nhỏ này để xâu chuỗi hai vụ lại với nhau được."

"Còn nữa, bước chân!" Đại Bảo nghiêng răng ken két, khó khăn lắm mới nhả ra vài chữ.

"Bước chân? Tôi không nhớ ra nó có đặc điểm gì." Lâm Đào nhắm mắt lại, dường như đang nhớ lại đoạn băng ghi hình trong khách sạn Quốc Tế thành phố Long Phiên.

"Bước chân, cái này trước mắt không có cơ sở lý luận khoa học nào cả." Tôi nói, "Nhưng một đoạn phim xem đi xem lại nhiều lần, đặc điểm bước đi của người trong đoạn phim tự nhiên sẽ được khả năng quan sát của chúng ta tổng kết lại. Tôi tin, đoạn băng kia Đại Bảo đã xem qua vô số lần, nên dấu Đại Bảo không thể chỉ ra cơ sở nhận định hai vụ này cùng một hung thủ, nhưng tôi tin phán đoán mà khả năng quan sát của cậu ấy đưa ra trong vô thức này."

"Ý anh là có thể gộp hai vụ lại cùng điều tra?" Lâm Đào có vẻ lo lắng nói.

"Nếu có thể gộp được thì phải xem gia đình Đại Bảo và gia đình nạn nhân Trương Mạnh Mạnh kia có liên hệ gì với nhau." Tôi nói, "Không vì tài, không vì sắc, xem thử có mối quan hệ mâu thuẫn nào giao nhau không."

Đại Bảo nói, "Gia đình tôi, gia đình Mộng Hàm chắc chắn không có bất kỳ quan hệ nào với gia đình Trương Mạnh Mạnh."

"Nếu đúng là vậy, phải xem đây là vụ bệnh nhân tâm thần gây án rồi." Tôi nói, "Không có bất cứ mưu đồ trục lợi nào, chỉ có thể lý giải là bệnh nhân tâm thần thôi."

Nói xong, tôi bỗng thấy lo lắng và đau lòng. Nếu thật sự do bệnh nhân tâm thần gây án, vì không dính dáng gì đến đương sự nên việc điều tra sẽ khó khăn hơn, dù phá được án cũng không thể truy cứu trách nhiệm hình sự. Nếu vậy, sẽ là đả kích rất lớn với Đại Bảo.

Tôi ngược mắt nhìn Đại Bảo.

Dường như cậu ấy không hề nghĩ đến điểm này, vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình máy vi tính.

Lâm Đào nói, "Cũng không nhất định là bệnh nhân tâm thần gây ra. Chẳng hạn như Trì Tử (1), bị người đàn ông của mình làm tổn thương, nhưng khi cảnh sát bắt mất người đàn ông mà cô ta yêu thương nhất thì lại muốn trả thù, đơn thuần là trả thù cảnh sát, trả thù xã hội, trả thù đàn ông. Hoặc như Bộ Binh, chỉ vì cái gọi là lý tưởng, trả thù những người đã khiến anh ta mất đi lý tưởng của mình. Tóm lại, hai hung thủ này vì phải chịu đòn đả kích nào đó mà trả thù tất cả những người cùng một điểm chung. Xem ra có vẻ những nạn nhân này không hề liên hệ gì với hung thủ, nhưng thật ra lại có mối liên hệ rất chặt chẽ."

(1) Vụ án của Trì Tử trong truyện Ngón tay thứ mười một.

"Tổng kết hay lắm." Tôi nói, "Xem ra cậu đã nghiên cứu rất kỹ hai vụ án giết người hàng loạt trong hai năm qua. Nhưng nếu gộp hai vụ án mạng này lại, vậy hai nạn nhân có điểm nào chung không?"

Lâm Đào lắc đầu nói, "Chỉ có một điểm giống nhau, đó là giới tính, nhưng tuổi tác chênh lệch quá lớn. Hơn nữa, hôm nay là ngày 15 tháng 9, nếu thật sự là án mạng thì quá đáng sợ, chỉ trong một tuần đã gây ra hai vụ án."

"Hai vụ?" Tôi ngẫm nghĩ một lúc.

"Ôi!" Tôi đột nhiên kêu lên khiến mọi người giật nảy mình, "Có khi nào huyện Lạc Nguyên tỉnh Nam Hòa cũng đồng thời xảy ra một vụ trẻ em bị sát hại không?"

"Nhưng Đại Bảo đã xác nhận, thời gian chị Bảo bị hại không khớp với thời gian Thạch An Na ở huyện Lạc Nguyên bị hại, chẳng phải chúng ta đã loại trừ khả năng hai vụ án này là do cùng một người gây ra rồi sao?" Lâm Đào nói.

Tôi không trả lời Lâm Đào, vội lấy điện thoại ra, gọi cho bác sĩ pháp y Lý Lỗi của Sở Cảnh sát tỉnh Nam Hòa, "Chào anh Lý."

"Anh Tần." Bác sĩ pháp y Lý cười nói.

"Vụ án cô dâu bị hại lần trước tiến triển đến đâu rồi?"

"Điều tra cả tuần vẫn không phát hiện mối quan hệ mâu thuẫn nào, xem chừng có thể loại trừ khả năng trả thù rồi." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Chúng tôi đã tiến hành xét nghiệm lại thi thể lần nữa, sợ là vụ án xâm hại tình dục mà chúng tôi không phát hiện ra."

"Kết quả thế nào?"

"Không tìm được bất kỳ điểm nào có thể chứng thực nạn nhân từng bị xâm hại tình dục."

"Vậy các anh phán đoán tính chất vụ án này thế nào?"

"Không phán đoán được." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Cấp trên khẳng định cho rằng đây là vụ án vướng mắc trong chuyện tình cảm dẫn đến giết người, chẳng qua điều tra viên chưa tìm ra thôi. Thế nên, trước mắt vẫn tiếp tục điều tra mâu thuẫn trong các mối quan hệ của nạn nhân."

"Haiz, chúng tôi cũng vậy." Tôi nói, "Hướng điều tra không khác các anh là bao, à, thật ra bản chất hai vụ án không khác nhau mấy."

"Nếu không vì bác sĩ pháp y Lý Đại Bảo của các anh kiên quyết như vậy thì tôi thấy, hai vụ án này thực sự có thể là một vụ hàng loạt đấy."

"Sáng nay tình chúng tôi vừa xảy ra một vụ sát hại trẻ em không có manh mối gì cả, e là có liên quan đến vụ án trước. Trước mắt ngoài vụ án hôm nay ra, các vụ án mạng trong tỉnh đều phá xong cả rồi, nhưng vụ gây thương tích '7/9' có liên quan đến cảnh sát chúng ta, nên áp lực của mọi người đều rất lớn." Tôi nói.

"Chúng tôi vẫn còn ba, bốn vụ chưa phá xong, nên hai ngày nay tôi phải chạy ngược chạy xuôi khắp nơi." Bác sĩ pháp y Lý nói.

"Trong số những vụ các anh chưa phá, có vụ sát hại trẻ em nào không?" Tôi hỏi.

Bác sĩ pháp y Lý im lặng một lúc rồi nói, "Không có, cả những vụ án mạng đã phá gần đây cũng không có. Sát hại trẻ em? Tàn nhẫn quá!"

"Không có thì tốt." Tôi thở dài.

Ngắt điện thoại, tôi lại gọi cho trung tâm chỉ huy Sở Cảnh sát.

Phòng pháp y chúng tôi có thể không nắm rõ toàn bộ các vụ án mạng trong tỉnh, chẳng hạn như thông tin về các vụ án mạng hiện tại đang diễn ra, các vụ án mạng được phá một cách chóng vánh, vụ án có kẻ tình nghi cụ thể rõ ràng... Nhưng một khi có án mạng xảy ra, theo quy định thì mọi nơi đều phải báo về trung tâm chỉ huy đầu tiên. Thế nên, trung tâm chỉ huy mới là nơi nắm bắt chính xác và chi tiết tất cả những vụ án mạng xảy ra trong tỉnh.

"Chào anh Trâu!" Tôi nhận ra người nghe điện thoại là người quen.

"Sao vậy, anh Tần?"

"Tôi muốn phiền anh tra giúp xem trong tỉnh chúng ta gần đây có xảy ra vụ sát hại trẻ em nào không."

"Gần đây là gần cỡ nào?"

"Cứ tra trong một tháng đổ lại đi, trọng điểm là những vụ xảy ra trong một tuần đổ lại."

"Ngày 15 tháng 9. Ờ? Chẳng phải chiều nay bên chúng tôi đã thông báo cho Tổng giám đốc Trần của các anh rồi sao? Long Phiên có một vụ đây, đã thông báo cho các anh đến hỗ trợ rồi."

"Ngoài vụ này ra."

"Vậy thì không có, ừm, đúng là không có."

"Không có thì tốt." Tôi lại thở dài một hơi, chậm rãi ngắt điện thoại.

"Xem ra chúng ta lo lắng thái quá rồi." Lâm Đào cười nói, "Không phải án

mạng hàng loạt thì tốt rồi."

"Vậy rốt cuộc hai vụ của chị Bảo và Trương Mạnh Mạnh có nên gộp lại với nhau không?" Tôi hỏi.

"Không nên!" Đại Bảo nói.

"Có quá ít căn cứ, tổ chuyên án sẽ không ủng hộ chúng ta đâu." Lâm Đào nói.

"Tuy xâu chuỗi vụ án là việc rất quan trọng cho công tác điều tra," tôi nói, "nhưng manh mối để lại trong hai vụ án này quá ít, xâu chuỗi rồi cũng không có nhiều tác dụng. Chúng ta cứ phản ánh ý kiến này với tổ chuyên án, phương án điều tra cụ thể, vẫn phải để cho họ định đoạt."

"Hiện tại tổ chuyên án vẫn kiên trì điều tra các xung đột trong quan hệ xã hội của chị Bảo và của cha mẹ Trương Mạnh Mạnh." Lâm Đào nói, "Nếu cả hai có mối liên hệ chung, vụ án này sẽ tự khắc lộ ra chân tướng, nhưng nếu không tra ra được, vụ án sẽ rơi vào bế tắc."

"Tôi cũng cảm thấy xung đột trong quan hệ xã hội dẫn đến giết người có khả năng rất thấp." Tôi nói, "Nhưng lại không tìm được lời giải thích hợp lý, không thể tìm ra hướng tư duy mới. Chỉ có thể tiếp tục điều tra về hai người bị hại thôi."

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ?" Trần Thị Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài kia, màn đêm đã buông xuống.

"Trở về ngủ." Tôi nói, "Cả tuần nay thật sự mệt chết được. Hy vọng mai là cuối tuần có thể nghỉ ngơi đôi chút. Một là Đại Bảo có thể ở bên chị Bảo, hai là mấy người chúng ta cũng cần nghỉ ngơi."

"Đừng nói vậy!" Lâm Đào kêu lên, "Anh biết mình có tiếng là 'Tần quạ

đen' còn gì!"

*

Miệng quạ đen lợi hại ở chỗ, nói đâu trúng đó.

Đúng 8 giờ sáng thứ Bảy tôi nhận được điện thoại của thầy.

"Ngủ đủ chưa?" Thầy nói, "Thành phố Sâm Nguyên có một vụ án mạng đang bế tắc, các cậu qua đó hỗ trợ một chút đi."

"Con dậy rồi." Tôi ngái ngủ dụi dụi mắt, vẫn cứng miệng nói, "Đang bế tắc là sao ạ?"

"Vụ án xảy ra vào sáng sớm ngày 15." Thầy nói, "Điều tra suốt cả ngày hôm qua nhưng vào ngõ cụt rồi."

"Vụ án ngày hôm qua? Sao chúng con không biết nhỉ?"

"Gần đây các cậu có nhiều vụ án, cậu cũng biết đấy, từ tháng 6 đến tháng 10, thời tiết khô nóng, dễ xảy ra án mạng." Thầy nói, "Vì thế hôm qua mới không thông báo cho các cậu biết."

"Con còn nói với bác sĩ pháp y Lý tỉnh Nam Hòa là ngoài vụ án hôm qua ra, tất cả các vụ án mạng khác đều phá xong cả rồi." Tôi đỏ mặt, "Không ngờ còn một vụ. Nếu không phá được thì mất mặt quá."

"Phá án không phải vì thể diện của bản thân." Thầy nói, "Vì cái gì tự bản thân cậu biết rõ."

"Vì người đã khuất, vì chính nghĩa, vì để diệt trừ cái ác." Tôi thuận miệng nói.

"Nghe nói cậu còn khắc cả một chiếc vòng tay", thầy cười nói, "gì mà 'tay

quỷ tâm Phật, diệt trừ tà ác'. Hy vọng cậu có thể làm được!"

"Thôi con cúp máy đây ạ, còn phải thu dọn đồ đạc xuất phát nữa."

*

Sâm Nguyên là thành phố cấp huyện thuộc phía Tây Bắc tỉnh chúng tôi, giáp với tỉnh Nam Hòa, cách thủ phủ tỉnh 300 cây số.

Dân số ở đây không nhiều, ít khi xảy ra án, nhưng đã xảy ra thì đều là những vụ lớn và khó. Hai năm trước, chúng tôi đã phá một vụ giết người phân thân (2) xảy ra ngay tại thành phố Sâm Nguyên này.

(2) Một vụ án trong cuốn Lời tố cáo lặng thầm (thuộc bộ tiểu thuyết trinh thám Bác sĩ pháp y Tần Minh).

Đại đội trưởng Tiêu đón chúng tôi ngay đầu đường cao tốc. Anh ta đã hơn bốn mươi tuổi, là Đại đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự xuất thân từ pháp y.

"Lại thêm phiền phức cho các anh rồi." Đại đội trưởng Tiêu vừa nói vừa đưa bàn tay to lớn của mình ra.

"Nhiều người chết, hay gặp vụ án khó vậy?" Tôi bắt tay anh ta, cười hỏi.

"Đều không phải, là một vụ nổ súng giết người." Đại đội trưởng Tiêu nói.

"Nổ súng?" Tôi nhíu mày, "Hiện tại tiến triển ra sao?"

"Mọi chuyện vốn rất thuận lợi, nhưng kẻ tình nghi không chịu nhận tội."

"Đã có kẻ tình nghi?" Lâm Đào nói, "Hơn nữa cũng đã bắt được rồi?"

Đại đội trưởng Tiêu gật đầu.

"Xem ra, chuyến này chúng tôi đến đây chỉ cần tìm ra chứng cứ xác thực, không để kẻ tình nghi cãi trắng tội?" Tôi thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

"Thế này đi, tôi ngồi chung xe với các anh, vừa đi vừa thuật lại vụ án." Đại đội trưởng Tiêu nói.

Hàn Lượng bị đổi sang xe của Đại đội trưởng Tiêu, xe bên này do tôi lái, Đại đội trưởng Tiêu ngồi bên ghế phụ, Đại Bảo, Lâm Đào và Trần Thi Vũ ngồi hàng ghế sau.

"Nạn nhân tên là Âu Dương Thúy Bình, 28 tuổi, là 'Tây Thi điểm tâm' khá nổi tiếng ở thị trấn Sâm Khẩu chúng tôi."

"'Tây Thi điểm tâm' là sao?"

"Nghĩa là chồng cô ta không cho cô ta đi làm, muốn ở nhà chuyên tâm chăm sóc con cái. Nhưng Âu Dương Thúy Bình là người không chịu được nhàn rỗi, hàng xóm nói cô ta rất chăm chỉ. Vì vậy, Âu Dương Thúy Bình mở hàng điểm tâm sáng như bánh quây, bánh chiên này nọ, cũng không kiếm được là bao, chồng cô ta chẳng bao giờ hỏi đến số tiền đó." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Quan trọng là, nạn nhân khá xinh đẹp, cũng có chút tiếng tăm."

"Cô ta có con chưa?"

"Có một cô con gái 5 tuổi." Đại đội trưởng Tiêu nói tiếp, "Chồng tên là Triệu Đại Tráng, tài xế xe chở cát, thu nhập cũng khá, điều kiện gia đình không tệ. Xây được căn nhà hai tầng nhỏ, nội thất khá sang trọng."

"Quan hệ vợ chồng thế nào?"

"Theo kết quả điều tra, nguồn thu nhập của Triệu Đại Tráng là chính, nên trong nhà anh ta là người quyết định mọi việc, tiền cũng do anh ta giữ, nên tảng kinh tế quyết định địa vị cao thấp mà. Triệu Đại Tráng chịu trách nhiệm

nuôi cả nhà, còn số tiền Âu Dương Thúy Bình kiếm được toàn để đánh mặt chược hay gì đó." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Nghe nói tính tình Triệu Đại Tráng khá thô bạo, bình thường Âu Dương Thúy Bình rất nghe lời anh ta, nếu không vừa lòng, Triệu Đại Tráng sẽ đánh chửi vợ. Nhưng hàng xóm đều cảm thấy quan hệ vợ chồng họ nhìn chung không tệ, còn chuyện bạo hành gia đình thì một người chịu đánh và một người chịu đau thôi chứ cũng không ầm ĩ quá."

"Còn chuyện tình cảm thì sao? Có ngoại tình hay gì không?" Tôi hỏi. Theo thống kê nguyên nhân gây án trong tỉnh của khoa Pháp y chúng tôi, những vụ án mưu sát bây giờ, đa số là vì vướng mắc trong tình cảm, ghen bóng ghen gió mà thành.

"Theo kết quả điều tra trước mắt, chỉ có vài bạn học của Âu Dương Thúy Bình phản ánh, rằng cô ta có chút mập mờ với một người cùng thị trấn tên là Triệu Bình." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Nhưng không có chứng cứ nào để chứng minh hai người họ có quan hệ bất chính, chẳng qua là bạn thời trung học, lúc còn đi học quan hệ rất tốt với nhau. Sau khi Âu Dương Thúy Bình kết hôn, ngoài những buổi họp lớp ra thì không tiếp xúc gì với người kia nữa."

"Được, anh cứ nói tiếp đi." Tôi nói.

Đại đội trưởng Tiêu nói, "4 giờ sáng ngày 15 tháng 9, Triệu Đại Tráng gọi điện báo cảnh sát, nói vợ mình Âu Dương Thúy Bình đã chết ở trong nhà. Theo lời anh ta, khoảng 11 giờ đêm ngày 14, sau khi con gái ngủ rồi, anh ta quyết định lái xe đi chở vài chuyến cát. Do gần đây thị trấn bên cạnh có một công trình lớn của chính phủ thi công thầu đêm, thường thì Triệu Đại Tráng chở cát cho họ vào ban ngày, nhưng anh ta nghĩ, ban đêm chở, một ít là xe cạnh tranh, hai là tiền công cao, ba là đường vắng, đi về sẽ nhanh hơn. Thế nên anh ta định sẽ đi đêm để kiếm thêm ít tiền. Bận rộn làm việc đến khoảng 3 giờ sáng ngày 15, hàng xóm cũng là anh họ xa của anh ta là Triệu Lâm

Lâm gọi điện báo con gái Triệu Nhã của anh ta đến gõ cửa vào ban đêm, nói không tìm thấy mẹ đâu cả. Một mình cô bé ngủ trên giường, mẹ không có trong phòng, cũng không có trong phòng nhỏ, cô bé rất sợ.

Triệu Lâm lâm bèn dậy đưa Triệu Nhã về nhà, nhìn qua một lượt, quả thật không thấy Âu Dương Thúc Bình đâu. Triệu Nhã nói, khi cô bé thức dậy, không thấy mẹ thì khóc òa lên, theo cửa sau chạy sang tìm bác họ ở nhà bên. Lúc ra ngoài, cửa chính vẫn đóng như bình thường.

Sau khi Triệu Đại Tráng nghe điện thoại, phản ứng đầu tiên là nghĩ Âu Dương Thúc Bình nhân lúc anh ta đi vắng, con gái ngủ say thì len đi đánh mặt chước. Trước đây cô ta từng vì chơi mặt chước thua mà bị Triệu Đại Tráng đánh cho một trận.

Triệu Đại Tráng nói lúc đó vừa khéo anh ta chở xong một xe cát, chuẩn bị chở xe tiếp theo, xe đang trống, nên không chào hỏi ai đã lái thẳng về nhà. Định bụng tìm cây gậy dưới tầng một rồi mới đi tìm vợ, tìm được sẽ đánh cho cô ta một trận.

Gậy thường để trong kho dụng cụ dưới tầng một, vì trong nhà có xe lớn, mọi việc sửa chữa đều do Triệu Đại Tráng tự làm, nên bên cạnh phòng vệ sinh ở tầng một có một kho dụng cụ. Sau khi mở cửa ra, anh ta thấy Âu Dương Thúc Bình không mảnh vải che thân nằm trong phòng, cả kho dụng cụ đều nồng nặc mùi hôi."

"Thi thể phân hủy rồi?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

"Không, sau này xác nhận đó là phân người." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Có thể hung thủ đã đại tiện trong kho dụng cụ. Tóm lại, khi Triệu Đại Tráng vào phòng thì Âu Dương Thúc Bình đã chết rồi. Khi xe cấp cứu đến hiện trường, thấy thi thể cô ta đã bắt đầu co cứng các khớp nhỏ. Sau đó thì Triệu Đại Tráng báo cảnh sát."

"Kho dụng cụ? Không mảnh vải che thân?" Lâm Đào nói, "Dù có nhân lúc chồng đi vắng vụng trộm, thì cũng chẳng chạy đến kho dụng cụ nhỉ?"

"Xem ra đây là một vụ cưỡng hiếp giết người."

Đại đội trưởng Tiêu mỉm cười, nói, "Khi chúng tôi đến hiện trường, phát hiện cánh cửa sổ ở sau nhà, chính là cửa sổ nhà vệ sinh, khung chống trộm đã bị tháo rời hai ốc vít, rồi bị bẻ cong."

"Là phá cửa sổ vào cưỡng hiếp à?" Trần Thi Vũ hỏi.

Đại đội trưởng Tiêu lắc đầu, nói, "Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ đây là một vụ cưỡng hiếp giết người, nhưng sau khi điều tra, ngày càng xuất hiện nhiều vấn đề."

"Chẳng hạn như?" Tôi hỏi.

"Việc này, tôi không thể nói rõ trong một lúc được." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Chúng ta sắp đến hiện trường rồi, đến đó tôi sẽ tóm tắt tình hình, rồi thuật lại từng cái một cho các anh."

"Thầy có nói, các anh đã bắt được kẻ tình nghi, chỉ là hãn chưa chịu khai thôi?" Lâm Đào hỏi.

Đại đội trưởng Tiêu gật đầu nói, "Kẻ tình nghi không phải ai khác, chính là chồng của nạn nhân, Triệu Đại Tráng!"

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Tây Thi Bị Làm Nhục (2)

Hiện trường nằm ở một thị trấn nhỏ vùng ven phía Đông thành phố Sâm Nguyên.

Dân số trong thị trấn không nhiều lắm, nhưng cũng có thể thấy cuộc sống của họ rất sung túc, nhà nào cũng hai tầng, xây ngay ngắn thẳng hàng hai bên đường đi.

Một trong số đó là nhà của Triệu Đại Tráng, cũng là hiện trường trung tâm của vụ án lần này.

"Nếu các anh nghi ngờ Triệu Đại Tráng, thì điều tra xem đêm đó anh ta có lái xe đi chở cát thật hay không, chẳng phải là được rồi sao?" Khi xe chúng tôi chạy qua một mảnh đất trống, Trần Thi Vũ nói.

"Mảnh đất trống mà cô đang nhìn thấy chính là một bãi đỗ xe tự nhiên." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Bình thường xe của Triệu Đại Tráng đỗ ở đây. Do nơi này cách hiện trường một khoảng nhất định, nên không ai có thể chứng minh được tối hôm trước Triệu Đại Tráng có lái xe đi làm hay không."

"Công trường bên kia cũng không biết à?" Trần Thi Vũ liếc mắt ra cửa sổ, bên ngoài, một chiếc xe cảnh sát thành phố Sâm Nguyên vừa vượt qua xe chúng tôi, dẫn đường đến hiện trường. Hàn Lượng đang ngồi bên ghế phụ lái nói cười vui vẻ.

"Công trường không quản chuyện này đâu." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Mấy xe chở cát này thường xuyên hợp tác với công trường, lúc chở cát thì

được nhận một tấm thẻ, đến bãi cát thì dùng tấm thẻ đó để nhận tiền. Chở chuyển nào nhận tiền chuyển đó, không khất lại, nên không ai ghi chép, không ai chú ý đến việc Triệu Đại Tráng có đi chở cát thật hay không."

"Lịch sử cuộc gọi thì sao?" Tôi hỏi, "Chẳng phải có nói Triệu Lâm Lâm gọi điện cho Triệu Đại Tráng vào khoảng 3 giờ sáng sao?"

"Vấn đề này." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Theo dữ liệu chuyển vùng di động thì lúc đó quả thật Triệu Đại Tráng không có ở nhà. Nhưng, nếu do anh ta gây án, nguy tạo chứng cứ không có mặt ở hiện trường cũng là chuyện bình thường."

Trong lúc nói chuyện, xe cảnh sát đã đi qua mấy tiệm sửa xe ven đường, đến hiện trường nằm ở một góc của thị trấn.

Hiện trường là một căn nhà hai tầng nhỏ, tường bên ngoài được ốp gạch men, phong cách rất sang trọng.

Dây cảnh báo của cảnh sát vây xung quanh hiện trường, hai chủ nhà một chết, một bị bắt, đứa con cũng được đưa đến nhà mẹ của Âu Dương Thúy Bình.

Đại đội trưởng Tiêu đưa trang bị điều tra cho chúng tôi mặc, dẫn đầu đi vào khu vực bị cách ly.

Cảnh sát ở đồn sau khi nhận được thông báo đã mở cửa chính của hiện trường. Cửa chính là loại cửa chống trộm màu đỏ bằng thép, chất lượng không tệ. Khóa cửa và xung quanh không có dấu hiệu cạy phá, hung thủ là người quen, hoặc là không vào nhà theo lối này.

Sau khi vào cổng là tới một phòng khách nhỏ, có sofa, bàn trà, tủ tivi, bàn ăn và các vật gia dụng khác.

"Chú ý dưới chân." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Những nơi có khoanh đều là dấu giày."

Viên Phong, nhân viên kỹ thuật phòng cảnh sát thành phố Sâm Nguyên đang ngồi xổm trên mặt đất, dùng đèn soi dấu chân chiếu lên sàn đá cẩm thạch.

"Dấu giày đều hướng ra cửa chính." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Cũng tức là, hung thủ không để lại dấu vết đi vào, chỉ để lại dấu vết đi ra. Những dấu vết này là các vết bắn đề chòng lên. Đế giày của hung thủ dính bắn nên để lại vết trên mặt đất. Chất bắn này có thể chính là phân ở hiện trường gây án."

"Hiện trường gây án sao lại có phân?" Tôi nhíu mày.

Đại đội trưởng Tiêu lắc đầu, tiếp tục dẫn đường cho chúng tôi vào trong.

Cuối phòng khách nhỏ có một phòng vệ sinh, một phòng bếp và một kho dụng cụ. Cửa sổ chống trộm ở phòng vệ sinh bị tháo ra một phần, ngoài ra không có gì khác thường. Trong phòng bếp có vài dụng cụ để làm điểm tâm sáng, đều đã được rửa sạch sẽ.

Kho dụng cụ là một mớ hỗn độn.

Trong góc đủ loại dụng cụ chất thành đống, còn có một chiếc bàn làm việc và vài món đồ gia dụng cũ. Trên mặt đất có rất nhiều vết bắn, có một số hình như là tro tàn sau khi đốt hết, một số giống như dấu vết nước bắn sau khi bay hơi để lại, còn có không ít vết máu đã khô.

Bác sĩ pháp y vẽ một hình người trên mặt đất, hẳn là vị trí nạn nhân nằm. Xem ra, có lẽ là tư thế ngã ngửa trên mặt đất.

"Nguyên nhân tử vong là gì?" Tôi hỏi.

"Đợi lát nữa hãy nói." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Khi chúng tôi đến đây, thi thể nằm ngay vị trí này, không mảnh vải che thân. Trên người có nhiều vết bẩn màu xám và vàng, không phải bị dính lên, mà bị chà đạp lên, vài chỗ có thể thấy rõ dấu vết hoàn chỉnh."

"Vậy tức là sao?" Trần Thi Vũ bịt mũi hỏi.

Dù đã qua hai ngày, kho dụng cụ kín bưng vẫn đầy mùi hôi thối.

"Theo chúng tôi phân tích, những chất bẩn này là phân." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Hình như hung thủ dùng giày đạp lên, sau đó thì chà lên mình nạn nhân. Giống như một hành vi biến thái không thể lý giải nổi vậy."

"Ý anh muốn nói, hung thủ đi đại tiện ở hiện trường, sau đó chà lên mình nạn nhân?" Lâm Đào kinh ngạc nói.

Đại đội trưởng Tiêu gật đầu, "Trước mắt có thể xem là vậy. Phân dính trên thi thể đều bị một vật giống như đế giày chà lên. Tiếc là những mẫu vật mà chúng tôi lấy được trên thi thể không thể tìm được ADN của nam giới."

"Kho dụng cụ đã được dọn dẹp chưa?" Tôi hỏi, "Có tìm được manh mối gì không?"

"Chúng tôi đã tìm Triệu Đại Tráng đến xem qua, anh ta nói nơi này vốn đã lộn xộn như thế." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Mùi trong này quá hôi thối, hơn nữa, cũng chẳng có vật gì quan trọng nên không dọn dẹp."

"Đám tro màu đen trên mặt đất là vật gì bị đốt để lại vậy?" Tôi ngồi xổm xuống, dùng ngón tay đã đeo găng chấm một chút, vôn vê trên tay.

"Không rõ." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Nhưng ở đây chúng tôi có một phong tục, đốt vàng tiền ở nơi có nạn nhân. Có thể Triệu Đại Tráng thấy vợ mình chết nên đã đốt vàng tiền ở đây chẳng?"

"Đã hỏi anh ta chưa?"

"Anh ta không thừa nhận." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Tâm trạng anh ta rất bất ổn, không chịu khai gì cả."

Tôi đứng dậy, gật đầu, tỏ ý để đại đội trưởng Tiêu tiếp tục thuật lại tình hình hiện trường.

Chúng tôi đi theo cầu thang bên cạnh kho dụng cụ lên tầng hai, phía trước là một phòng khách nhỏ, sàn gỗ màu đỏ sẫm kết hợp với rèm cửa màu hồng phấn, có thể thấy gia đình này rất đầm ấm.

"Trên tầng có dấu chân không?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Tiêu nói, "Trên sàn cầu thang và tầng hai đều không có dấu chân rõ ràng nào có thể nhận biết được. Xem ra Âu Dương Thúy Bình là người rất siêng năng, nhà cửa được quét dọn rất sạch sẽ nên cả dấu chân trên lớp bụi cũng không thể nào nhìn rõ được. Hành động của hung thủ trên cầu thang và tầng hai không cách nào phán đoán được."

"Tức là dấu chân duy nhất có thể thấy được, chính là dấu chân bắt đầu từ kho dụng cụ và kết thúc ở cửa chính, đúng không?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy. Ngoài cửa là nền xi măng, dấu chân không thấy rõ được." Đại đội trưởng Tiêu nói.

Trên tầng hai chỉ có hai căn phòng, chia thành phòng ngủ chính và phòng ngủ phụ.

Đại đội trưởng Tiêu đến trước cửa một phòng ngủ, nói, "Đây là phòng ngủ chính, bình thường Âu Dương Thúy Bình và Triệu Nhã ngủ ở đây."

Trong phòng ngủ chính có một chiếc giường lớn đặt sát tường. Chăn trên

giường chất thành một đống, đối diện là tủ và tivi.

"Nói vậy, Triệu Đại Tráng không ngủ ở đây à?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Tiêu nói, "Theo lời Triệu Đại Tráng nói, vì anh ta ngày to nên bình thường đều ngủ ở phòng phụ. Tất nhiên, chúng tôi đã khám xét giường, chỉ có hai chiếc gối, một lớn một nhỏ. Chiếc cùng bộ với chiếc gối lớn này quả đúng là nằm trong phòng ngủ phụ."

"Căn phòng này chỉ vậy thôi à?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Tiêu gật đầu, nói, "Trọng điểm là áo ngủ, quần lót của nạn nhân đều được cởi ra để trong chăn ở phòng ngủ chính, là cởi chứ không phải bị xé ra, không có dấu vết bị tổn thương. Sau đó chúng tôi đã tìm Triệu Nhã để xác nhận, tối hôm đó, mẹ cô bé đúng là đã mặc bộ áo này dỗ cô bé ngủ."

"Âu Dương Thúy Bình khóa thân từ phòng ngủ chính xuống kho dụng cụ?" Lâm Đào hỏi, "Bị uy hiếp sao?"

"Thi thể không có vết thương do bị uy hiếp hay phản kháng." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Điểm nghi vấn chính là đây, chẳng ai chạy đến nơi tồi tàn chẳng nằm được để thực hiện hành vi cưỡng hiếp cả."

Tôi cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói, "Hiện trường chỉ như vậy thôi à?"

"Ừ, phòng ngủ phụ không có gì bất thường, không có đồ đạc bị lục lọi." Đại đội trưởng Tiêu dẫn chúng tôi đến trước cửa phòng ngủ phụ, chỉ chiếc giường và nói, "Khi chúng tôi đến hiện trường, chăn trên chiếc giường đó được xếp rất gọn gàng."

"Chăn được xếp gọn gàng?" Lâm Đào tinh mắt phát hiện điểm khác thường trên đệm, bước vào phòng xem thử rồi nói, "Nói vậy, hình dáng khăn trải giường cũng còn nguyên vẹn?"

Đại đội trưởng Tiêu nói, "Phải, chúng tôi chỉ lấy đi chiếc thùng rác trong phòng này, những thứ khác đều không động đến."

"Nhưng các anh không thấy ở đây có một vết mông rất rõ sao?" Lâm Đào chỉ vết nhẵn lõm trên lớp đệm bằng chăn bông trần, nói.

"Hả?" Đại đội trưởng Tiêu hơi hoảng hốt, "Phải không? Vết mông? Điều này chẳng có ý nghĩa gì! Có người ngồi xuống mép giường thì trên đệm sẽ có vết mông thôi. Cường bức không thể xảy ra ở đây được, nếu không, nếp nhẵn trên đệm đã không mở như thế, chăn để đầu giường cũng không ngay ngắn đến vậy."

"Chỉ ngồi lên giường sẽ không khiến cho lớp đệm bị đẩy vào trong nhiều như thế." Lâm Đào nói, "Đây hẳn là một người ngồi lên giường, có một sức mạnh đẩy người ấy hướng vào trong giường, mới tạo thành dấu vết này."

"Nghĩa là, có khả năng đã xảy ra hành vi tình dục ở đây?" Tôi hỏi.

"Không thể nào." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Anh nhìn thử xem, giường thấp như vậy, nếu người nữ ngồi trên giường, cơ thể thấp quá rồi! Việc này... việc này... không cách nào thực hiện được. Hơn nữa, chúng tôi đã lấy thùng rác ở hiện trường đi kiểm tra ADN, chỉ có ADN của Âu Dương Thúy Bình."

"Trong thùng rác có giấy vệ sinh?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Tiêu nói, "Không phải. Trong thùng rác không có gì cả, nhưng có một ít, hừm, không biết là gì nữa, có thể là chất nôn ra chẳng? Tóm lại chúng tôi đã tiến hành kiểm tra ADN, chỉ có của một mình nạn nhân."

"Chất nôn?" Lâm Đào nói, "Vậy thì giải thích được rồi! Các anh chẳng nói chiếc giường thấp như vậy không cách nào thực hiện được hành vi đó ư? Chẳng lẽ cả hành vi theo loại bất thường cũng không được? Các anh nhìn xem, thế này, nữ ngồi trên giường, độ cao có phải vừa khớp không?"

"Anh táo bạo như vậy, có nghĩ đến cảm giác của Long Vũ không?" Hàn Lượng đứng ngoài cửa trêu chọc nói.

Tôi quay đầu lại nhìn, nghĩ đến tổ điều tra của mình đã có thêm một đồng chí nữ, lúc này chúng tôi lại không ngừng "mô phỏng" lại một vài động tác, quả thật không được lịch sự cho lắm.

Lúc này mặt Trần Thi Vũ đã đỏ đến mang tai, lại bị Hàn Lượng nói, càng thêm mất tự nhiên. Cô ấy đánh Hàn Lượng một cái, "Anh thật đáng ghét! Đồ nhiều chuyện! Tôi đâu biết họ đang nói cái gì!!!"

Mặt Lâm Đào cũng đỏ lựng, gãi tai không biết nên giải thích thế nào.

"Tất cả đề là suy đoán của chúng ta." Để tránh lúng túng, tôi cố ý quay lưng lại không nhìn Lâm Đào và Trần Thi Vũ, đổi đề tài, nói, "Tất cả đều cần có chứng cứ, giờ có một vấn đề rồi, trong miệng nạn nhân có tìm thấy ADN của nam giới không?"

"Giờ thì cô biết họ đang nói gì chưa?"

Tôi nghe tiếng nói xầu xa của Hàn Lượng ở phía sau, sau đó là tiếng bị bóp nghẹt và ú ớ của cậu ta.

Đại đội trưởng Tiêu nhìn Hàn Lượng và Trần Thi Vũ, cười cười, lắc đầu nói, "Ở âm đạo, hậu môn và miệng đều không phát hiện mẫu ADN nam giới."

"Vậy đúng là không có căn cứ cường hiếp giết người rồi." Tôi nói, "Nhưng, sao các anh lại nghi ngờ Triệu Đại Tráng?"

"Suy đoán ban đầu, đây là một vụ cưỡng hiếp giết người, nhưng không tìm thấy ADN của nam giới." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Tiếp đó, các anh cũng thấy đấy, cửa sổ chống trộm của phòng vệ sinh bị tháo ra một chút,

người đàn ông bình thường, e là không thể chui vào bằng một lỗ nhỏ như vậy. Thứ ba, nạn nhân chết trong kho dụng cụ đúng là không cách nào lý giải được, nhưng quả thật cô ta đã chết trong đó, vì trên người cô ta có vết thương. Trong nhà ngoài kho dụng cụ ra, những nơi khác đều không có vết máu, cho thấy hiện trường gây án chính là kho dụng cụ. Hơn nữa, thi thể nạn nhân còn bị chà phân lên. Chúng tôi phân tích, khả năng lớn nhất là Triệu Đại Tráng muốn che giấu chứng cứ, đã dùng phân để đánh lạc hướng, nhưng lại không thể đại tiện trong phòng, nên mới chọn kho dụng cụ để làm hiện trường gây án. Thứ tư, nạn nhân đã ngoan ngoãn cởi hết quần áo trong phòng ngủ chính, ngoài người quen ra, còn có khả năng khác sao? Tất nhiên, trên người nạn nhân không có dấu vết bị uy hiếp hay phản kháng cũng có thể chứng minh cho điểm này."

"Có chút khiên cưỡng." Tôi nhú mày nói, "Chưa nói đến việc dựa vào những căn cứ này mà bắt người có hợp logic hay không, cứ cho là người quen, vậy có khả năng là người có quan hệ mờ ám với nạn nhân là Triệu Bình gây ra hay không?"

"Đúng vậy, những căn cứ vừa nêu trên đều không phải cơ sở để chúng tôi bắt người." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Chỉ có thể tham khảo thôi. Nhưng chúng tôi đã điều tra Triệu Bình, hôm đó anh ta không ở Sâm Nguyên nên không hề có thời gian gây án. Thật ra, chúng tôi đưa ra quyết định bắt người là vì nguyên nhân tử vong của nạn nhân."

"Nguyên nhân tử vong là gì vậy?" Tôi hỏi.

"Khi chúng tôi tiến hành khám nghiệm hiện trường, tổ điều tra hỏi thăm được ít tin tức. Theo hàng xóm xung quanh, không chỉ một hộ, nói chính xác là ba người, ba người đều là hàng xóm ở cách nhà nạn nhân những đoạn gần xa khác nhau nhưng đều ở khu vực lân cận, họ đều nói, khoảng 1 giờ đêm ngày 15, họ có nghe thấy tiếng súng." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Khi khám nghiệm thi thể, tuy ở cổ nạn nhân có dấu vết bị đè nén, cơ thể cũng có một

vài hiện tượng ngạt thở, nhưng chúng tôi cho rằng vết thương ở vùng ngực có khả năng do súng đạn gây nên, nhưng nguyên nhân tử vong của cô ấy không phải do nghẹt thở mà có thể do đạn làm thủng phổi, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong. Ở hiện trường có không ít máu, trong khoang ngực nạn nhân cũng có rất nhiều máu. Tổ điều tra tiến hành điều tra theo manh mối này. Ở tỉnh chúng tôi trị an khá tốt, trước giờ ít khi xảy ra vụ án nổ súng, cho nên tra đi tra lại, chỉ có vài người đã từng hoặc có khả năng nổ súng, nhưng những người đó đều bị loại trừ rồi, chỉ còn Triệu Đại Tráng."

"Triệu Đại Tráng có súng?" Tôi hỏi.

"Trước đây khi tịch thu súng tự chế, Triệu Đại Tráng từng bị giam giữ hành chính vì cất giấu súng tự chế." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Tuy không có chứng cứ cho thấy bây giờ anh ta vẫn cất giấu súng tự chế, nhưng anh ta có khả năng tự chế tạo súng."

"Nói vậy, anh ta đúng là rất đáng ngờ." Lâm Đào nói, "Dù sao ở nước ta súng ống được quản lý rất nghiêm ngặt, chúng tôi làm việc bao nhiêu năm nay, rất ít thấy vụ án nổ súng xảy ra. Đồng thời, những vụ nổ súng cũng rất dễ phá, người có thể và có khả năng nổ súng, suy cho cùng đâu có bao nhiêu người."

"Đợi đã, lúc này tôi nghe anh nói, vết thương rất có khả năng là do súng đạn gây nên." Tôi nói, "Chẳng lẽ các anh không chắc chắn được có phải do súng hay không à?"

"Việc này," Đại đội trưởng Tiêu nói, "tôi cũng không biết nói thế nào. Tôi làm pháp y cũng nhiều năm nhưng vết thương do súng đạn chẳng thấy được mấy lần. Nhưng vết thương trên người Âu Dương Thúc Bình có hình tròn, miệng vết thương lại sưng lên rõ rệt, hẳn là vết do súng đạn gây nên."

Dứt lời, đại đội trưởng Tiêu lấy máy ảnh ra, mở hình chụp lại vết thương

cho tôi xem.

Vết thương nằm bên ngực phải, nhìn qua đúng là rất tròn, miệng vết thương còn bị sưng lên.

"Quan trọng là, tuy ngoài da chỉ có một vết thương này, nhưng trên phổi lại có đến mười mấy vết thương lan ra theo hình cánh quạt." Đại đội trưởng Tiêu nói.

"Ừ, rất phù hợp với trạng thái vết thương do đạn bắn ra ở cự ly gần." Lâm Đào nói.

"Vì thế, chúng tôi cho rằng, rất có khả năng là vết thương do súng đạn." Đại đội trưởng Tiêu nói.

"Ý của tôi là, vì sao các anh không chắc chắn đó là vết thương do súng đạn, mà dùng từ 'rất có khả năng'?" Tôi chất vấn.

"Vấn đề chính là ở chỗ này. Đây cũng là nguyên nhân chúng tôi mời các anh đến giúp đỡ." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Sau khi khám nghiệm tử thi, chúng tôi thấy vết thương chỉ có bắn vào mà không có bắn ra, hoặc nói cách khác, vết thương không bị bắn xuyên qua ngực. Mười mấy vết thương ở phổi đều là vết thương hình ống bít, không hề xuyên qua cơ thể người."

"Rất bình thường mà, thường thì đạn tự chế đều không đủ sức xuyên qua cơ thể người." Lâm Đào nói.

"Nhưng, trong thi thể của nạn nhân, chúng tôi chỉ tìm thấy vài hạt màu đen, không tìm thấy đầu đạn!" Đại đội trưởng Tiêu nói, "Việc này thật sự rất đáng sợ. Viên đạn vốn phải nằm trong thi thể nạn nhân đã biến mất!"

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Tây Thi Bị Làm Nhục (3)

Tình huống này khiến tôi giật mình, cúi đầu suy nghĩ.

Đại đội trưởng Tiêu vẫn thao thao bất tuyệt, giọng nói cách một lớp khẩu trang truyền đến bên tai lúc tôi đang chìm trong suy nghĩ, có chút mơ hồ không rõ, "Tuy đầu đạn đã biến mất, nhưng tôi nghĩ không ảnh hưởng đến phán đoán tổng thể của chúng tôi. Tổng hợp tất cả những thông tin ở hiện trường, chúng tôi cho rằng có khả năng hôm đó Triệu Đại Tráng đã yêu cầu quan hệ với Âu Dương Thúc Bình, nên cô ta mới cởi quần áo ra trong chăn, nhưng trong lúc này, ừm, ít nhất thì quan hệ vợ chồng của họ vẫn chưa xong, đã xảy ra mâu thuẫn."

"Mâu thuẫn tăng cao, có thể hai người đã xảy ra ẩu đả, rồi đánh đến kho dụng cụ ở tầng dưới. Cuối cùng, trong lúc tức giận, Triệu Đại Tráng vừa bóp cổ Âu Dương Thúc Bình vừa dùng súng tự chế bắn cô ta. Sau khi Âu Dương Thúc Bình chết, Triệu Đại Tráng muốn đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát nên đã cạy mở cửa sổ chống trộm ở phòng vệ sinh, rồi bơi phân lên thi thể nạn nhân, ngụy tạo chứng cứ vắng mặt ở hiện trường."

"Hiện trường gây án là kho dụng cụ, điểm này chắc chắn không có vấn đề, dù sao thì ở đó cũng có vết máu." Lâm Đào nói, "Đại đội trưởng Tiêu nói cũng đúng, cường hiếp giết người không nhất thiết phải tiến hành ở kho dụng cụ, chỉ có thể là do súng tự chế được cất giấu trong kho dụng cụ, hung thủ bèn xuống lấy và vừa khéo nạn nhân xuống theo."

"Giờ trọng tâm lại nằm ở khẩu súng." Tôi nói, "Nhưng trong vết thương

không có đầu đạn, không thể dễ dàng kết luận là do súng gây ra được."

"Tôi còn nhớ trong một bộ phim tôi xem gần đây." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Lấy bối cảnh thời dân quốc, có nói dùng xương để chế tạo đầu đạn, khi đạn bắn vào trong cơ thể, sẽ trở thành mảnh xương, kiểm tra không ra được. Tôi đoán chừng, có khi nào Triệu Đại Tráng đã chế tạo loại đầu đạn mềm như dạng bom bi, vừa bắn vào cơ thể người sẽ biến thành những mảnh màu đen hay không. Chúng ta không thể nói không có đầu đạn, vì trong vết thương có rất nhiều mảnh vỡ màu đen."

"Vậy thì quá thần kỳ rồi." Tôi nói, "Phim ảnh dù sao cũng là phim ảnh, chúng ta không thể áp dụng lên vụ án trong thực tế được. Dù thế nào đi nữa, hãy đợi chúng tôi khám nghiệm thi thể xong rồi nói."

"Thời gian không còn sớm nữa, ăn cơm trước đã." Đại đội trưởng Tiêu nói.

Tôi gật đầu, nói, "Cứ ăn tạm gì đó gần đây là được, ăn xong Lâm Đào sẽ tiếp tục ở lại hiện trường, tôi, Đại Bảo và Trần Thi Vũ sẽ đi khám nghiệm thi thể."

"Hiện trường hình như còn rất nhiều thứ cần phải kiểm tra lại." Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu, nói, "Kho dụng cụ phải từ từ sắp xếp lại, dọn dẹp hết mọi đồ đạc trong đó, xem có tìm được manh mối nào không. Tất nhiên, tôi cảm thấy quan trọng nhất vẫn là cánh cửa chống trộm bị cạy mở đó, xem có thể tìm được dấu vết gì không."

"Để Viên Phong ở lại giúp tôi đi, một mình tôi làm không xuể." Lâm Đào chỉ vào nhân viên kỹ thuật của Phòng Cảnh sát Sâm Nguyên.

"Tôi cũng ở lại, gần đây tôi có học một khóa kiểm tra dấu vết, tuy vẫn

chưa đủ tư cách khám nghiệm hiện trường, nhưng giúp một tay thì không có vấn đề gì." Hàn Lượng nói.

"Các anh ăn đi, tôi nuốt không nổi." Trần Thi Vũ nhú mào nói.

*

Thi thể nằm trên bàn giải phẫu, có thể thấy khi còn sống, Âu Dương Thúy Bình quả là một người phụ nữ xinh đẹp.

Vết bắn trên thi thể đã được tẩy rửa gần hết, vết mổ ở giữa ngực và bụng từ lần khám nghiệm trước đã được pháp y khâu lại. Do điều kiện trog phòng giải phẫu của Phòng Cảnh sát thành phố Sâm Nguyên có hạn, dòng nước hơi yếu nên tẩy rửa thi thể cũng không được sạch sẽ lắm, chẳng hạn như ở dưới nách vẫn nhìn thấy ít chất bắn.

Mùi bám trên bề mặt thi thể vẫn còn rất nặng, mùi hôi của chất bài tiết và mùi tanh của máu trộn lẫn vào nhau khiến người ta buồn nôn. Trần Thi Vũ lùi về sau, một tay cầm máy ảnh, một tay bịt chặt mũi.

"'Người khổng lồ' (1) còn chịu được, chút mùi hôi này lại không chịu nổi à?" Tôi cười hỏi.

(1) Tử thi trong một vụ án mạng của cuốn trình thám đồng tác giả Kẻ dọn rác.

"Cảm thấy còn hôi hơn cả 'người khổng lồ' nữa." Trần Thi Vũ cầu nhàu.

Lúc này miệng vết thương hình tròn trên ngực thi thể đã biến dạng, có thể do da bị mất nước. Giờ vết thương không còn tròn trịa như ban đầu nữa, mà có hình bầu dục, quanh miệng vết thương cũng không sưng lên rõ rệt. Tôi lấy hai ngón tay kẹp hai bên miệng vết thương lại với nhau, xem chừng da không hề bị mất đi một mảng quá lớn.

Ngoài điểm này ra, trên thi thể không còn vết thương hở nào khác. Vết thương kín, cũng chỉ thấy một ít da ở cổ có vết bầm. Nạn nhân bị bóp cổ, hành vi này quả đúng là có. Trên thi thể không có vết thương do bị uy hiếp, phản kháng.

"Cơ thịt dưới da có xuất huyết, nhưng không nghiêm trọng lắm." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Xương móng và sụn giáp, sụn nhẫn (2) đều không bị gãy, cho thấy lực bóp ở cổ không lớn lắm."

(2) Cấu tạo thanh quản.

"Nạn nhân yếu đuối như thế, không cần bao nhiêu lực đã có thể khiến cô ta ngạt thở rồi." Tôi cầm tay nạn nhân lên, thấy mười đầu móng tay đều tím lại.

"Chúng tôi cũng không phủ nhận nạn nhân có hiện tượng ngạt thở." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Nhưng vết rách trên thi thể chảy máu khá nhiều, cho thấy vết thương xuất hiện khi nạn nhân còn sống, như vậy dễ dẫn đến tử vong do mất máu hơn."

"Có thể kết luận do mất máu và ngạt khí cùng lúc mà dẫn đến tử vong." Tôi nói, "Như vậy khoa học hơn."

Đại đội trưởng Tiêu gật đầu.

Tất nhiên, đưa ra nguyên nhân tử vong cụ thể ra sao, không ảnh hưởng đến việc điều tra và phán xét trong vụ án này.

Tôi và Đại Bảo hợp lực tách hai chân nạn nhân ra, kiểm tra âm hộ của thi thể. Âm hộ quả thật không hề bị tổn thương, rất khô ráo, không giống như từng bị xâm hại. Nhưng, ở hậu môn lại dính rất nhiều vết bẩn màu vàng sẫm.

"Có thể nạn nhân bị mất kiểm soát mà đại tiện." Tôi nói, "Cậu nhìn xem,

giờ vẫn còn thấy dấu vết này."

"Ý anh là phân ở hiện trường là của nạn nhân?" Đại đội trưởng Tiêu nói.

"Rất có thể!" Tôi nói, "Đi đại tiện trong kho dụng cụ, dùng tư duy của một người bình thường quả thật rất khó hiểu được. Hiện tại xem ra, chất bài tiết ở hiện trường hẳn là do nạn nhân để lại. Dù sao người khi bị ngạt khí, rất có khả năng mất kiểm soát mà đại tiểu tiện. À, đúng rồi, ở hiện trường có rất nhiều vết ố đã khô, có thể chính là mất kiểm soát tiểu tiện."

"Nếu vậy, không thể chứng minh Triệu Đại Tráng đã dùng phân để đánh lạc hướng cảnh sát à?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Suy luận này vốn không thể thành lập, không hợp lý chút nào." Tôi nói.

Tôi lấy kéo cắt chỉ khâu ra, vết mổ lập tức lộ ra cơ thịt màu đỏ sẫm và lớp mỡ màu vàng dưới da.

Ngực của thi thể đã từng được giải phẫu, xương ức đã bị lấy ra, hiện được đặt trong lồng ngực.

Tôi lấy xương ức ra, để lộ hẳn khoang ngực của nạn nhân ra. Trong khoang ngực, lá phổi màu hồng với những đốm màu đen hiện rõ trước mắt, phổi phải nhỏ hơn phổi trái rất nhiều.

Cuống phổi nằm giữa lá phổi phải đã bị cắt ra, có thể thấy khi giải phẫu lần đầu, phổi phải đã bị bác sĩ pháp y lấy ra, tiến hành quan sát, xác định chứng cứ.

"Các anh trực tiếp lấy lá phổi ra để quan sát à?" Tôi hỏi, "Vì sao không lấy cả bộ nội tạng từ lưỡi trở xuống ra cho hoàn chỉnh? Như thế có thể lấy toàn bộ phổi, khí quản và cuống họng một lượt?"

"Không cần thiết." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Chúng tôi đã quan sát tại chỗ, lực ngoài tác động lên cổ chỉ gây xuất huyết nhẹ trên bề mặt cơ, phần cơ bên trong không sao, cũng không làm gãy xương cuống họng nên không cần lấy ra."

"Cách tôi nói không chỉ để quan sát tổn thương ở cuống họng và các đặc điểm khác, mà còn có thể lấy được vài dấu vết và vật chứng nữa." Tôi nói, "Tôi nhớ các anh tiến hành khám nghiệm là chiều ngày 15, lúc đó nạn nhân vừa chết mười mấy tiếng, là lúc thi thể co cứng nhất, đặc biệt là khớp xương hàm, sức người gần như không thể cạy mở được. Tôi đã xem qua rằng, môi của tử thi đều còn nguyên vẹn, không có tổn thương sau khi tử vong, cho thấy các anh không hề cạy mở miệng của nạn nhân. Vậy, các anh lấy mẫu vật trong miệng của nạn nhân bằng cách nào?"

Tôi nhớ đến tình trạng căn phòng ngủ phụ ở hiện trường, góc đệm bị nhả, còn có thứ giống như chất nôn trong thùng rác.

"À..." Đại đội trưởng Tiêu nhớ lại, "Hình như họ dùng tăm bông, chà dọc theo hàm răng cắn chặt của nạn nhân, lấy được mẫu vật ở niêm mạc miệng."

"Mẫu vật quan trọng trong miệng là gốc lưỡi, hàm trên và nắp thanh quản." Tôi nói, "Cọ lấy niêm mạc miệng, có khả năng sẽ không lấy được mẫu vật có trong miệng."

"Nhưng trước đây đối với thi thể nữ, chúng tôi đều lấy mẫu vật như vậy." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Dù sao cũng là lấy mẫu theo thường lệ, nên cũng không quá khắt khe."

"Những thi thể khác làm vậy theo thói quen thông thường." Tôi nói, "Nhưng thi thể này, có thể từng bị bắt ép thực hiện hành vi tính dục bất thường. Vì thế mẫu vật trong miệng đặc biệt quan trọng."

Tôi đưa dao phẫu thuật dọc theo cạnh hàm dưới, tách cơ thịt ra, kéo lưỡi ra từ bên dưới hàm dưới của thi thể.

"Anh xem, trong nắp thanh quản rõ ràng có chất dịch này!" Tôi nói.

"Nhưng người bình thường cũng có chất dịch ở đây mà." Sắc mặt đại đội trưởng Tiêu có chút lúng túng.

"Chất dịch bình thường phải trong suốt." Tôi vừa nói vừa dùng vài cây tăm bông lấy chất dịch trong nắp thanh quản ra, "Còn ở đây nó có màu trắng sữa. Nghi là tinh dịch, mau đem đi kiểm tra đi!"

Sau đó tôi lấy lá phổi đã lấy ra từ lần giải phẫu trước quan sát kỹ lưỡng.

Phổi bị xẹp xuống rõ rệt do mất lượng máu lớn nên áp suất âm trong khoang ngực bị phá vỡ, khiến cho phổi bị xẹp xuống. Trên phổi phải có rất nhiều vết rách, đều có hình bầu dục dẹt. Ở mặt gần thành ngực có mười mấy vết rách, khá dày đặc, mặt gần lưng cũng có gần mười vết rách, vị trí rời rạc. Theo góc nhìn lập thể, mười mấy vết thương này có hình rẽ quạt, gần miệng vết thương thì dày đặc, xa miệng vết thương thì phân tán ra, rất giống vết thương do súng đạn gây nên.

Tôi lấy một cây kẹp cầm máu kiểm tra từng vết thương trên phổi, đa số chúng đều đâm xuyên qua phổi, cũng có vài vết không xuyên hết. Trong mỗi vết thương, kẹp cầm máu đều lấy ra được ít mảnh vụn màu đen. Tôi quệt chúng lên một tờ giấy thấm, xếp lại cẩn thận, để vào túi vật chứng.

Tôi giải phóng khoang ngực, để lồng ngực lộ ra ngoài. Trên lồng ngực có thể thấy được vài vết rách nhỏ nằm rải rác, nhưng chỉ dừng ở lồng ngực, không hề xuyên qua ngực.

Tôi lại lấy kẹp cầm máu kiểm tra từng vết rách một. Những vết rách nhỏ này về cơ bản chỉ đến tầng cơ, có vết rách trên xương cột sống, thậm chí còn

thấy được lớp màng màu trắng trên cột sống.

Một tay tôi cầm dao, một tay cầm kẹp cầm máu, cắt mở vết rách nhỏ ra, tách lớp màng trên xương sống ở xung quanh vết rách, để đốt xương sống lộ ra ngoài.

Dưới một vết rách nhỏ trong số đó, tôi thấy một đốt xương sống có dấu hiệu lõm xuống rõ rệt, là vết gãy trên bề mặt xương cột sống. Trong lớp màng và cơ thịt xung quanh vết gãy không thấy mảnh vụn màu đen.

"Giải phẫu đến đây thôi." Tôi nói, "Trên người nạn nhân có rất ít vết thương, thông tin cũng rất ít."

"Anh xem, có ý kiến gì không?" Đại đội trưởng Tiêu hỏi.

"Ý kiến thì có, nhưng phải đợi bước tiếp theo mới xác định được." Tôi nói, "Lát nữa, tôi sẽ đến phòng kỹ thuật của Phòng Cảnh sát thành phố, mượn kính hiển vi của các anh kiểm tra mẫu vật một chút."

"Xem mảnh vụn màu đen à?" Trần Thi Vũ rất thông minh.

Tôi gật đầu, nói, "Hai hôm nay mọi người đều vất vả rồi, các anh nghỉ ngơi đi. Cho tôi thời gian một đêm, tôi cũng cần suy nghĩ một chút. Còn nữa, bên phía Lâm Đào cần thời gian làm việc. Về Triệu Đại Tráng, thời gian tạm giam đã hết, tôi đề nghị thả anh ta ra, nếu không yên tâm, có thể cử người theo dõi."

"Xem ra, anh cho rằng không phải do Triệu Đại Tráng làm?" Đại đội trưởng Tiêu hỏi.

Tôi nhún vai nói, "Cho tới giờ, tôi quả thật cảm thấy như vậy."

"Vậy, chúng ta đợi buổi họp tổ chuyên án vào sáng mai thôi?" Đại đội

trưởng Tiêu có chút lo lắng. Tôi gật đầu, tháo trang bị giải phẫu xuống, dẫn theo Trần Thi Vũ và Đại Bảo đi về phía phòng kỹ thuật của Phòng Cảnh sát thành phố.

*

8 giờ sáng ngày 17 tháng 9, tổ chuyên án mở cuộc họp.

"Trước mắt, kẻ tình nghi là Triệu Đại Tráng đã được thả." Trưởng phòng Tiền Lập Nghiệp nói, "Chúng ta không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh anh ta đã giết vợ mình. Nhưng, điều đó không có nghĩa vụ án này đã lâm vào bế tắc, tôi cảm thấy ngược lại, vụ án đã có hy vọng mới. Nửa tiếng trước khi cuộc họp bắt đầu, tôi nhận được điện thoại từ các đồng chí phòng ADN đã làm thêm giờ suốt đêm qua, trong mẫu vật bổ sung hôm qua, kiểm tra ra được một mẫu ADN của nam giới."

"Thật sao?" Đại đội trưởng Tiêu nói, "Là dịch nhầy màu vàng trắng sữa lấy từ nắp thanh quản à?"

Trưởng phòng Tiền gật đầu, "Nhưng vụ án này vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn cần phải điều tra rõ, cũng cần nhiều phương hướng điều tra hơn, để chúng ta tìm ra được chủ nhân của mẫu ADN đó. Trưởng khoa Tần, anh nói trước đi. Bây giờ chúng tôi đi tìm kẻ tình nghi có khả năng nổ súng, là đúng hay sai?"

"Sai." Tôi nói, "Vết thương trên người nạn nhân, không phải vết súng nổ."

"Hả?" Phòng họp xôn xao.

"Sao có thể không phải vết thương do súng được?" Đại đội trưởng Tiêu nói, "Không phải thì sao vết thương lại có dạng khuếch tán? Vì sao nhiều vết thương nhưng chỉ có một miệng?"

"Một miệng vết thương trên da, nhiều vết thương khuếch tán bên trong, không chỉ có súng đạn mới gây ra được." Tôi nói, "Vật nhọn không lưỡi cũng có thể."

"Thế nào gọi là vật nhọn không lưỡi?" Trần Thi Vũ khẽ hỏi.

"Là vật chỉ có đầu nhọn, không có lưỡi, chẳng hạn như tua vít, que hàn." Tôi nói, "Khi những vật nhọn này đâm vào cơ thể nạn nhân, sẽ tạo ra một miệng vết thương trên da, bên trong sẽ tạo thành vết thương. Khi hung thủ đâm tiếp, nhưng lại không rút hết ra ngoài, sẽ tiếp tục tạo thành những vết thương khác. Cứ liên tục đâm như thế, nhưng lại không rút hung khí ra, vậy sẽ gây ra tình trạng chỉ có một miệng ngoài da nhưng bên trong lại có rất nhiều vết thương."

"Nhưng, quanh miệng vết thương bị sưng lên." Đại đội trưởng Tiêu nói, "Đây không phải đặc điểm của vết thương do súng đạn sao?"

"Tôi nói về đặc điểm của vết thương bị súng đạn bắn vậy." Tôi nói, "Miệng vết thương do súng đạn phải có đặc điểm là bị mất da, một lực cực lớn và nóng sẽ khiến cho một phần da ở miệng vết thương bị mất. Nếu gí súng bắn ở sát kề, do tác dụng nhiệt, dấu hòng súng sẽ lưu lại trên da. Nếu bắn ở cự ly gần sẽ để lại thuốc súng trong phạm vi nhất định xung quanh. Sở dĩ miệng vết thương do súng gây ra bị sưng lên là do tác dụng nhiệt khi cháy."

"Vết thương trên thi thể Âu Dương Thúy Bình không có vết cháy và thuốc súng gần đó." Trần Thi Vũ nói.

Tôi gật đầu, nói, "Không chỉ vậy, tôi đã xem kỹ da ở miệng vết thương, có thể ghép lại được. Nói cách khác, miệng vết thương không hề bị mất da. Vì thế, không phù hợp với đặc điểm vết thương do bị súng đạn bắn vào."

"Tiếp theo là vấn đề đầu đạn. Đầu đạn có thể biến mất như trên phim ảnh nhắc đến, thật ra không phù hợp với thực tế. Với nhiệt độ của thuốc súng, loại đầu đạn có thể tự mình tách ra chưa kịp ra khỏi nòng thì đã bị nhiệt độ đó làm vỡ rồi, càng không thể đi xuyên qua cơ thể người hoặc gây ra thương tích. Đến nay, vẫn chưa thấy nơi nào chế tạo được loại đạn sau khi bắn vào cơ thể người sẽ tách ra, rồi biến mất hoàn toàn như thế."

"Nhưng chúng tôi thật sự tìm thấy rất nhiều bột màu đen trong vết thương." Đại đội trưởng Tiêu nói.

"Nếu bột đen trước khi phân mảnh là một viên đạn, giả sử nó không bị đốt cháy mà bắn vào cơ thể một cách thuận lợi." Tôi nói, "Vậy khi nó tấn công vào phần cứng trong cơ thể, chẳng hạn như khung xương, thì sẽ bị vỡ. Nhưng nếu chỉ bắn vào mô mềm, chẳng hạn như phổi với các mô lỏng lẻo, làm sao vỡ ra được? Trong phổi có vài vết thương không hề xuyên qua phổi, theo lý thì sẽ tìm được đầu đạn hoàn chỉnh trong những vết thương này. Nhưng không có, vẫn chỉ có vài mảnh vụn thôi."

"Mảnh vụn đó là gì?" Lâm Đào chen vào nói.

"Đây chính là mấu chốt." Tôi nhìn Lâm Đào cười nói, "Hôm qua tôi đã lấy ít mảnh vụn đem soi dưới kính hiển vi, những mảnh vụn này giống hệt đám tro màu đen trên mặt đất ở hiện trường."

"Là tro sao?" Đại đội trưởng Tiêu nói.

Tôi gật đầu, "Tôi nghĩ, hung thủ đã đốt gì đó ở hiện trường, để lại tro. Nạn nhân bị ngạt khí, dẫn đến mất kiểm soát mà đại tiểu tiện, nước tiểu lẫn với tro, tạo thành những mảnh vụn nhỏ màu đen mà chúng ta thấy. Hung khí đặt trên mặt đất bị dính tro, khi đâm vào khoang ngực đã để lại tro trong vết thương. Thật ra chỉ đơn giản thế thôi."

"Nhưng rõ ràng mấy người hàng xóm đều nghe thấy tiếng súng nổ mà!" Một điều tra viên lên tiếng, "Thời gian cũng tương đương, tôi đích thân đi dò hỏi, họ nói rất chắc chắn."

"Vấn đề chính là nằm ở đây." Tôi nói, "Chúng ta điều tra phá án phải dựa vào quần chúng, nhưng nhất định phải cẩn thận với lời khai của quần chúng. Có nhiều người khi đến xem sự việc, chỉ nghe được vài suy đoán rồi tự liên tưởng ra. Thử liên tưởng mà ra thường không thể tin được. Chẳng hạn như, sau khi xảy ra vụ án, có rất nhiều quần chúng tập trung tới xem. Họ có thể đã suy đoán hung thủ là Triệu Đại Tráng, anh ta lại từng bị tạm giam vì súng ống, ai cũng biết. Vậy sẽ có người liên tưởng, phải chăng Triệu Đại Tráng đã dùng súng bắn chết vợ mình? Rồi lại tiếp tục liên tưởng, tối qua có nghe thấy tiếng súng không nhỉ? Khi có một người cho rằng mình nghe thấy tiếng súng và nói ra điều đó, sẽ khiến cho người khác cũng ngộ nhận theo rằng mình cũng nghe thấy."

"Thật ra, 1 giờ đêm là lúc người ta ngủ say. Những hàng xóm ở gần đều không nói là nghe thấy tiếng súng, những người ở xa lại nói có, lời khai như vậy vốn đã rất đáng nghi ngờ. Kết quả điều tra này đến tai pháp y, vừa khéo vết thương lại rất giống vết do súng đạn gây ra, vì thế nảy sinh quan điểm chủ quan."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Tây Thi Bị Làm Nhục (4)

"Anh chắc chắn với kết luận của mình vậy sao?" Trưởng phòng Tiền nói, "Không có vấn đề chứ?"

"Không có vấn đề gì." Tôi nói rất chắc chắn, "Tôi thấy vài vết thương nhỏ ở lồng ngực nạn nhân. Trong số đó có vết đã làm gãy xương cột sống, cho thấy hung khí rất cứng, dù sao thì cột sống cũng là một trong những phần xương cứng nhất trong cơ thể người. Nếu là đạn có thể phân mảnh, khó làm gãy cột sống được, cho dù có thể, cũng sẽ bị vỡ ra khi va chạm với cột sống, sẽ bị kẹt lại giữa đốt gãy của xương. Nhưng trong vết gãy xương này không có bất cứ hạt màu đen nào."

"Đúng, có lý lắm." Đại Bảo nói, "Nếu là đạn phân mảnh thì mảnh vỡ phải nằm ở cuối vết thương. Nhưng xung quanh miệng vết thương có, cuối vết thương thì không, như vậy không hợp lý."

Trưởng phòng Tiền gật đầu tán thành.

"Lúc này đã nói, ở cổ họng của nạn nhân tìm thấy tinh dịch của người đàn ông khác." Tôi nói, "Vậy càng chứng minh có người khác gây án."

"Nhưng sao cô ấy cởi quần áo trong phòng ngủ mà lại chết trong kho dụng cụ?" Điều tra viên hỏi.

"Các anh đã điều tra chưa? Tính cách của nạn nhân ra sao?" Tôi hỏi.

Điều tra viên nói, "Rất... dịu dàng. Dùng từ dịu dàng để hình dung có vẻ

chưa đủ."

"Ý anh là yếu đuối, đúng không?" Tôi hỏi, "Từ việc cô ấy thường bị chồng đánh đập nhưng lại không phản kháng, không ly hôn, có thể thấy cô ấy là một người phụ nữ yếu đuối. Vậy nếu hung thủ nửa đêm nửa hôm xông vào nhà, uy hiếp cô ấy, cho dù không gây ra vết thương gì, cô ấy cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo."

"Điểm này thì tôi đồng ý." Đại đội trưởng Tiêu nói.

"Hung thủ ép nạn nhân cởi đồ ở phòng ngủ chính, có thể có hành vi tục tĩu, cũng có thể chuẩn bị xâm hại tình dục, nhưng mọi người đừng quên, bên cạnh nạn nhân còn có con gái của cô ta." Tôi nói, "Để không đánh thức con gái, bảo vệ con bé không bị hung thủ làm hại, có thể nạn nhân đã đề nghị đến một nơi khác."

"Vậy là phòng ngủ phụ mới chính là hiện trường xâm hại tình dục thật sự." Lâm Đào nói, "Về điểm này, trên chăn đệm có thể để lại dấu vết."

"Ít chất nôn ra và tinh dịch trong cổ họng nạn nhân có thể chứng minh, ở trong phòng ngủ phụ đã xảy ra hành vi tình dục không bình thường." Tôi nói, "Trong chất nôn ra không tìm thấy ADN của nam giới, đó là vì trước khi phóng tinh, nạn nhân đã có phản xạ mà nôn ra, nhưng sau khi nôn xong, vẫn bị ép hoàn thành hành vi xâm hại tình dục."

"Nhưng, xâm hại tình dục thì thôi đi, sao còn phải giết người? Lại còn chạy xuống kho dụng cụ dưới tầng để giết?" Đại đội trưởng Tiêu hỏi.

Một điều tra viên cũng phụ họa theo, "Điểm này quả thật không hợp lý, nạn nhân vì sao lại đi theo hung thủ xuống dưới tầng trong tình trạng không mảnh vải che thân để rồi bị giết chứ?"

"Tôi nghĩ, nạn nhân cũng không muốn xuống đâu, chỉ là bị ép buộc thôi."

Lâm Đào nói, "Chúng tôi cũng tìm thấy manh mối trong kho dụng cụ."

"Manh mối gì?" Đại đội trưởng Tiêu hỏi.

"Chúng tôi tìm thấy một quyển nhật ký trong kho dụng cụ." Lâm Đào nói, "Không có nội dung gì đặc biệt, nhưng quyển nhật ký cũ kỹ này lại có vấn đề."

Hàn Lượng nghe tới đó thì lấy một túi vật chứng từ dưới bàn ra, bên trong đựng một quyển nhật ký cũ nát. Hàn Lượng đeo bao tay, lấy quyển nhật ký ra khỏi túi.

"Quyển sổ này khi gập lại bình thường, mọi người có thể thấy, ở giữa các trang có khe hở rất lớn." Lâm Đào nói, "Nếu là một quyển sổ lâu ngày không dùng đến, do lực ép của bìa da, các trang giấy bên trong sẽ rất ngay ngắn. Vậy, trong này thật ra đã kẹp thứ gì đó một thời gian dài, khiến cho giữa các trang để lại vết hở như này."

"Đã kẹp thứ gì?" Đại đội trưởng Tiêu hỏi.

Hàn Lượng lấy ra một xấp tiền mặt, kẹp vào giữa quyển sổ, nói, "Các anh xem, vừa khớp!"

"Tôi hiểu rồi." Trưởng phòng Tiền nói, "Âu Dương Thúy Bình đã giấu tiền riêng của mình ở đây. Sau khi hung thủ thực hiện hành vi xâm hại tình dục đã bắt cô ta đi lấy tiền. Cô ta nhát gan nên dẫn hung thủ xuống phòng dụng cụ dưới lầu, lấy tiền riêng của mình ra đưa cho hắn để giữ tính mạng."

"Không hề chống cự hay phản kháng." Một điều tra viên nói, "Âu Dương Thúy Bình ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hung thủ đã cường hiếp, lại cướp của, vì sao còn phải giết người?"

"Vì đó là người quen. Giết người để diệt khẩu." Đại đội trưởng Tiêu chậm

rãi nói.

Tôi gật đầu, nói, "Quá trình vụ án là như vậy, một vụ người quen cướp của, cưỡng hiếp, rồi giết người."

"Tiếp theo hướng điều tra sẽ tập trung vào người quen?" Trưởng phòng Tiền nói, "Đủ cho chúng ta điều tra một nghỉ rồi."

"Không phức tạp vậy đâu." Tôi cười nói, "Có rất nhiều manh mối cho chúng ta tham khảo mà."

"Hả?"

Tôi gật đầu, nói, "Trước đây, khi nghi ngờ Triệu Đại Tráng, có một điểm nghi vấn, chính là nơi có vẻ giống lối vào của hung thủ ở phòng vệ sinh. Lỗ hổng ở cửa chống trộm không lớn, một người đàn ông trưởng thành rất khó chui vừa. Vì vậy, hôm qua Lâm Đào đã tiến hành thử nghiệm và ước lượng."

"Qua thử nghiệm, một người đàn ông cao khoảng 1,6 mét, nặng khoảng 45 cân có thể chui qua được." Lâm Đào nói, "Đây cũng là cơ sở để chúng ta sàng lọc nghi phạm."

"Về tuổi tác, tôi nghĩ đã có hành vi xâm hại tình dục, đàn ông thành niên và vị thành niên đã dậy thì đều là mục tiêu điều tra của chúng ta." Tôi nói, "Ngoài ra, chà phân lên thi thể, hành vi này tôi đã nghĩ rất nhiều. Tôi cảm thấy động tác này không có ý nghĩa gì cả, khả năng duy nhất chính là hung thủ vô ý giẫm phải phân của nạn nhân. Sau khi giết người, không vội vàng bỏ chạy mà còn ung dung chùi bỏ phân, có thể là do hăng không nỡ bỏ đôi giày của mình."

"Theo dấu chân để lại, đế giày bị bào mòn rất ít." Lâm Đào nói, "Đôi giày hung thủ mang là một đôi giày mới."

"Đáng sợ quá." Trần Thi Vũ nói.

"Thứ ba, chúng tôi vừa nói, là người quen." Tôi nói, "Không chỉ là người quen mà còn là người sống ở gần đó. Vì hẳn biết rõ thời gian Triệu Đại Tráng rời đi, hơn nữa còn dự tính được thời gian anh ta trở về, vậy mới có thể không chút lo lắng mà gây án."

"Phạm vi rất nhỏ." Trưởng phòng Tiền xoa xoa tay nói với các điều tra viên.

"Còn có thể nhỏ hơn nữa." Lâm Đào nói, "Hôm qua tôi đã xem kỹ cửa chống trộm. Có hai chiếc ốc vít trên đó bị tháo ra, hai ốc vít này bị ném bên ngoài cửa sổ. Tuy trên cửa chống trộm không có dấu vân tay, nhưng dấu vết trên ốc vít lại rất đáng giá. Hai ốc vít kia không phải dùng loại mỏ lết thông thường để tháo ra, mà là dùng loại cờ lê ống."

"Dấu vết trên các cạnh của ốc vít rất đều." Hàn Lượng nói chen vào, "Cho thấy sáu cạnh cùng lúc chịu một lực như nhau."

"Thông thường, trong nhà chúng ta đều có mỏ lết, chứ không phải cờ lê ống." Lâm Đào nói, "Vì độ lớn nhỏ của ốc vít không đồng nhất, một chiếc cờ lê ống chỉ có thể dùng cho một loại ốc vít, trong nhà người bình thường không thể có đủ loại cờ lê ống lớn nhỏ khác nhau được, thường đều dùng mỏ lết có thể điều chỉnh được. Cờ lê ống, thường thấy trong các tiệm sửa xe nhất."

"Tiệm sửa xe?" Tôi ngẫm nghĩ nói, "Nếu tôi nhớ không nhầm, gần hiện trường có một dãy tiệm sửa xe."

"Không sai." Trưởng phòng Tiền hưng phấn nói, "Tôi nghĩ, các anh có thể ngủ trưa một giấc rồi hãy về Long Phiên. Nếu nhanh, trước khi các anh xuất phát tôi sẽ cho các anh xem ghi chép lời khai, nếu chậm, khi các anh về đến

Long Phiên, tôi sẽ gửi ghi chép lời khai cho các anh."

*

Giấc ngủ trưa của chúng tôi không thành.

Vào bữa trưa, tôi nhận được điện thoại của bác sĩ pháp y Lý Lỗi Sở Cảnh sát tỉnh Nam Hòa.

"Tôi không biết các anh làm cách nào để dự đoán được vụ án." Lý Lỗi nói, "Dù sao đi nữa, cũng bị anh nói trúng rồi."

"Nói trúng chuyện gì?" Tôi mở trừng mắt.

"Lúc này, chúng tôi nhận được tin, ở huyện Sâm Mậu tiếp giáp với thành phố Sâm Nguyên của các anh, có một đứa trẻ bị sát hại ở nhà trẻ."

"Cái gì? Thời gian cụ thể là lúc nào? Nguyên nhân tử vong là gì? Có dấu mỗi gì không?" Tôi liên tục đặt câu hỏi.

"Một lời khó nói hết, chi bằng đợi tôi qua đó rồi nhìn lại tình hình hiện trường cho anh?"

"Không cần." Tôi nói, "Vừa khéo tôi đang ở Sâm Nguyên điều tra, chiều chúng tôi sẽ qua đó, gặp mặt rồi nói!"

Do giữa Sâm Nguyên và Sâm Mậu không có đường cao tốc, lại còn là vùng núi. Đoạn đường chỉ khoảng một trăm cây số mà chúng tôi phải lái xe mất gần ba tiếng đồng hồ.

Trên đường, tâm trạng tôi đang rối ren thì nhận được điện thoại của trưởng phòng Tiền. Trưởng phòng Tiền đã gửi bảng ghi chép chi tiết buổi thẩm vấn cho tôi:

Người bị thẩm vấn: Triệu Khởi Ngân, nam, 16 tuổi, thợ sửa xe của xưởng sửa xe hơi Sâm Nguyên Vĩnh Khang.

Hỏi: Chúng tôi là cảnh sát Phòng Cảnh sát thành phố Sâm Nguyên. Đây là thẻ công tác của chúng tôi, còn đây là bản quyền lợi và nghĩa vụ của người bị tình nghi phạm tội. Giờ cậu hiểu rõ quyền lợi và nghĩa vụ của mình rồi chứ?

Đáp: Đã hiểu.

Hỏi: Tóm tắt lý lịch của cậu.

Đáp: Em là người ở thị trấn này, 16 tuổi. Năm lớp 10 đã bỏ học, hiện đang làm công cho xưởng sửa xe.

Hỏi: Hoàn cảnh gia đình của cậu.

Đáp: Lúc nhỏ cha đã qua đời, mẹ đã tái giá, bà nội nuôi em lớn. Giờ bà cũng mất rồi, em chỉ có một mình.

Hỏi: Biết vì sao chúng tôi mời cậu đến Đội Cảnh sát hình sự không?

Đáp: Biết ạ, vì em đã giết người.

Hỏi: Cậu kể lại sự việc đã xảy ra đi.

Đáp: Mấy ngày trước, chú họ em là Triệu Bình mời vài người thợ trong xưởng của em uống rượu. Vì xe của chú ấy có vấn đề, thợ trong xưởng em đã giúp chú ấy sửa. Lúc đó chú ấy cũng có gọi em qua. Chú Triệu Bình uống quá chén, nói năng lung tung, sau đó còn nhắc đến chuyện của dì Thúy Bình.

Hỏi: Kể lại chuyện của "dì Thúy Bình" mà cậu nói đi.

Đáp: Dì ấy họ gì em không nhớ, chú em và thợ trong xưởng đều gọi dì ấy là Thúy Bình. Dì ấy là người phụ nữ đẹp nhất trong thị trấn, tất cả đàn ông

đều muốn lấy lòng dì ấy. Dì ấy là bạn học của chú em, nên em gọi là dì.

Hỏi: Nói tiếp đi.

Đáp: Lúc ấy chú em nói, chú ấy và dì Thúy Bình thường hay cái kia.

Hỏi: Cái kia là cái gì?

Đáp: Là vụng trộm. Chú còn nói kỹ thuật miệng của dì Thúy Bình tốt vô cùng. Em nhớ kỹ. Mấy hôm trước, tối ngày 14, em cùng mấy bạn học cũ uống vài ly, sau khi về xưởng, thấy chú Đại Tráng lấy xe đi làm rồi. Mỗi lần chú ấy ra ngoài làm việc đều đến sáng hôm sau mới trở về, nên em nghĩ ban đêm sẽ đến tìm dì Thúy Bình nói chuyện. Sau đó em mang theo cờ lê đến sau nhà dì ấy. Loại ốc vít trên cửa sổ chống trộm nhà họ em đã nhìn kỹ từ lâu rồi, nên em dùng cờ lê tháo ốc vít ra. Sau đó, trèo qua cửa sổ vào, đi thẳng lên tầng hai.

Lúc ấy dì Thúy Bình và Nhã Nhã đã ngủ rồi, em dùng bật lửa soi sáng, lấy que hàn em mang theo chọc vào dì Thúy Bình. Dì ấy tỉnh dậy, giật nảy mình. Em cố ý đổi giọng nói, "Cởi quần áo ra cho tôi!" Có lẽ dì ấy không biết là em, sợ đến run cầm cập, nhưng vẫn ngoan ngoãn cởi quần áo ra. Rồi em sờ mó người dì ấy. Đột nhiên Nhã Nhã trở mình, hình như nói mớ gì đó. Dì Thúy Bình nói, "Anh ơi, sang phòng bên cạnh được không, anh muốn làm thế nào cũng được." Thế là em dùng que hàn ép dì Thúy Bình đi qua phòng bên cạnh, bảo dì ấy ngồi bên giường làm cái kia cho em. Giữa chừng hình như dì ấy có vợ lấy thùng rác bên cạnh ra nôn. Em áy náy lắm, mấy ngày rồi em chưa tắm, nhưng dì ấy vẫn ngoan ngoãn làm tiếp.

Sau khi xong việc, em nhớ ra sắp đến lượt em mời đám anh em lên mạng, nhưng trước đó không lâu em vừa mua một đôi Nike, hết tiền rồi, bèn ép hỏi dì Thúy Bình có tiền hay không. Dì ấy nói tiền để ở dưới lầu, rồi dẫn em xuống căn phòng cũ nát dưới tầng một. Khi ấy, dì Thúy Bình nói không nhìn

thấy gì, muốn bật đèn. Nếu bật đèn, dì ấy sẽ nhận ra em, nên em không cho mở, nhưng ánh sáng của bật lửa không đủ sáng, dì ấy nói không nhìn thấy ngăn tủ để tiền, hỏi em phải làm sao. Em đành mò mẫm lung tung, sau đó mò được một cuộn giấy vệ sinh trong ngăn tủ, em bèn đốt nó lên, soi sáng cho dì ấy. Sau đó dì ấy tìm được ngăn kéo đựng tiền, lúc đưa tiền cho em...

Hỏi: Đã lấy bao nhiêu tiền?

Đáp: Một nghìn bảy trăm đồng.

Hỏi: Tiền đâu?

Đáp: Ở ký túc xá trong xưởng có một nghìn hai, hôm nay em mời đám anh em uống rượu, lên mạng, dùng hết năm trăm rồi.

Hỏi: Nói tiếp đi.

Đáp: Lúc dì ấy đưa tiền cho em, đã nhận ra em nhờ ánh lửa.

Hỏi: Sao cậu biết cô ấy đã nhận ra cậu?

Đáp: Vì dì ấy nói, ôi, cậu chẳng phải Tiểu Khởi sao? Biệt danh của em là Tiểu Khởi. Lúc đó em rất sợ, vả lại giấy vệ sinh cũng cháy hết rồi, đốt trúng ngón tay em, em cũng rất tức giận nên em liền xô dì ấy xuống đất bóp cổ. Chân dì ấy cứ đập lung tung một hồi rồi không động đậy nữa. Sau đó em mò lấy que hàn của em trên đất, mặt đất hình như có nước, không biết nước từ đâu mà có. Mò được que hàn, em nghe thấy dì Thúy Bình thở dài, em nghĩ dì ấy chưa chết nên rất sợ, bèn lấy que hàn đâm dì ấy.

Hỏi: Cậu sợ gì?

Đáp: Dì ấy nhận ra em rồi, em sợ nếu dì ấy chưa chết, sẽ báo cảnh sát bắt em.

Hỏi: Cậu đâm như thế nào? Đâm bao nhiêu nhát?

Đáp: (Dùng tay diễn tả động tác đâm) Như thế này, chắc đâm mười mấy nhát. Sau đó dì ấy hoàn toàn không động đậy nữa. Lúc này em lại ngửi được mùi hôi, lấy bật lửa soi mới thấy đôi Nike mới của mình giẫm phải phân. Em cũng không biết dì Thúy Bình đã đại tiện ra lúc nào, em giẫm phải lúc nào. Em thấy ghê tởm vô cùng, nên chà nó lên người dì ấy, chà sạch phân rồi thì bỏ chạy từ cửa chính.

Hỏi: Nói tiếp đi.

Đáp: Sau khi về ký túc xá, em phát hiện quần áo của mình dính rất nhiều máu, trên giày cũng có máu, cả phân khi nãy chà chưa sạch, nên em cởi quần áo ra đem đốt hết, đôi giày không nỡ đốt nên đem giặt sạch.

Hỏi: Cậu còn gì khác muốn nói không?

Đáp: Em không cố ý giết dì ấy, em sẽ không bị án tử hình chứ?"

Hỏi: Đó là việc của tòa án, cậu có muốn bổ sung gì nữa không?

Đáp: Không ạ.

*

"Vị thành niên đã tròn 14, chưa tròn 16, phạm trọng tội sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự." Lâm Đào nói, "Nhưng vẫn chưa tròn 18 tuổi, sẽ không bị phạt án tử hình."

"Mở miệng là dì Thúy Bình, nhưng vẫn có thể làm ra chuyện ghê tởm như vậy." Trần Thi Vũ nhíu mày nói, "Thật sự là trời đất không tha được!"

"Trẻ vị thành niên lớn lên trong hoàn cảnh như thế, lại bỏ học giữa chừng, từ nhỏ không được giáo dục đảng hoàng, rất dễ trở thành mối nguy của xã

hội." Tôi nói, "Thật hy vọng xã hội có thể quan tâm nhiều hơn đến những người này, xem trọng các vấn đề liên quan đến chúng nhiều hơn. Nếu được giáo dục đến nơi đến chốn, tôi tin cậu ta sẽ không làm ra chuyện to gan lớn mật này."

"Vấn đề xã hội, không phải việc chúng ta có thể thay đổi được." Lâm Đào than thở, "Nhưng từ vụ án này có thể thấy, phương hướng điều tra mà chúng ta phán đoán ra quan trọng biết mấy! Trước đó chúng ta phán đoán đây là vụ nổ súng giết người, phạm vi điều tra điều tra sai lệch mới khiến cho vụ án rơi vào ngõ cụt. Vừa khoanh vùng đúng phạm vi điều tra, phá án chỉ còn là vấn đề thời gian."

"Đúng vậy." Tôi nói, "Đây cũng là điều đáng tự hào của nghề chúng ta, còn nữa, việc lần này cũng nhắc nhở chúng ta không được quá chủ quan. Cho dù có được lời khai trình có vẻ rất chắc chắn, cũng không để phán đoán mang tính khoa học của chúng ta bị lung lay. Chứng cứ khoa học vẫn đáng tin hơn chứng cứ lời nói."

"Tôi thấy, ngày nào chưa phá được vụ án của Mộng Hàm, nghề này của tôi chẳng có gì đáng để tự hào hết." Đại Bảo tựa vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài nói, "Còn bao lâu nữa mới đến nơi?"

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Căn Phòng Chết Chóc (1)

Những người sống cùng ta, vốn tưởng yêu thương ta, hiểu rõ ta, lại là những kẻ dối gạt ta.

- Norman MacClean -

Nhà trẻ Song ngữ Nghệ thuật huyện Sâm Mậu.

Cái tên nghe vô cùng hoành tráng, thật ra chỉ là một nhà trẻ cũ nát tồi tàn vùng nông thôn.

"Đây mà là nhà trẻ song ngữ á?" Lâm Đào nói, "Dạy tiếng phổ thông và tiếng Nam Hòa hả?"

"Im đi." Trần Thi Vũ dùng khuỷu tay huých Lâm Đào một cái.

"Toàn trẻ con, sao không xây nhà vệ sinh khép kín ngay trong lớp?" Tôi thắc mắc, "Xây ngoài sân, trẻ con muốn đi vệ sinh bất tiện quá, phải đi vòng cả cái sân."

"Chuyện này... là do trong nhà không có đường dẫn nước, chúng tôi cũng bất đắc dĩ thôi." Hiệu trưởng là một phụ nữ ăn mặc rất giản dị, vẻ mặt căng thẳng, nói với chúng tôi bằng giọng địa phương đậm chất Nam Hòa, "Chúng tôi cũng không muốn như vậy đâu, nhưng quả thật không thể thuê được căn nhà tốt. Ai biết sẽ xảy ra chuyện như thế này đâu?"

"Nếu giáo viên có trách nhiệm hơn một chút, đưa đứa trẻ đi vệ sinh, đã không xảy ra chuyện này rồi!" Trần Thi Vũ khinh khỉnh nhìn bà ta một cái.

"Chúng tôi mở trường ở đây đã năm năm rồi, trước giờ không hề xảy ra chuyện như vậy." Hiệu trưởng nói.

"Xảy ra một lần còn chưa đủ à?" Bác sĩ pháp y Lý hỏi, "Một đứa trẻ 5 tuổi là trái tim của cả một gia đình đấy!"

Nhà trẻ nằm ở một góc của ngôi làng, xung quanh đều là những con đường làng. Gọi là nhà trẻ, thật ra chỉ là một căn nhà bỏ hoang.

Nhà trẻ gồm ba gian nhà cấp bốn và một khoảng sân, đối diện cổng là gian nhà dài nhất, đây cũng là phòng học và phòng nghỉ của lũ trẻ; hai gian bên hông làm nhà bếp và nhà vệ sinh; giữa là khoảng sân với một chiếc cầu trượt và vài con ngựa bập bênh thừa thớt.

"Ba hôm trước, anh gọi điện cho tôi, hỏi có vụ án sát hại trẻ em nào không, tôi đã thấy lo lắng không yên rồi." Bác sĩ pháp y Lý thì thầm với tôi, "Anh nổi tiếng là 'Tần Quạ Đen' mà."

"Thật ra lần này chẳng liên quan gì đến quạ đen cả, lần này là có căn cứ." Tôi nói, "Vụ án cô dâu bị hại lần trước, có thể là do trùng hợp, lần này tình chúng tôi xảy ra một vụ sát hại trẻ em, manh mối lại hướng về hung thủ của vụ án trước. Tất nhiên, chúng tôi chưa chắc chắn, căn cứ để phán đoán chỉ là chiếc áo khoác màu xám. Vì thế, tôi mới gọi cho anh, nếu chỗ anh cũng xảy ra vụ án tương tự, vậy chắc chắn không phải trùng hợp."

"Nhưng xem ra vẫn có khả năng chỉ là trùng hợp." Lâm Đào nói, "Vụ án chỗ chúng ta xảy ra vào ngày 15, còn vụ án ở đây xảy ra vào ngày 17. Thời gian cách nhau hai ngày, không có cơ sở để chứng minh vụ sát hại trẻ em ở đây có liên quan đến vụ ở tỉnh chúng ta."

"Ôi, thế giới rộng lớn, nói không chừng chỉ là trùng hợp thôi." Trần Thi Vũ thở dài.

"Nếu tôi cho anh biết, hung thủ của vụ sát hại trẻ em này cũng chính là hung thủ đã sát hại cô dâu ở tỉnh Nam Hòa của chúng tôi thì sao?" Bác sĩ pháp y Lý mím môi hỏi.

"Cái gì?" Mấy người chúng tôi gần như thốt lên cùng lúc làm cho hiệu trưởng đang nói bên cạnh giật mình suýt ngã.

"Hơn nữa, đứa trẻ bị hại này đã mất tích từ chiều ngày 14." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Hôm nay, khi chúng tôi tìm thấy thi thể, hệ tĩnh mạch trên thi thể đã hiện lên rồi."

Tôi chợt thấy sồn tóc gáy, có chuyện trùng hợp đến vậy sao? Với nhiệt độ thời tiết hiện tại, xuất hiện hệ tĩnh mạch trên thi thể, ước chừng đã chết ba ngày, trùng với thời gian nạn nhân mất tích.

"Vì sao vụ án xảy ra ngày 14 mà đến giờ mới báo cảnh sát?" Tôi hỏi.

Bác sĩ pháp y Lý nói, "Hung thủ đã ném nạn nhân vào bể phốt."

"Hôm mất tích, gia đình và nhà trẻ có đi tìm không?" Trần Thi Vũ hỏi.

Bác sĩ pháp y Lý nói, "Giờ hai bên đang tranh cãi về việc này. 5 giờ 30 chiều ngày 14, ông bà nội của đứa bé đi làm vườn về, đến nhà trẻ đón cháu thì không thấy đứa bé đâu. Lúc đó ông bà nội của đứa bé đã tìm khắp nhà trẻ, tìm cả trong nhà vệ sinh nhưng không thấy. Dù sao cũng không ai ngờ đứa bé đã chết trong bể phốt phía sau nhà vệ sinh. Nhưng khi cảnh sát hỏi, giáo viên nhà trẻ kiên quyết nói ông bà đứa bé đã đón nó về, là do phụ huynh bất cẩn làm lạc mất đứa bé rồi đổ lỗi cho nhà trẻ. Phía cảnh sát cũng không biết là giáo viên nhà trẻ hay ông bà của đứa bé đã nói dối, chỉ tập trung tìm kiếm đứa bé. Giờ đứa bé được tìm thấy trong khuôn viên nhà trẻ, cho thấy lúc bấy

giờ giáo viên vốn không hề để ý xem đứa bé đã đi đâu, hoặc ai đã đưa nó đi, là giáo viên đã nói dối."

"Giờ giáo viên nhà trẻ nói thế nào?" Trần Thi Vũ trừng mắt với hiệu trưởng.

Bác sĩ pháp y Lý nói, "Giờ giáo viên nói không nhớ rõ, có thể có người đã đến đón đứa bé đi, cũng có thể đứa bé tự chạy đi vệ sinh rồi không cẩn thận rơi xuống hầm cầu, rồi theo ống thoát nước trôi vào bể phốt."

"Theo các anh thì sao?" Tôi nói tiếp.

"Đứa bé chết do bị bóp cổ dẫn đến ngạt khí, nên chắc chắn là bị sát hại." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Chắc chắn không phải vô ý ngã xuống."

"Vì sao khẳng định được là do hung thủ sát hại cô dâu làm?" Đại Bảo trừng mắt hỏi.

"May mắn là không ai quét dọn vách tường của nhà trẻ, hai ngày nay cũng không mưa." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Theo kết quả khám nghiệm hiện trường, hung thủ đã trèo theo bức tường bên hông nhà vệ sinh để vào, đợi trong nhà vệ sinh. Có thể đúng lúc đó nạn nhân đi vệ sinh, bị hung thủ sát hại rồi ném vào bể phốt. Trên tường, chúng tôi tìm thấy dấu vết leo trèo, có một dấu giày rất có giá trị. Kết quả giám định thấy giống dấu giày để lại ở hiện trường sát hại Thạch An Na."

"Thời gian tử vong thì sao?"

"Theo thức ăn thừa trong dạ dày, không lâu sau khi ăn bữa trưa thì đứa bé đã bị hại."

"Suốt cả buổi chiều, không ai phát hiện ra thiếu một đứa bé sao?" Lâm Đào hỏi.

"Những giáo viên này rốt cuộc có tinh thần trách nhiệm hay không vậy!"
Trần Thi Vũ giơ nắm tay nói với hiệu trưởng.

"Theo tình hình hiện tại, nạn nhân Tập Nhất Nhất, nam, 5 tuổi, sau bữa trưa ngày 14 tháng 9, một mình đi đến nhà vệ sinh trong góc sân bên ngoài để đi vệ sinh thì bị hại." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Lúc đó là giờ ngủ trưa, sau khi hỏi thăm đã xác định giáo viên và các bạn học không ai chú ý đến hành tung của Tập Nhất Nhất."

"Có khi nào là giáo viên làm không?" Đại Bảo nói, "Giáo viên hay những người có quan hệ với cô ấy có vấn đề gì không?"

"Không phải vấn đề của giáo viên." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Lúc đầu chúng tôi cũng nghi ngờ có phải giáo viên có vấn đề không, khi mất tích đã điều tra rồi, có kiểm tra nói dối, tất cả đều cho thấy cô giáo vô tội."

"Cô ta không vô tội, ít nhất thì cô ta đã không làm tròn trách nhiệm!" Trần Thi Vũ tức giận nói.

"Hung thủ đã trèo tường vào nhà trẻ, sau đó có thể đã trốn trong nhà vệ sinh." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Còn chuyện trèo vào từ lúc nào thì không rõ. Có thể đã vào từ sớm, vẫn luôn đợi cơ hội, hoặc là đúng lúc Tập Nhất Nhất đi một mình nên trở thành mục tiêu, hoặc vẫn luôn đợi Tập Nhất Nhất, gây án có chủ đích."

"Nếu hai vụ án ở chỗ các anh có liên quan đến hai vụ chỗ chúng tôi, vậy hung thủ sẽ lựa chọn mục tiêu ngẫu nhiên." Tôi nói, "Hai vụ chỗ chúng tôi rõ ràng chỉ là ngẫu nhiên. Vụ án chị Bảo bị hại, hung thủ đợi trong khách sạn rất lâu, đi loanh quanh rất lâu, chính vì muốn chọn ngẫu nhiên một cô dâu nào đó để làm mục tiêu ra tay. Trong vụ Trương Mạnh Mạnh bị hại, lại càng thấy được tính ngẫu nhiên của nó. Phụ huynh đã đưa cô bé đến trường, tự cô bé chạy ra, chuyện này, hung thủ không thể nào biết trước được."

"Chuyện này đúng là đáng xem xét." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Chúng tôi đã khám nghiệm thi thể Tập Nhất Nhất, nạn nhân không có dấu vết bị xâm hại, không có quá nhiều vết thương, chỉ bị siết cổ dẫn đến ngạt khí mà tử vong, khi đang hấp hối đã bị đẩy vào bể phốt."

"Sao các anh biết?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Vì trong khí quản và thực quản có một ít phân." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Cho thấy khi cậu bé bị rơi vào bể phốt vẫn còn hô hấp và nuốt khí."

"Nếu vậy thi thể rất hôi thối phải không?" Trần Thi Vũ tưởng tượng ra trong đầu, nhúu chặt chân mày hỏi.

"Cô nói xem?" Bác sĩ pháp y Lý xua tay, nói, "Chỉ mỗi việc tẩy rửa bên ngoài thi thể thôi đã mất hơn một tiếng đồng hồ."

"Pháp y quả là nghề tôn trọng người đã khuất nhất!" Lâm Đào nói, "Thật sự chẳng dễ dàng gì."

"Có phải điều tra không có tiến triển?" Tôi hỏi.

Bác sĩ pháp y Lý gật đầu nói, "Đúng vậy, sau khi liên kết hai vụ án lại với nhau, tổ điều tra vẫn luôn tập trung điều tra mâu thuẫn chung trong quan hệ xã hội của hai nạn nhân, nhưng không thu hoạch được gì. Một nhóm điều tra khác cũng đang điều tra các mâu thuẫn trong quan hệ xã hội của gia đình Tập Nhất Nhất, cũng không thu hoạch được gì."

"Điều tra theo hướng này, dĩ nhiên không thu hoạch được gì rồi." Tôi nói, "Những vụ án này cần được cả hai tỉnh chúng ta chú ý cao độ. Tôi nghĩ chúng ta không nên đánh giá thấp đối thủ lần này, một đối thủ điên cuồng, có thể sẽ đe dọa đến sự an toàn của người dân. Thế nên tôi đề nghị, chúng ta chia nhau ra báo lên cấp trên ngay, lập tức mở cuộc họp phối hợp điều tra giữa hai tỉnh, thảo luận mối liên hệ giữa các vụ án và phương hướng điều tra

tiếp theo. Càng nhanh càng tốt!"

*

"Vụ án đầu tiên là Triệu Mộng Hàm bị tấn công tại thành phố Long Phiên và Thạch An Na bị sát hại tại huyện Lạc Nguyên, thời gian xảy ra đều là ngày 7 tháng 9. Tiếp sau đó, Tập Nhất Nhất bị sát hại tại huyện Sâm Mậu vào ngày 14 tháng 9 và Trương Mạnh Mạnh bị sát hại tại thành phố Long Phiên vào ngày 15 tháng 9. Bây giờ tôi sẽ báo cáo chi tiết khám nghiệm hiện trường, kết quả kiểm tra của người bị thương và kết quả khám nghiệm tử thi." Tôi cố ý nhấn mạnh mấy chữ "kết quả kiểm tra của người bị thương", xem như khích lệ Đại Bảo. Dứt lời, tôi nhìn lướt qua Đại Bảo. Cậu ấy đang nhú mày nhìn chăm chăm vào slide trình chiếu.

Ngày 19 tháng 9, cuộc họp phối hợp điều tra được tổ chức ở thành phố Long Phiên. Tổng đội trưởng Triệu Quốc thuộc Tổng đội Cảnh sát hình sự Sở Cảnh sát tỉnh Nam Hòa, thầy và Phòng Kỹ thuật hình sự Sở Cảnh sát tỉnh, các nhân viên tham gia phá án tại tất cả các nơi xảy ra sự việc đều đến tham dự cuộc họp.

Tôi mất hai tiếng đồng hồ, báo cáo lại toàn bộ tình hình của bốn vụ án. Trước đó, tôi đã chuẩn bị suốt một ngày.

"Bây giờ vấn đề lớn nhất của vụ án là có thể xâu chuỗi chúng lại hay không." Tổng đội trưởng Triệu nói, "Tôi tin trên đời không có chuyện trùng hợp như thế, cùng một thời gian lại xảy ra hai vụ án có người bị hại tương tự nhau, còn ở hai nơi khác nhau nữa."

"Hai vụ án ở tỉnh chúng tôi có thể xâu chuỗi lại." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Dấu giầy, độ bào mòn, kích thước đều trùng khớp. Chúng tôi có chứng cứ chắc chắn chứng minh hung thủ sát hại Thạch An Na và Tập Nhất Nhất là cùng một người."

"Đó là so sánh theo chiều dọc." Thầy nói, "Hai vụ án ở tỉnh chúng tôi, so theo chiều dọc, điểm giống nhau không nhiều lắm, chỉ có dùng vật tù đánh lên đầu và áo khoác màu xám là có thể chứng minh hai vụ án này do cùng một người gây ra. Bây giờ, chúng ta thử so sánh theo chiều ngang, nói cách khác, so sánh thử xem vụ án ở tỉnh chúng tôi và vụ án ở tỉnh các anh có khả năng do cùng một người gây ra hay không."

"Nếu so sánh chiều ngang, điểm nghi vấn lớn nhất chính là vụ án ở hai tỉnh xảy ra gần như song song." Tôi nói, "Cô dâu bị hại cùng một thời điểm, à, bị hại và gây thương tích; cùng một thời điểm xảy ra vụ sát hại trẻ em. Đây chắc là cơ sở tốt nhất để xâu chuỗi chúng lại với nhau."

"Tôi không đồng ý xâu chuỗi vụ án." Đại Bảo nói, "Thời gian Mộng Hàm bị hại là sau 9 giờ tối ngày 7 tháng 9, còn Thạch An Na bị hại lúc 11 giờ tối ngày 7 tháng 9, hai nơi cách nhau ba tiếng đồng hồ chạy xe, hung thủ không thể di chuyển giữa hai nơi để gây án được."

"Chúng tôi phán đoán thời gian Thạch An Na bị hại là khoảng 11 giờ đêm nhờ vào thức ăn thừa trong dạ dày, chuyện này không sai được." Bác sĩ pháp y Lý nói, "Nhưng Triệu Mộng Hàm vẫn còn sống, không thể căn cứ vào thức ăn thừa trong dạ dày hay nhiệt độ cơ thể để phán đoán thời gian được, làm sao biết thời gian gây án cụ thể đây? Trên slide trình chiếu khi nãy của Trưởng khoa Tàn cũng không nói rõ."

Bác sĩ pháp y Lý nói có chút nặng lời, tôi lẳng lặng vỗ lên đùi Đại Bảo tỏ ý an ủi. Đại Bảo tỏ ra rất bình tĩnh nói, "Tôi không nói ra được căn cứ, nhưng tôi biết Mộng Hàm sau 9 giờ mới bị hại."

"Nạn nhân là vợ sắp cưới của Đại Bảo." Tôi nhìn bác sĩ pháp y Lý dăm dăm, sợ anh ta lại nói những câu khiến Đại Bảo mất bình tĩnh.

Bác sĩ pháp y Lý gõ lên đầu mình, nói, "Sorry, tôi quên mất chuyện này."

"Nhưng sau khi kiểm tra dấu vết, kẻ tấn công Triệu Mộng Hàm và hung thủ sát hại Thạch An Na đều vào nhà hoặc bỏ chạy bằng cách trèo tường." Lâm Đào nói, "Dù sao trèo tường cũng cần có kỹ năng, người có kỹ năng này không nhiều, tôi cũng nghĩ có thể xâu chuỗi các vụ án lại."

"Nhưng thật sự hẳn không có cách nào gây án liên tục được!" Đại Bảo có chút nôn nóng.

Thầy xua tay với Đại Bảo, nói, "Những vụ án khó cũng có lý của nó. Lúc này mọi người đã đưa ra căn cứ của mình rồi, đã nói ra suy nghĩ của mình về việc xâu chuỗi các vụ án. Theo tình hình hiện tại, hung thủ tiến hành tấn công hai nạn nhân cùng lúc, có hành động trèo tường là có căn cứ để xâu chuỗi các vụ án lại, như vậy có vẻ đáng tin hơn việc thời gian gây án không phù hợp mà Đại Bảo nói."

"Đúng vậy." Tôi gật đầu.

Thầy nói tiếp, "Nhưng tôi tin Đại Bảo, tuy cậu ấy không nói ra nguyên nhân xung đột về thời gian, nhưng cậu ấy chắc chắn như vậy, nhất định có lý do. Ngoài ra, vụ án ở tỉnh chúng tôi tập trung ở Long Phiên, ở Nam Hòa lại không cố định; cách sát hại nạn nhân của hung thủ ở tỉnh chúng tôi là dùng vật tù đánh vào đầu, còn ở tỉnh Nam Hòa là bóp cổ; còn một vấn đề tương đối quan trọng, các vụ ở tỉnh chúng tôi có tính công khai, nói cách khác, hung thủ sau khi gây án không trốn chạy, thậm chí không giấu thi thể đi để kéo dài thời gian phát hiện vụ án, còn vụ Tập Nhất Nhất bị sát hại ở tỉnh Nam Hòa, có thể thấy hung thủ cố ý che giấu, hẳn đã ném thi thể của nạn nhân vào bể phốt. Phân tích tâm lý hành vi, tôi đồng ý với cách nghĩ của Đại Bảo, hai vụ án ở tỉnh chúng tôi có thể do cùng một người gây ra, còn hai vụ ở tỉnh Nam Hòa chắc chắn do một người khác gây ra."

"Ý của anh là vụ án ở hai tỉnh chúng ta không thể xâu chuỗi lại, phải chia đều ra sao?" Tổng đội trưởng Triệu gốc là cảnh sát hình sự, rất khâm phục

khả năng phác họa chân dung thủ phạm trong các vụ án mạng của thầy.

Thầy lắc đầu, nói, "Bây giờ có hai vấn đề cần được giải quyết. Thứ nhất, vụ án Triệu Mộng Hàm bị tấn công và Trương Mạnh Mạnh bị sát hại, hai vụ này tình chúng tôi có thể xâu chuỗi lại hay không, phải tiến hành nghiên cứu hiện trường và tình tiết vụ án. Thứ hai, nếu hai vụ ở tỉnh chúng tôi là do cùng một người gây ra, vậy vì sao tỉnh Nam Hòa lại xảy ra hai vụ án cùng lúc? Hai thủ phạm này có quan hệ gì với nhau?"

"Ý kiến rất có tính gợi ý!" Một điều tra viên của tỉnh Nam Hòa nói, "Có thể nói, bước tiếp theo chúng ta tiến hành điều tra, phải chú trọng đặc điểm về thời gian, địa điểm, nhóm người của hai tỉnh có liên hệ với nhau. Tuy có rất nhiều dữ liệu, nhưng hai bên cùng nhau phối hợp làm việc, vẫn có thể tìm ra hung thủ."

Thầy gật đầu tán đồng, "Tôi nghĩ, bước tiếp theo các anh cần tập trung điều tra lịch sử cuộc gọi, liên lạc qua mạng trong khoảng thời gian một, hai ngày trước khi hai vụ án xảy ra. Tôi tin sẽ tìm được rất nhiều dữ liệu, nhưng biến người mệnh mông, bấy nhiêu đã ra một phần rất nhỏ rồi. Sau đó tiếp tục sàng lọc lại lần nữa, hy vọng có thể tra được chút manh mối."

"Cứ như vậy đi." Tổng đội trưởng Triệu nói, "Hai vụ án ở tỉnh chúng tôi gọi là án nhóm B, hai vụ ở tỉnh các anh gọi là án nhóm A, tất nhiên, trước tiên cần xác định hai vụ ở tỉnh các anh là do cùng một người làm. Hung thủ của hai nhóm cũng được gọi là A và B, theo thời gian xảy ra vụ án mà đặt tên là A1, A2, B1, B2, có thể giúp ích cho chúng ta trong việc điều tra lịch sử liên lạc sắp tới."

"Được, làm vậy cũng tốt." Thầy nói, "Nhưng chúng ta phải xác định được A1, A2 là do cùng một người gây ra đã."

"Tôi nghĩ có thể xác định được." Tôi nói, "Ngoài những đặc điểm áo

khoác màu xám, hung khí là vật tù, lựa chọn mục tiêu một cách ngẫu nhiên, kết hợp với hai vụ nhóm B, hai vụ nhóm A xảy ra song song với hai vụ nhóm B, chuyện này không thể là trùng hợp được."

"Bây giờ đã xác định được mục tiêu là chọn lựa ngẫu nhiên rồi sao?" Bác sĩ pháp y Lý hỏi, "Một khi đã xác định thì xem như xóa bỏ hết những kết quả điều tra các mối quan hệ mâu thuẫn trước đó."

"Trước đó có nói qua rồi." Tôi nói, "Hai vụ án nhóm A đều mang tính ngẫu nhiên. Hung thủ chọn ngày có rất nhiều người kết hôn, đến khách sạn Quốc Tế thành phố Long Phiên, ở đó có rất nhiều cô dâu chọn làm phòng cưới, sau đó đợi trong gian chờ thang máy cho đến khi Triệu Mộng Hàm xuất hiện rồi nhân lúc cửa không khóa lên vào phòng. Hung thủ đợi trước cổng trường cho đến khi có đứa trẻ ra khỏi tầm mắt của phụ huynh. Tất cả những việc này đều chứng tỏ mục tiêu không được xác định từ trước."

"Thật ra hai vụ án nhóm B giờ xem ra cũng mang tính ngẫu nhiên." Tổng đội trưởng Triệu nói, "Cửa sổ nhà Thạch An Na dán hoa giấy, người khác nhìn vào là biết ngay phòng cưới, Tập Nhất Nhất đi vệ sinh một mình cũng là chuyện tình cờ, mục tiêu này cũng là ngẫu nhiên. Phương hướng điều tra lúc trước của chúng ta đều sai cả rồi."

"Không cần tự trách, chúng tôi cũng sai." Thầy nói, "Nếu không vì liên tục xảy ra hai vụ án song song thì chúng tôi cũng không nghĩ được nhiều như thế."

"Nhưng hiện tại có rất ít manh mối." Tôi nói, "Hy vọng tôi có thể tìm được nhiều căn cứ hơn để xâu chuỗi hai vụ nhóm A lại với nhau, hoặc có thể khoanh vùng phạm vi gây án của nhóm A và B. Tất nhiên, tôi vẫn giữ ý kiến ban đầu, tôi cho rằng A và B có thể do cùng một người gây ra."

"Lúc này tôi chợt nhớ ra, ước lượng chiều cao và cân nặng của chủ nhân

dấu giày để lại ở hiện trường nhóm B." Lâm Đào nói, "Theo dấu giày và đặc điểm bào mòn, hung thủ có lẽ cao khoảng 1,75 mét, người hơi gầy."

"Trong băng ghi hình hôm Triệu Mộng Hàm bị hại có thể thấy, hung thủ cũng cao khoảng 1,75 mét, hơi gầy!" Tôi lớn tiếng nói, "Giống nhau quá!"

"Lúc này tôi đã nói, tâm lý hành vi không khớp, nhưng các anh lại tính ra được chiều cao ngoại hình tương đồng." Thầy ngẫm nghĩ rồi nói, "Tất nhiên, các anh có thể cho rằng tâm lý hành vi không đáng tin bằng chiều cao ngoại hình, nhưng tôi cho rằng rất nhiều người có ngoại hình tương tự nhau, tâm lý hành vi giống nhau lại càng không nhiều. Hiện tại không có cách nào khác, chúng ta cứ tiến hành điều tra theo những gì vừa nói. Chúng ta cứ giữ nguyên ý kiến của mình, tạm thời điều tra theo phương hướng đã định đi."

"Nếu là do một người làm, cũng có thể dùng tâm lý hành vi để giải thích." Tôi nói, "Nhân cách phân liệt cưỡng chế bản thân gây án song song."

"Rối loạn ám ảnh cưỡng bức à." Thầy cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói, "Rối loạn ám ảnh cưỡng bức chắc chắn là có, nhưng điều tra vụ án cứ từng bước mà làm."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Căn Phòng Chết Chóc (2)

Lượng thông tin nhiều hơn so với tôi tưởng rất nhiều. Việc điều tra kéo dài suốt nửa tháng vẫn không có tiến triển. Vì không có vụ án khác, cuối tháng 9 và kỳ nghỉ lễ Quốc khánh trôi qua cực chậm.

Đại Bảo ngày nào cũng chờ đợi, chờ đợi kỳ tích chị Bảo có thể tỉnh lại, chờ đợi việc điều tra có tiến triển.

Khi kỳ nghỉ Quốc khánh chuẩn bị kết thúc, bệnh tình của chị Bảo chợt có tiến triển, tuy nhiên cũng chỉ chút ít thôi. Trước những tiếng gọi không ngừng của Đại Bảo, ngón tay chị Bảo đã có phản ứng động đậy.

Bác sĩ nói đây là dấu hiệu rất tốt, nếu tiếp tục hồi phục như thế, có thể sẽ dần dần có ý thức, sau đó sẽ phục hồi đến các cơ tứ chi. Đại Bảo hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui. Cậu ấy mong mỗi chị Bảo có thể hồi phục ý thức, sau đó sẽ nói cho chúng tôi biết chân tướng của tất cả sự việc.

*

Chiều ngày 6 tháng 10, chị Bảo vẫn chưa tỉnh lại, tôi nhận được điện thoại của thầy.

Thầy cho chúng tôi biết, vài ngày trước ở thành phố Cẩm Sơn có xảy ra một vụ án, tính chất vụ án rất phức tạp, qua mấy ngày cố gắng, cảnh sát địa phương vẫn không giải quyết được, cần sự chỉ đạo và hỗ trợ từ chúng tôi.

Sau hơn nửa tháng nghỉ ngơi, tổ điều tra lại xuất phát.

Do vụ án lần này không phải mới xảy ra, nên chúng tôi được Hàn Lượng chở thẳng đến phòng họp của cảnh sát thành phố Cẩm Sơn, phải đến đây tìm hiểu tình hình trước đó của vụ án.

Trưởng khoa kỹ thuật Phòng Công an Bành Đại Vỹ và bác sĩ pháp y Cừu đã đợi chúng tôi trong phòng họp từ sớm.

"Tôi làm công việc này bao nhiêu năm, chưa từng gặp qua vụ án kỳ lạ thế này." Trưởng khoa Bành nói.

"Giống chuỗi vụ án mà chúng tôi đang điều tra vậy." Tôi nói, "Tôi nghĩ cái gọi là vụ án kỳ lạ chính là lớp giấy dán tường mà chúng ta chưa xé bỏ thôi. Lần này chúng tôi đến đây, có thể phá án hay không còn phải xem ý trời thế nào."

"Tình hình vụ án cụ thể thế nào?" Lâm Đào hỏi.

Trưởng khoa Bành nói, "Sự việc xảy ra ở một thôn nhỏ thuộc khu ngoại ô thành phố Cẩm Sơn, gia đình đương sự rất nghèo, anh em trong nhà mỗi người chỉ có một căn nhà nhỏ tồi tàn. Nhà có ba anh em, mấy đời đều thất học, sống nhờ vào nghề nông, chỉ đủ sống. Ba anh em lần lượt tên là Sử Đại, Sử Nhị và Sử Tam."

"Tên như vậy cũng hay, dễ nhớ." Trần Thi Vũ nói.

"Hoàn cảnh gia đình thế nào?" Tôi hỏi.

Trưởng khoa Bành nói, "Ba anh em chỉ có Sử Nhị đã lấy vợ, còn là một người vợ thiếu năng trí tuệ, vẫn chưa có con cái. Sử Đại và Sử Tam đều đã ngoài 40, vẫn một thân một mình."

"Đúng là thảm thật." Lâm Đào nói.

"Sáng sớm ngày 2 tháng 10, vợ Sử Nhị đột nhiên phát điên chạy khắp thôn la hét, lại không nói rõ ràng chuyện gì đã xảy ra." Trưởng khoa Bành nói, "Người trong thôn không hiểu chuyện gì, định đến nhà Sử Nhị hỏi xem, nhưng cửa nhà Sử Nhị mở toang hoang, không một bóng người."

Người trong thôn đành đi tìm Sử Đại, hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì. Thật ra nhà ba anh em ở khá gần nhau, chỉ cách một đoạn đường ngắn. Nhà Sử Đại khóa cửa, từ cửa sổ nhìn vào cũng không thấy ai. Như vậy rất kỳ lạ, bình thường hai người nếu không ở ngoài ruộng thì ở nhà, sẽ không đi loanh quanh. Hai anh em cùng lúc không thấy đâu, mọi người đều có dự cảm không lành."

"Vậy, họ đều đến nhà Sử Tam à?" Tôi hỏi.

Trưởng khoa Bành mỉm cười gật đầu, nói, "Người trong thôn vội đến nhà Sử Tam, thấy cửa nhà Sử Tam chỉ khép hờ, vừa mở ra đã ngửi thấy mùi máu tanh, ba anh em nằm trong nhà, chết hết cả."

"Ba người đều chết?" Tôi hoảng hốt, "Nhà họ Sử này bị diệt môn rồi?"

Trưởng khoa Bành lắc đầu, nói, "Chuyện này chưa nói được, vì hiện tại chúng tôi vẫn chưa tìm được chút đầu mối nào."

"Tình hình điều tra thế nào?" Tôi hỏi.

"Theo điều tra, bình thường ba anh em không qua lại thân thiết mấy." Trưởng khoa Bành nói, "Cũng chỉ khi có dịp lễ tết bốn người mới tụ tập ở nhà ai đó ăn cơm. Tính tình cả ba đều hiền lành, không thù oán với ai, cũng không mâu thuẫn với người khác, thế nên người trong thôn đều nghĩ ba anh em họ bị giết sạch là một chuyện không thể nào tin được. Tất nhiên, chuyện khó tin không chỉ có bấy nhiêu."

"Vậy mời tiếp tục." Tôi nói.

Trưởng khoa Bành mở máy chiếu lên, một tấm ảnh xuất hiện trên màn hình, trong ảnh là một căn nhà nhỏ tồi tàn, được dựng giữa mảnh đất trống cỏ dại mọc đầy. Đó là căn nhà gạch đỏ ngói đen, không có sân cũng không có phòng riêng.

Đây chắc là hiện trường vụ án, có thể thấy hoàn cảnh của ba anh em này đều như vậy, quả thật rất nghèo khó.

Trưởng khoa Bành nói, "Đây chính là hiện trường vụ án, nhà của Sử Tam, cũng là nhà khá nhất trong ba nhà."

"Đây đã là tốt nhất? Tốt về mặt nào?" Tôi hỏi.

"Nhà Sử Đại là nhà tranh, diện tích nhà Sử Nhị không được lớn thế này." Trưởng khoa Bành thở dài.

"Bây giờ vẫn còn những người phải sống trong hoàn cảnh khốn khổ đến vậy." Tôi nói, "Căn nhà này chắc chỉ hai, ba chục mét vuông thôi."

Trưởng khoa Bành gật đầu, nói, "Chúng ta xem tấm hình tiếp theo."

Đó là hình toàn cảnh, cho thấy toàn bộ bài trí và kết cấu trong nhà. Căn nhà nhỏ này chỉ có một cửa chính, sau khi vào cửa chính, có một chiếc bàn vuông ở giữa, trên bàn đặt hai tấm hình của người quá cố và một lư hương. Bên phải là một căn bếp đơn giản, có bàn bếp và nồi cháo, còn có một cái tủ bát. Bên trái cửa ra vào là chiếc giường xếp bằng thép, đầu giường và một bên mép được đặt sát vào vách tường, giữa đuôi giường và vách tường còn lại đặt một chiếc tủ gỗ lớn, dùng đựng quần áo. Chiếc giường này có chiều rộng 1 mét rưỡi, phía trên là tấm khăn trải giường màu trắng và chiếc chăn màu hồng phấn bừa bộn.

"Đây chính là tình hình hiện trường." Trưởng khoa Bành nói, "Theo tìm hiểu, sau khi người trong thôn phát hiện sự việc trong nhà, không một ai bước

vào, hiện trường được giữ nguyên vẹn. Cảnh sát của chúng tôi sau khi đến hiện trường cũng mang bao giày rồi mới bước vào, xác nhận cả ba đều đã chết, mới thông báo cho chúng tôi khám nghiệm hiện trường."

"Tức là ba thi thể đều được giữ nguyên vị trí?" Tôi hỏi.

Trưởng khoa Bành dùng đèn LED chỉ lên màn hình, nói, "Thi thể của Sử Đại nằm ngửa cách giường hai mét, thi thể của Sử Nhị nằm đè trên thi thể Sử Tam, đều nằm ngửa trên giường. Quần áo của cả ba đều ngay ngắn."

"Xem ra, hình như Sử Nhị đang cố bảo vệ Sử Tam." Đại Bảo nói.

"Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy." Trưởng khoa Bành nói, "Vụ án xảy ra ở nhà Sử Tam, có thể hung thủ nhắm đến Sử Tam. Sử Địa, Sử Nhị có khả năng tình cờ phát hiện sự việc, trong lúc vật lộn, Sử Nhị nằm lên Sử Tam để bảo vệ. Nhưng làm vậy cũng chẳng có tác dụng gì, cuối cùng cả ba đều chết."

"Nói vậy nên tập trung điều tra các mâu thuẫn xã hội của Sử Tam à?" Tôi hỏi, "Nạn nhân đều là Nam, quần áo ngay ngắn, không phải xâm hại tình dục; nhà nạn nhân nghèo như vậy, cũng không phải cướp của, vậy chỉ có thể là mâu thuẫn dẫn đến giết người thôi?"

"Nhưng sự việc phức tạp hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều." Trưởng khoa Bành nói, "Vì trên người cả ba đều có máu, lúc đầu chúng tôi nghĩ rất đơn giản, nhưng đến khi khám nghiệm thi thể, mới phát hiện ra điểm bất thường."

"Thế nào?" Tôi hỏi.

"Vấn đề này nên để bác sĩ pháp y Cừ trình bày đi." Trưởng khoa Bành nói.

Bác sĩ pháp y Cừ uống một ngụm nước, hắng giọng, tiếp lời, "Khi chúng tôi khám nghiệm hiện trường là 1 giờ chiều. Sau khi vào trong hiện trường,

pháp y chúng tôi đã xem xét thi thể ngay. Thi thể đã co rất cứng, hẳn là đã chết được mười mấy tiếng rồi. Khắp mặt Sử Đại có không ít vết máu bắn. Ngực áo trước và mặt quần trước của Sử Nhị toàn là máu. Sử Tam để trần thân trên, có thể thấy được rất nhiều vết dao chém ở cổ và ngực, trên da cũng nhuộm một lượng máu lớn."

"Đều là vết thương do dao chém sao?" Tôi nóng lòng hỏi.

Bác sĩ pháp y Cừu ra vẻ thần bí nói, "Đừng nôn nóng, phần đặc sắc còn ở phía sau. Sau khi giải phẫu thi thể, biết được Sử Tam do có nhiều vết chém trên cổ và trước ngực, sốc mất máu mà dẫn đến tử vong, chuyện này không có vấn đề. Nhưng, chúng tôi không tìm được nguyên nhân tử vong của Sử Đại và Sử Nhị."

"Không tìm được nguyên nhân tử vong?" Tôi ngạc nhiên, "Thế nào gọi là không tìm được nguyên nhân tử vong? Không phải do dao chém ư?"

"Tôi chưa hề nói trên người Sử Đại và Sử Nhị có vết dao chém." Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Trên người Sử Đại và Sử Nhị đúng là có vết máu, nhưng sau khi cởi hết quần áo trên người họ ra, toàn thân đều lạnh lặn, không có vết thương, không mất máu. Sau khi xét nghiệm ADN, máu trên người họ đều là của Sử Tam."

"Vậy trúng độc thì sao?" Tôi hỏi, "Đã xét nghiệm chất độc chưa?"

"Chúng tôi đã khám nghiệm thi thể rất kỹ, sau khi loại trừ nguyên nhân tử vong của Sử Đại, Sử Nhị là chấn thương cơ học, não bộ tổn thương, ngạt khí... chúng tôi cho rằng hai nạn nhân này trúng độc mà chết. Chúng tôi đoán rất có thể hung thủ bỏ độc vào thức ăn hoặc nước uống, khiến cho ba người trúng độc." Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Trước khi Sử Tam trúng độc đã bị chém. Tuy Sử Đại và Sử Nhị đến bảo vệ Sử Tam, nhưng vì chất độc phát tác mà chết tại hiện trường."

"Rồi sao nữa?" Tôi mở to mắt nói.

"Nhưng sau nhiều lần xét nghiệm độc tố, chúng tôi không hề tìm thấy chất độc hay ma túy trong dạ dày, thức ăn thừa trong dạ dày hay trong gan." Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Kết quả chắc chắn mà phòng xét nghiệm độc chất đưa cho chúng tôi chính là loại trừ khả năng nạn nhân chết do trúng độc, dùng ma túy, sốc thuốc."

Tôi cảm thấy lưng mình đang toát mồ hôi lạnh.

Trưởng khoa Bành bổ sung, "Càng kỳ quái hơn là, chúng tôi tìm thấy một con dao Thái ở hiện trường. Theo người trong thôn nhận định, đây chính là dao trong nhà nạn nhân Sử Tam."

"Cái này có gì kỳ quái, lấy ngay tại chỗ thôi mà." Lâm Đào nói.

Trưởng khoa Bành lắc đầu nói, "Trên con dao đó, ngoài máu của Sử Tam, chúng tôi không tìm thấy ADN và dấu vân tay của người khác."

"Chuyện này có thể lý giải được." Lâm Đào nói, "Khi cán dao bị dính máu sẽ che mất ADN và dấu vân tay của hung thủ, không kiểm tra ra được cũng là chuyện bình thường."

"Trên cán dao không có dấu vết của người khác thì cũng đành." Trưởng khoa Bành nói, "Nhưng sau khi chúng tôi khám nghiệm hiện trường, ngoài dấu chân của Sử Đại, Sử Nhị và Sử Tam ra thì không thấy dấu chân của người thứ tư."

"Vậy cũng không lạ." Lâm Đào nói, "Vật lấy mẫu không tốt, không tìm thấy dấu chân cũng là bình thường."

"Không." Trưởng khoa Bành nói, "Hiện trường không phải nền xi măng mà là nền đất. Trước đó không lâu vẫn mưa suốt, nên mặt đất ở hiện rất mềm,

bước lên là lún xuống, sẽ để lại dấu chân ngay. Vợ Sử Nhị chắc là không thấy anh ta nên đến nhà Sử Tam tìm, ở trước cửa đã nhìn thấy tất cả nên mới phát điên. Người trong thôn không ai bước vào hiện trường, kiểm tra dấu chân có thể chứng thực điều đó. Cả những cảnh sát đã vào trong hiện trường, đeo bao giày cũng vẫn để lại dấu chân.

"Việc này..." Lâm Đào nhất thời ghen lời.

Trưởng khoa Bành nói, "Trừ phi hung thủ biết bay, không cần bước đi. Sau khi khám nghiệm hiện trường xong, có vài lời đồn trong nội bộ các nhân viên kỹ thuật của chúng tôi, phải chăng ba anh em đã đắc tội với thần tiên nào đó nên mới bị giết hết. Tin tức không biết sao bị rò rỉ ra ngoài, lại thêm trước đó vợ Sử Nhị đột nhiên phát điên, nên dân chúng đem tin đồn thổi phồng lên, nói quỷ thần tìm đến lấy mạng, rồi thì kiếp trước tội nghiệt quá nặng, nên kiếp này cả nhà phải chịu khổ, sau đó bị lấy mạng cùng lúc."

Lâm Đào kinh ngạc đến run rẩy, Trần Thi Vũ lại bật cười lớn.

Tôi nói, "Bất luận quần chúng đồn đại thế nào, bộ phận kỹ thuật hình sự chúng ta cũng phải giữ vững lòng tin của chủ nghĩa duy vật. Những tin đồn kia đều vô căn cứ. Tôi không hiểu vì sao các anh lại không nghi ngờ đó là 'tự sinh tự diệt'?"

"Đương nhiên có nghĩ qua." Trưởng khoa Bành nói, "Nhưng 'tự sinh tự diệt' cũng không giải thích được vấn đề. Thứ nhất, giữa họ không có mâu thuẫn, nguyên nhân gì có thể khiến họ ra tay giết anh em mình? Việc này chúng tôi không điều tra được chút manh mối nào cả. Thứ hai, nếu là 'tự sinh tự diệt', hung thủ hẳn là đã tự sát. Sử Tam bị Sử Nhị đè lên nên không thể tự chém mình được. Sử Đại, Sử Nhị đều không tìm được nguyên nhân tử vong, chắc chắn không phải là tự sát. Tóm lại, không có căn cứ nào để kết luận đây là 'tự sinh tự diệt' cả."

"Nói vậy, công việc chính của chúng tôi lần này là làm rõ nguyên nhân tử vong của Sử Đại, Sử Nhị." Tôi nói, "Nếu nguyên nhân tử vong được làm rõ, đoán chừng vụ án này cũng sẽ sáng tỏ."

"Tôi nghĩ vẫn nên đến hiện trường xem thử." Lâm Đào nói, "Đến hiện trường mới có ấn tượng trực quan được."

"Trước khi đến xem hiện trường, tôi còn vài vấn đề muốn hỏi." Tôi nói, "Thứ nhất, thời gian tử vong của ba nạn nhân lần lượt là lúc nào?"

"Thời gian tử vong có thể phán đoán chính xác được." Trưởng khoa Bành nói, "Sử Đại 6 giờ tối ngày 1 tháng 10 ngồi ăn tối ngay ngoài cửa nhà mình, vài người dân đi qua có thể làm chứng. Sau khi giải phẫu tử thi, theo tình trạng thức ăn thừa trong dạ dày, kết hợp bài giảng 'lợi dụng khoảng cách di chuyển của vật lấy mẫu trong ruột non để suy đoán thời gian tử vong' của các anh trên tỉnh, chúng tôi phán đoán thời gian tử vong của Sử Đại là bốn tiếng sau bữa ăn cuối cùng, tức là khoảng 10 giờ tối, hoàn toàn trùng khớp với tình trạng co cứng của thi thể khi chúng tôi khám nghiệm tử thi."

"Thời gian tử vong của hai người còn lại có khớp không?" Tôi hỏi.

Trưởng khoa Bành nói, "Anh em ba người họ có ngoại hình tương tự, vóc dáng cũng giống nhau. Theo tình trạng co cứng thi thể và thức ăn thừa trong dạ dày, thời gian tử vong của ba người rất gần, chỉ chênh lệch trong khoảng một tiếng đồng hồ."

"Vấn đề thứ hai." Tôi hỏi, "Vợ Sử Nhị nói thế nào về việc này?"

"Chị ta là một người thiếu năng trí tuệ rất nặng." Trưởng khoa Bành nói, "Chúng tôi tìm bác sĩ ở bệnh viện tâm thần đến hỗ trợ lấy lời khai, vất vả suốt một ngày, đại khái hiểu được là rạng sáng ngày 2 tháng 10 chị ta phát hiện Sử Nhị không có ở nhà, bèn đến nhà Sử Tam tìm, thấy cảnh tượng bên trong nên

vô cùng sợ hãi."

"Tấm hình toàn cảnh này không nhìn thấy chi tiết." Tôi nói, "Vấn đề thứ ba, chính là xác nhận lại quần áo và tư thế cụ thể của ba nạn nhân."

Trưởng khoa Bành nhấn chuột liên tục, mở vài tấm hình chi tiết lên, nói, "Sử Đại mặc đồ ngủ, ha ha, bộ quần áo này quá bẩn, quá cũ, không thể gọi là bộ ngủ được, chắc là bình thường anh ta cũng mặc như vậy, chỉ là không có áo khoác và quần ngoài, mặc sơ mi, áo ba lỗ và quần giữ ấm, tổng thể mà nói rất chỉnh tề."

"Chủ yếu tôi muốn hỏi về giày." Tôi bổ sung.

Trưởng khoa Bành gật đầu nói, "Anh ta đi đôi giày da rách bình thường vẫn đi. Tư thế của anh ta là nằm ngửa. Sử Nhị mặc bộ đồ làm nông thường ngày, bên trong mặc sơ mi, bên ngoài khoác một chiếc áo rộng, quần dài và đi giày thể thao, ừm, khi chúng tôi đến hiện trường, đôi giày trắng ngả màu này vẫn đang đi trên chân của Sử Nhị. Sử Nhị nằm ngửa, ừm, nói sao nhỉ, nằm đè lên người Sử Tam."

"Theo như trong hình chụp của anh." Tôi nói, "Anh ta trong tư thế ngồi vắt ngang xương chậu Sử Tam, thân trên ngã ngửa đè qua người Sử Tam."

Trưởng khoa Bành gật đầu tán đồng nói, "Sử Tam để mình trần, mặc quần giữ ấm, chân trần, nằm ngửa trên giường."

"Vấn đề thứ tư." Tôi nói, "Dao phát hiện ở chỗ nào?"

"Nhân viên kỹ thuật của chúng tôi dùng đèn rọi xuống gầm giường thì phát hiện con dao ở đó, sát vách tường."

"Giường có một mặt sát vách, vậy chắc con dao từ mặt trong của giường rơi xuống theo mép tường?" Tôi hỏi.

Trưởng khoa Bành gật đầu.

"Ok, tôi đã có tính toán." Tôi tự tin mỉm cười nói, "Bây giờ chúng ta đi xem hiện trường thôi."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Căn Phòng Chết Chóc (3)

Xe chạy gần một tiếng đồng hồ mới đến hiện trường.

Lúc này, do mấy ngày liên tiếp trời đều nắng, bùn đất đã khô hoàn toàn, trở thành một nền đất gồ ghề khô cứng, thậm chí còn có vết nứt.

Đến hiện trường, nhìn thấy căn nhà thật sự mới biết Sở Tam rất nghèo, căn nhà tồi tàn hơn trong hình rất nhiều.

Lâm Đào đến trước cửa hiện trường, dùng đèn soi dấu chân rọi xuống mặt đất, nói, "Mặt đất khô rồi, quả thật vẫn có thể nhìn thấy dấu chân nông sâu lồi lõm, trong giám định dấu vết chúng tôi gọi đây là dấu chân lập thể, là dấu chân đáng giá nhất đấy, có thể đổ thạch cao để lưu giữ lại."

"Nhưng ở hiện trường chúng tôi chỉ tìm thấy dấu chân của ba anh em." Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Đã tìm rất kỹ, thật sự không có dấu chân của người thứ tư."

Tôi thấy trên đất có đường phấn vẽ những vòng tròn lớn nhỏ, biết đó là những dấu chân bên giám định dấu vết tìm được. Tôi đi theo những vòng tròn đó, đến bên giường.

"O? Chăn và khăn trải giường không lấy đi à?" Tôi thấy trên giường một đồng bừa bộn, giống hệt trong tấm hình tôi đã thấy.

"Chúng tôi thấy trên giường có rất nhiều vết máu, đã lấy một ít về kiểm tra rồi." Trưởng khoa Bành nói, "Xét nghiệm ADN cho thấy đều là máu của

Sử Tam. Chúng tôi nghĩ chăn và khăn trải giường chẳng còn giá trị chứng cứ gì, nên không lấy đi."

"May mà hiện trường không hề bị phá hoại, những thứ này cũng được giữ nguyên vẹn." Tôi thở dài nói, "Mang mấy cái túi đựng vật chứng cỡ lớn đến đây, chúng tôi sẽ lấy chăn và khăn trải giường về."

Nói xong, tôi thấy trên mặt đất có một đôi giày vải, chỗ gót chân bị đè xuống.

"Các anh nói, Sử Tam chân trần nằm trên giường đúng không?" Tôi hỏi.

Bác sĩ pháp y Cừ gật đầu.

Tôi nhìn xung quanh, chỉ có một đôi ủng cao su dính đầy bùn đất trước cửa chính, ngoài ra không còn đôi giày nào khác.

"Nếu tôi không nhầm thì đôi ủng cao su trước cửa là giày Sử Tam đi khi ra ruộng." Tôi nói, "Vậy đôi giày vải này chắc là đôi dép đi trong nhà thay cho dép lê."

"Đôi giày xếp ngay ngắn trước giường, rất tự nhiên." Lâm Đào nói.

"Dưới đế giày không có vết máu." Tôi đeo bao tay, cầm đôi giày ngó trước ngó sau, nói, "Hông giày không có vết máu, chỉ bên mặt giày có vài vết như vết bẩn và nhỏ giọt."

"Điều đó cho thấy khi Sử Tam bị thương, đôi giày đã ở đây." Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu, hỏi, "Vậy còn con dao?"

"Dao nằm ngay tại đây." Bác sĩ pháp y Cừ ngồi xổm trên mặt đất, dùng đèn pin rọi xuống gầm giường, sau đó dùng đèn chiếu laser chỉ vào góc tường

nói.

Từ vị trí mà bác sĩ pháp y Cừu chỉ, con dao hăm là nằm sát vách tường, trượt xuống từ khe hở giữa giường và vách tường. Vị trí rơi nằm ở giữa, gần phía đầu giường.

Tôi gạt đầu, thấy nhân viên kỹ thuật đã lấy chăn và khăn trải giường đi, để lộ khung giường bằng những thanh thép đan xen nhau. Tôi leo lên đứng trên giường. Chiếc giường kê cốt kết hồi lâu mới ổn định lại.

"Ấy! Từ từ." Trưởng khoa Bành đưa tay ra đỡ tôi.

"Anh cũng thật là, không xem lại cân nặng của mình đi, giẫm hỏng giường nhà người ta bây giờ." Lâm Đào trêu.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, đến gần vách tường bên mép giường, nhìn xuống vị trí con dao rơi. Khe hở giữa mép giường và vách tường rất nhỏ, lấy thước dây đo thử cũng chỉ khoảng năm phân.

Tôi ngồi xổm trên giường, không dám làm động tác quá mạnh, mừng tượng lại tình huống lúc đó, rồi dùng đèn quang phổ chiếu lên vách tường sát giường. Tường được xây bằng gạch đất nung đỏ, màu sắc hơi đậm, nhưng dưới ánh đèn quang phổ vẫn có thể thấy được những đốm máu phun trên đó.

"Vết máu phun đều có hướng bắn từ dưới lên." Tôi nói, "Lần theo dấu vết máu phun xuống dưới, nơi bắn ra máu là phía đầu giường."

"Điểm này phù hợp với vị trí Sử Tam nằm trong hình, cho thấy hiện trường ban đầu Sử Tam bị hại giống hệt như những gì chúng ta nhìn thấy." Lâm Đào nói, "Sau khi chết không bị di chuyển, tất nhiên, có người đè phía trên, anh ta không thể nào di chuyển được."

Tôi cẩn thận xuống giường, dùng đèn pin chiếu khắp vách tường và nền

nhà, ngoài nền nhà ở mép ngoài giường có ít vết máu ra, những nơi khác đều không có vết máu nào.

"Sau khi loại trừ khả năng những nơi khác có vết máu, cũng có thể chứng minh được rằng nơi Sử Tam bị chém, ngoài trên giường ra, không có nơi nào khác nữa." Tôi nói, "Tôi đã có phán đoán, bây giờ chỉ còn xem kết quả khám nghiệm thi thể nữa thôi."

"Anh và Đại Bảo đi khám nghiệm thi thể, tôi và Long Vũ đến phòng vật chứng, xem tình hình chấn và khăn trải giường thế nào." Xem ra Lâm Đào đã hiểu ý tôi từ sớm, biết ý đồ của tôi khi yêu cầu lấy khăn trải giường và chấn, tất nhiên, cũng có thể cậu ta chỉ đơn giản muốn được ở riêng cùng Long Vũ.

"Được." Tôi hiểu ý cười, "Thông báo cho nhà xác lấy thi thể ra, lập tức tiến hành khám nghiệm tử thi lần hai."

*

Trong sảnh lớn của nhà xác, ba thi thể được xếp ngay ngắn. Trước ngực có vết cắt ngay ngắn và những vết khâu rải rác.

"Đúng là thảm thật." Đại Bảo nhìn xuống những thi thể kia nói, "Đường xuống suối vàng, ba anh em nắm tay nhau mà đi."

Thi thể đã được rửa sạch sẽ trong lần khám nghiệm đầu, nhưng quần áo vẫn được giữ nguyên dáng vẻ ban đầu. Tôi bảo Đại Bảo và bác sĩ pháp y Cừu cùng bắt đầu khám nghiệm tử thi thể của Sử Tam, dù sao vết thương của Sử Tam rõ ràng nhất, nguyên nhân tử vong cũng rõ, có thể bắt đầu từ dễ đến khó. Tôi mang túi đựng quần áo nạn nhân qua phòng kiểm tra quần áo ở bên cạnh để kiểm tra, Hàn Lượng đi cùng hỗ trợ.

Trước tiên mở túi đựng quần áo của Sử Tam ra, thấy chỉ có một chiếc quần giữ ấm, bên mép quần lổm đổm vài vết máu.

Tiếp theo, tôi mở túi đựng quần áo của Sử Nhị. Quần áo của Sử Nhị phức tạp nhất, ngoài mặc áo khoác rộng màu xanh đậm, trong mặc áo sơ mi và áo ba lỗ; thân dưới mặc ba quần: quần dài, quần giữ ấm và quần lót; chân đi đôi giày thể thao bản. Vì sơ mi, quần dài và những thứ mặc bên trong áo khoác lớn màu xanh đậm, nên không có manh mối hay dấu vết gì. Nhưng trên chiếc áo khoác màu xanh kia, vết máu phân bố rất đặc trưng. Từ ngực áo trở lên đều là vết máu, sau khi xét nghiệm ADN đã xác định là của nạn nhân Sử Tam. Ở vị trí dưới ngực, ở cả hai vạt trước, ngoài những vết máu do chà sát, còn có nhiều vết máu bị bắn lên. Cả đôi giày thể thao màu trắng ngà cũng thấy vài vết máu bắn lên. Thấy vậy, tôi càng thêm chắc chắn phán đoán trong lòng mình.

"Anh xem vết máu ở đây là thế nào?" Hàn Lượng chỉ lên vai chiếc áo khoác màu xanh nói.

Tôi nhìn vào chỗ Hàn Lượng chỉ, thấy trên vai đúng là có vài vết máu do chà sát, một phần nổi với vết máu trước ngực.

"Cậu thấy sao?" Tôi hỏi Hàn Lượng.

Hàn Lượng xoa cằm nói, "Theo tôi thấy, nhìn giống dấu năm ngón tay."

"Một, hai, ba, bốn, năm." Tôi đếm, quả thật có năm vết máu dài, "Phát hiện này rất có ích đấy."

"Có ích gì vậy?" Hàn Lượng không rõ, hỏi, "Nếu truyền ra ngoài dấu ngón tay máu gì đó, câu chuyện này sẽ càng bị đồn thổi kỳ dị hơn."

Tôi mỉm cười, cất quần áo của Sử Nhị trở vào túi, bắt đầu xem xét quần áo của Sử Đại. Quần áo của Sử Đại là kiểu áo ngủ điển hình, nhưng rất hoàn chỉnh, cũng không có vết máu.

"Quần áo kiểm tra đến đây thôi, chúng ta qua xem họ giải phẫu thế nào

rồi." Tôi vẫy tay với Hàn Lượng.

*

Vì đã qua một lần giải phẫu nên không cần phải mất công phân tách các cơ quan, tách xương. Khi chúng tôi vào phòng giải phẫu, thấy những vết khâu đã được mở ra, toàn bộ khoang ngực đều lộ ra ngoài.

"Có phát hiện gì mới không?" Tôi hỏi Đại Bảo.

Đại Bảo lắc đầu, nói, "Vết thương trên người nạn nhân đều do dao chém, chúng ta cũng biết, nhiều lúc vết chém không hề gây nguy hiểm đến tính mạng như thế, trên người anh ta có rất nhiều vết thương, nhưng đa số chỉ tổn thương các động mạch và tĩnh mạch nhỏ, không có cơ quan nội tạng hay mạch máu quan trọng nào bị xuất huyết."

"Ý cậu nói, việc mất máu của nạn nhân có một quá trình chứ không phải chết ngay sau khi bị chém." Tôi vừa nói vừa đeo bao tay giải phẫu vào, ghép da hai bên ngực lại với nhau để quan sát, "Hoàn toàn phù hợp với kết quả kiểm tra quần áo của chúng tôi."

"Anh nhìn xem, vết thương đều là mười mấy centimet, chỉ có thể do loại dao sắc dài tạo thành, hình dạng hoàn toàn phù hợp với con dao Thái thấy ở hiện trường." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu, nói, "Quan trọng hơn là những vết thương này. Những vết thương ở cổ và ngực, rất dày đặc, hơn hai mươi mấy vết."

"Trên cánh tay cũng có." Đại Bảo nhắc cánh tay trái của thi thể lên, nói, "Anh xem, sau khuỷu tay và cánh tay đều thấy vết thương. Cánh tay phải cũng vậy."

"Vậy lại càng trùng khớp." Tôi cười cười nói.

"Vết hoen tử thi nhạt, lúc này tôi phát hiện bên trong tim trống rỗng." Đại Bảo nói, "Nguyên nhân tử vong quả thật là do sốc mất máu, máu đều chảy ra khăn trải giường cả rồi."

Tôi gật đầu, vừa giúp Đại Bảo khâu thi thể lại vừa nói, "Không biết Lâm Đào và Long Vũ kiểm tra khăn trải giường và chăn có phát hiện được gì không."

"Họ thì kiểm tra gì! Đi nói chuyện yêu đương thì có!" Đại Bảo nói.

Tôi ngược mắt nhìn Hàn Lượng, vẻ mặt cậu ta không có cảm xúc gì, đứng tựa lên cửa phòng giải phẫu nghịch điện thoại.

"Hai thi thể tiếp theo khá khó khăn đấy." Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Xem của Sở Đại trước chứ?"

Tôi gật đầu.

Sở Đại xem chừng lớn hơn Sở Tam mười tuổi, là một ông cụ non già trước tuổi gầy nhom. Sau khi kiểm tra kỹ, bên ngoài thi thể thật sự không hề có vết thương nào.

"Đã giải phẫu rất tỉ mỉ rồi, cả lưng cũng mở ra." Đại Bảo nói.

Bác sĩ pháp y Cừu gật đầu, nói, "Chúng tôi sợ do chấn thương cột sống nên mới mở sau lưng ra kiểm tra, nhưng cột sống lành lặn, không bị thương tổn gì."

"Theo tôi thấy, hình như chưa kiểm tra bộ phận sinh dục." Tôi nói.

Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Đã kiểm tra rồi, nhìn bên ngoài, bộ phận sinh dục không bị chảy máu hay bị sưng."

"Khi chưa tìm ra nguyên nhân tử vong, cho dù nhìn bên ngoài không sao,

nhưng vẫn phải giải phẫu bộ phận sinh dục ra để kiểm tra." Tôi nói, "Đây là quan điểm của tôi."

Dứt lời, tôi cầm dao phẫu thuật lên, cắt một đường bên dưới bộ phận sinh dục, từ từ tách lớp da ra, để tinh hoàn lộ ra ngoài. Quả thật giống bên ngoài, tinh hoàn không hề bị thương tổn.

"Cũng không có vết thương." Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Cơ quan nội tạng xem qua cũng không có bệnh gì. Tim không phình lớn, mạch máu ở não bộ cũng hoàn toàn bình thường."

Tôi không đáp lời, men theo vết cắt ban đầu, cắt từng đường chỉ khâu ra, để lộ các cơ quan nội tạng.

"Tim không lấy đi sao?" Tôi vừa hỏi vừa cắt những mạch máu lớn ở tim ra, một dòng máu màu đen chảy ra.

"Máu ở tim không đông lại, phù hợp với hiện tượng chết do đột quy." Tôi vừa nói vừa đem quả tim đến bên bồn rửa sạch vết máu.

"Thông thường nếu do suy tim dẫn đến đột quy, khi khám nghiệm thi thể sẽ thấy tim bị phình lớn." Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Nhưng quả tim này không bị phình."

"Ai nói vậy?" Tôi hỏi, "Có trường hợp suy tim đột quy, nhưng vẫn có 'hội chứng tim nhỏ', ít nhất chúng ta cũng phải lấy tim ra để kiểm tra tình trạng động mạch vành."

"Thường bệnh nhân bị xơ cứng động mạch vành là do điều kiện sống quá tốt, mỡ trong máu cao mà hình thành." Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Anh ta sống kham khổ thế kia, chắc không phải đâu nhỉ?"

Tôi lắc đầu nói, "Mỡ trong máu cao không nhất thiết là do nạp vào quá

nhiều chất béo, cũng có thể là do khả năng chuyển hóa chất béo quá thấp. Đây cũng là nguyên nhân nhiều người gầy nhưng mỡ trong máu vẫn cao."

Dứt lời, tôi dùng dao giải phẫu cắt một sợi động mạch vành.

"Các anh nhìn xem, tôi nói không sai chứ?" Tôi cười nói, "Người này quả thật bị xơ cứng động mạch vành, tuy xơ cứng chỉ ở mức độ hai, nhưng không thể loại trừ khả năng anh ta chết do bệnh tim mạch đột ngột phát tác được."

"Sợ chết?" Hàn Lượng đứng một bên nói.

Tôi nói, "Cái gọi là sợ chết thật ra đa số đều do bệnh tim mạch, khi bị kinh sợ, mạch máu co rút cao độ, máu lưu thông không tốt hoặc huyết áp tăng cao, dẫn đến vỡ mạch máu não hoặc nhồi máu cơ tim, đột quỵ mà chết. Kinh sợ vốn không làm chết người, nhưng có thể là nguyên nhân tiềm ẩn khiến cho các bệnh mãn tính phát tác."

"Vậy hẳn là anh đã có ý kiến cụ thể về nguyên nhân tử vong của Sử Đại?" Bác sĩ pháp y Cừu nói.

"Vẫn chưa." Tôi nói, "Với động mạch vành hẹp thế này, chỉ có thể cho thấy khi còn sống nạn nhân có vấn đề về tim mạch, vẫn chưa thể xác định nguyên nhân tử vong là gì. Vì vậy, phải đến Phòng Cảnh sát tỉnh tìm trưởng khoa Phương Tuấn Kiệt để xét nghiệm bệnh lý pháp y, sau khi chứng thực rồi mới xác định được."

"Nhưng, xét nghiệm bệnh lý theo thường lệ phải đợi một tuần lễ!" Bác sĩ pháp y Cừu nói.

Tôi nói, "Đúng vậy. Nhưng chúng ta không đợi được, phải cho người dân trong thôn và cho người đã khuất câu trả lời. Bây giờ các anh cứ cho người đưa đến Sở Cảnh sát tỉnh đi, tôi sẽ nói với bác sĩ Phương, bảo anh ta thức thâu đêm tiến hành xét nghiệm cắt lạnh."

"Đúng đấy, bên đó vừa nhập một máy cắt lạnh về." Đại Bảo nói, "Máy này được sử dụng rộng rãi trong hệ thống y tế. Sau khi các mô được cắt ra trên bàn phẫu thuật, có thể nhờ phương pháp cắt lạnh này, lập tức chẩn đoán được bệnh lý, rồi quyết định phương án phẫu thuật tiếp theo. Bệnh nhân nằm trên bàn phẫu thuật cũng có thể đợi được kết quả chẩn đoán. Tiếc là mảnh cắt này không giữ được lâu, nếu không, có thể bỏ hẳn cách làm truyền thống rồi."

"Anh đưa tim của nạn nhân đến Sở Cảnh sát tỉnh ngay đi." Tôi nói, "Chúng ta tiếp tục xem thử Sử Nhị có phải cũng bị như vậy không."

"Sẽ không trùng hợp đến vậy chứ." Bác sĩ pháp y Cừ nói, "Chém chết một người, dọa chết hai người?"

"Tôi cũng thấy trùng hợp như vậy có chút kỳ quái." Tôi nói, "Vấn đề mấu chốt bây giờ chính là thi thể Sử Nhị."

Khi đưa thi thể Sử Nhị lên bàn giải phẫu, bác sĩ pháp y Cừ vội vàng muốn tháo chỉ khâu trên thi thể ra. Tôi biết anh ta cảm thấy hồ thẹn và bất an vì đã bỏ sót vấn đề động mạch vành của Sử Đại.

Tôi dùng khuỷu tay huých anh ta, tỏ ý an ủi, "Đừng vội, xem tình trạng bên ngoài của thi thể trước đã."

"Ồ." Bác sĩ pháp y Cừ chớp mắt nói, "Bên ngoài thi thể thật sự không có vết thương."

"Có đấy, chẳng qua vết thương quá nhẹ, mọi người không chú ý đến thôi." Tôi dùng dao phẫu thuật chỉ lên hai đầu gối của nạn nhân, nói, "Màu sắc hơi đậm, tuy nhiên chỉ là xuất huyết dưới da nhẹ, vẫn có giá trị chứng minh."

Dứt lời, tôi dùng dao rạch đầu gối của nạn nhân, để lộ xương bánh chè ra ngoài. Vùng dưới xương bánh chè có thể thấy vết xuất huyết nhẹ.

"Trên xương bánh chè có xuất huyết, thường là do ngoại lực từ một vật tù tác động mà thành." Tôi nói, "Còn xuất huyết ở vùng dưới xương bánh chè, thường là do què gối mà thành."

"Què gối?" Bác sĩ pháp y Cừ trầm ngâm.

Tôi cười, nói, "Trong này chắc chắn có điều bí ẩn. Ha ha, bây giờ có thể xem tim và mạch máu não của anh ta có vấn đề gì hay không rồi."

Bác sĩ pháp y Cừ vừa cắt mạch máu ở cuống tim vừa nói, "Mạch máu não chắc chắn không có vấn đề, nếu não xuất huyết, chúng tôi sẽ phát hiện ra, còn về tim, để tôi xem đã."

Đường dao của bác sĩ pháp y Cừ từ từ cắt mở động mạch vành của nạn nhân, ống động mạch vành của nạn nhân hoàn toàn sạch sẽ.

"Động mạch vành của anh ta không có vấn đề!" Bác sĩ pháp y Cừ nói, "Nguyên nhân tử vong của anh ta vẫn chưa giải quyết được!"

Tôi nhíu mày, chống tay lên cạnh bàn giải phẫu, nói, "Lúc này tôi còn tự mình nói, nguyên nhân tử vong chưa rõ thì phải kiểm tra bộ phận sinh dục, lần này suýt quên mất."

"Nhưng, bộ phận sinh dục đâu có bị thương." Bác sĩ pháp y Cừ nói.

Tình trạng co cứng tử thi đã giảm bớt, tôi tách hai chân của thi thể ra, bộ phận sinh dục của nạn nhân có màu xám đậm, bên ngoài nhìn vào không thấy hiện tượng xuất huyết hay sưng lớn.

Tôi dùng dao phẫu thuật rạch bộ phận sinh dục ra, đồng thời lột lớp da đi. Mặt trước và phía dưới tinh hoàn của nạn nhân đều là màu trắng, không có dấu vết thương tổn, khi sắp bỏ cuộc, tôi phát hiện bên mép da đang cắt có một tia màu đen. Tôi mở to mắt, tiếp tục tách lớp da về phía sau, dấu vết màu

đen ngày càng to hơn, cuối cùng tụ thành một khối máu nhỏ phía sau tinh hoàn.

"Bộ phận sinh dục tụ máu?" Đại Bảo kêu lên.

"Thật ra tôi sắp từ bỏ hy vọng rồi." Tôi nói, "Ha ha, không tệ, dù sao cũng tìm ra nguyên nhân tử vong của Sử Nhị rồi."

"Nhưng, chúng ta thường thấy tụ máu ở bộ phận sinh dục đều ở bên dưới hoặc phía trước tinh hoàn mà!" Bác sĩ pháp y Cừu nói, "Sao lại có thể nằm phía sau tinh hoàn vậy? Anh chắc chắn có liên quan đến vụ án này sao?"

"Tất nhiên có liên quan!" Tôi nói, "Đây là tụ máu mới, chắc chắn có trong lúc xảy ra vụ án. Còn việc vì sao lại nằm ở phía sau, đây cũng là một bí ẩn trong vụ án này."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Căn Phòng Chết Chóc (4)

Nghe nói chúng tôi đã tìm ra nguyên nhân tử vong của hai nạn nhân, tất cả mọi người trong tổ chuyên án đều vô cùng vui mừng, sáng sớm đã đến phòng họp tổ chuyên án, đợi nghe chúng tôi báo cáo.

Bốn người chúng tôi lần lượt ngồi xuống chỗ của mình, tôi ngược lên nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của mọi người, bèn hắng giọng nói, "Thế này đi, tôi nói sơ qua phát hiện lần này của chúng tôi trước."

"Nghe nói đã xác định được nguyên nhân tử vong?" Trưởng khoa Bành nói.

Tôi gật đầu, nói, "Trước tiên nói về Sứ Tam, chúng tôi vốn đã xác định Sứ Tam bị dao chém dẫn đến sốc mất máu mà tử vong, kết luận này không có vấn đề, lần này chúng tôi đã xác định được các mạch máu quan trọng của Sứ Tam không hề bị tổn thương, phải qua một quá trình thì anh ta mới chết."

Thông tin này không hề khiến mọi người ngạc nhiên, họ vẫn đang ngược lên mong nhanh chóng được nghe tiếp.

Tôi tiếp tục nói, "Về Sứ Đại, hôm qua chúng tôi khám nghiệm tử thi, phát hiện nạn nhân bị xơ cứng động mạch vành, đã lập tức đưa thi tim của anh ta đến Sở Cảnh sát tỉnh, Trưởng khoa Phương của chúng tôi đã xét nghiệm bệnh lý pháp y quả tim của nạn nhân. Sau khi xét nghiệm, xác định trong động mạch vành của nạn nhân có một cục máu đông khá lớn. Cục máu đông này bình thường dính trên vách động mạch vành, gọi là thuyên tắc mạch máu, nó không ảnh hưởng nhiều đến hoạt động thường ngày. Khi tâm trạng bị kích

động, bị sợ hãi hay gì đó, huyết quản sẽ co thắt liên tục, thuyên tắc này sẽ làm nghẽn động mạch vành. Động mạch vành là mạch máu đưa máu và oxy về tim, một khi tắc nghẽn sẽ xuất hiện tình trạng nhồi máu cơ tim, từ đó gây đột quỵ mà chết. Sử Đại đã chết như vậy."

"Sợ chết?" Trưởng khoa Bành hỏi lại câu mà hôm qua Hàn Lượng đã hỏi.

Tôi gật đầu, nói tiếp, "Về nguyên nhân tử vong của Sử Nhị; chúng tôi đã phải mất khá nhiều công sức đấy. Lần khám nghiệm này chúng tôi phát hiện một tụ máu nhỏ ở mặt sau búi tinh hoàn của nạn nhân. Đã loại trừ các nguyên nhân tổn thương, ngạt khí, trúng độc và bệnh tật, chúng tôi cho rằng tụ máu nhỏ này chính là nguyên nhân khiến cho Sử Nhị tử vong. Tinh hoàn của nam giới sau khi bị ngoại lực tác động, do dây thần kinh dày đặc, nên có thể làm sốc thần kinh, từ đó dẫn đến tử vong."

"Nói một cách thô thiển là bị đá trúng' chim' à?" Một điều tra viên nói, "Chuyện này cũng thường xảy ra, nhưng đâu có làm chết người!"

Tôi cười nói, "Đúng là chín mươi phần trăm sẽ không chết người, nhưng không phải tuyệt đối. Do thể chất mỗi người và các nguyên nhân khác, rất nhiều cái chết rất ngẫu nhiên. Cái chết của Sử Nhị có thể nói là ngoài ý muốn, không phải ai bị thương ở tinh hoàn đều sẽ chết."

Nói xong, tôi nhìn Lâm Đào, dùng ánh mắt ra hiệu cho cậu ấy lên báo cáo lại tình hình điều tra dấu vết.

Lâm Đào hiểu ý liền tiếp lời, "So với khác biệt cá thể gì đó, điều tra dấu vết chú trọng vào tính tất yếu hơn. Chẳng hạn như, đi vào nền đất mềm, tất nhiên sẽ để lại dấu chân. Trên nền nhà ở hiện trường, nếu bước vào thì tất nhiên sẽ để lại dấu chân, nhưng ở đó không hề có dấu chân của người thứ tư, việc này cho thấy một vấn đề, hiện trường thật sự vốn không có người thứ tư."

"Đã làm rõ nguyên nhân tử vong của ba người, tôi cũng tin đây là một vụ 'tự sinh tự diệt'." Trưởng khoa Bành nói, "Thật ra, vụ án như vậy thì công việc tiếp theo lại càng phiền phức, vì chúng ta phải cung cấp đầy đủ chứng cứ cho bên công tố để kết án."

"Vậy tôi nói tiếp tình hình điều tra bên tôi." Lâm Đào nói, "Ngoài mặt đất ở hiện trường, trên khăn trải giường và chăn sáng màu cũng chỉ tìm được một dấu chân, theo kết quả so sánh thì đây là dấu chân do đôi giày thể thao của Sử Nhị để lại."

"Chuyện này rất bình thường." Trưởng khoa Bành nói, "Dù sao ở hiện trường, Sử Nhị cũng đứng trên giường, đè lên người Sử Tam. Bên ngoài trời lại mưa, dưới chân ai cũng sẽ dính bùn, leo lên giường chắc chắn để lại dấu chân."

"Cái tôi nhấn mạnh là tính duy nhất." Lâm Đào nói, "Trên giường chỉ có dấu chân của Sử Nhị, đây là duy nhất. Không có người nào khác giẫm lên giường. Nói cách khác, chúng tôi cho rằng Sử Nhị nhân lúc Sử Tam ngủ say đã leo lên giường đập Sử Tam, dùng con dao mà anh ta lấy được chém chết Sử Tam."

"Lỡ có ai khác leo lên giường chém người thì sao?" Trưởng khoa Bành nói.

"Không đâu." Lâm Đào nói, "Chúng ta đừng quên còn có con dao. Dao lọt vào khe giữa mép giường và vách tường, rồi rơi xuống gầm giường. Trưởng khoa Tần trước đó đã đo độ rộng của khe hẹp này, lớn hơn đường kính của cán dao một chút. Giường rộng một mét rưỡi, người khác nếu không leo lên giường, rất khó làm rơi con dao ở mép giường như thế. Chỉ có một khả năng, đó là Sử Nhị sau khi chém người, bản thân cũng mất đi ý thức, tay vừa khéo nằm ngay phía trên mép giường, khi dao rơi xuống đã lọt qua khe hở đó."

"Tất nhiên, còn rất nhiều căn cứ để khẳng định quan điểm này." Tôi bổ sung, "Thứ nhất, nếu Sử Nhị muốn bảo vệ Sử Tam, vậy Sử Nhị cũng phải bị thương, nhưng không có. Thứ hai, ngực và cổ Sử Tam có vết thương chẳng chịt, cho thấy anh ta bị chém khi nằm cố định một chỗ. Một người khỏe mạnh, khi bị tấn công, vì sao không phản kháng? Chắc chắn vì hoạt động của anh ta bị hạn chế, không thể động đậy. Vì sao hoạt động bị hạn chế? Rất có thể do Sử Nhị đã đè lên anh ta. Thứ ba, vết thương chống cự trên cánh tay Sử Tam đều nằm sau khuỷu tay và bắp tay, đây không phải vị trí của vết thương do chống cự thông thường, cho thấy khi Sử Tam bị chém đã dùng tay bảo vệ đầu mình rồi để lộ mặt sau khuỷu tay và bắp tay. Việc này càng thêm chứng minh nạn nhân không thể di chuyển thân thể, ngoài ra, còn chứng minh được khi Sử Tam gặp nạn, thân thể đang nằm ngửa. Bây giờ chúng ta xem thử vết máu bắn ở hiện trường, cùng chứng minh vị trí ban đầu của Sử Tam khi bị tấn công. Được rồi, giờ chúng ta xem quần áo của Sử Nhị, vạt áo khoác phía trước của anh ta dính máu, là do anh ta đè lên người Sử Tam. Nhưng cũng có vết máu bắn ra ở trên gấu áo trước và giày, điều này nói lên vấn đề gì?"

"Nói lên khi máu bắn ra, anh ta đang đứng dạng hai chân." Một điều tra viên nói.

Tôi gật đầu nói, "Vì không có mạch máu lớn nào bị rách, vết máu của Sử Tam chắc chắn là bắn ra ngay khi bị chém, theo lý mà nói, nên bắn ra bốn phía xung quanh, trước mắt chúng ta thấy được, phần đầu và vách tường bên cạnh đều có máu bắn lên, nhưng quần áo phần thân dưới Sử Tam lại không có, cho nên thấy thân dưới đã bị vật gì đó che mất."

"Bị cơ thể của Sử Nhị cản lại." Điều tra viên đó nói.

"Chứng cứ này hoàn toàn có thể chứng thực, khi Sử Tam bị chém, có người đang đè trên người anh ta, người này chính là người bị máu bắn lên người - Sử Nhị." Tôi nói.

"Vậy Sử Nhị chết như thế nào?" Điều tra viên hỏi.

Tôi nói, "Cái chết của Sử Nhị là một tai nạn. Chúng ta thường thấy tình hoàn bị tổn thương ở bên dưới hoặc mặt trước, chắc mọi người có thể tưởng tượng ra, nếu bị đá vào tinh hoàn, thường sẽ có hai mặt chịu lực. Nhưng vết thương ở tinh hoàn của Sử Nhị vừa hay lại nằm ở mặt sau."

"Tôi hiểu rồi." Điều tra viên kia nói, "Chỉ khi hai đùi dẹt ra, mặt sau của tinh hoàn mới có thể bị thương."

Tôi gật đầu, cười nói, "Cậu rất thông minh! Chính là như vậy. Kết hợp tình hình ở hiện trường, xem ra Sử Nhị vì đứng giạng chân trên người Sử Tam nên hai đùi tách ra. Sử Tam bị tấn công nên phải vùng vẫy, trong lúc vùng vẫy, chân đá loạn xạ, có khả năng đã dùng đầu gối thúc vào mặt sau tinh hoàn của Sử Nhị."

"Sau đó Sử Nhị chết?" Trưởng khoa Bành hỏi.

Tôi gật đầu nói, "Một khi không may ngoại lực tác động lên tinh hoàn, sẽ bị đau kịch liệt và kích thích đến thần kinh. Khi bị sốc thần kinh, con người sẽ nhanh chóng bất tỉnh, thậm chí là tử vong. Bộ phận tinh hoàn của Sử Nhị xuất huyết không nhiều, có thể chứng minh điểm này. Anh ta chết rất nhanh nên không bị xuất huyết quá nhiều, cũng không xuất hiện tình trạng máu tụ thành mảng lớn ở bộ phận sinh dục sau khi tinh hoàn bị thương."

"Anh ta và Sử Tam chết cùng một lúc?" Điều tra viên hỏi.

"Không, Sử Nhị chết sớm hơn Sử Tam." Tôi nói.

"Làm sao biết được?" Trưởng khoa Bành nói.

Tôi nói, "Khi Lâm Đào khám nghiệm dấu vết trên chân, tìm ra được một manh mối. Các anh nhìn lên màn hình xem, trên chân có rất nhiều vết máu

dài, các anh đoán xem sao lại như vậy?"

"Cái này thì tôi không biết." Điều tra viên kia ngấn người nhìn màn hình.

Tôi nói, "Đây là vết máu chà xát do phía sau cánh tay tạo thành, vì phía sau cánh tay Sử Tam bị thương chảy máu, khi anh ta cử động cánh tay, tác động lên khăn trải giường, mục đích chỉ có một, chính là vùng thoát khỏi sự khống chế của Sử Nhị, cầu cứu. Tất nhiên, đây không chỉ là suy đoán, vì vết máu trên áo của Sử Nhị có thể chứng minh được điểm này."

Tôi mở hình chụp chiếc áo khoác màu xanh của Sử Nhị lên, nói, "Các anh nhìn xem, trên cầu vai chiếc áo này có một vết máu rất rõ, nếu điểm kỹ sẽ thấy có năm đường dấu, đây là dấu ngón tay. Sử Nhị không thể tự làm ra dấu vết như vậy trên vai được, tay Sử Đại không có vết máu, nên dấu tay đầy máu này là Sử Tam để lại. Có thể nói, Sử Tam không chỉ vùng vẫy cố thoát khỏi sự khống chế của Sử Nhị mà còn dùng tay đẩy Sử Nhị đã bất tỉnh đang nằm trên người anh ta. Nhưng đáng tiếc, lúc đó Sử Tam đã mất máu quá nhiều, quá đau đớn, nên anh ta không đủ sức để thoát ra cầu cứu. Do không ngừng mất máu, anh ta dần bất tỉnh, sau đó tử vong."

"Như vậy rất có sức thuyết phục." Trưởng khoa Bành nói, "Cũng có thể khẳng định thêm luận điểm, sau khi Sử Tam bị thương, Sử Nhị đã đè trên người anh ta."

"Đúng vậy." Tôi nói, "Cũng đồng thời chứng minh được cái chết của Sử Tam có một quá trình, còn Sử Nhị là chết ngay tại chỗ."

"Nếu vậy, sau khi sự việc xảy ra thì Sử Đại chạy đến nhìn thấy, sợ đến chết?" Trưởng khoa Bành hỏi.

"Không." Tôi nói, "Khi vụ án xảy ra, Sử Đại có mặt tại hiện trường. Vết máu bắn trên mặt anh ta có thể chứng minh điều đó. Tôi đoán, anh ta đến để

làm người hòa giải chứ không phải để hợp lực giết người. Nguyên nhân: thứ nhất, Sử Tam không có vết thương do bị trói, nên không có người nào khác giúp Sử Nhị giữ anh ta; thứ hai, nếu Sử Đại đến để giết người, tất nhiên phải có chuẩn bị tâm lý, không thể kích động đến mức phát bệnh tim mạch đột ngột mà chết được; thứ ba, căn cứ theo tình hình hiện trường, Sử Đại đi đến nơi cách giường hai mét đã không tiến về phía trước nữa. Thế nên, tôi cho rằng Sử Đại bám theo Sử Nhị đến nhà Sử Tam. Sau khi vào nhà thấy hai người đang ẩu đả trên giường, khi anh ta đến gần thì thấy Sử Nhị dùng dao chém lên người Sử Tam. Một dòng máu nóng hổi, nhớp nháp bắn lên mặt anh ta, anh ta bị bất ngờ, sợ hãi mà chết."

"Tổng hợp lại những suy đoán trên của Trưởng khoa Tàn, hiện trường cơ bản đã được dựng lại." Lâm Đào nói, "Sử Nhị do mâu thuẫn nên tìm đến nhà Sử Tam gây chuyện. Sau khi vào nhà, thấy Sử Tam đang ngủ say, bèn lấy con dao leo lên người Sử Tam mà chém. Lúc này Sử Đại theo đến, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ mà chết. Trong lúc Sử Nhị chém Sử Tam, Sử Tam vùng vẫy, đầu gối thúc vào tinh hoàn của Sử Nhị, khiến Sử Nhị lập tức bất tỉnh và tử vong. Sử Tam trên người bị đâm hơn hai mươi nhát dao nhưng vẫn còn ý thức, muốn thoát ra để cầu cứu. Tiếc là lực bất tòng tâm, cuối cùng chết do mất máu."

"Nhưng khi dò hỏi, không có ai nghe thấy tiếng kêu cứu." Điều tra viên nói.

Tôi nói, "Thứ nhất, lúc đó đã hơn 10 giờ đêm, ở nông thôn, mọi người đã đi ngủ hết. Thứ hai, xung quanh hiện trường không có hàng xóm, hàng xóm gần nhất cũng cách đó một, hai trăm mét. Thứ ba, không phải tất cả các vụ án mạng đều có người kêu cứu. Có nhiều vụ án, do quá nhanh, người bị hại quên mất phải kêu cứu. Thứ tư, quá trình vụ án này trông có vẻ phức tạp, trên thực tế là không kéo dài lắm, khi Sử Tam tỉnh táo lại muốn kêu cứu đã không còn sức để kêu lớn rồi."

"Nói vậy, vụ án này đã đủ chứng cứ chứng minh là một vụ giết người 'tự sinh tự diệt' có phần lẫn tai nạn rồi." Trưởng khoa Bành nói, "Sử Nhị là hung thủ giết người, Sử Tam là do tự vệ, hơn nữa tổn thương tinh hoàn dẫn đến tử vong có tính ngẫu nhiên nhất định, có thể cho là phòng vệ chính đáng. Cái chết của Sử Đại đơn thuần là việc ngoài ý muốn."

"Có thể kết thúc vụ án rồi." Lâm Đào hài lòng nói.

Trưởng khoa Bành nói, "Còn một vấn đề cuối cùng, nếu có thể giải quyết được thì càng tốt. Chính là, theo điều tra, ba anh em bình thường không qua lại nhiều, cũng không nảy sinh mâu thuẫn, vậy động cơ giết người là gì?"

"Việc này tôi không dám nói." Tôi nói, "Có rất nhiều mâu thuẫn ngầm có thể dẫn đến hành vi giết người, có rất nhiều vụ án sau khi phá xong mới biết động cơ giết người. Vụ án này, tất cả đương sự đều đã chết, e rằng thật vĩnh viễn không thể ra ánh sáng được."

"Nhà họ Sử này đúng là thảm thật, cứ thế tuyệt hậu ư?" Đại Bảo vẫn là một người đàn ông rất truyền thống.

"Hình như không chắc sẽ tuyệt hậu." Một điều tra viên nói.

"Hả?" Tất cả quay sang nhìn, đợi cậu ta nói tiếp.

Điều tra viên nói, "Khi chúng tôi tạm giam Phương Phụng - vợ Sử Nhị để tiến hành thẩm vấn thì người nhà yêu cầu đón chị ta về, nói là chị ta đang mang thai."

"Mang thai?" Trưởng khoa Bành ngạc nhiên, "Nhưng chuyện này trước đó không thấy các anh nhắc đến."

"Trước đó không hề nói. Hôm qua chúng tôi thẩm vấn lần nữa, người nhà họ Phương mới nói ra, nói muốn vào thành phố để phá thai." Điều tra viên

nói, "Dù sao cha đứa bé đã không còn, thiếu năng trí tuệ lại rất có khả năng di truyền."

"Nếu phá bỏ đứa bé, nhà họ Sử vẫn phải tuyệt hậu." Đại Bảo nói.

Tôi vỗ vai Đại Bảo, nói, "Đã thời buổi nào rồi còn nói chuyện này. Người nhà họ Phương chắc cũng có suy nghĩ của mình, nếu sinh ra đứa trẻ thiếu năng trí tuệ, há chẳng phải thêm một gánh nặng sao?"

"Sao họ biết chị ta mang thai?" Ý thức trinh sát của Trần Thi Vũ rất mạnh.

"Nghe đâu là do một bác sĩ trong thôn nói." Điều tra viên trả lời.

"Khi chúng ta điều tra, có lấy lời khai của bác sĩ này không?"

"Có hỏi, nhưng ông ta không cung cấp manh mối gì cho chúng tôi cả." Điều tra viên nói, "Ông ta hành nghề trái phép, suốt quá trình chúng tôi thăm vấn, ông ta đều phủ nhận mình hành nghề y."

"Tôi có dự cảm, động cơ giết người rất có khả năng liên quan đến đứa bé này." Trần Thi Vũ nói, "Các anh phải nhanh chóng đưa bác sĩ đó về hỏi cho rõ ràng."

"Tổ viên của chúng tôi vẫn còn ở trong thôn, bây giờ tôi bảo họ nhanh chóng đi hỏi." Điều tra viên nói.

"Ý cô là đứa bé này là của Sử Tam?" Đại Bảo hỏi, "Vậy thì thật khó hiểu. Đứa bé vẫn còn là bào thai, Sử Nhị làm sao biết đó không phải con mình, còn nghi ngờ Sử Tam nữa?"

"Nói không chừng có lời ra tiếng vào gì đó thì sao?" Trần Thi Vũ hỏi, "Trước đó Sử Nhị nghe được tin đồn?"

"Nếu có chứng cứ xác thực hoặc lời ra tiếng vào gì đó, tôi tin trong quá

trình điều tra nhất định sẽ điều tra ra được chút ít." Tôi nói, "Hoặc giả Sử Nhị đã tranh thủ hành động từ sớm rồi. Dù sao anh ta cũng không thể khẳng định đứa con trong bụng Phương Phụng chắc chắn không phải của anh ta."

Cả phòng họp rơi vào yên lặng. Mọi người đều đang đợi kết quả thăm vấn bác sĩ kia.

Tôi kéo chuột, không có việc gì làm. Dù sao, công việc về kỹ thuật đã xong rồi.

Khoảng nửa tiếng sau, bên nhóm điều tra đã báo tin về.

Mọi người cùng im lặng, nhìn chăm chăm vào điều tra viên chính đang nhận điện thoại. Anh ta vừa "ờ ờ" không ngừng vừa vội vàng ghi ghi chép chép vào sổ tay.

Anh ta bỏ điện thoại xuống, chậm rãi nói, "Xem ra, thật sự có liên quan đến đứa con. Điều tra viên của chúng tôi vừa dỡ dành vừa dọa nạt, cuối cùng tên bác sĩ kia cũng chịu mở miệng. Ngoài việc biết ông ta dùng que thử thai để chẩn đoán Phương Phụng đã có thai, còn biết Sử Nhị thường đến chỗ ông ta lấy thuốc. Một năm trước, không biết vì nguyên nhân gì, Sử Nhị mất khả năng tình dục. Trong một năm nay, số tiền mà Sử Nhị chắt chiu được đều ném hết cho tên bác sĩ này, nhưng nghe nói vẫn không chữa trị được gì."

"Vậy có thể giải thích được rồi." Tôi nói, "Sau khi biết Phương Phụng có thai, Sử Nhị biết mình đã bị cầm chừng, nên đi tìm Sử Đại trước. Có thể Sử Đại biết chút chuyện của Sử Tam và Phương Phụng, để giữ sạch hiềm nghi cho mình, có khả năng Sử Đại đã tiết lộ cho Sử Nhị biết. Sử Nhị trong lúc tức giận đã tìm đến nhà Sử Tam. Có thể do sợ xảy ra chuyện, Sử Đại cũng vội đi theo đến hiện trường xảy ra vụ án."

"Vậy thì mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên rồi." Đại Bảo nói.

Trưởng khoa Bành suy ngẫm một lúc rồi nói, "Tiếp theo, chúng tôi sẽ cho người theo dõi người nhà Phương Phụng. Nếu họ thật sự có ý định phá bỏ đứa bé, chúng tôi sẽ lấy ADN từ bào thai để giám định cha con. Làm vậy có thể tăng thêm hiệu lực chứng minh."

"Chúng tôi cũng sẽ nhanh chóng sắp xếp lại khẩu cung của tên bác sĩ kia." Điều tra viên nói.

Tôi nói, "Hành nghề y trái phép vốn có rất nhiều mối nguy tiềm ẩn. Với bác sĩ này, nên báo cho bộ phận y tế biết để họ xử phạt. Tiền của người nghèo như thế mà cũng lừa gạt, ông ta hành nghề trái phép vốn không phải vì làm việc thiện."

"Được rồi, vụ án này xem như đã kết thúc." Lâm Đào nói, "Muốn có một kỳ nghỉ hoàn chỉnh có vẻ là mơ tưởng hảo huyền thì phải. Ngày mai phải đi làm lại rồi, chúng ta cũng phải trở về dọn dẹp, chuẩn bị tiếp tục làm khổ sai sau kỳ nghỉ dài thôi."

"Đúng đấy, không biết Mộng Hàm có tiến triển gì không!" Đại Bảo hào hứng, "Đến lúc đi làm, có thể ghé qua Phòng Cảnh sát thành phố xem thử công việc điều tra có chuyển biến gì mới không."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Vực Sâu Ác Ý (1)

Kẻ ác có thể chết đi, nhưng cái ác vẫn còn mãi.

- Molière -

Một tuần lễ tiếp theo là một tuần đầy kinh hồn bạt vía.

Vài ngày trước, chị Bảo đã có chút hồi phục, có thể cử động ngón tay, nhưng giờ đột nhiên lại bị ngưng tim. May mà máy giám sát đã kịp thời báo động, sau hơn nửa tiếng cấp cứu, dấu hiệu sự sống của chị Bảo đã khôi phục.

Bác sĩ đã nói, người thực vật do thiếu oxy não, tỷ lệ phục hồi chỉ dưới 15%; người thực vật do não bị ngoại thương, tỷ lệ phục hồi cao hơn nhiều. Có nghiên cứu đã chỉ ra, chỉ cần điều trị đúng cách, hơn nửa số người thực vật đều có thể hồi phục ý thức trong vòng một năm.

Bác sĩ còn nói. Do sau khi não bộ của chị Bảo bị tổn thương, thời gian chết não tương đối dài, không kịp thời cứu chữa, tình huống này tỷ lệ hồi phục không đảm bảo được.

Đột ngột hồi phục rồi đột ngột xấu đi như thế này, không ai biết là chuyện tốt hay xấu. Theo kinh nghiệm của bác sĩ mà nói, chỉ cần kịp thời cứu chữa, qua được giai đoạn xấu thì rất có lợi cho việc hồi phục ý thức.

Chúng tôi hiểu tâm trạng của Đại Bảo, mỗi ngày đều thấp thỏm không yên

rồi lại đầy mong chờ. Cậu ấy hy vọng bệnh tình của chị Bảo có chuyển biến, nhưng lại sợ bệnh tình xấu đi đột ngột như thế này chị Bảo sẽ không qua khỏi.

May mà qua nhiều ngày quan sát, có vẻ chị Bảo nằm trong phòng ICU đã hoàn toàn qua khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Hôm đó, chúng tôi mang theo một bó hoa hồng xanh vào phòng ICU. Đại Bảo từng nói, chị Bảo thích nhất là hoa hồng xanh. Có lần, chị Bảo đang ngủ say thì bị hương hoa hồng xanh mà Đại Bảo mang vào đánh thức.

Đại Bảo đang thì thầm nói chuyện với chị Bảo, không hề để ý đến chúng tôi ở phía sau.

"Mau tỉnh lại đi, em biết vì sao đêm đó anh không đến, em phải biết, em hiểu anh mà." Đại Bảo nhỏ giọng nói, "Cho dù quá khứ như thế nào, trong lòng anh hiện tại chỉ có em, chỉ có mình em. Em mau tỉnh lại đi, nếu em không tỉnh lại, anh sẽ nghĩ là em không tha thứ cho anh, vậy anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình."

Vài ngón trên bàn tay phải của chị Bảo khẽ động, như muốn đưa lên nắm lấy tay hoặc lau nước mắt trên mặt Đại Bảo.

"A! Chị Bảo có phản ứng kìa!" Trần Thi Vũ thốt lên.

Đại Bảo giật mình bởi tiếng Trần Thi Vũ, bả vai khẽ run, vội vàng dùng tay áo lau nước mắt, quay lại nói, "Ừ, mấy ngày nay Mộng Hàm thường có phản ứng trên ngón tay, nhưng cũng chỉ có thế, cách hồi phục còn xa lắm. Đúng rồi, hôm nay là ngày nghỉ, sao các anh lại đến đây?"

"Cậu nghĩ nếu không phải ngày nghỉ thì chúng tôi có thời gian rảnh sao?" Tôi mỉm cười cắm hoa vào chiếc bình gần đầu giường, nói, "Lúc này cậu nói gì thế? Cái gì mà tối hôm đó? Rồi thì tha thứ cho quá khứ của cậu? Quá khứ

của cậu làm sao?"

"Không... không có gì." Đại Bảo quay mặt đi, cúi đầu xuống.

"Chuyện riêng tư của nhà người ta, anh cũng đi nghe ngóng?" Lâm Đào ra vẻ thoải mái gõ lên gáy tôi một cái.

"Không sao, không sao." Đại Bảo nói, "Một tuần nay tôi không về đơn vị, có bận không?"

"Vẫn ổn." Tôi nói, "Gần đây có chút lười biếng, các vụ khiếu nại tích tụ hơi nhiều, đang xác thực và phúc đáp từng vụ một, vẫn như cũ thôi, đa số là do người khiếu nại không hiểu rõ công việc pháp y, dẫn đến hiểu sai lệch đi. Thật ra giải thích cặn kẽ rồi thì không vấn đề gì nữa. Còn về vụ án thì tuần này rất bình yên, không có vụ nào."

"Làm ơn đi! Anh lại mở miệng quạ đen đấy à?" Lâm Đào nói.

Tôi còn chưa mở miệng thì chuông điện thoại reo.

"Anh đúng là đại thần!" Lâm Đào tối sầm mặt, "Tôi thật sự phục anh rồi!"

Mặt tôi càng tối hơn, nhận điện thoại, đầu bên kia là giọng thầy.

"Đừng căng thẳng, không phải án mạng." Thầy nói, "Trình Thành có một vụ khiếu nại, tôi đã xem qua tài liệu cơ bản, phán đoán ban đầu không có vấn đề, nhưng gia đình nạn nhân không hài lòng với nguyên nhân và phương thức tử vong, đang gây sự rất lớn, các cậu qua đó giải thích đi!"

Tôi thở phào, cúp máy rồi nói, "Lần này không linh nghiệm, đây là giải thích khiếu nại, không phải án mạng."

"Vụ án khiếu nại thì không phải vụ án hả?" Lâm Đào nói, "Sau này anh làm ơn giữ mồm giữ miệng chút được không?"

Cửa cảm ứng phòng ICU mở ra, một y tá ló đầu vào nhỏ giọng nói, "Mấy người các anh có chuyện gì vậy? Đang ở trong phòng bệnh mà ầm ĩ thế. Im lặng chút đi!"

Chúng tôi vội cúi đầu nhận lỗi.

Tôi quay lại nói nhỏ với Đại Bảo, "Chuyện khiếu nại không cần đi đâu, tập trung tinh thần chăm sóc tốt cho chị Bảo, nói không chừng khi chúng tôi trở về, chị Bảo đã tỉnh lại rồi! Chúng ta cùng đi ăn tôm!"

Đại Bảo cố nặn ra một nụ cười, gật đầu.

*

Khi chúng tôi đến thành phố Trình Thành, gia đình nạn nhân đã giăng biểu ngữ Cảnh sát thành phố Trình Thành xem mạng người như cỏ rác trước cửa phòng cảnh sát. Tuy là ngày nghỉ, nhưng cảnh sát của các bộ phận vẫn túc trực ở đơn vị đợi lệnh.

Chúng tôi phải mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được đại diện phía bên gia đình nạn nhân cùng chúng tôi nghe báo cáo trước đó của vụ án. Điều khiến người ta ngạc nhiên đó là trước đây do không tin tưởng, gia đình thậm chí không hề nghe bất cứ báo cáo nào liên quan đến sự việc từ phía cảnh sát.

Vụ án thật ra rất đơn giản. Một chàng trai 20 tuổi tên Đỗ Kỳ, đang học Đại học Trình Thành, vì chia tay bạn gái, suốt một tuần liền tâm trạng không tốt, hành vi kỳ lạ. Tối hôm trước, khoảng 2 giờ đêm ngày 15 tháng 10, cậu ta một mình ra khỏi trường, sau đó chết đuối dưới sông Trình.

Chiều ngày 15, thi thể Đỗ Kỳ được phát hiện ở gần bờ sông, sau khi cảnh sát điều tra xác định nạn nhân đã tự sát. Sáng nay thông báo kết luận này cho gia đình nạn nhân biết thì họ phản đối kịch liệt.

"Tôi nghĩ, các vị nên nghe phía cảnh sát trình bày xem có lý hay không rồi hãy phản kháng?" Tôi thử dò hỏi.

"Con trai tôi tối ngày 14 còn gọi điện cho tôi, làm sao có thể đi tự sát được? Nói linh tinh!" Một phụ nữ trung niên gào khóc nói.

"Cậu ấy gọi điện thoại cho chị nói những gì?" Tôi hỏi.

"Không nói gì cả, chỉ hỏi thăm thôi."

"Chị có cảm thấy tâm trạng thất thường của cậu ấy lúc đó không?"

"Không có! Không có!" Người phụ nữ ấy gào lên.

"Như này đi, chúng ta cứ nghe ý kiến của đội điều tra trước." Tôi nói, "Chị cũng cần bình tĩnh lại rồi mới suy nghĩ đến vấn đề này."

"Vây để tôi nói qua ý kiến của chúng tôi trước." Trưởng phòng Triệu Đại Đảm Nhi trẻ tuổi của Phòng Cảnh sát Trình Thành đứng ra nói, "Thứ nhất, Đỗ Kỳ có động cơ tự sát. Theo điều tra, một tuần trước đó cậu ấy vừa chia tay bạn gái, tâm trạng vẫn còn rất tệ. Thứ hai, sau khi khám nghiệm đã xác định nguyên nhân tử vong của Đỗ Kỳ quả thật là do chết đuối."

"Điều này rất quan trọng." Tôi nhìn gia đình nạn nhân, nói, "Đối với nạn nhân chết đuối, công việc quan trọng nhất của pháp y chính là kiểm tra nguyên nhân tử vong cụ thể, làm rõ nạn nhân chết đuối khi còn sống hay sau khi chết rồi xác mới bị ném xuống nước. Vì chết đuối khi còn sống thường là do tai nạn hoặc tự sát, rất hiếm trường hợp bị giết."

Triệu Đại Đảm Nhi nói tiếp, "Thứ ba, pháp y đã xác định trên người nạn nhân không có ba loại vết thương."

Tôi bổ sung, "Cái gọi là ba loại vết thương là chỉ vết thương do bị khổng

chế, vết thương phản kháng và vết thương bị cưỡng chế. Muốn làm cho một người đang sống chết đuối, cần phải kiềm chế sự phản kháng của anh ta, vậy sẽ để lại ba loại vết thương trên."

"Không thể làm cho ngất đi rồi ném xuống nước à?" Chú của nạn nhân hỏi.

"Tôi vẫn chưa nói xong." Triệu Đại Đảm Nhi nói, "Thứ tư, pháp y xác nhận nạn nhân không bị tổn thương não, trúng độc hay các khả năng có thể dẫn đến hôn mê khác. Thứ năm, đêm hôm đó, khi Đỗ Kỳ rời khỏi giường, cậu ta đi loanh quanh gần sông Trình, có camera giám sát ghi lại, cậu ta chỉ đi một mình."

"Hả? Có camera giám sát!" Lâm Đào nói, "Vậy chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?"

"Tôi không tin!" Người phụ nữ trung niên gào lên, "Các anh có thể cắt ghép băng ghi hình mà! Còn nữa... còn nữa, nó làm sao mà ngã xuống nước, camera có ghi lại được không?"

"Làm sao ngã xuống nước thì camera không ghi lại." Triệu Đại Đảm Nhi nói, "Nhưng vị trí camera giám sát cuối cùng chỉ cách bờ sông 50 mét, cậu ấy đi qua chiếc camera này lúc 3 giờ sáng. Thời gian tử vong mà pháp y phán đoán là khoảng 3 giờ sáng. Khoảng thời gian này rất ngắn, không có gì đáng nghi cả."

"Sao lại không có gì đáng nghi?" Chú của nạn nhân nói, "Có thể hung thủ đã hẹn nó đến bờ sông, sau đó đẩy nó xuống nước."

Triệu Đại Đảm Nhi tự tin nói, "Chúng tôi đã điều tra chuyện này rồi, chúng tôi điều tra tất cả lịch sử cuộc gọi của Đỗ Kỳ và hỏi thăm bạn học của cậu ấy, xác nhận trong một tuần lễ gần đây cậu ấy không hẹn với ai cả."

"Nó tự sát thì tự sát, sao còn dán băng keo trong suốt lên miệng làm gì?" Chú của nạn nhân nói.

"À, vấn đề chính là ở đây." Tôi nói, "Những vụ án tử vong bất thường gây tranh cãi nhiều nhất mà chúng tôi thường gặp, chỉ có hai loại. Loại thứ nhất, vốn đã có bệnh chịu tác động của ngoại lực dẫn đến đột phát mà tử vong, nguyên nhân tử vong là bệnh, ngoại thương chỉ là chất xúc tác, gia đình không phục. Loại thứ hai, khi tự sát, đã dùng một vài thủ đoạn như dán miệng, trói tay... dễ dàng khiến người khác nghi ngờ."

"Tôi nói có sai không? Đây chẳng phải là điểm đáng nghi à?" Chú của nạn nhân hỏi.

Tôi nói, "Đôi lúc cần phải thay đổi lập trường để suy nghĩ. Anh cảm thấy nạn nhân khi tự sát sẽ không dán miệng lại, vậy hung thủ khi giết người, dán miệng lại há chẳng phải càng không có ý nghĩa gì sao? Rõ ràng nạn nhân có thể tháo bỏ một cách dễ dàng!"

"Vậy anh cho tôi biết, vì sao nó lại phải dán miệng mình lại? Vì sao lại nhảy sông? Vì sao lại phải tự sát?" Người phụ nữ trung niên gào lên.

"Việc này tôi thật sự không thể trả lời chị được." Tôi nói, "Chúng tôi chỉ suy đoán theo căn cứ khoa học. Tâm trạng của chị tôi có thể hiểu được, nhưng chị cần phải tôn trọng khoa học. Thế này đi, hôm nay chúng tôi sẽ khám nghiệm thi thể lại từ đầu, xác định lại nguyên nhân tử vong lần nữa, ngoài ra, bộ phận điều tra sẽ tiếp tục làm rõ nguồn gốc của băng keo dán miệng, vậy kết quả càng thêm chắc chắn hơn. Mọi người thấy sao?"

Gia đình nạn nhân im lặng một lúc lâu, xì xào bàn luận một hồi, cuối cùng gật đầu đồng ý.

*

Khám nghiệm lại thi thể diễn ra rất suôn sẻ, xác định lại kết luận ban đầu. Bộ phận điều tra cũng có tiến triển. Nhờ camera giám sát mà biết được nạn nhân trước đó thật sự có mua một cuộn băng keo trong suốt ở siêu thị trong trường, sau khi trở về phòng, cậu ấy chưa hề sử dụng nó. Khi khám xét phòng ngủ của nạn nhân, xác nhận không tìm thấy cuộn băng keo đâu. Sau khi tiến hành xét nghiệm chất liệu của cuộn băng keo, xác định nó có thành phần giống với lô hàng bán trong siêu thị.

Băng keo là do nạn nhân tự mang theo, kết hợp kết quả khám nghiệm của pháp y và những gì bộ phận điều tra điều tra được, có thể khẳng định đây quả thật là một vụ tự sát. Sau khi chúng tôi giải thích cặn kẽ, gia đình nạn nhân đã tỏ ý tin phục.

Giải quyết xong một vụ khiếu nại, chúng tôi thấy rất nhẹ nhõm, định ngủ một giấc ngon lành rồi mới lên đường trở về. Sau khi buổi trao đổi kết thúc, trưởng phòng Triệu mời chúng tôi đến phòng làm việc của anh ta chơi. Khi đến trước cửa phòng làm việc, chúng tôi thấy một nữ cảnh sát trung niên mặc đồng phục đang đứng đợi ở đó.

"Trưởng phòng Triệu, các anh có tiến triển gì không?" Chị ấy gần như nước nỡ hỏi.

Trưởng phòng Triệu hình như hơi lúng túng, mở cửa phòng làm việc, chỉ vào nữ cảnh sát đó và nói với chúng tôi, "Chị ấy là Lý Thanh, Phó chi đội trưởng của Chi đội Trị an chúng tôi." Sau đó anh ta tiếp tục giới thiệu với nữ cảnh sát đó, "Các vị này là chuyên gia kỹ thuật thuộc Tổng đội hình sự của tỉnh chúng ta."

Nữ cảnh sát không nhìn chúng tôi lấy một cái, xông tới, hỏi trưởng phòng Triệu, "Triệu Đại Đảm Nhi, anh chẳng nói sẽ huy động lực lượng tìm giúp tôi sao?"

"Chúng tôi vẫn đang cố gắng!" Trưởng phòng Triệu nói, "Phó chi đội trưởng Lý, anh em ở các đồn lân cận của chúng ta vẫn đang tìm, chẳng phải chúng ta vẫn còn những vụ án quan trọng khác sao? Không thể vì chuyện riêng của gia đình chị mà làm chậm trễ việc của người dân được, đúng chứ?"

"Triệu Đại Đảm Nhi! Cả đời tôi cống hiến cho sự nghiệp cảnh sát! Bây giờ đứa con trai tôi thương yêu không thấy đâu, cấp trên quan tâm một chút không được sao?" Nữ cảnh sát nói.

Trưởng phòng Triệu gãi đầu nói, "Cấp trên rất quan tâm đến việc này, cảnh sát ở các đồn đều bỏ ngày nghỉ để tìm kiếm. Nhưng tìm một người giữa biển người bao la dễ dàng thế sao? Chị kiên nhẫn thêm chút đi, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Nữ cảnh sát "hừ" một tiếng rồi đẩy cửa rời đi.

Trưởng phòng Triệu ngồi phịch xuống ghế, gượng cười với chúng tôi, nói, "Chị ấy đúng là một phụ nữ mạnh mẽ, khi còn trẻ là một trinh sát hình sự có tiếng nơi tiền tuyến. Đến 36 tuổi mới kết hôn sinh con, xem đứa con trai duy nhất như báu vật vậy. Nhưng các anh biết đấy, chúng ta là cảnh sát nên nhiều khi buộc phải có lỗi với gia đình. Sau khi chị ấy có con, vẫn bận rộn với công việc nên quan hệ gia đình không được tốt, chồng chị ấy luôn phải đến cơ quan tìm. Dù sao cũng là nữ giới mà, cấp trên để tâm đến nên đã điều chị ấy làm Chi đội phó của Đội trị an, quản lý hộ tịch, công việc cũng nhẹ nhàng hơn, nhưng cũng không cải thiện được quan hệ gia đình chị ấy. Bản thân chị ấy là người mạnh mẽ, nên không đem chuyện trong nhà đến nói với lãnh đạo. Theo các đồng nghiệp phản ánh, chị ấy rất bất mãn với người chồng không ra gì của mình. Gần đây hình như còn phát hiện anh ta ngoại tình, nên giờ chị ấy đang đòi ly hôn. Chồng chị ấy lại ra vẻ bám dính, quyết không chịu ly hôn. Cứ như vậy đã ly thân được hơn hai tháng rồi. Tối hôm trước, đột nhiên chị ấy đến tìm tôi và nói con trai chị ấy không thấy đâu nữa."

"Con trai chị ấy bao nhiêu tuổi rồi?" Tôi hỏi.

"13 tuổi." Trưởng phòng Triệu nói, "Vừa lên lớp 7, thành tích học tập rất tốt, cũng rất ngoan."

"Đang độ tuổi nổi loạn." Tôi nói.

Trưởng phòng Triệu gật đầu, nói, "Vì Phó chi đội trưởng Lý rất bận rộn, tuy đã ly thân, đứa trẻ vẫn ở cùng cha nó. Tối hôm trước, chị ấy đang định đi đón con về chỗ mình thì chồng chị ấy nói con trai không thấy đâu. Sau đó tôi đã yêu cầu các đồn lân cận tìm giúp, tiếc là đến giờ vẫn chưa thấy. Chị ấy là một người nóng nảy, trách tôi không đích thân đi tìm, trách mọi người không bỏ hết công việc để đi tìm."

"Thật ra làm lãnh đạo cũng không phải dễ." Tôi cười, nói, "Làm biết bao nhiêu việc vẫn không thể khiến người ta vừa lòng."

Trưởng phòng Triệu xua tay, nói, "Trời cũng tối rồi, tôi không tiếp các anh được nữa, tôi phải đi chỉ huy tìm người đây."

"Đừng khách sáo." Tôi nói, "Sáng sớm mai, chúng tôi sẽ về Long Phiên luôn, chúc công việc của anh thuận lợi."

Món ăn đường phố ở thành phố này rất có tiếng. Sau khi chào tạm biệt trưởng phòng Triệu, chúng tôi hẹn nhau ra chợ đêm ăn uống no nê một phen. Phố ẩm thực sáng đèn rực rỡ, đầu người lô nhô, chúng tôi ngồi hết quán này sang quán khác, ăn rất nhiều món, cho đến khi bụng ai cũng no căng mới chịu đi.

"Đúng là ngon quá, hiếm khi đi công tác mà được sảng khoái thế này." Trần Thi Vũ nói.

"Cái tên ăn hàng Đại Bảo mà có mặt ở đây, chúng ta phải tiêu gấp đôi số

tiền hôm nay bỏ ra đấy." Lâm Đào cười ha hả.

"Ôi, cậu ấy lấy đâu ra tâm trạng mà ăn hàng?" Tôi nói, "Không biết chị Bảo thế nào rồi."

Một câu nói khiến cho bầu không khí chùng hẫng xuống, mọi người bắt đầu im lặng, dường như bữa ăn hôm nay rất có lỗi với Đại Bảo và chị Bảo.

Cả nhóm đỡ bụng trở về khách sạn, ai về phòng nấy ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi chúng tôi đang ăn sáng trong khách sạn thì thấy trưởng phòng Triệu vội vàng chạy đến.

"Trưởng phòng Triệu Đại Đảm Nhi!" Tôi hơi ngạc nhiên, "Sao anh lại đến đây? Ăn sáng cùng chúng tôi không?"

"Ấy, thật ngại quá, chúng tôi đang có việc." Trưởng phòng Triệu nói.

"Sao vậy?"

"Con trai của Phó chi đội trưởng Lý chết rồi." Trưởng phòng Triệu nói.

"Chết rồi?" Tôi kinh ngạc, "Tôi còn nghĩ cậu ta đang độ tuổi nổi loạn nên bỏ nhà ra đi gì đó thôi, sao lại chết rồi? Làm sao chết vậy? Chuyện xảy ra lúc nào?"

Trưởng phòng Triệu lau mồ hôi trán, nói, "Hôm qua sau khi các anh rời khỏi, tôi liền tập hợp các cảnh sát đang trực ban lại đi tìm, những người chuyên nghiệp thì dễ thành công hơn. Tìm suốt một đêm, cách đây một tiếng, bác sĩ pháp y Tiểu Dương phát hiện dấu bánh xe đạp ven bờ ao bùn cách chỗ ở của chồng Phó chi đội trưởng Lý không xa."

"Ngã xuống ao bùn?" Tôi ngạc nhiên nói.

Trưởng phòng Triệu gật đầu, nói, "Mấy hôm trước, con trai chị ấy đã mất tích cùng chiếc xe đạp. Lúc đó chúng tôi đã phân tích cậu bé đang trong độ tuổi nổi loạn nên đã lấy xe đạp bỏ đi. Sau đó chúng tôi đã chặn hai cống cấp nước của ao bùn, rồi rút cạn nước trong ao, tìm thấy chiếc xe đạp và thi thể của Kim Tiểu Vạn trong bùn. À, Kim Tiểu Vạn chính là con trai Phó chi đội trưởng Lý."

"Nguyên nhân tử vong là gì?" Tôi nôn nóng hỏi.

"Phó chi đội trưởng Lý kiên quyết không cho giải phẫu, giờ cả một đám người vẫn còn đang ở hiện trường." Trưởng phòng Triệu nói, "Tôi nghĩ thế này, sự việc đã như vậy, bây giờ tốt nhất là các anh có thể ra tay. Một là, kết luận của chuyên gia có sức thuyết phục hơn. Hai là, lãnh đạo tỉnh đích thân xử lý, cảnh sát chúng tôi xem như cũng được an ủi."

Tôi nhớ lại vẻ mặt của Phó chi đội trưởng Lý tối qua, cũng thấy buồn, bèn nói, "Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ đến hiện trường ngay."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Vực Sâu Ác Ý (2)

Không khí ở hiện trường bi thương hơn tôi nghĩ nhiều.

Phó chi đội trưởng Lý quỳ trên mặt đất, ôm chặt thi thể đầy bùn đất vào lòng. Một người đàn ông trung niên quỳ bên cạnh hai người họ, chắc là cha của Kim Tiểu Vạn.

Các cảnh sát đứng xung quanh đã tháo mũ xuống, cầm trên tay, nhưng không một ai dám đến an ủi Phó chi đội trưởng Lý, xem ra tâm trạng kích động của chị ấy đã khiến mọi người thấy mùi lòng.

"Con ơi, con làm sao vậy, nói với mẹ một câu đi, nói cho mẹ biết đã xảy ra chuyện gì đi, mẹ không gặp con mới ba ngày, sao con lại không nhìn mẹ nữa rồi!" Phó chi đội trưởng Lý gào khóc, cảnh phục của chị ấy đã dính bùn hơn phân nửa, thi thể đã phân hủy, nhưng chị ấy vẫn ôm chặt trong lòng.

"Chị Lý." Giọng nói của Triệu Đại Đảm Nhi lúc này có chút rụt rè, "Chúng tôi đã mời lãnh đạo tỉnh đến giúp chỉ đạo vụ án này, chị yên tâm, nếu cậu bé bị người khác hại, chúng tôi sẽ trả lại công bằng cho nó!"

"Cút đi!" Phó chi đội trưởng Lý hét lên, "Đều tại các anh! Tại các anh hết! Nếu các anh tìm thấy nó sớm hơn thì nó đã không xảy ra chuyện rồi không phải sao? Trả lại công bằng cho nó! Trả lại công bằng cho nó thì có ích gì? Anh có thể trả con trai lại cho tôi không?"

Những chỗ da bị lau đi bùn đất lộ ra ngoài đều có thể nhìn thấy hệ tĩnh mạch, thi thể cũng đã mềm đi, lắc lư theo nhịp lắc của Phó chi đội trưởng Lý.

Tôi nói, "Phó chi đội trưởng Lý, mong chị bình tĩnh, cậu bé đã chết hơn bốn mươi tám tiếng rồi, tức là có thể cậu bé đã chết ngay khi mất tích, nếu vậy chuyện này thật sự không liên quan đến trưởng phòng Triệu đâu."

"Cút đi! Các anh cút hết đi! Các anh ai cũng đừng hòng đụng vào con tôi!" Phó chi đội trưởng Lý gào lên.

Tôi biết điều lùi lại mấy bước.

Lâm Đào đến bên bờ ao, phủ sát đất nhìn rồi nói, "Thứ các anh đã phát hiện ở đây chính là vết bánh xe đạp này à?"

Bác sĩ pháp y Tiểu Dương gật đầu.

"Sao xung quanh lại có nhiều dấu chân thế?" Lâm Đào nói, "Lúc đó không bảo vệ hiện trường à?"

Tôi hiểu ý của Lâm Đào, nếu ven bờ chỉ có dấu bánh xe, vậy rất có khả năng nạn nhân đang đi xe đạp thì bị ngã xuống nước ngoài ý muốn; nếu gần dấu bánh xe có dấu chân, có khả năng nạn nhân bị người khác đẩy xuống nước. Bây giờ xem ra khôi phục hiện trạng ban đầu của hiện trường rất quan trọng.

"Hả?" Tiểu Dương có chút không hiểu, nói, "Lúc đó không biết thằng bé có ở dưới nước hay không, quả thật không chú ý đến việc giữ nguyên hiện trường, chỉ vội lo việc cứu người thôi."

"Nhưng các anh đã phá hoại mất hiện trường ban đầu rồi." Lâm Đào làm thấp giọng nói, sợ khiến cho Phó chi đội trưởng Lý chú ý.

Tiểu Dương nói, "Lúc đó tôi là người đầu tiên thấy dấu bánh xe, theo tôi nhớ, hình như không có dấu chân nào ở đó."

Tôi đến bên cạnh Tiểu Dương, nhìn qua tình hình bên bờ ao. Ngoài mảng đất trống có dấu bánh xe ra thì những nơi khác ven bờ đều bị cỏ dại che lấp.

"Nhưng nói thật, chúng tôi đã xem qua hiện trường rồi, quả là ngã xuống nước ngoài ý muốn." Tiểu Dương nói.

"Hả?" Tôi hỏi, "Sao lại nói vậy?"

"Khi vớt thi thể lên, phó chi đội trưởng Lý còn chưa đến." Tiểu Dương nói, "Lúc đó chúng em đã kiểm tra sơ qua thi thể. Vì chất nước trong ao khá đặc biệt, không phải loại nước thông thường, mà là nước bùn, lại thêm co cứng thi thể đã hoàn toàn biến mất, nên chúng em dùng tấm bông dài để kiểm tra mũi và cổ họng của nạn nhân, phát hiện trong đó đều có bùn."

"Không tệ." Tôi gật đầu.

Tiểu Dương trước đây là học trò của tôi, cậu ấy đã dùng cách đơn giản không tổn hại gì để đưa ra phán đoán bước đầu nạn nhân có phải chết đuối lúc còn sống hay không. Dùng tấm bông đúng là một cách không tệ.

"Vì những nơi sâu này đều có bùn, chúng em biết được rằng khi nạn nhân ngã xuống nước vẫn còn đang hô hấp." Tiểu Dương nói tiếp, "Lại thêm móng tay, móng chân của nạn nhân đều xanh tím, chắc hẳn là do ngạt khí, nên chúng em phán đoán cậu bé bị chết đuối trong lúc còn sống."

"Trước đây anh cũng từng nói, chết đuối trong lúc còn sống thường là do tai nạn hoặc tự sát, hiếm khi do bị giết." Trần Thi Vũ đứng bên cạnh nhỏ giọng bổ sung.

Tôi gật đầu nói, "Nguyên nhân tử vong là mấu chốt rất quan trọng, nhưng quan trọng nhất là trên người nạn nhân có vết thương nào hay không?"

Tiểu Dương nói, "Trên người nạn nhân chắc chắn không có ba loại vết

thương mà thầy nói, nhất là phần cổ và các khớp đều lạnh lặn, nhưng cũng không phải không có thương tổn nào. Khi chúng em sờ nắn phần đầu, phát hiện sau gáy nạn nhân có một khối máu tụ."

"Đây chính là điểm đáng nghi." Tôi nói, "Tuy bây giờ hầu hết chứng cứ đều hướng về tai nạn, nhưng một khi có chút ít điểm đáng nghi thì cần phải giải phẫu kiểm tra, không thể bỏ qua bất cứ khả năng có dấu vết phạm tội nào."

"Em cũng đã nói vậy." Tiểu Dương nói, "Em có nói với phó chi đội trưởng Lý, tuy bây giờ xem ra là ngã xuống nước do tai nạn, nhưng chúng ta vẫn cần phải giải phẫu để làm rõ điểm nghi vấn này."

"Sao cậu lại nói như vậy được?" Tôi hỏi, "Chị ấy vốn đang kích động, cậu lại nói đó là do tai nạn ngã xuống nước, chị ấy có thể bỏ qua cho cậu sao? Nghiệp vụ cậu làm rất tốt, nhưng bản lĩnh làm việc với quần chúng vẫn phải nâng cao thêm."

Tiểu Dương "dạ" một tiếng, gãi gãi đầu.

Tôi đến bên cạnh trưởng phòng Triệu, nói, "Thế này đi, các anh tiếp tục làm việc với phó chi đội trưởng Lý, chúng tôi về đồn nghe ngóng tình hình điều tra lúc trước. Thi thể nhất định phải làm giải phẫu, nếu không, cứ như thế mang đi hỏa thiêu, bản thân các anh cũng không yên tâm được."

Trưởng phòng Triệu gật đầu.

Tôi dẫn một đám người rời khỏi hiện trường, lái xe về đồn.

Trong phòng họp của Đồn Cảnh sát, chi đội trưởng Tào của Chi đội Hình sự đang lật giở một xấp hồ sơ, thấy chúng tôi bước vào, chào hỏi rất nhiệt tình.

Chi đội trưởng Tào nói, "Tôi đã xem qua báo cáo điều tra của đồn, có thể nói là rất chi tiết. Sự việc đại khái là thế này, sau khi phó chi đội trưởng Lý và chồng ly thân, thường một tuần chị ấy sẽ gặp con trai hai lần. Tuy chị ấy quản lý hộ tịch, nhưng công việc cũng rất nhiều. Theo lịch làm việc thì chiều ngày 14 phó chi đội trưởng Lý tan tầm, ngày 15 được nghỉ nên chị ấy gọi điện thông báo chi Kim Phàm (1) trước hai ngày, chị ấy nói là khoảng 9 giờ tối ngày 14 chị ấy sẽ qua đón con. Nhưng 9 giờ tối ngày 14, khi chị ấy đến nơi ở của Kim Phàm thì phát hiện không thấy con đâu."

(1) Chồng phó chi đội trưởng Lý.

"Tình hình mà chị ấy nhìn thấy là thế nào? Kim Phàm đã nói gì?" Tôi hỏi.

Chi đội trưởng Tào nói, "Chị ấy nói 9 giờ đến nơi ở của Kim Phàm, đúng lúc Kim Phàm vừa từ bên ngoài trở về, chị ấy liền hỏi con đang ở đâu, Kim Phàm nói con chạy đâu mất rồi, anh ta vừa ra ngoài tìm suốt một tiếng đồng hồ mà không thấy. Anh ta ước chừng lúc đó phó chi đội trưởng Lý đến chỗ anh ta, bèn quay lại nói với chị ấy một tiếng."

"Chẳng phải có di động ư? Sao không gọi điện ngay khi xảy ra chuyện?" Tôi hỏi.

Chi đội trưởng Tào nói, "Kim Phàm là công nhân của một xưởng nhỏ, thu nhập rất thấp, lại mê cờ bạc, thường lén lút đi đánh bạc. Theo lời Kim Phàm nói, chiều hôm đó điện thoại anh ta đã bị cắt do nợ phí, anh ta không có tiền nạp. Chúng tôi đã điều tra rồi, là sự thật. Sau đó Kim Phàm và phó chi đội trưởng Lý tìm kiếm suốt một đêm, lúc đó, chị ấy gọi điện thoại cho trưởng phòng Triệu, đồn cũng cử cảnh sát trực ban ở đồn đi tìm, nhưng không thấy."

"Kim Phàm nói thế nào?"

"Kim Phàm nói, chiều ngày hôm đó, sau khi thằng bé tan trường về thì ăn

cơm tối, lúc đó là khoảng 6 giờ chiều." Chi đội trưởng Tào nói, "Thằng bé ăn cơm xong thì nói một bạn học hẹn nó ra có chút việc, sẽ về ngay, sau đó đạp xe ra ngoài. Cho đến gần 8 giờ, thằng bé vẫn chưa trở về, Kim Phàm đã bắt đầu lo lắng, bèn chạy ra ngoài tìm, tìm đến 9 giờ, vội trở về báo cho phó chi đội trưởng Lý biết chuyện. Tình hình trước khi vụ án xảy ra là như vậy. Hai ngày nay, cảnh sát chúng tôi vẫn không ngừng tăng ca tìm kiếm, mãi cho đến rạng sáng hôm nay, bác sĩ pháp y Dương phát hiện vết bánh xe đạp."

"Nói vậy tức là khi đưa trẻ tan học về nhà thì trạng thái rất bình thường." Tôi nói, "Khi ăn cơm cũng thế."

"Tất cả mọi thứ đều rất bình thường." Chi đội trưởng Tào nói, "Điều duy nhất không bình thường chính là sau khi ăn cơm tối xong, thằng bé đã đạp xe sang nhà bạn học. Chúng tôi cũng điều tra bạn bè của thằng bé rồi, tất cả đều phủ nhận có cuộc hẹn này, cũng phủ nhận việc gặp Kim Tiểu Vạn vào tối hôm đó."

"Camera giám sát thì sao? Đã điều tra chưa?" Tôi hỏi.

"Khi thằng bé mất tích, đã kiểm tra tất cả camera giám sát ở xung quanh." Chi đội trưởng Tào nói, "Nhưng nhà của Kim Phàm nằm khá xa, cách camera giám sát gần nhất trên đường cả cây số. Những camera giám sát ở xung quanh đều không có bóng dáng của thằng bé."

"Chẳng lẽ Kim Phàm không hỏi nó đến nhà bạn để làm gì ư?" Tôi hỏi.

Chi đội trưởng Tào lắc đầu, nói, "Theo cách nói của Kim Phàm, anh ta chỉ mong phó chi đội trưởng Lý đến đón con, tối đến có thể mượn ít tiền để đi đánh bạc. Vả lại, Kim Tiểu Vạn ăn cơm tối xong đến nhà bạn học mượn dụng cụ, chép bài tập gì đó là chuyện bình thường, nhưng trước kia đều trở về trong vòng nửa tiếng đồng hồ."

"Hiện tại các anh thấy thế nào?" Tôi hỏi.

Chi đội trưởng Tào xoa tay, nói, "Còn có thể thấy thế nào được? Tính chất vụ án chưa rõ ràng. Tất nhiên, theo tình hình trước mắt, chắc đây là một tai nạn ngoài ý muốn. Nếu là án mạng, vậy giết đứa trẻ chỉ có hai loại, hoặc là có liên quan đến nợ nần của Kim Phàm, hoặc là người trong vụ án nào đó phó chi đội trưởng Lý từng thụ lý tìm đến trả thù. Bây giờ đang tiến hành điều tra phó chi đội trưởng Lý và Kim Phàm, chủ yếu tập trung điều tra các mối quan hệ mâu thuẫn xung quanh hai người họ."

"Cũng không biết công việc bên chỗ phó chi đội trưởng Lý thế nào rồi." Tôi nói.

"Đừng lo." Chi đội trưởng Tào nói, "Không ai hiểu chị ấy hơn tôi đâu. Khi tôi làm Đại đội trưởng, chị ấy đã là Phó chi đội trưởng Đội Hình sự chúng tôi rồi, sau này cấp trên quan tâm đến chị ấy, mới điều chị ấy về làm Phó chi đội trưởng Đội Trị an. Con người chị ấy miệng thì hung hăng nhưng rất mềm lòng, ngoài mặt có vẻ cứng đầu cố chấp nhưng thật ra là một người chị cả rất hiểu chuyện. Chị ấy gốc là cảnh sát hình sự, chẳng lẽ không biết tầm quan trọng của khám nghiệm thi thể đối với việc phán đoán tính chất vụ án ư? Bây giờ chị ấy chưa thể chấp nhận sự thật này, đợi khi bình tĩnh lại, chắc chắn sẽ ủng hộ công việc của chúng ta."

"Cả đời cống hiến cho sự nghiệp cảnh sát, đến khi già rồi, người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh, cảm giác đau đớn ấy, cảm giác chua xót ấy, những người trẻ tuổi như chúng ta quả thật không thể tưởng tượng ra được." Lâm Đào nói.

Chi đội trưởng Tào gật đầu tán đồng, nói, "Đúng là rất thảm, không biết sau này chị Lý còn có thể trở lại cuộc sống bình thường không. Chồng không ra gì, con lại qua đời, haizz!"

*

Có thể tưởng tượng được nỗi đau tột cùng của phó chi đội trưởng Lý, cũng có thể tưởng tượng được sự bất lực của chị ấy, nhưng cuối cùng, chị ấy vẫn đồng ý để chúng tôi tiến hành khám nghiệm thi thể, người chứng kiến cuộc khám nghiệm là cha của cậu bé, Kim Phàm.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống.

Có thể thấy phó chi đội trưởng Lý đã dẫn vật suốt một ngày, đau khổ suốt một ngày.

Chúng tôi dùng nước lọc cẩn thận rửa sạch sẽ bùn dính trên người cậu bé, thấy thi thể đã phân hủy đến giai đoạn giữa, hệ tĩnh mạch đã phủ khắp toàn thân.

Quần áo nạn nhân rất bình thường, không có gì đáng nghi.

"Khi thằng bé ra ngoài có mang theo tiền không?" Tôi quay sang hỏi Kim Phàm đang đứng bên cạnh.

Kim Phàm thấy tôi đột nhiên hỏi đến, có chút ấp úng, "Hả? À, chuyện này... tôi không để ý, à, không có, không có tiền, tiền điện thoại tôi còn chẳng có mà đóng, nó lấy đâu ra."

Tôi gật đầu và cùng bác sĩ pháp y Tiểu Dương cởi bỏ quần áo trên người cậu bé.

"Trọng điểm nằm ở phần đầu nên sẽ kiểm tra sau cùng." Tôi nói, "Kiểm tra bề mặt da của thi thể trước đã."

Sau khi kiểm tra kỹ càng bề mặt da của thi thể, kết luận giống hệt khi kiểm tra bước đầu. Ngoài phần đầu, những nơi khác trên thi thể không có bất cứ vết thương nào, bộ phận sinh dục cũng không bị tổn thương.

"Không có thương tổn." Tôi xem lại bề mặt da ở phần thân trên và tứ chi, đưa ra kết luận, Trần Thi Vũ ghi chép lại.

"Xem ra đúng là vô tình ngã xuống nước rồi, ôi con trai tôi!" Kim Phàm đột nhiên bật khóc.

Lâm Đào đứng bên cạnh vỗ vai anh ta, nói, "Ông anh, chúng ta ra ngoài đợi một lát đi, chút nữa cảnh giải phẫu sẽ càng làm anh đau khổ hơn, ra ngoài nghỉ ngơi, thả lỏng một chút."

Kim Phàm gật đầu, theo Lâm Đào ra ngoài.

Tôi cầm dao mổ chính, tách mở khoang bụng của nạn nhân.

Ngoài vài cơ quan nội tạng bị chảy máu (đây là dấu hiệu cho thấy tử vong do ngạt khí), không hề có gì khác thường.

"Phải lấy một ít gan và dạ dày đi kiểm tra." Tôi vừa dùng dao phẫu thuật cắt lấy mẫu vừa nói với Tiểu Dương, "Phải biết nghi ngờ có cơ sở."

Sau đó, chúng tôi mổ dạ dày nạn nhân ra.

Trong dạ dày chỉ có một chút thức ăn, ước chừng khoảng 20 gram, vài cọng rau và ít hạt cơm.

"Dạ dày về cơ bản là rỗng?" Trần Thi Vũ nói, "Theo lý thuyết pháp y, thời gian tử vong cách bữa ăn cuối cùng bốn đến năm tiếng mới như vậy mà! Thằng bé ăn xong lúc 6 giờ, chẳng lẽ đến đêm mới chết? Chẳng lẽ nó bị người khác bắt đi? Hay là khi phó chi đội trưởng Lý phát hiện con trai mình đã mất tích, thật ra lúc đó nó đang bị người ta khống chế?"

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa, Lâm Đào đang nói chuyện với Kim Phàm, dường như không chú ý đến động tĩnh của chúng tôi ở bên này.

Tôi ra dấu nhỏ tiếng và nói, "Đúng là có điểm đáng nghi, nhưng chúng ta đừng thảo luận bây giờ, đợi lát nữa hãy nói."

Khả năng suy luận của Trần Thi Vũ rất tốt. Cô ấy nhìn ra ngoài phòng giải phẫu, hiểu ý gật đầu.

"Đây là cái gì?" Tiểu Dương dùng tay chà chà tâm vị dạ dày, trên bao tay dính một ít vật chất màu đen.

"Thú vị thật." Tôi nói, "Nhìn xem, bên trong dạ dày của nạn nhân, màu sắc rất bình thường, nhưng ở tâm vị lại có màu đen, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu mổ từ tâm vị lên trên, xem thử trong thực quản và khí quản của nạn nhân có những gì."

Tôi mở khoang bụng, khoang ngực và phần cổ, tách toàn bộ khí quản, thực quản và phổi của nạn nhân ra, sau đó bắt đầu mổ. Trong thực quản nạn nhân chứa đầy vật chất màu đen. Bắt đầu từ nắp thanh quản, cho đến cả khí quản, phế quản, thậm chí trong tiểu phế quản cũng đầy vật chất màu đen.

"À, hiểu rồi, đây là đất bùn." Tiểu Dương thấy vật chất này nổi đến miệng và mũi thì lập tức hiểu ra, "Cái này cho thấy nạn nhân chết đuối lúc còn sống, nạn nhân ngã xuống ao bùn khi vẫn còn đang thở và nuốt vào."

"Đây đúng là dấu hiệu chết đuối khi còn sống." Tôi nói, "Nhưng, cậu có nghĩ, vì sao vật chất màu đen này chỉ đi đến tâm vị rồi dừng không? Những vật chất này không hề vào đến dạ dày?"

"Việc này..." Tiểu Dương nhất thời không biết nói gì, Trần Thi Vũ ở bên cạnh cũng ngơ ngác.

"Ha ha, điều bí ẩn có thể nằm trong đầu nạn nhân đấy." Tôi nói.

"Đầu?" Tiểu Dương lại càng không hiểu, hỏi, "Đầu là hệ thần kinh, dạ dày

là hệ tiêu hóa, vậy là sao? Đâu có liên quan gì đến nhau ạ?"

Tôi chỉ cười không nói, cầm dao phẫu thuật từ tốn cạo mái tóc dày của nạn nhân, da đầu màu xanh lộ ra ngoài.

"Tiểu Dương nhìn không sai, sau gáy nạn nhân quả thật có một chỗ tụ máu." Tôi lấy tay sờ lên gáy nạn nhân, nói, "Phạm vi không nhỏ đâu."

Dứt lời, tôi ra hiệu cho Tiểu Dương hợp sức cùng lật thi thể lại.

Tôi dùng dao phẫu thuật cạo sạch sẽ phần tóc trên da đầu, rồi dùng cồn lau lên chỗ da đầu bị tụ máu, dần dần, một hình dáng hiện lên trước mắt chúng tôi.

"Sao năm cánh? Không nhầm lẫn gì chứ?" Tiểu Dương rất kinh ngạc.

Có thể thấy một vài vết bầm dài trên phần da đầu bị tụ máu phía sau gáy nạn nhân, sau khi lau cồn, những vết bầm lại càng hiện lên rõ hơn, từ từ nổi lại thành một mảng, cuối cùng lộ ra một hình ngôi sao năm cánh.

"Mau chụp lại." Tôi thấp giọng nói.

Nhân viên kỹ thuật dùng các thông số khác nhau, chụp lại mấy chục tấm ở nhiều góc độ, không ít tấm có thể thấy được rõ ràng đặc điểm hình dạng của vết thương trên đầu.

"Phần đầu bị thương, rất ít khi có thể nhìn rõ đặc điểm hình dạng của vết thương." Tôi cười nói, "Chúng ta thật là may mắn, cái này rất có ích cho việc suy đoán công cụ gây ra vết thương."

Nói xong, không hiểu sao trong đầu tôi chợt hiện ra hình ảnh vết thương trên đầu chị Bảo. Nhưng chỉ là thoáng qua, không dừng lại bao lâu.

"Mô não ở thùy chẩm bên phải xuất huyết, mô não ở trán trái xuất huyết."

Trán không có vết thương ngoài da, cho thấy đây là tổn thương nội tạng." Tiểu Dương nói như đọc thuộc lòng, "Hiển nhiên, phần gáy của nạn nhân đã va chạm với vật cứng, khiến cho chỗ đó bị xuất huyết trong sọ và thương tổn nội tạng ở thùy trán, đây là vết thương do té ngã."

"Trong nước có thể hình thành vết thương do té ngã sao?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Có thể." Tiểu Dương nói. "Trong ao bùn có không ít đá nhọn, nếu rơi mạnh xuống có thể va phải đá."

"Như vậy sẽ có hai vấn đề." Tôi nói, "Thứ nhất, đạp xe lao xuống nước, sao lại ngửa mặt lên khiến gáy đập vào đá? Thứ hai, có đá hình ngôi sao nằm cạnh sao?"

"Chuyện này..." Tiểu Dương nói, "Vấn đề thứ nhất không trả lời được, vấn đề thứ hai, mai em sẽ xuống ao xem thế nào."

Tôi cười ha ha nói, "Không cần."

Khâu thi thể lại xong, tôi chợt nghĩ ra điều gì đó, dùng dao phẫu thuật rạch theo hàm dưới để tách da ở cằm và mặt của nạn nhân ra. Làm vậy để tránh việc giải phẫu sẽ làm cho gương mặt của nạn nhân bị biến dạng. Đây là cách giải phẫu chúng tôi thường dùng khi kiểm tra vết thương trên mặt.

Dao cắt xuống, chúng tôi phát hiện hàm dưới bên trái có xuất huyết nhẹ dưới da.

"Ngã xuống đáy ao, có khả năng cả phần gáy và mặt chịu lực cùng một lúc không?" Tôi cười, tháo khẩu trang ra, đi ra khỏi phòng giải phẫu.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Vực Sâu Ác Ý (3)

Lâm Đào thấy chúng tôi đi ra liền bước đến hỏi, "Nhanh vậy?"

"Ừ, kết thúc rồi." Tôi nói.

"Thế nào?" Kim Phàm nôn nóng hỏi.

"Tôi còn định hỏi xem hai người trò chuyện thế nào đây?" Tôi vừa rửa tay vừa nói.

"Các anh giải phẫu xong rồi cũng phải báo lại cho tôi biết kết luận chứ?" Kim Phàm nói.

"Có khả năng là tai nạn." Tôi đứng thẳng người, nhìn Kim Phàm.

Kim Phàm dường như thở phào, nhưng lại lập tức nức nở nói, "Đứa con xấu số của tôi, sớm biết thì đã không để con leo lên chiếc xe trời đánh đó rồi! Sao con lại bất cẩn thế chứ! Con bảo ba mẹ phải sống thế nào đây!"

"Bữa cơm cuối cùng của thằng bé thịnh soạn chứ?" Tôi hỏi.

Lâm Đào nói, "Lúc này anh Kim nói, nó ăn không ít cơm, no căng bụng rồi mới lên đường."

"Đúng vậy, nó đã ăn hai bát cơm, ăn rất no." Kim Phàm nói.

"Ồ, nếu vậy xem ra có khả năng không phải tai nạn." Dứt lời, tôi nhìn thẳng vào mắt Kim Phàm.

Kim Phàm nhảy dựng lên, nói, "Pháp y các anh sao có thể như vậy? Xem thường mạng người hả? Lúc thì nói là tai nạn, khi lại bảo không phải tai nạn, rồi cuộc nó chết như thế nào?"

"Bị người khác sát hại." Tôi nói.

"Lúc này chi đội trưởng Tào có gọi đến, nói là tìm thấy một kẻ tình nghi." Lâm Đào nói, "Người này trước đây phó chi đội trưởng Lý đã xử lý, vừa ra tù, từng thề sẽ tìm chị ấy trả thù, giờ đã bị chúng ta bắt giữ, đang thẩm vấn."

Tôi gật đầu nói, "Anh Kim, hay là anh dẫn chúng tôi đến nhà anh xem thử? Tôi muốn xem đồ dùng của Kim Tiểu Vạn khi còn sống, xem có thể tìm được chút manh mối nào không."

Kim Phàm tuy không mấy vui vẻ, nhưng vẫn dẫn chúng tôi đến nhà.

Căn nhà rất bừa bộn, khắp nơi đều có quần áo và rác, rác trong phòng bếp cũng đã mấy ngày rồi không vứt đi, bốc mùi hôi nồng nặc.

Tôi đeo bao tay lên, khẽ đẩy đồng rác vài cái, nói, "Mấy ngày rồi anh chưa đổ rác thế? Thối hết cả rồi."

Kim Phàm cười ngượng ngùng.

Tôi ra hiệu cho Lâm Đào đến chụp ảnh, trong rác có một đồng cơm và vài cọng rau, dính vào nhau có hình dạng như đáy bát. Sau đó tôi đi mấy vòng quanh căn nhà, chỉ vài chỗ để Lâm Đào chụp lại.

"Xong rồi, cũng đã nửa đêm, chúng ta nên về thôi." Tôi nói.

"Các anh không phải muốn xem đồ đạc của Tiểu Vạn khi còn sống ư?" Kim Phàm nói, "Ở trong phòng nó hết đấy."

"Không cần nữa." Tôi nói, "Chúng ta về thôi."

"Vậy được, tạm biệt."

"Không cần tạm biệt, bây giờ chúng ta cùng về." Tôi nói.

"Cùng về?"

"Đúng vậy, bây giờ anh phải tiếp nhận thẩm vấn." Tôi nói.

"Thẩm vấn? Thẩm vấn cái gì?" Kim Phàm căng thẳng hét lớn.

"Tôi đã nói đây là một vụ án mạng, nếu đã là án mạng thì tất cả những người xung quanh đều phải bị thẩm tra."

*

"Anh đúng là vô cớ sinh sự." Trưởng phòng Triệu Đại Đảm Nhi nói, "Bảo chúng tôi thả một kẻ tình nghi đi, lại bắt cha của nạn nhân về. Anh nghi ngờ do Kim Phàm làm? Sao có thể thế được? Anh ta là cha ruột của nạn nhân đấy!"

"Cha ruột thì sao?" Tôi hỏi, "Cha ruột thì không thể giết con à?"

"Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, anh thế này..." Trưởng phòng Triệu nói.

"Hổ không ăn thịt con, nhưng người đôi lúc còn dữ hơn hổ rất nhiều." Tôi vừa nói vừa bước vào phòng Chỉ huy chuyên án.

"Bây giờ tôi nói qua nguyên nhân tử vong của nạn nhân trước." Tôi đứng trước máy chiếu, nói với các đồng chí trong tổ chuyên án, "Nạn nhân chết do ngạt khí khi hít vào. Sở dĩ tôi không nói là chết đuối vì vật chủ yếu gây tử vong là bùn, không phải nước. Nói thẳng ra, nạn nhân chết do sau khi ngã xuống ao bùn, đã hít vào một lượng bùn lớn, cơ quan hô hấp bị tắc dẫn đến tử

vong."

"Không phải án mạng?" Một điều tra viên hỏi.

"Không, là án mạng." Tôi nói, "Trên đầu nạn nhân có vết thương cùn rất rõ, là thương tổn đối diện, thương tổn này đã gây ra xuất huyết trong sọ, không ít đâu. Chịu tổn thương như thế, người bình thường cũng sẽ bất tỉnh, huống hồ một đứa trẻ."

"Nhưng, thương tổn đối diện chẳng phải là vết thương do té ngã sao? Có khi nào hình thành khi bị ngã xuống nước không?"

"Không." Tôi nói dứt khoát, "Vật gây ra vết thương có tính đặc trưng cao, rất có quy luật, là hình ngôi sao năm cánh. Tôi tin, dưới nước không thể có vật nào hình ngôi sao năm cánh nhô lên được, đúng không?"

"Ý anh là thằng bé ngã bị thương ở nơi khác rồi sau đó bị ném xuống nước?" Trưởng phòng Triệu nói, "Chỉ dựa vào phán đoán về công cụ gây thương tích đã đưa ra kết luận mạnh bạo như thế, anh còn to gan hơn tôi!"

"Đương nhiên tôi có căn cứ của mình." Tôi chỉ lên máy chiếu nói, "Các anh nhìn xem. Trong dạ dày của nạn nhân, bùn đất chỉ đến tâm vị, không hề vào đến đáy dạ dày. Theo lý thuyết mà nói, ngã xuống nước khi còn sống sẽ có động tác nuốt vào rất mạnh, làm sao có thể không nuốt bùn đất vào trong dạ dày được? Chỉ có một khả năng, khi nạn nhân ngã xuống nước, dấu hiệu sự sống đã rất yếu, động tác hô hấp và nuốt xuống đều không mạnh, không có ý thức để tìm đường sống nên động tác nuốt chỉ đưa bùn vào đến tâm vị, chỉ cần một chút ít hô hấp, bùn đất có thể chặn đường hô hấp một cách dễ dàng."

"Có lý lắm." Tiểu Dương là người đầu tiên tán đồng quan điểm của tôi.

"Theo những gì vừa nêu," tôi nói, "trước đó đầu nạn nhân đã bị va đập ngất đi, rồi bị người khác kéo xuống nước, cuối cùng ngạt khí mà tử vong."

Vậy, vì sao đầu nạn nhân lại bị va đập, lại còn nghiêm trọng như thế? Tôi đã kiểm tra mặt của nạn nhân, hàm dưới của nạn nhân có xuất huyết."

"Bị bạt tai?" Chi đội trưởng Tào nói chen vào.

Tôi gật đầu, nói, "Đúng, thương tổn ở vị trí này, thường thấy nhất là do bạt tai. Tất nhiên, bạt tai này không hề nhẹ, đã đánh văng đứa trẻ ra, sau đó va vào vật cứng."

"Nhưng vì sao anh lại nghi ngờ do Kim Phàm làm?" Trưởng phòng Triệu nói, "Cho dù anh ta đánh con bị thương, cũng đâu thể ném nó xuống ao để chìm chết nó?"

"Ngay từ đầu tôi đã nghi ngờ Kim Phàm." Tôi nói, "Thứ nhất, theo như vết thương, không có ba loại vết thương, không có giằng co, chỉ có bạt tai. Vết thương thế này thường là do phụ huynh dạy dỗ con cái mà ra, không phải do người khác làm. Thứ hai, Kim Phàm nói trước khi nạn nhân ra khỏi nhà đã ăn bữa cơm rất no, nhưng theo tôi thấy, nạn nhân nhiều lắm chỉ ăn được vài miếng."

"Cái gì? Đây chính là vấn đề anh không trả lời tôi khi ở phòng giải phẫu à?" Trần Thi Vũ hỏi.

Tôi gật đầu nói, "Đúng vậy. Pháp y quan sát vật trong dạ dày, không chỉ xem có bao nhiêu. Có rất nhiều người cho rằng, dựa vào lượng thức ăn còn sót lại trong dạ dày để suy đoán thời gian tử vong, thật ra không hẳn là vậy. Nếu chỉ dựa vào số lượng để suy đoán, vậy người ăn nhiều và người ăn ít sẽ có khác biệt. Thật ra, pháp y không chỉ dựa vào lượng thức ăn trong dạ dày, quan trọng hơn là xem mức độ tiêu hóa. Cùng là cơm, nhưng vào trong dạ dày trong vòng một tiếng thì nó vẫn là cơm, nhưng đợi ba, bốn tiếng sau, thức ăn đã được bài tiết ra khỏi dạ dày, quan trọng là dưới tác dụng tiêu hóa của dịch dạ dày, hình dạng thức ăn sẽ thay đổi, thức ăn sẽ biến thành 'dịch

sữa'. Quan sát mức độ tiêu hóa của 'dịch sữa' mới là trọng điểm để pháp y phán đoán thời gian tử vong."

"Thì ra là vậy." Trần Thi Vũ nói, "Cơm và rau xanh trong dạ dày nạn nhân vẫn còn nguyên hình dạng ban đầu, vẫn chưa tiêu hóa hoàn toàn, nên nếu nạn nhân chết cách thời gian ăn bữa cuối cùng không quá lâu, hơn nữa thằng bé cũng chỉ ăn có một chút."

"Lông Vũ đúng là rất thông minh." Tôi cười nói, "Thế nhưng, Kim Phàm lại nói chắc chắn, nạn nhân trước khi đi đã ăn rất no, việc này không chỉ cho thấy anh ta nói dối mà còn cho thấy anh ta có tâm lý trốn tránh việc liên quan đến ăn cơm. Tôi nghi ngờ, nguyên nhân dẫn đến thảm kịch này chính là ăn cơm."

"Chuyện này... không đủ chứng cứ." Trưởng phòng Triệu nói.

"Yên tâm, không đủ chứng cứ thì tôi sẽ không dám phát biểu bừa đâu." Tôi nói. "Thứ ba, trước đó chúng ta đã nói, nạn nhân sau khi hôn mê thì bị ném xuống nước, không phải đạp xe ngã xuống nước, bộ phận sinh dục của nạn nhân không có bất cứ thương tổn nào cho thấy khi xảy ra sự việc, nạn nhân không phải đang ngồi trên xe đạp. Nếu vậy, sau khi ném nạn nhân xuống nước, còn ném luôn cả chiếc xe đạp theo, chắc chắn là để nguy trang, mà hành vi này chỉ có Kim Phàm mới làm được."

"Tôi tán đồng điểm này." Trưởng phòng Triệu nói.

Tôi nói tiếp, "Thứ tư, cũng là chứng cứ quan trọng nhất, chính là công cụ gây thương tích. Chúng tôi đã mượn cơ đến nhà Kim Phàm xem qua một lượt, đã tìm thấy vật có hình dạng giống ngôi sao năm cánh."

Nói xong, tôi chỉ lên một vật dụng trong nhà trên máy chiếu, nói, "Đây là tử ti vi trong nhà Kim Phàm, bên góc có một vật trang trí hình sao năm cánh

nhô lên, tôi đã đo thử, kích thước khớp với dấu vết trên da đầu nạn nhân."

"Đây đúng là một chứng cứ quyết định." Trưởng phòng Triệu nói.

"Tất nhiên, tôi cũng sẵn tiện xem luôn thùng rác trong nhà anh ta." Tôi nói, "Trong thùng rác có cơm và rau xanh, đặc điểm giống với loại trong dạ dày nạn nhân. Điều này càng chứng tỏ cái chết của nạn nhân rất có khả năng liên quan đến bữa cơm này, cũng có thể chứng minh Kim Phàm nói nào là ăn rất no, nào là trạng thái bình thường, đều là nói dối."

"Em còn một vấn đề." Tiểu Dương nói, "Em nhớ bên bờ ao chỉ có dấu bánh xe, nếu là do Kim Phàm làm, vậy dấu chân của anh ta phải xuất hiện ở gần đó mới phải chứ?"

"Vấn đề đó, tôi nghĩ có thể trả lời thế này." Tôi nói, "Thứ nhất, lúc đó các anh chỉ nghĩ đến việc tìm người nên không để ý nhiều đến chứng cứ dấu vết. Thứ hai, nếu Kim Phàm đứng bên cạnh vết bánh xe, tôi đã xem qua, chỗ đó có một bụi cỏ dại. Cỏ dại bao bọc sẽ không để lại dấu chân, khiến các anh không chú ý là chuyện bình thường. Thứ ba, Kim Phàm là người nhà của một cảnh sát hình sự, đã biết nguy tạo hiện trường thì cũng không loại trừ khả năng anh ta sẽ xóa dấu vết sau khi gây án."

"Việc bây giờ cần làm là, thứ nhất, gấp rút thẩm vấn Kim Phàm, đảm bảo sẽ phải có chuyển biến trong cuộc thẩm vấn tối nay. Thứ hai, sau khi có chuyển biến, hãy tìm cách nhẹ nhàng để báo lại tình hình cho phó chi đội trưởng Lý, đồng thời cho người đi theo chị ấy hai mươi bốn tiếng, đề phòng chị ấy có hành động quá khích." Trưởng phòng Triệu đứng lên, nghiêm mặt nói, "Cảm ơn các anh, thật sự đã giúp chúng tôi một việc lớn."

"Đừng khách sáo, tôi đợi tin tốt của anh." Tôi nói.

Thẩm vấn trong đêm diễn ra suôn sẻ, sáng hôm sau chúng tôi cũng lên

đường về Long Phiên.

Kết quả thăm vấn không nằm ngoài dự liệu, tẩm thăm kịch này bắt nguồn từ một bữa cơm mà ra.

6 giờ tối ngày 14 tháng 10, Kim Tiểu Vạn tan học về nhà, bụng đói cồn cào, nhưng bữa cơm mà Kim Phàm nấu cho thằng bé chỉ có một bát cơm trắng và vài cọng rau xanh.

Những bữa cơm như vậy Kim Tiểu Vạn đã chịu suốt mấy ngày rồi, thế là bỏ bữa.

Bản thân Kim Phàm cũng đang rầu rĩ vì rỗng túi, đang đau đầu không biết đi đâu mượn tiền đánh bạc tối nay, thấy con trai dùng cách tuyệt thực để chống đối mình thì lập tức nổi nóng.

Sau khi ép Kim Tiểu Vạn ăn một miếng cơm, thằng bé càu nhàu khiến anh ta cáu tiết, xông đến cho một bạt tai khiến Kim Tiểu Vạn ngã ra đất.

Cú ngã này khiến cho đầu Kim Tiểu Vạn va vào góc tủ ti vi, bất tỉnh tại chỗ.

Lúc đó Kim Phàm mới hoảng hốt, dùng ngón tay để thăm dò hơi thở của Kim Tiểu Phàm, cho rằng thằng bé đã tắt thở.

Khi ấy Kim Phàm đã nghĩ rất nhiều, anh ta sợ phó chi đội trưởng Lý biết chuyện sẽ ly hôn anh ta. Ly hôn rồi, anh ta thật sự không thể nuôi nổi chính mình. Nếu chị ấy biết một cái bạt tai của anh ta đã đánh chết con trai, không chỉ ly hôn, mà còn bóp chết anh ta ngay tại chỗ. Nhưng nếu ngụy tạo thành con trai ngã xuống nước mà chết, nói không chừng chị ấy sẽ hồi tâm chuyển ý, trở về bên nơi nương tựa duy nhất là anh ta.

Có đôi lúc, thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một bước chân, đứng

sai chỉ nằm trong một ý niệm.

Nếu Kim Phàm đưa con trai đến bệnh viện, với trình độ y học ngày nay, nói không chừng đứa trẻ đã hồi phục chạy nhảy như trước. Thế nhưng, Kim Phàm cho rằng con đã chết, lại ngụy tạo hiện trường ngã xuống nước, ném đứa con vẫn còn sống vào trong ao bùn.

Công tác thẩm vấn bắt đầu có chuyển biến từ việc "Kim Tiểu Vạn bị ném xuống ao bùn mới tử vong". Rất hữu hiệu, nhưng cũng rất tàn nhẫn.

"Tôi đã bảo mà, hồ dữ không ăn thịt con, nhưng có lúc con người còn dữ hơn hồ rất nhiều." Tôi nói.

Lâm Đào nói, "Vụ án này đúng là bi kịch, nếu Kim Phàm biết một chút ít kiến thức y học đã không phạm phải tội lớn tày trời thế này."

"Phải đấy, tội danh này có thể thay đổi." Hàn Lượng vừa lái xe vừa nói, "Anh ta vốn chỉ lỡ tay đánh con bị thương, chỉ là tội bất cẩn, cùng lắm là tội cố ý gây thương tích. Giờ thì hay rồi, ném đứa con còn sống xuống ao bùn, đây rõ ràng là cố ý giết người! Còn giết chính con ruột của mình!"

"Anh ta không biết lúc đó đứa trẻ còn sống." Trần Thi Vũ nói, "Nhưng, việc này không ảnh hưởng đến tội danh của anh ta."

"Đối với anh ta cũng là một việc rất tàn nhẫn." Tôi nói, "Triệu Đại Đảm Nhi nói, bây giờ Kim Phàm chỉ muốn được chết, còn muốn được chết dưới tay chị Lý, muốn chị ấy bắn chết anh ta. May mà chị ấy đã được giám sát, nếu không, biết đâu chị ấy tìm đến bắn chết anh ta thật."

"Chuyện như thế này cứ giao cho pháp luật giải quyết thôi." Trần Thi Vũ nói.

"Các cậu nghe này, vụ án vừa rồi có khi lại giúp được cho chuỗi vụ án của

chúng ta đây." Tôi nói, "Ý tôi là, vấn đề về đặc điểm hình dạng của công cụ gây thương tích. Trong lúc giải phẫu, không hiểu sao trong đầu tôi lại hiện lên hình vết thương trên đầu chị Bảo, trở về tôi phải nghiên cứu lại mới được."

"Sao anh lại có hình vết thương của chị Bảo?" Lâm Đào hỏi.

"Tôi..." Tôi có chút lúng túng, "Khi chị Bảo được đưa vào cấp cứu, tôi đã dặn Chủ nhiệm khoa Cấp cứu và y tá chụp lại vài tấm, nếu không, sau này không thể lấy chứng cứ được."

"Cái tên này, anh không sợ Đại Bảo chém anh hả!" Lâm Đào nói.

"Không trách được, anh ấy làm vậy là đúng." Trần Thi Vũ ngồi bên ghế phụ lái, băng quơ nói.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Vực Sâu Ác Ý (4)

Trở về trụ sở, tôi vội vàng dẫn theo mấy người đến phòng khám, mở máy chiếu lên, lần lượt xem qua những tấm hình chụp khi chị Bảo bị thương.

Trong hình, gương mặt chị Bảo sừng phù không nhận ra nổi, tóc trên đầu cũng đã bị cạo sạch. Dù sao nạn nhân cũng là người quen, tiếp xúc thường xuyên, hình ảnh này khiến cho một cảnh sát mới vào nghề như Trần Thi Vũ khó có thể đổi mặt được. Cô ấy nhú mày, cố gắng nhìn thẳng vào màn hình.

"Những tấm hình này được chụp sau khi vừa làm sạch da đầu xong, có thể nhìn thấy miệng vết thương trên đầu, nhưng vì có máu ở xung quanh nên không thể nhìn rõ. May mà sau khi y tá rửa cồn xong có chụp lại vài tấm." Tôi mở hình lên nói, "Những tấm này là miệng vết thương sau khi được lau sạch. Do đã qua mấy tiếng đồng hồ, đây cũng là lúc vết thương sưng lên ghê nhất, có thể miệng vết thương sẽ bị biến dạng đôi chút."

"Xem ra đây là vết thương do vật tù thông thường thôi?" Hàn Lượng nói.

Tôi gật đầu, "Nhưng cũng có khác biệt so với vết thương do vật tù thông thường gây ra, khác ở chỗ độ rộng hẹp của vết bầm quanh miệng vết thương. Vì miệng vết thương do vật tù tạo thành, vật tù đó sẽ đè ép lên mô mềm quanh miệng vết thương, sẽ để lại vết thương trông giống như tụ máu dài dưới da cùng với miệng vết thương, đó là vết bầm quanh miệng vết thương. Nếu vật tù hơi bén, có góc cạnh, quanh miệng vết thương sẽ không có vết bầm. Nói cách khác, độ rộng hẹp của vết bầm quanh miệng vết thương tỷ lệ thuận với độ cùn và bén của hung khí."

"VẬY... miệng vết thương của chị Bảo?" Trần Thị Vũ rõ ràng chưa hiểu hết ý tôi.

Tôi lẳng lẳng xem những tấm hình chụp vết thương trên da đầu, không ngừng phóng lớn lên.

Một lúc sau, tôi nói, "Có thể thấy được, vết thương trên đầu chị Bảo có vài đặc điểm sau, thứ nhất, hầu hết các miệng vết thương đều có vết bầm xung quanh, chứng tỏ hung khí không có cạnh, đây cũng là kết luận ban đầu của chúng ta. Nhưng nếu nhìn kỹ tất cả các miệng vết thương, có hai cái không có vết bầm."

"Hai loại hung khí?" Lâm Đào hỏi.

"Theo kết quả điều tra hiện trường, chắc không phải hai người gây án. Một người gây án không cần thiết mang theo hai loại dụng cụ." Tôi nói.

"VẬY vì sao hình thái của miệng vết thương lại không đồng nhất?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói, "Rất đơn giản, mỗi phần khác nhau của hung khí sẽ tạo thành vết thương khác nhau. Để tôi lấy ví dụ, cầm một con dao Thái gây án, chém lưỡi dao vào người khác thì sẽ là vết rách; nếu dùng sống dao chém sẽ tạo thành vết thương cùn dài; dùng bên mặt của dao đập vào người sẽ tạo thành vết thương lan rộng hình phẳng; dùng đầu lưỡi xiên vào người thì tạo thành vết đâm."

"Đã hiểu." Trần Thị Vũ gật đầu hỏi.

"VẬY nên tôi nghĩ, vật làm cho chị Bảo bị thương là vật vừa có cạnh vừa không." Tôi nói, "Ngoài ra, chúng ta có thể nhìn thấy, da đầu chị Bảo có vài vết lõm hình nón, đường kính ước chừng 0,5mm, có thể thấy được một phần hình dạng của hung khí."

"Vật này chắc có hình dài, có cạnh hình vòng cung, có cạnh sắc, phía trên có chóp nhọn." Hàn Lượng nói.

Tôi gật đầu khen ngợi, "Phân tích khá lắm! Vật này tuy có hình dài, nhưng không dài lắm. Nếu quá dài sẽ khó dùng chóp nhọn đánh lên đầu chỉ Bảo được."

"Nhưng vật này rất nặng." Lâm Đào nói, "Ít nhất nó có thể làm vỡ xương sọ."

Tôi gật đầu nói, "Bây giờ chúng ta xem vết thương trên da đầu Trương Mạnh Mạnh. Vì Trương Mạnh Mạnh đã chết nên hình ảnh khám nghiệm thi thể lại càng rõ ràng hơn."

Sau khi xem kỹ những tấm hình, tôi chọn ra những tấm có đặc điểm khá rõ ràng, nói, "Như vậy xem ra rất giống nhau! Có vết bầm, có chỗ có chỗ không, còn vài chỗ có hình nón nữa."

"Cũng tức là, ngoài hai cơ sở trùng hợp là áo khoác xám và không có động cơ giết người ra, bây giờ chúng ta có thêm một cơ sở này nữa để xâu chuỗi các vụ án nhóm A lại với nhau phải không?" Hàn Lượng nói.

"Đúng vậy!" Tôi tự tin nói, "Đặc điểm hung khí giống nhau, hoàn toàn có thể phán đoán hai vụ án nhóm A do cùng một người làm. Nhưng tiếc là hai vụ nhóm B đều là bóp cổ đến chết, không dùng hung khí, chúng ta không thể phán đoán có phải do cùng một người với nhóm A hay không."

"Tôi vẫn tin Đại Bảo, nhóm A và nhóm B không cùng một hung thủ." Trần Thi Vũ khá cảm tính.

Tôi cười gượng lắc đầu nói, "Nếu hai người ở hai nơi khác nhau, cùng gây ra vụ án gần như giống hệt nhau, vậy sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ!"

"Mọi người nhìn xem, đây là cái gì?" Lâm Đào không hổ là chuyên gia điều tra dấu vết, đối với những dấu vết nhỏ, dù sao cũng tinh nhạy hơn pháp y.

Lâm Đào chỉ lên da đầu Trương Mạnh Mạnh trong hình nói, "Phóng to chỗ này lên!"

Tôi nhanh chóng thao tác máy tính, từ từ phóng lớn chỗ da đầu mà Lâm Đào chỉ. Máy ảnh cơ độ nét cao có độ phân giải rất lớn, có thể phóng to để nhìn rõ từng lỗ chân lông.

Giữa hình hiện lên một dấu ngón có hình dạng rất đặc trưng.

"Đây là dấu ngón trên da đầu." Tôi nói, "Một vật lồi ép xuống da đầu sẽ làm vỡ mao mạch cục bộ, để lại vết máu giống với hình dạng của vật lồi đó."

"Đây là một hình bán nguyệt!" Lâm Đào nói, "Ngay ngắn quá!"

"Không phải hình bán nguyệt, là ba phần tư hình tròn." Hàn Lượng đính chính lại.

"Ba phần tư đường tròn." Tôi nói, "Cho thấy bề mặt hung khí có vật kim loại lồi lên, chắc là vật có nhãn hiệu!"

"Xem ra, chúng ta phải tìm và so sánh vô số những nhãn hiệu có hình dạng giống ba phần tư đường tròn rồi." Lâm Đào nói.

Tôi nói, "Tuy độ khó rất cao, nhưng vẫn tốt hơn không có một chút manh mối nào đúng không?"

Mấy ngày tiếp theo, chúng tôi gần như phải mất cả ngày tìm kiếm nhãn hiệu.

Sau khi đo vết thương trên da đầu, chúng tôi đại khái nắm được hình mẫu

của dấu ấn, dựa vào hình mẫu đó, tôi và Lâm Đào đã tìm khắp các cửa hàng có bán dụng cụ kim khí, còn Trần Thi Vũ và Hàn Lượng tìm những công cụ được rao trên Taobao.

Chúng tôi quả thật đã tìm thấy vài nhãn hiệu có hình dạng tương tự, nhưng những sản phẩm của nhãn hiệu này nếu không phải không phù hợp với suy đoán của chúng tôi, thì có chênh lệch về kích thước, hoặc trọng lượng không đủ. Tóm lại, sau mấy ngày tìm kiếm, chúng tôi không phát hiện được vật nào hoàn toàn phù hợp.

*

Sáng ngày 22 tháng 10, khi chúng tôi còn đang so sánh nhãn hiệu, tôi nhận được điện thoại của thầy, thôn Thăng Lợi nằm ở ngoại ô thành phố Long Phiên có một người dân tử vong, bước đầu nghi ngờ là bị sát hại.

Không hiểu vì sao, tôi đột nhiên có dự cảm không lành, lập tức dẫn tổ điều tra đến thôn Thăng Lợi nằm ở khu ngoại ô phía Nam thành phố Long Phiên.

Kể từ khi mở rộng thành phố, thôn Thăng Lợi đã chia năm xẻ bảy.

Tuy nhờ số tiền đền bù giải tỏa, tất cả người dân trong thôn đều có cuộc sống không phải lo cơm áo, nhưng họ không bao giờ thỏa mãn được, vì sau khi mất ruộng đất, họ lũ lượt đến nơi khác làm công kiếm tiền.

Ở lại trong thôn đều là những người già yếu bệnh tật.

Người phát hiện vụ án là một phụ nữ có tuổi trong thôn. Đây là người phụ nữ nổi tiếng thích lo chuyện bao đồng nhưng cũng rất cẩn thận. Rạng sáng ngày 22 tháng 10, khi người phụ nữ này đi ngang qua cửa nhà Lý Thăng Lợi, phát hiện cửa ngoài đã khóa.

Nhìn qua, giống như Lý Thắng Lợi đã ra ngoài.

Nếu như là người khác, ra ngoài làm việc gì đó không có gì lạ. Nhưng Lý Thắng Lợi là một ông già đã 83 tuổi, già cả sức yếu, đi lại khó khăn, làm sao có thể ra ngoài làm việc? Đừng nói đi làm, cả ra khỏi cửa cũng không xong. Lý Thắng Lợi không có nhiều đất đai nên tiền đền bù giải tỏa cũng chẳng được bao nhiêu, nhưng ông ta có tiền trợ cấp, lại là người già neo đơn nên chính quyền còn định kỳ trợ cấp thực phẩm và vật dụng. Tuy cả đời ông ta chưa từng kết hôn, cũng không có con cái nhưng vẫn có thể sống những tháng ngày không lo cơm áo. Vì thế ông ta sẽ không bao giờ phải rời nhà.

"Không phải vì ông ấy đã lớn tuổi." Người phụ nữ kia nói, "Tôi lớn từng này chưa từng thấy Lý Thắng Lợi ra khỏi thôn bao giờ. Ông ấy là một kẻ lừa nhác, lừa kết hôn, lừa sinh con. Nếu không cần ăn cơm vẫn sống được thì ông ấy cũng lừa ăn đấy!"

"Người lừa biếng như vậy chắc cũng lừa gây sự với người khác nhỉ?" Tôi đã xem sơ qua hiện trường, không có dấu vết bị lục lọi. Tất nhiên, một người già sống nhờ tiền trợ cấp, nhà chỉ có bốn bức tường, cũng chẳng có gì để lục lọi. Rõ ràng đây không phải một vụ cướp của.

"Gây chuyện?" Người phụ nữ kia cười khinh khỉnh nói, "Ai lại đi gây chuyện với ông ấy? Ngày nào ông ấy cũng ngồi dưới gốc cây để phơi nắng, khi cần ăn thì ăn, lúc cần ngủ thì ngủ, ai có thể đắc tội với ông ấy?"

"Chị có thể kể lại quá trình phát hiện vụ án cho chúng tôi biết không?" Lâm Đào nói.

Người phụ nữ nghiêm mặt, "Tôi không nói phét đâu, gần mười năm nay, lần đầu tiên tôi thấy nhà ông ấy khóa cửa! Khóa cửa đấy! Lại còn khóa từ bên ngoài nữa! Ông ấy mà ra ngoài sao? Thật sự quá kỳ lạ! Nên tôi mới trèo lên cửa sổ để xem thử. Các cậu cũng thấy đấy, nhà ông ấy thế kia, nhìn loáng

một cái là thấy hết. Tuy trời vừa sáng nhưng không có ai trên giường cả! Chẳng lẽ ông ấy ra ngoài thật? Thế nên tôi mới nhìn kỹ hơn, đột nhiên thấy một bàn tay dưới gầm giường! Quá đáng sợ, thật sự quá đáng sợ!"

"Nói vậy, nạn nhân đã chết dưới gầm giường?" Tôi hỏi.

Người phụ nữ gật đầu nói, "Sau đó tôi gọi vài người trong thôn đến phá khóa vào nhà, kéo đầu ông Lý ra khỏi gầm giường, haiz, thảm lắm, cứng ngắt cả rồi. Chúng tôi thấy đầu ông ấy chảy máu, lúc đầu còn nghĩ là xuất huyết não cơ!"

"Xuất huyết não?" Đại Bảo nói, "Cái này... đúng là hiểu biết không đến nơi mà. Xuất huyết não là chỉ bên trong não bị chảy máu, làm sao tràn ra ngoài hộp sọ được?"

"Ờ, người xuất huyết não ở chỗ chúng tôi đâu có nhiều nên không biết chuyện này. Lúc đó cũng có người nói ông ấy tự ngã xuống gầm giường nên bị chết." Người phụ nữ nói, "Còn nói, ai lại đi giết ông Lý chứ, nên chúng tôi liền báo cho cán bộ chính quyền, chuẩn bị đưa đi hỏa táng. Kết quả cán bộ lại nói là không phải, chắc chắn không phải xuất huyết não, hơn nữa tự ngã cũng không thể ngã xuống gầm giường rồi chỉ để lộ một bàn tay ra bên ngoài được, nên đã báo cảnh sát."

"Đúng vậy, ai lại đi giết một người già neo đơn chứ?" Dự cảm không lành trong lòng tôi lại nổi lên, tôi trầm ngâm nói, "Vả lại chắc chắn không phải cướp của, cũng không có xích mích gì."

"Tiếc thật." Lâm Đào ngồi xổm trước cửa nhà tại hiện trường nói, "Bao nhiêu người dân thế này, cán bộ trong thôn cũng không nhắc nhở lấy một tiếng, hiện trường đã bị phá hủy hết rồi."

Tôi nhìn theo hướng đèn soi dấu chân của Lâm Đào, khắp căn nhà đều là

dấu chân, có dấu chân dính đất, có dấu chân dính máu do giẫm lên vũng máu gần đầu nạn nhân. Những dấu chân này chồng chất lên nhau, không thể nào phân biệt được hoa văn dưới đế giày, càng không thể tìm ra dấu chân nào có liên quan đến tội phạm.

"Khi chúng tôi đến đây, thi thể đã được đặt ở trước cửa nhà rồi." Trưởng khoa Hồ nói, "May mà người dân không tác động quá nhiều đến thi thể, nên vết thương hằn là còn nguyên."

Tôi gật đầu.

Lâm Đào dùng đèn khám xét khóa cửa rồi nói, "Khóa cửa có dấu vết bị cạy, nhưng giờ không thể phán đoán được là dấu vết người dân cạy cửa vào cứu nạn nhân hay dấu vết hung thủ cạy cửa vào nhà."

"Việc này rất dễ." Người phụ nữ chen vào nói, "Ông Lý xưa nay đi ngủ đều không khóa cửa, ông ấy có gì đâu mà khóa? Cũng chẳng có gì cho người ta trộm."

"Ồ, nói vậy nếu hung thủ muốn vào nhà, chỉ cần đẩy cửa là xong?" Tôi nói.

Người phụ nữ gật đầu.

"Khám nghiệm thi thể bước đầu, tất cả các vết thương đều nằm ở phần trán." Trưởng khoa Hồ nói, "Vị trí rất sát nhau, hơn nữa các khớp tay chân của nạn nhân không có dấu vết bị khống chế và phản kháng. Theo tình hình này, có lẽ nạn nhân đang ngủ trong tư thế nằm ngửa thì bị hung thủ tấn công mạnh và liên tục vào đầu, dẫn đến tử vong."

"Ra tay quá thô bạo." Lâm Đào nói.

Còn tôi nhìn chăm chăm vào thi thể trước cửa.

"Tuy kết quả điều tra người dân xung quanh cho thấy nạn nhân khi còn sống không thù oán với ai, nhưng chúng tôi vẫn cảm thấy có khả năng tồn tại mâu thuẫn tiềm ẩn." Trưởng khoa Hồ nói, "Hiện trường ngoài loại trừ khả năng cướp của ra, việc hung thủ ra tay quyết đoán, tàn nhẫn đều hướng về giả thuyết giết người trả thù. Có rất nhiều vụ án trông như không có xích mích nhưng thật ra lại ẩn chứa xích mích."

"Vụ này không giống vậy." Tôi nói.

"Không giống chỗ nào?" Trưởng khoa Hồ hỏi.

Tôi quay đầu lại nhìn hàng trăm người dân ở phía sau, nói, "Không phải nói người trong thôn đều ra ngoài làm ăn hết rồi sao? Những người ở cách nơi này cả chục dặm cũng chạy hết đến đây rồi à? Ở đây không thích hợp nói chuyện, chúng ta đến phòng giải phẫu thôi."

*

"Co cứng tử thi của nạn nhân chắc chỉ vừa mới hình thành, nhiệt độ thi thể đã giảm 7°C, chắc tử vong khoảng 1, 2 giờ đêm hôm qua." Bác sĩ pháp y Vương vừa đo nhiệt độ vừa kiểm tra các dấu hiệu thi thể.

"Lúc này ở hiện trường hình như anh có lời muốn nói." Trưởng khoa Hồ mặc áo giải phẫu, nôn nóng hỏi tôi.

Tôi vẫn chưa bắt đầu giải phẫu, lấy di động từ trong túi ra, mở hình chụp vết thương trên da đầu của Trương Mạnh Mạnh đã lưu trong máy lên.

"Anh nhìn xem, đây là hình Trương Mạnh Mạnh bị hại ở vụ thứ hai thuộc chuỗi vụ án nhóm A." Tôi nói.

"Trời ạ! Anh lưu hình giải phẫu vào di động!" Trưởng khoa Hồ ngạc nhiên.

Là bác sĩ pháp y, để tránh cho người nhà, con cái nhìn thấy những tấm hình đáng sợ này, thường không lưu hình ảnh trong công việc vào di động và cũng không dùng di động như một công cụ để chụp lại hiện trường. Sở dĩ tôi lưu những hình này vào di động là để tiện xem bất cứ lúc nào, tìm chút manh mối.

"Chuyện này không quan trọng." Tôi nói, "Quan trọng là, vết thương trên da đầu Trương Mạnh Mạnh khớp với vết thương trên da đầu chị Bảo, chúng tôi đã suy đoán ra hung khí rồi."

Nghe tôi nhắc đến chị Bảo, Đại Bảo giật mình, rồi lại cúi đầu tiếp tục cùng bác sĩ pháp y Vương giải phẫu thi thể Lý Thăng Lợi theo thường lệ.

"Kim loại tù, giống búa?" Trương khoa Hồ nói.

"Không chỉ vậy." Tôi nói, "Chúng tôi đã xem rất kỹ từng vết thương một, cuối cùng đã suy đoán ra vài từ khóa liên quan đến hung khí đó là: dài, kim loại, có chỗ cạnh, có chỗ trơn láng, có chóp nhọn, có nhãn hiệu lồi lên hình ba phần tư hình tròn."

"Ồ, phân tích chi tiết đến thế hẳn là đã biết vật gây thương tích là gì rồi chứ?" Mắt trương khoa Hồ sáng lên.

Tôi chán nản lắc đầu, nói, "Đã tìm mấy ngày rồi, vẫn chưa thấy vật hoàn toàn phù hợp."

"Cũng đúng, bao nhiêu công cụ thế kia, khác nào mò kim đáy bể đâu." Trương khoa Hồ nói.

"Nhưng anh có cảm thấy vết thương trên đầu Lý Thăng Lợi rất đặc trưng không?" Tôi hỏi.

Dứt lời, tôi chỉ lên vết thương chẳng chịt trên đầu nạn nhân, chỉ ra bốn vết

thương có vết bầm hiện lên rất rõ quanh miệng vết thương, còn có bảy vết thương không có vết bầm. Quanh những miệng vết thương này còn có sáu vết lõm đường kính khoảng 0,5mm. Thậm chí chúng tôi còn loáng thoáng thấy được một vết hình ba phần từ hình tròn.

"Hoàn toàn trùng khớp! Hoàn toàn trùng khớp!" Trưởng khoa Hồ reo lên, "Vụ án này do hung thủ của chuỗi vụ án nhóm A gây ra!"

Đại Bảo lại giật mình lần nữa.

Tôi quan tâm nhìn lướt qua cậu ấy rồi nói, "Đây chính là nguyên nhân tôi đưa ra kết luận kia khi ở hiện trường. Nếu là vụ án do hung thủ ở chuỗi vụ án nhóm A gây ra, vậy thì sẽ không có động cơ gây án."

"Đúng thật, nếu nhìn nhận theo hướng này thì khả năng là không có động cơ gây án." Trưởng khoa Hồ nói, "Nhưng có một vấn đề mấu chốt, không biết anh có để ý thấy không?"

"Vấn đề gì?"

"Lúc chúng ta phân tích điểm khác nhau giữa các vụ án ở nhóm A và nhóm B có nhắc đến một vấn đề, cũng là lý do Tổng giám đốc Trần khẳng định chắc chắn rằng vụ án ở hai nhóm này không phải do cùng một người gây ra."

"Đúng thế, điểm anh nói là bản phác họa đặc điểm tâm lý." Tôi nói, "Lúc đó thầy cho rằng, vụ án nhóm A có tính khiêu khích rất rõ ràng, đã giết người bên hồ nước nhưng lại không ném thi thể xuống nước để kéo dài thời gian phát hiện vụ án, chính là muốn khiêu khích cảnh sát. Còn vụ án nhóm B có tâm lý giấu giếm, giấu xác để kéo dài thời gian xảy ra vụ án. Đặc điểm tâm lý của hung thủ trong hai nhóm không đồng nhất."

"Nhưng hiện trường Lý Thăng Lợi bị giết, thi thể bị giấu xuống gầm

giường!" Trưởng khoa Hồ nói, "Hơn nữa còn khóa cửa từ bên ngoài, nguy tạo nạn nhân đã ra ngoài. Đây rõ ràng là muốn che giấu thi thể, đặc điểm tâm lý muốn kéo dài thời gian phát hiện vụ án mà!"

"Việc này..." Tôi ngừng lại, "Chẳng lẽ, hung thủ của hai nhóm vụ án này đổi chỗ cho nhau rồi? Hoặc là, hung thủ vốn chỉ là một người nhưng người này có hai nhân cách? Khi giết Lý Thắng Lợi, đã hoán đổi nhân cách?"

"Nói thế thì ảo diệu quá." Trưởng khoa Hồ nói, "Nếu hung khí đã xác định là của hung thủ nhóm A, còn hung thủ nhóm B dùng cách thức và công cụ hoàn toàn khác để giết người, vậy sẽ không hoán đổi được."

Đây quả là vấn đề không lý giải được, tâm lý con người là vấn đề khó phân tích nhất. Tôi đắm chiêu suy nghĩ, nhưng không nghĩ ra chút đầu mối nào.

Đại Bảo tỏ vẻ bình tĩnh nói, "Phải chăng nên liên lạc với bác sĩ pháp y Lý ở tỉnh Nam Hòa?"

Tôi chợt bừng tỉnh, nhanh chóng gọi điện cho bác sĩ pháp y Lý.

"Anh Lý, hung thủ nhóm A lại xuất hiện ở Long Phiên rồi." Tôi nói, "Hắn đã giết một người già neo đơn!"

"Người già neo đơn?" Bác sĩ pháp y Lý nói xong thì dừng lại.

Tôi nghe tiếng kích chuột, chắc anh ta đang tra xem những vụ án xảy ra gần đây trong tỉnh trên hệ thống.

"Không có, gần đây không có án mạng, không có người già neo đơn nào bị giết." Bác sĩ pháp y Lý nói.

"Nếu phạm tội song song, tôi nghĩ chắc chắn sẽ xảy ra vụ án tương tự ở

gần nơi xảy ra hai vụ án trước của nhóm B."

"VẬY... chuyện là thế nào?"

"CÓ hai khả năng." Tôi nói, "Thứ nhất, người già neo đơn bị sát hại dễ dàng bị người báo án xem nhẹ, có khi nào đã bị bỏ qua rồi trở thành vụ án tiềm ẩn không? Thứ hai, nếu là người già neo đơn, có thể sẽ phát hiện trễ."

"VẬY... phải làm sao?" Bác sĩ pháp y Lý bị tình huống thứ nhất mà tôi nói dọa sợ. Bỏ qua vụ án tiềm ẩn, không phải chuyện đùa. Đợi đến khi mọi chuyện đã rồi, truy cứu trách nhiệm, trưởng khoa pháp y như anh ta cũng có khả năng bị liên lụy.

"Tôi nghĩ phải nhanh chóng báo cáo lên lãnh đạo của các anh." Tôi nói, "Thứ nhất, cử người đi làm rõ tình hình sinh hoạt của những người già neo đơn trong vùng, phải tìm hết từng người một, tuyệt đối không được cho rằng họ đã ra ngoài nên tìm không thấy. Thứ hai, phải điều tra từng vụ tử vong bất thường xảy ra trong vùng, kiểm tra từng tờ giấy chứng nhận hỏa táng."

"Sẽ không phải... đã hỏa táng rồi chứ?" Bác sĩ pháp y Lý lầm bầm.

Tôi nói, "Chắc không đâu. Theo quy luật phát sinh các vụ án nhóm A và B, thời gian song song xảy ra vụ án đều cách nhau khá gần. Vụ án người già neo đơn bị sát hại ở chỗ chúng tôi xảy ra vào khoảng 1, 2 giờ đêm hôm nay, nếu vậy, vụ án bên chỗ các anh chắc cũng cách thời gian này không bao lâu, nên những việc tôi vừa nói, các anh hãy nhanh chóng thực hiện, chắc là vẫn còn kịp, sẽ không gây ra hậu quả gì."

"VẬY thì tốt! Tôi làm ngay đây." Bác sĩ pháp y Lý vội vàng cúp máy.

"Các anh phát hiện manh mối mới sao lại không cho tôi biết?" Đại Bảo trách móc.

Tôi nói, "Người anh em, tôi muốn cậu hiểu, dù thời điểm nào, chúng ta cũng không bỏ qua việc tìm kiếm manh mối của một vụ án mạng, huống hồ vụ án lần này chị Bảo là người bị hại. Công việc quan trọng cậu cần làm lúc này là gọi chị Bảo thức dậy! Nếu chị Bảo tỉnh lại, mọi chuyện sẽ rõ ràng ngay, cuộc sống hạnh phúc của cậu sẽ được tiếp tục. Việc tìm kiếm manh mối, cứ giao cho chúng tôi, được chứ?"

Đại Bảo nhìn tôi, gật đầu thật mạnh.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hai Bà Cháu (1)

Trong lòng mỗi người đều có một ngọn lửa, người qua đường chỉ thấy được làn khói.

- Van Gogh -

Thời gian lặng lẽ trôi, thoáng cái đã gần một tuần trôi qua, tiết trời cũng dần trở lạnh. Bác sĩ pháp y Lý bên tỉnh Nam Hòa vẫn chưa có tin tức gì. Chúng tôi bắt đầu nghi ngờ việc xâu chuỗi vụ án Lý Thăng Lợi với chuỗi vụ án nhóm A.

"Hung khí có hình dạng đặc biệt thật ư?" Lâm Đào vừa gửi một phần báo cáo vụ án đi vừa nói, "Có khi nào chỉ là trùng hợp không? Nếu không, lâu như vậy, tỉnh Nam Hòa phải có động tĩnh rồi mới phải?"

"Đây là do phòng ban khác nhau, tính ràng buộc cũng khác." Tôi nói, "Pháp y chúng ta chỉ là một phòng ban nhỏ của cảnh sát hình sự, cậu muốn bác sĩ pháp y Lý ra lệnh cho từng đồn cảnh sát một sao? Chắc chắn không thể làm được rồi."

"Nhưng cơ chế liên kết hiện nay, nhất là cơ chế liên kết của các vụ án mạng liên hoàn thể này, chẳng phải đã hoàn thiện lắm rồi à?" Trần Thi Vũ nói.

"Cơ chế đúng là đã hoàn thiện, nhưng có được đảm bảo hay không vẫn

chưa rõ." Tôi nói, "Bác sĩ pháp y Lý chỉ là một pháp y, cho dù anh ta báo lên cấp trên, cũng là do lãnh đạo của Tổng đội Hình sự xem xét, người thật sự tiếp xúc với cảnh sát khu vực là chỉ huy quản lý thuộc Tổng đội Trị an. Tất nhiên, làm việc kém chỉ là suy đoán của chúng ta thôi, nói không chừng, nói không chừng..."

"Thế nào?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Hai vụ án trước của nhóm B đều xảy ra ở nơi giáp ranh tỉnh chúng ta." Tôi nói, "Các cậu nói xem, có khi nào vụ thứ ba sẽ chạy qua địa phận tỉnh chúng ta không?"

Mọi người trầm ngâm suy nghĩ.

"Chúng ta lại quên nghĩ đến vấn đề này." Tôi vỗ lên đầu mình, nói, "Bây giờ tôi sẽ đi báo cáo với thầy, chúng ta cũng phải khởi động cơ chế liên kết thôi."

Gần đây thầy đang vắt óc suy nghĩ cho sự phát triển chuyên ngành ADN và hóa lý, tóc cũng bạc đi không ít. Sau khi nghe suy nghĩ của tôi về án mạng liên hoàn, thầy mỉm cười nói, "Cơ chế liên kết đã được khởi động từ hai ngày trước rồi, vấn đề cậu chưa nghĩ đến, tôi phải nghĩ chứ."

Tôi chợt thấy vô cùng hổ thẹn, đồng thời cũng kính phục thầy tuy đang bận trăm công nghìn việc vẫn tìm ra sơ sót trong công việc của chúng tôi.

"Nhưng nói ra cũng lạ." Thầy nói tiếp, "Vụ án nhóm A và nhóm B trông như găng bó rất chặt chẽ với nhau, hơn nữa hai nhóm lại có khác biệt về địa điểm, chúng ta đã nghĩ hết cách, vẫn không tìm ra mối liên quan giữa chúng."

"Ý thầy là điều tra trạm xe sao?" Tôi hỏi.

Một tay thầy cầm điều thuốc, một tay cầm bút gõ lên mặt bàn, nói, "Hai tổ

chuyên án đều bỏ rất nhiều công sức để điều tra các nhân viên nhà xe, hành khách đi lại giữa hai nơi, tuy số lượng rất lớn nhưng đã làm không ít, vẫn không có chút manh mối nào. Bộ phận an ninh mạng, bộ phận thông tin cũng đã điều tra liên lạc giữa hai nơi, khối lượng thông tin lại càng lớn hơn. Còn tôi, vừa lo lắng lượng thông tin quá lớn, tra không hết, vừa lo lắng vấn đề tinh thần trách nhiệm của cảnh sát."

"Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên." Tôi nói, "Đây không phải việc chúng ta có thể quản được."

"Nhưng đây là đầu mối duy nhất để phá án." Thầy nói, "Hàn Lượng không phải cao thủ Internet sao?"

"Cậu ta, mặt nào cũng là cao thủ, Baidu (1) sống mà." Tôi nói.

(1) Baidu (Baidu.com): trang mạng tìm kiếm lớn nhất Trung Quốc.

"Anh không thể để cậu ta ngồi không được." Thầy nói, "Lái xe toàn thời gian của cơ quan cảnh sát vốn rất ít, cậu ta cũng không thể chỉ làm một nhân viên lái xe, cứ dùng cậu ta đi, để cậu ta trở chút tài, phối hợp với bộ phận an ninh mạng."

Tôi nghe lệnh trở về phòng làm việc, Trần Thi Vũ và Hàn Lượng đang thảo luận một vụ án đang nóng trên mạng.

"Chém năm nhát vào cổ, cổ đã đứt là đến nơi rồi, vậy mà phán là tự sát thì khó hiểu quá. Đừng nói là người dân, cả tôi cũng thấy không tin được." Trần Thi Vũ nói.

"Đó là vì cô ít gặp." Hàn Lượng nói, "Tôi đi theo trưởng khoa Tần, thấy không ít rồi."

"Phán thành tự sát là có lý do." Lâm Đào chen vào, "Vả lại vụ án dễ khiến

người ta nghi ngờ thế này, lý do lại càng phải đầy đủ hơn. Theo tôi thấy, chỉ có đơn vị điều tra mới nắm rõ tất cả tư liệu của vụ án, tuy không công bố với công chúng, ít nhất cũng phải giải thích rõ ràng và thích đáng với gia đình nạn nhân, trách nhiệm của chúng ta mới hoàn thành."

"Cách thức tử vong là vấn đề dễ khiến gia đình nạn nhân nghi ngờ nhất." Tôi ném sổ ghi chép lên bàn, nói, "Đa số người dân đều nghĩ giống Long Vũ, đó là chuyện thường. Nhưng kỳ thật, trên đời này có rất nhiều sự vật, cậu chưa thấy qua không có nghĩa là không có, cậu không làm được không có nghĩa là không thể."

Dứt lời, tôi đến bên kệ sách, tìm quyển Atlas bệnh lý pháp y ra, lật mở vài trang, đưa cho Trần Thi Vũ, nói, "Quyển sách này xuất bản năm 1992, trên đó ghi rõ: có nhiều vết cắt song song trên đốt sống cổ nạn nhân tự sát. Có thể thấy, các bậc tiền bối của ngành pháp y đã nghiên cứu về cắt cổ tự sát từ rất sớm, cũng có rất nhiều án lệ, có thể để lại vết cắt trên đốt sống cổ. Cô nghĩ thử xem, cả trên đốt sống cổ còn có được, vết rách lớn trên cổ có là gì."

Trần Thi Vũ đọc, nhíu mày nói, "Đúng thế thật, quyết tâm muốn chết phải mãnh liệt lắm."

"Tâm lý con người là khó nắm bắt nhất." Tôi nói, "Vì sao họ phải tìm đến cái chết, vì sao có thể ra tay tàn độc như thế, vì sao không chọn cách tự sát để cho người khác nhìn vào dễ chịu hơn chút ít, chỉ có bản thân người tự sát mới biết. Thật ra pháp y trong thực tiễn rất hay gặp trường hợp cắt cổ tự sát, do chảy lượng máu lớn, dao đâm máu nên người khác sẽ thấy rất tàn nhẫn, dễ sinh lòng nghi ngờ. Thật ra, bất kể là kiểu tử vong nào cũng đều tàn nhẫn. Chết cũng không sợ, còn có gì để sợ? Thế giới tốt đẹp biết mấy, sống thật tốt không phải hay hơn sao?"

"Vậy theo pháp y học mà nói, có thể tự chặt chém mình nhiều nhất đến vậy ư?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Cái này tôi biết." Lâm Đào nóng lòng muốn khoe khoang kiến thức về pháp y học của mình trước mặt Trần Thi Vũ, nói, "Phần cổ của con người chủ yếu có khí quản, thực quản, cơ thịt và mạch máu. Nhất là mặt trước, chính là khí quản, thực quản và cơ thịt, những thứ này nếu bị đứt đều không khiến người ta mất mạng được, đúng không."

Tôi gật đầu, tỏ ý cho Lâm Đào tiếp tục nói.

Lâm Đào nói, "Chỉ khi hai động mạch lớn ở hai bên cổ bị đứt mới mất mạng. Hơn nữa, sau khi những mạch máu này bị đứt sẽ có một quá trình máu bắn ra ngoài, phải mấy phút sau mới mất đi ý thức. Trong quá trình đó, người có ý định muốn chết vẫn có đủ thời gian để chém thêm vài nhát nữa."

"Một điểm mấu chốt, con người trong lúc kích động tiết ra quá nhiều adrenaline, ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy được." Hàn Lượng nói, "Vì thế, trên mặt lý thuyết, cách thức cực đoan như cắt cổ thể này cũng không phải không làm được. Nhất là thời cổ đại, Bá Vương này, Ngu Cơ này, chẳng phải cũng cắt cổ mà chết đó sao?"

"Ôi, anh biết cả pháp y học à?" Trần Thi Vũ nhìn Hàn Lượng đầy vẻ ái mộ.

Lâm Đào ủ rũ, chán nản thấy rõ, "Điểm kiến thức pháp y quan trọng nhất là do tôi nói ra không phải à?"

"Cắt cổ, có thể là tự sát hoặc bị giết." Tôi nhìn vẻ mặt của Lâm Đào, cười cười, nói, "Số nhát dao càng nhiều, càng dễ phán đoán cách thức tử vong."

"Ồ? Vì sao?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Có rất nhiều loại cách thức tử vong, càng phức tạp, ngược lại càng cho thấy đó là tự sát." Lâm Đào nói, "Chẳng hạn như cậu nhóc nhảy sông tự vẫn lần trước, chẳng phải tự dán băng keo lên miệng đó ư?"

"Thật ra, tôi từng thấy có người dùng rất nhiều cách như treo cổ, uống thuốc, cắt mạch máu... nhưng không chết được, cuối cùng dùng búa đập vỡ vòm sọ của mình, chấn thương não mà chết." Tôi nói, "Trong số những vụ án cắt cổ, nếu có nhiều nhất dao song song, dày đặc, cho thấy điều gì?"

"Cho thấy nạn nhân bị chém liên tục ở một vị trí cố định." Hàn Lượng nói.

"Thông minh." Trần Thi Vũ nhìn Hàn Lượng, cười ngọt ngào.

Lâm Đào mím chặt môi.

Tôi gật đầu, nói, "Nếu vậy, làm sao để có thể ra tay ở một vị trí cố định được? Thứ nhất, nạn nhân bị cắt cổ trong tình trạng hôn mê. Thứ hai, nạn nhân bị khống chế, không có năng lực phản kháng và trốn chạy. Thứ ba, nạn nhân tự có cách của họ."

"Phân biệt cụ thể bằng cách nào?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Mỗi vụ án đều không giống nhau." Tôi nói, "Thế này, tôi lấy một vụ án cụ thể làm ví dụ vậy."

"Hai năm trước có một vụ án, một người nội trợ tử vong trong nhà mình." Tôi nói tiếp, "Người báo án là chồng cô ấy, sau khi tan sở về nhà, đến trước cửa phòng ngủ thì phát hiện bên trong toàn máu, thế là báo cảnh sát. Sau khi khám nghiệm hiện trường, nạn nhân nằm ngửa ở giữa giường, khăn trải giường, chăn và trên mặt đất đều chi chít vết máu bắn ra, phân bố rất đồng đều. Sau khi khám nghiệm tử thi, cổ áo của nạn nhân bị kéo xuống dưới, trên cổ cô ấy có một vết rách rất lớn, theo góc cắt của vết cắt thử thì đó là vết thương do cắt, rạch nhiều lần mà thành, mặt trước của đốt sống cổ cũng có vết cắt, mô mềm trên cổ đầu bị rách, mạch máu ở hai bên cổ cũng bị đứt. Vừa nhìn qua, rất giống một vụ án giết người hung tợn. Do hiện trường là phòng kín nên người nhà nạn nhân cho rằng chồng cô ấy gây án. Vậy, vụ án này làm

sao để phán đoán được cách thức tử vong đây?"

Lâm Đào xua tay nói, "Vụ án này chúng ta đi cùng nhau, tôi sẽ không nói ra đáp án đâu. Tôi chỉ giải thích thế nào gọi là vết cắt thử thôi. Vết cắt thử là vết kéo dao ở một góc của vết thương, thường là vết thương mang tính thăm dò của nạn nhân trong quá trình tự sát, thường thấy trong các vụ tự sát. Vậy, Hàn Lượng, cậu đoán thử xem vụ án này làm thế nào để xác định tính chất đây?"

Hàn Lượng nhìn ra sự khiêu khích của Lâm Đào, mỉm cười lắc đầu.

Trần Thi Vũ nói, "Chồng cô ấy tan sở về nhà thì phát hiện chuyện này, vậy tổ điều tra của chúng ta có thể điều tra camera giám sát, thử nghiệm để xem anh ta có thời gian để gây án hay không."

Tôi gật đầu nói, "Tốt lắm. Điều tra cũng rất quan trọng. Sau khi điều tra thời gian tan sở về nhà, máy quay giám sát của chung cư, thang máy... đều cho thấy anh ta không có thời gian gây án. Đồng thời, kỹ thuật hình sự của chúng ta cũng giúp được rất nhiều. Chẳng hạn khi điều tra hiện trường, chúng tôi đã tìm thấy di thư."

"Có di thư rồi còn gì để nói nữa?" Trần Thi Vũ nói.

"Không, có rất nhiều thư từ trong vụ án tự sát, có di thư, làm luôn cả giám định bút tích, nhưng người nhà vẫn không phục, cho rằng di thư là do hung thủ ép nạn nhân viết." Tôi nói.

"Ồ, làm sao có thể." Trần Thi Vũ nói với vẻ xem thường.

Tôi cười, nói, "Thế nên, chúng ta muốn thuyết phục được người nhà nạn nhân, không thể chỉ dựa vào di thư. Trong vụ án này, ngoài di thư, điều tra hiện trường còn giúp đỡ trên phương diện khác nữa. Chẳng hạn như vết máu ở hiện trường phân bố rất đồng đều, không hề có vùng trống. Vùng trống là

gì? Lấy một ví dụ, có một người đứng bên cạnh nạn nhân, cắt đứt mạch máu, lúc đó máu sẽ bắn ra tứ phía, nhưng nơi hung thủ đứng, vì hung thủ đã chặn lại nên sẽ xuất hiện một vùng trống không có máu. Không có vùng trống, chứng tỏ không có vật cản, vậy hung thủ đứng ở đâu để hành hung đây?"

Trần Thi Vũ và Hàn Lượng gật đầu.

Tôi nói tiếp, "Ngoài vùng trống, còn có hình dạng ban đầu của vết máu bắn. Sau khi máu bắn ra sẽ rơi thành từng giọt trên mặt đất. Nếu có hung thủ, sau khi gây án, chắc chắn sẽ rời khỏi hiện trường. Hung thủ là người, không thể bay đi được, hẳn chỉ có thể đi trên mặt đất, một khi bước đi chắc chắn sẽ phá hoại hình dáng ban đầu của vết máu, thậm chí là để lại dấu chân dính máu. Nếu hiện trường chỉ có vết máu bắn phân bố đồng đều, vậy cho thấy không có người rời khỏi hiện trường sau khi sự việc xảy ra, nói cách khác, hiện trường ngoài nạn nhân không hề có người khác."

"Như vậy rất có lý!" Trần Thi Vũ hình như đã hiểu.

"Ngoài điều tra hiện trường, khám nghiệm thi thể cũng có thể giúp ích cho suy đoán của chúng ta." Tôi nói, "Thứ nhất, cổ áo nạn nhân bị kéo xuống dưới, để tiện xuống dao, có người nào trước khi giết người còn che cổ áo cản trở? Thứ hai, điểm mấu chốt nhất chính là vấn đề tôi vừa nêu. Vết dao dày đặc song song, hình thành do bị cắt, rạch ở một vị trí cố định. Vậy, nạn nhân sao có thể nằm yên chịu chém? Xét nghiệm độc chất đã loại trừ khả năng nạn nhân trúng độc hôn mê, khám nghiệm thi thể loại trừ khả năng tổn thương não hoặc ngạt khí dẫn đến hôn mê, cũng loại trừ khả năng nạn nhân bị khống chế, không dám cử động, nếu vậy, vết thương như thế, chỉ có nạn nhân mới có thể gây ra."

"Nếu anh không nói, tôi thật sự không nghĩ ra được, khi phán đoán cách thức tử vong có nhiều việc để làm như vậy đấy." Trần Thi Vũ nói.

Tôi gật đầu, nói, "Phán đoán cách thức tử vong là một công việc rất phức tạp, phải kết hợp điều tra, khám nghiệm hiện trường và kết quả khám nghiệm tử thi mới tổng hợp được. Tuyệt đối không phải nhìn xem trên người nạn nhân có mấy nhát dao, mỗi nhát nông sâu thế nào thì có thể phán đoán ra phương thức tử vong."

"Nếu đơn giản như thế còn cần pháp y, cần điều tra dấu vết làm gì?" Lâm Đào nói.

Tôi cười, "Vụ án đang nóng trên mạng này, chúng ta không hiểu tình hình cụ thể ra sao nên cũng không thể phân tích cụ thể được, nhưng tôi tin cảnh sát địa phương đưa ra kết luận chắc chắn như thế, nhất định là có đủ căn cứ, giống như vụ án tôi vừa kể vậy."

"Tất cả những cái chết đều có đặc tính riêng, phán đoán cách thức tử vong cũng cần sự hỗ trợ từ rất nhiều căn cứ thực tế." Lâm Đào nói, "Cho dù là xẻ xác, cũng có khi là tự sát hoặc bị giết."

"Hả? Xẻ xác?" Trần Thi Vũ nói, "Nói quá rồi đấy!"

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trần Thi Vũ, Lâm Đào có chút tự hào.

"Không hề nói quá chút nào." Tôi bị vẻ mặt của Trần Thi Vũ chọc cười, nói, "Tự sát là gì? Tự sát là cách nói ngang hàng với bị giết, tai nạn. Trong pháp y học, bị giết, tai nạn, tự sát đều là cách gọi phương thức tử vong, là chỉ sự tử vong xảy ra với cơ thể, là do người khác gây ra hay do bản thân tạo thành, hoặc là tai nạn nào đó dẫn đến. 'Xẻ xác' (2) là gì? Xẻ xác thật ra có hai loại ý nghĩa, một là theo cách hiểu của đa số người bình thường, thì thể bị người ta tách ra rồi vứt bỏ, đem giấu, 'xẻ xác' ở đây là động từ; loại còn lại, nếu cái cảnh sát tìm thấy không phải một cỗ thi thể, mà là vài mảnh thi thể, cũng bị một số người gọi là 'xẻ xác', 'xẻ xác' ở đây là danh từ."

(2) 碎尸 (xẻ xác): trong tiếng Trung, từ 碎尸 vừa là động từ (nghĩa là xẻ xác), vừa là danh từ (nghĩa là cái xác bị xẻ).

"Anh đang dạy văn tôi đấy à?" Trần Thi Vũ đảo mắt nhìn lên trần nhà.

Tôi cười nói, "Đầu tiên, chúng ta xem từ 'xẻ xác' là động từ. Người chết do tự sát, tai nạn, có khả năng sau khi chết rồi sẽ bị người ta xẻ xác hay không? Tôi nhớ lúc trước từng kể cho các cậu một vụ án. Trước đây có một người đàn ông đã có vợ tới vùng khác làm quan, sống chung với một cô gái ở nơi đó. Cô gái kia nhiều lần yêu cầu anh ta bỏ vợ nhưng không được, quá đau lòng, thế là tự sát trong nhà của anh ta. Người đàn ông đó lo sợ gian tình bị bại lộ, bèn xẻ nhỏ thi thể rồi vứt đi, che giấu. Trong vụ án này, tự sát vẫn là cách thức tử vong, xẻ xác chỉ là một kiểu hành vi giấu xác. Sau khi cảnh sát làm rõ nguyên nhân tử vong, chỉ có thể truy cứu trách nhiệm hình sự người đàn ông kia về việc hủy hoại thi thể, không thể gán tội danh 'giết người' cho anh ta được."

"Câu chuyện này của anh, ngược lại thuyết phục được tôi đấy." Trần Thi Vũ nói.

"Tôi vẫn chưa nói xong." Tôi nói tiếp, "Tiếp theo, chúng ta vẫn xem 'xẻ xác' là động từ. Trong pháp y học thực tiễn, có rất nhiều nạn nhân chết do tự sát, tai nạn, lựa chọn hoặc chịu tác động của ngoại lực, khiến cho thi thể bị chia tách. Không ai dám nói người tự sát nhất định sẽ chọn cách bảo toàn thi thể, hoặc người chết do tai nạn nhất định có thể toàn thân. Trong những vụ tử vong bất thường do cháy nổ, rơi từ trên cao, tai nạn giao thông, tai nạn lao động, thiên tai hoặc lợi dụng ngoại lực cực lớn từ một số máy móc sản xuất để tự sát... thi thể đều sẽ bị phân tách trong quá trình áp dụng nhân tố dẫn đến tử vong. Chẳng hạn như rơi từ độ cao vài trăm mét, nếu có thể giữ toàn thân mới gọi là may mắn."

"Nghĩ thôi cũng thấy rợn người." Trần Thi Vũ nói, "Thật không hiểu

những người tự sát đó nghĩ thế nào."

Tôi xoa tay nói, "Tôi vừa nói rồi, hoạt động tâm lý của người khác, chúng ta vĩnh viễn đoán không ra. Chúng ta chỉ có thể dựa vào khoa học. Cuối cùng, chúng ta xem 'xẻ xác' là danh từ. Khi pháp y điều tra những vụ án tử vong bất thường, thường chỉ phát hiện mảnh thi thể, không có thi thể hoàn chỉnh. Nhưng nếu vừa phát hiện mảnh thi thể đã có thể chắc chắn là bị giết, vậy thì đơn giản quá, há chẳng phải ai cũng làm được pháp y sao? Chẳng hạn một thi thể nhảy sông tự sát bị chân vịt của một chiếc tàu cắt phải, pháp y ở cơ quan cảnh sát của những thành phố gần sông thường gặp nhất chính là loại 'xẻ xác' này. Tất nhiên, từ một nơi khuất rơi xuống, nhất là người tiếp xúc với vật cứng trong lúc rơi cũng thường bị người báo án xem thành 'xẻ xác'."

"Xem ra, tôi đã phạm lỗi khi nghĩ rằng mọi chuyện là đương nhiên rồi."
Trần Thi Vũ nói.

"Nếu không nhờ những bài học thực tế, ai cũng sẽ mắc sai lầm đó." Tôi nói, "Vì thế, có một số vụ tử vong, người thường không hiểu được các phán đoán của phía cảnh sát cũng là chuyện dễ hiểu. Việc cảnh sát chúng ta cần làm không chỉ là phán đoán cách thức tử vong một cách nghiêm ngặt, khoa học và khách quan mà còn phải nói rõ ràng, rành mạch cho gia đình nạn nhân biết công việc chúng ta làm và lý do đưa ra kết luận là gì. Tôi tin, phần lớn gia đình nạn nhân vẫn có thể hiểu được."

"Nhưng, vụ án nào cũng cần phán đoán cách thức tử vong trước à? Như vậy có phức tạp quá không?" Hàn Lượng hỏi.

Tôi nói, "Phán đoán cách thức trước là việc cần thiết, nhưng chưa hẳn phức tạp như cậu tưởng. Có rất nhiều vụ án, vừa nhìn đã có thể biết cách thức tử vong là gì. Ví như bóp chết, siết chết, bịt ngạt chết đều không thể tự mình gây ra được. Một vài hiện trường có dấu vết giằng co rõ ràng, cũng không thể phán đoán ngay không phải tự sát hay tai nạn."

"Khó nhất chắc là những vụ án tự sát bằng cách thức đặc biệt." Hàn Lượng nói.

Tôi gật đầu, nói, "Lúc này tôi đã nói, có người dùng nhiều cách để tự sát, dễ khiến người ta nghi ngờ. Có người lại dùng cách cực đoan để tự sát, cũng dễ khiến người khác nghi ngờ. Có một số người tự trói tay mình lại rồi đi nhảy sông, treo cổ... Còn một số tai nạn cũng dễ nghi ngờ, chẳng hạn như ngạt khí. Có một số người thích tìm khoái cảm trong trạng thái nửa ngạt thở, trong lúc bất cần, tự làm cho mình chết ngạt."

"Ngạt thở cũng có khoái cảm?" Hàn Lượng hỏi, "Cái này tôi không biết thật."

Tôi thấy mặt Trần Thi Vũ ửng đỏ liền nhanh chóng chuyển đề tài, nói, "Hàn Lượng, thầy có một nhiệm vụ khó khăn và gian khổ giao cho cậu."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hai Bà Cháu (2)

Ngày hôm đó, Hàn Lượng đã liên lạc với các đồng nghiệp bên phòng an ninh mạng, nhưng công việc còn chưa triển khai được một ngày, sự bình yên của chúng tôi đã bị một vụ án khác phá vỡ.

Thầy chỉ thị: Huyện Hồ Đông, hai bà cháu tử vong.

Huyện Hồ Đông là một huyện nằm ở phía Tây bắc của tỉnh chúng tôi, tuy giao thông hạn chế nhưng cũng là một nơi có sông có nước, phong cảnh rất đẹp, hiện trường nằm tại một thôn nhỏ dưới chân núi huyện Hồ Đông.

Thông thường, quãng đường từ huyện Hồ Đông đến thủ phủ tỉnh chỉ mất hai tiếng, nhưng vì phải đi qua khu vực đường núi nên chúng tôi lòng vòng gần bốn tiếng mới đến được hiện trường.

Có thể do ít dân nên hiện trường tử vong không có đám đông vây xem như hiện trường các vụ án khác. Hiện trường im ắng, giăng dây cảnh báo, mười mấy cảnh sát kỹ thuật đang bận rộn ở bên trong.

Hiện trường là mảnh sân hình vuông của một căn nhà biệt lập, có kết cấu một dãy nhà đối diện cổng vào và hai nhà trệt vuông góc với sân. Kết cấu rất đơn giản, vừa nhìn đã thấy dãy nhà kia có một phòng khách, hai phòng ngủ; hai căn nhà ở hai bên lẫn lượt là kho chứa, nhà vệ sinh và phòng bếp.

Vì không có người dân vây xem nên các khu vực từ cửa chính vào đến sân đều đặt các bảng đánh dấu hiện trường màu vàng. Có thể thấy, công tác điều tra hiện trường bước đầu đã hoàn thành.

Thấy xe chúng tôi dừng lại trước dây cảnh báo, Đại đội trưởng Dương Thiếu Văn của Phòng Cảnh sát huyện Hồ Đông liền nhắc dây lên bước ra, anh ta vừa tháo bao tay vừa đi đến chỗ chúng tôi.

"Chào Đại đội trưởng Dương." Tôi nhiệt tình chào hỏi. Dương Thiếu Văn vốn là pháp y, tuy đã làm đại đội trưởng nhưng vẫn đích thân tiến hành công tác pháp y như trước.

"Chào Trưởng khoa Tàn, để tôi giới thiệu sơ qua tình hình vụ án với các anh trước." Đại đội trưởng Dương vào thẳng vấn đề, "Thật ra Dương Gia Thôn này chính là quê tôi, tính kỹ ra thì người trong thôn đều là họ hàng xa của tôi."

"Nạn nhân cũng thế sao?" Tôi hơi ngạc nhiên.

Đại đội trưởng Dương lắc đầu, nói, "Quan hệ khá xa, tôi cũng không cần tránh mặt. Chủ nhân của căn nhà tên là Dương Thiếu Nghiệp, nam, 34 tuổi. Trong nhà còn có ba người, vợ anh ta là Vương Tráng Anh, mẹ anh ta là Thao Anh Hoa và con trai 2 tuổi Dương Vĩnh Phàm."

"Trên bản fax viết là hai bà cháu tử vong, tức là trong nhà có bốn người, có hai người còn sống? Nạn nhân là Thao Anh Hoa và Dương Vĩnh Phàm?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Dương gật đầu nói, "Đúng vậy."

"Có chắc là án mạng không?" Lâm Đào ngồi xổm trước cửa nhìn hình tròn được khoanh bằng phấn trên mặt đất. Bên trong hình tròn là dấu chân không được hoàn chỉnh.

"Trên thi thể của Thao Anh Hoa có vết thương rõ ràng." Đại đội trưởng Dương nói, "Nhưng thi thể đã phân hủy rồi."

"Đã phân hủy?" Tôi nói, "Trong nhà còn hai người, sao đợi đến khi phân hủy mới báo án?"

"À, là thế này." Đại đội trưởng Dương nói, "Tuy trong nhà có bốn người nhưng bình thường chỉ có ba người sinh sống. Chủ nhà Dương Thiếu Nghiệp đi làm ở Thượng Hải, ngoài ngày lễ tết ra đều không trở về."

"Vậy vẫn còn ba người mà." Tôi nói.

Đại đội trưởng Dương thấy tôi hỏi liên tục liền bật cười, xua tay ra hiệu cho tôi bình tĩnh, nói, "Đã xem qua tình trạng thi thể, nạn nhân là Thao Anh Hoa và Dương Vĩnh Phàm, trước mắt chúng tôi vẫn chưa tìm thấy Vương Tráng Anh."

"Hả? Vương Tráng Anh mất tích rồi?" Lâm Đào ngạc nhiên.

"Đúng vậy, mất tích rồi." Đại đội trưởng Dương nói.

"Vậy không phải chuyện hay à?" Lâm Đào nói, "Vương Tráng Anh đột nhiên mất tích, cho thấy vụ án này có quan hệ nhất định với cô ta. Ít ra cô ta hẳn phải biết chút sự thật nào đó! Nếu tìm được cô ta, vậy có hy vọng phá án rồi còn gì?"

"Hiện có ba khả năng." Đại đội trưởng Dương nói, "Thứ nhất, Vương Tráng Anh không liên quan đến vụ án này, cô ta biến mất chỉ là một sự trùng hợp. Nhưng khả năng này cơ bản có thể loại trừ, vì sau khi điều tra, Vương Tráng Anh đã rời khỏi nhà hơn tám tiếng rồi, theo mức độ phân hủy của thi thể và thời gian tắt máy của Vương Tráng Anh cho thấy cô ta đã mất tích ít nhất hai ngày. Thứ hai, Vương Tráng Anh có liên quan đến vụ án, ít nhất cũng là người biết nội tình, vì rất nhiều nguyên nhân, cô ta đã bị giết, hoặc bị giam giữ. Thứ ba, Vương Tráng Anh chính là hung thủ giết người, cô ta sợ tội bỏ trốn hoặc tự sát rồi."

"Hả? Hung thủ giết người?" Trần Thi Vũ nhón chân nhìn vào sân, nói, "Anh nói cô ta giết mẹ chồng mình tôi còn tin, nhưng giết con mình thì tôi không tin được."

"À, tại tôi chưa nói rõ ràng." Đại đội trưởng Dương nói, "Do Dương Thiếu Nghiệp thường xuyên làm ăn xa, một năm trước đã ly hôn với người vợ cũ, Vương Tráng Anh là người vợ anh ta mới cưới được nửa năm, còn Dương Vĩnh Phàm là con của Dương Thiếu Nghiệp và vợ cũ."

"Dì ghê á?" Lâm Đào từ nhỏ đã bị các bộ phim truyền hình những năm 80, 90 của thế kỷ trước tẩy não, từ "dì ghê" trong đầu cậu ta không khác thú dữ là mấy.

"Thì đã sao?" Hàn Lượng nói, "Người mẹ bây giờ của tôi chính là mẹ kế đấy, đối xử với tôi tốt lắm."

"Nhưng như vậy lại có thể giải thích được nền tảng tâm lý giết hại con mình." Trần Thi Vũ dùng một danh từ trong tâm lý học.

"Đợi chút, đợi chút." Tôi cảm thấy họ quá nóng vội phân tích động cơ gây án, "Nói vậy, người báo án là người không có quan hệ gì với nhà họ?"

Đại đội trưởng Dương gật đầu, nói, "Bình thường Vương Tráng Anh thích chơi mạt chược nên hai ngày không đến đánh bài thật sự hơi khác thường. Bọn mạt chược bèn rủ nhau đến nhà tìm cô ta, phát hiện cửa nhà tuy đóng kín nhưng lại không khóa, thế là đẩy cửa vào trong sân. Trong sân tuy không có vết máu nhưng hai bà cháu nằm trên mặt đất, thi thể đã phân hủy khiến họ sợ hết hồn, lập tức báo cảnh sát."

Tôi thấy sắc trời đang tối dần, vội vàng hỏi, "Mốc thời gian như vậy thật khó xác định, anh vừa nói mức độ phân hủy của thi thể, thời gian tắt máy, không đi đánh bài, những mốc thời gian này đều đã được chứng thực rồi

chứ?"

Đại đội trưởng Dương gật đầu, nói, "Để tôi kể lại chi tiết hơn. Hôm nay là ngày 28 tháng 10. Trước đây, không thể nói là hàng ngày, nhưng ít nhất hai ngày một lần, Vương Tráng Anh lại đi đánh bài. Lần cuối cô ta đánh bài là chiều ngày 25 tháng 10."

"Thời gian cô ta gọi điện và tắt máy thì sao?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Dương nói, "Thường cách hai ba ngày cô ta sẽ gọi điện cho Dương Thiếu Nghiệp một lần, cuộc gọi cuối cùng cô ta gọi cho chồng mình là tối ngày 25 tháng 10, tôi đoán đánh bài xong trở về nhà thì gọi."

"Nội dung cuộc gọi là gì?" Tôi nôn nóng hỏi.

Đại đội trưởng Dương nhíu mày, lắc đầu nói, "Trước mắt, chúng tôi vẫn chưa liên lạc được với Dương Thiếu Nghiệp, điện thoại nợ phí đã bị cắt rồi."

"Thời gian cô ta tắt máy là lúc nào?" Tôi hỏi.

"Tối ngày 25 tháng 10, sau khi gọi cho Dương Thiếu Nghiệp, cô ta có cuộc gọi cho một người bạn đồng niên, sau đó không gọi thêm cuộc nào nữa, đến trưa ngày 26 tháng 10 thì tắt máy."

"Bạn gì? Nam hay nữ?"

"Bạn nam, tên là Tôn Nhân Phúc, có quan hệ mập mờ gì hay không, vẫn đang trong quá trình điều tra."

"Người đó đâu? Anh ta rất quan trọng đối với vụ án này!"

"Di động của Tôn Nhân Phúc cũng tắt máy rồi, chúng tôi đang cố tìm cho ra anh ta."

"Vụ án này có nhiều việc phải lo thật đấy." Tôi thở dài, tuy trước mắt gần như không có chút manh mối nào, nhưng hai người liên quan mật thiết đến vụ án đều chưa liên lạc được, mọi chuyện vẫn không quá mức bi quan.

"Trước mắt, chúng tôi đã thả vài chú chó nghiệp vụ ra, tìm kiếm theo mùi trên giày của Vương Tráng Anh, dù sao thời gian cô ta mất tích không lâu, vẫn có hy vọng tìm được theo cách đơn giản và trực tiếp nhất." Đại đội trưởng Dương nói.

Tôi gật đầu, nói, "Thi thể phân hủy nặng lắm sao?"

"Cũng bình thường." Đại đội trưởng Dương chỉ lên trời nói, "Thời tiết đã chuyển lạnh, hơn nữa cùng lắm chỉ ba ngày, vết hoen tử thi và mạng tĩnh mạch đã nổi khắp thi thể, nhưng vẫn chưa biến thành 'người khổng lồ xanh'."

Mới hết hè nên thi thể bị phân hủy ở mức độ cao như vậy vẫn có thể coi là "bình thường". Thật ra tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi, khi đứng trước cống, tôi đã ngửi thấy mùi hôi thối bốc ra từ trong sân nên đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị "hun" rồi.

"Nói như vậy, theo tình hình trước mắt, thời gian gây án có thể trong khoảng từ chiều ngày 25 đến trưa ngày 26?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Dương gật đầu, nói, "Theo kết quả điều tra và tình hình cuộc gọi thì là như vậy, theo góc độ pháp y cũng phù hợp."

Thi thể đã phân hủy, không còn đủ điều kiện để suy đoán thời gian tử vong cụ thể nữa. Thi thể bị phân hủy, chịu ảnh hưởng từ rất nhiều yếu tố như cơ địa nạn nhân, hoàn cảnh, khí hậu... Một pháp y có thể suy đoán thời gian tử vong của một thi thể đã phân hủy trong sai số một ngày xem như ghê gớm lắm rồi. Đại đa số vẫn phải kết hợp với kết quả điều tra để phán đoán, suy đoán của pháp y chỉ có thể xem có phù hợp hay không.

Để hoàn thành khám nghiệm hiện trường bước đầu trước khi trời tối, chúng tôi nhanh chóng mặc trang phục khám nghiệm rồi đi vào bên trong.

Khoảng sân rất sạch sẽ, không hề có dấu vết bất thường nào. Lâm Đào đứng trên tấm lót hiện trường, dùng đèn soi dấu vết soi lên mặt sân. Nhân viên kỹ thuật Tiểu Lạc đứng bên cạnh nói, "Dấu chân trong sân quá phức tạp, hơn nữa lát loại đá này thật sự rất khó phát hiện dấu vết, chúng tôi gần như không thấy được dấu chân nào đặc biệt."

Thấy Lâm Đào gật đầu đầy tiếc nuối, tôi biết cậu ta tán đồng ý kiến của Tiểu Lạc.

Thi thể nằm ở phía Đông mảnh sân, trước nhà vệ sinh và gian bếp, đứa bé nằm ngửa, thi thể đã chuyển hẳn sang màu xanh, tuy nhãn cầu và đầu lưỡi vẫn chưa bị lòi ra dưới tác động của sự trương phình nhưng thi thể đã phân hủy ở mức độ cao, thậm chí chất dịch phân hủy đã làm ướt nền đá bên dưới.

Thi thể của bà lão nằm cong người gần phía căn nhà. Chính xác là bà lão nằm nghiêng.

Tôi đến gần thi thể của bà lão, khom người xuống quan sát kỹ, phát hiện thi thể không dính hẳn xuống đất. Do khuỷu tay chống đỡ, nửa người trên của thi thể và phần hông vẫn hơi cách mặt đất một khoảng.

"Vô lý." Tôi nói, "Đây là vị trí ban đầu của thi thể à?"

Đại đội trưởng Dương gật đầu, nói, "Không ai động vào cả."

Tôi lắc đầu, nói, "Nếu nạn nhân tử vong trong tư thế này, cơ bắp giãn ra, bà ấy sẽ nằm nghiêng một cách tự nhiên, khuỷu tay không thể trở thành điểm tựa mới đúng."

"Ý anh là?" Đại đội trưởng Dương hỏi.

Tôi nói, "Nạn nhân hẳn là tử vong trong tư thế ngồi, chẳng hạn như ngồi dựa vào tường. Sau khi tử vong hơn mười tiếng là lúc thi thể co cứng tối đa, thi thể bị di chuyển, vì thế khuỷu tay trái mới trở thành điểm tựa của cơ thể, khi nằm nghiêng, thân trên sẽ cách mặt đất một khoảng. Sau khi co cứng thi thể dần biến mất, tuy điểm tựa không còn sức chống đỡ nhưng đã để lại tư thế mất tự nhiên như thế này."

"Có lý lắm." Đại đội trưởng Dương trầm ngâm, "Có khi nào là Vương Tráng Anh đã động vào thi thể không? Chuyện này rất bình thường."

Tôi nói, "Nhưng đến trưa Vương Tráng Anh mới đi đánh bài, tối đã trở về, nếu xảy ra vụ án trong khoảng thời gian này, cũng không đủ hơn mười tiếng. Chẳng lẽ, đêm 25 cô ta không về nhà? Đến ngày 26 trở về mới phát hiện nạn nhân?"

"Không thể nào." Đại đội trưởng Dương nói, "Cô ta vừa vào nhà này chưa bao lâu, sợ mẹ chồng hiểu lầm, theo điều tra, sau khi kết hôn, cô ta chưa từng qua đêm ở bên ngoài. Đêm ngày 25, có người tận mắt nhìn thấy cô ta đánh bài xong thì về nhà."

"Nói vậy, nếu là Vương Tráng Anh động vào thi thể thì cô ta đã ở cùng thi thể hơn mười tiếng đồng hồ?" Tôi nói, "Rõ ràng không hợp lý."

"Nhưng việc này không liên quan trực tiếp đến vụ án." Đại đội trưởng Dương nói, "Việc bây giờ chúng ta cần làm là tìm ra chứng cứ."

Tôi nhìn bà lão tuy đã biến thành màu xanh nhưng vẫn có thể thấy được làn da nhão nơi cánh tay và mặt, im lặng gật đầu.

"Mấy căn phòng đã kiểm tra hết chưa?" Lâm Đào vẫn đang cầm đèn soi dấu chân.

Tiểu Lạc gật đầu, nói, "Đã kiểm tra một lượt, tuy bên trong là sàn đất

nhưng bề mặt vẫn gồ ghề, chúng tôi không tìm thấy dấu chân đáng nghi nào."

Mùi hôi khiến tôi bất giác đưa cánh tay lên cọ mũi. Tôi đứng thẳng dậy, men theo tấm lót hiện trường đi đến trước cửa nhà vệ sinh, thấy bên trong rất sạch sẽ, tự nhiên. Tôi lại đi đến trước cửa gian bếp, bên trong có một bếp lò kiểu cũ, trên bếp có một cái vạc đường kính gần 1 mét, bên dưới có một chiếc ghế nhỏ. Cạnh bàn bếp có một bếp gas kiểu mới, xem ra gia đình này kết hợp đông tay, vừa dùng bếp gas vừa dùng bếp củi. Gian bếp được sắp xếp rất ngăn nắp, không có điểm khả nghi nào. Nhưng tôi để ý thấy một chiếc gáo sạch bị vứt trước cửa gian bếp, không ăn nhập gì với căn nhà ngăn nắp sạch sẽ.

Phòng khách và hai phòng ngủ của nhà chính cũng rất ngăn nắp, ngay cả chăn cũng được xếp gọn gàng, ngoài chiếc bàn nhỏ trong phòng khách bữa bọn đồ chơi trẻ em ra thì tất cả đều bình thường.

Nhà kho chứa đồ nằm phía Tây mảnh sân chất đầy những bao tải. Có bao đựng lương thực, có bao đựng những vật dụng linh tinh, còn có bao đựng củi. Tất cả đều được chia ra xếp rất ngăn nắp. Giữa kho có một chiếc bàn dài, trên bàn có ít khoai lang rời và một nửa còn nguyên trong bao.

"Khi xảy ra vụ án, chắc Thao Anh Hoa đang thu dọn chỗ này." Tôi tưởng tượng lại tình hình lúc đó.

"Chúng tôi cũng nghĩ đến chuyện này." Đại đội trưởng Dương chỉ một củ khoai trên mặt đất nói, "Khi đó Thao Anh Hoa đang dọn dẹp kho, có thể nghe thấy âm thanh gì đó nên hoảng hốt chạy ra ngoài, một củ khoai rơi khỏi bàn."

"Có thể là tiếng động gì nhỉ?" Tôi vừa nói vừa đi ra khỏi nhà kho, nhìn bức tường xung quanh.

Bốn vách tường đều rất cao, bên ngoài cũng không có chỗ để đập làm

điểm tựa, người bình thường muốn trèo tường vào nhà là không thể. Huống hồ, trên bờ tường còn có mấy mảnh vỡ ngói cũ, trong sân lại không thấy mảnh ngói rơi nào.

"Nếu là người ngoài, chỉ có thể vào từ cổng chính." Đại đội trưởng Dương nói.

Tôi gạt đầu, kéo cánh cổng chính. Đó là một cánh cổng sắt màu đỏ, chỉ cần chạm nhẹ cũng phát ra âm thanh cọt két rất lớn.

"Chuyện này thì tôi chưa nghĩ đến." Đại đội trưởng Dương nói, "Chắc là tiếng ai đó gõ cửa."

"Lạ thật." Tôi ngẫm nghĩ, "Người bình thường nghe tiếng gõ cửa sẽ hoảng hốt sao? Nếu nghe thấy tiếng động khác do hung thủ gây ra sau khi vào, vậy khi người khác vào nhà, Thao Anh Hoa phải biết chứ?"

"Đúng vậy, nhà chỉ có phụ nữ, bình thường đều đóng cổng." Đại đội trưởng Dương nói.

"Có khi nào là người quen không? Chẳng hạn như Vương Tráng Anh?" Trần Thi Vũ đoán.

Tôi không đáp lại, nói, "Đã điều tra mâu thuẫn xã hội chưa?"

"Đang điều tra Vương Tráng Anh, nhưng hai người họ không hề có xích mích với ai." Đại đội trưởng Dương nói.

Tôi nói, "Hiện trường không có dấu hiệu cướp của hay xâm hại tình dục, thường nếu sát hại cả trẻ em, chắc chắn phải có thù hận rất lớn. Vương Tráng Anh lại không phải mẹ ruột của đứa bé, nếu có thù với cô ta, thì cũng không giết Dương Vĩnh Phàm."

"Thế nên, nếu là án mạng, kẻ tình nghi lớn nhất chính là Vương Tráng Anh." Đại đội trưởng Dương gật đầu khẳng định.

"Thời gian gấp rút, chúng ta chia tổ hành động thôi." Tôi tháo bao tay ra, nói, "Tôi và đại đội trưởng Dương sẽ dẫn theo vài pháp y đến nhà xác khám nghiệm thi thể thâu đêm, làm rõ nguyên nhân tử vong. Long Vũ, cô tham gia vào đội tìm kiếm, đi tìm Vương Tráng Anh. Lâm Đào, các cậu nhanh chóng chuyển thiết bị chiếu sáng từ thành phố đến, khám nghiệm hiện trường thông đêm. Một đêm, tôi nghĩ chắc sẽ tìm được ít manh mối."

"Tìm kiếm? Đi đâu tìm?" Lần đầu tiên Trần Thi Vũ phải tách khỏi chúng tôi để thi hành nhiệm vụ, rõ ràng cô ấy hơi căng thẳng.

Đại đội trưởng Dương chỉ tay về phía ngọn núi phía sau, nói, "Nếu bỏ trốn vào thành phố chắc chắn không phải lựa chọn tốt nhất. Nếu chạy vào trong núi, e là rất khó tìm, nên bây giờ trọng điểm tìm kiếm của chúng ta chính là trong núi."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hai Bà Cháu (3)

Phòng giải phẫu thi thể của Phòng Cảnh sát huyện Hồ Đông nằm trong nhà xác ở thung lũng. Theo cách nói của tôi, đó thật sự là một mảnh đất phong thủy đông ấm hạ mát; theo cách nói của Lâm Đào, đó là một nơi âm u khiến người ta không rét mà run.

Vừa nghe không gần đi cùng tôi đến phòng giải phẫu khiến người ta không rét mà run đó, Lâm Đào lập tức trở nên hăng hái hẳn, cậu ta lấy hộp dụng cụ khám nghiệm hiện trường ra, bắt đầu làm việc.

Tôi theo xe tuần tra của Đại đội trưởng Dương, đi thẳng vào trong núi. Ánh trăng mờ, bốn bề vắng lặng, trong núi không biết có gì đó phát ra âm thanh rất lạ, thật sự khiến cho người ta rợn tóc gáy.

Tử thi đã được đưa đến nhà xác trước chúng tôi, thi thể của đứa bé 2 tuổi Dương Vĩnh Phàm đã được đặt trên bàn giải phẫu.

Tôi mặc quần áo giải phẫu vào, bắt đầu khám nghiệm thi thể sơ bộ. Khi đến gần, một mùi hôi xuyên qua lớp khẩu trang, xộc vào mũi tôi.

Mức độ phân hủy của thi thể có vẻ còn nghiêm trọng hơn tôi nghĩ, nhưng khi chạm vào lại có cảm giác các mô mềm bên ngoài cơ thể không mềm nhũn như suy nghĩ ban đầu. Tóm lại, mùi và biểu hiện trên thi thể không khớp với nhau, có cảm giác thi thể phân hủy như thế này có chút kỳ lạ.

"Tuy thi thể phân hủy khiến cho lớp da bị tróc ra, nhưng vẫn thấy được nhiều chỗ ở lớp trung bì có mẩn đỏ." Tôi vừa nói vừa lật thi thể để xem lớp

da, cố tìm vết thương rõ ràng hơn.

"Nhưng mẩn đỏ thế này, thường là vết thương gì?" Đại đội trưởng Dương hỏi, "Vết bầm giập?"

Tôi không trả lời vì bản thân cũng không chắc, hiện tượng phân hủy như vậy, hình dạng vết thương như vậy, quả thật trước giờ tôi chưa gặp.

Sau khi chắc chắn bên ngoài thi thể không có vết thương hở nào, tôi quyết định giải phẫu thi thể ra kiểm tra xem những vết mẩn đỏ trên thi thể rốt cuộc là gì.

Khi dao phẫu thuật của tôi mở khoang bụng của nạn nhân ra, tôi cảm giác có chút lực cản ở đầu dao.

"Cảm giác có gì đó không bình thường." Tôi nói.

Đại đội trưởng Dương rạch một đường tiếp nối vết tôi vừa cắt, gật đầu nói, "Do tế bào và cơ thịt dưới da bị co cứng chăng?"

Giống như bác sĩ khoa ngoại, pháp y cũng cần có "cảm giác tay", tuy không rõ phân tích của Đại đội trưởng Dương có đúng hay không, nhưng cảm giác khác lạ ở đầu dao khiến tôi phải chú ý.

"Nhưng, phân hủy chẳng phải sẽ khiến cho các mô mềm hơn sao?" Tôi nói.

Đại đội trưởng Dương lắc đầu, nói, "Cứ giải phẫu như thường xem sao đã."

Tôi từng dao từng dao tách da, mô dưới da và cơ thịt ra. Nội tạng của thi thể không có gì khác thường, có dấu hiệu phân hủy. Cổ, đầu và cơ quan nội tạng không có vết thương rõ ràng, cũng không thấy dấu hiệu của ngạt khí.

Nói cách khác, cho đến hiện tại, chúng tôi vẫn chưa tìm ra nguyên nhân tử vong là gì.

Tôi nghi hoặc dùng cách "móc lưỡi" để lấy thanh quản, thực quản và khí quản của nạn nhân ra. Chúng tôi thấy một mảng lớn những nốt màu vàng ở cuống lưỡi nạn nhân.

"Cái gì đây? Mừng mủ?" Tôi nói, "Nếu bị phân hủy sẽ không xảy ra tình trạng này."

Đại đội trưởng Dương gật đầu, vội vàng cắt khí quản và thực quản của nạn nhân. Thành khí quản và thực quản đều đỏ hết lên, niêm mạc bên trong nổi đầy những nốt màu vàng như bị mừng mủ.

"Có khi nào đứa trẻ này bị bệnh không?" Đại đội trưởng Dương nói.

Tôi lắc đầu, "Theo kết quả điều tra đã có thể loại bỏ khả năng đó."

Dứt lời, tôi rạch một đường từ thực quản xuống đến dạ dày, từ khí quản đến phổi. Những nơi bị rạch đều xuất hiện dấu vết như bị mừng mủ. Trong dạ dày còn ít dịch và dịch sữa. Dịch sữa có màu cà phê, thành dạ dày cũng thấy được những nốt mừng mủ và chỉ chút những đốm máu, có thể thấy, trước khi chết nạn nhân đã xuất huyết dạ dày.

Kết quả khám nghiệm thi thể như vậy khiến tôi nhất thời không thể nghĩ ra, nguyên nhân dẫn đến tử vong là gì? Tôi vừa lấy ngón tay trượt trên thi thể, vừa suy nghĩ.

Theo đường trượt của ngón tay tôi, một mảnh da ở vùng dưới xương chậu của thi thể bong ra.

Đột nhiên, tôi nghĩ thông suốt.

"Thật không thể tưởng tượng được!" Tôi nói.

"Thế nào?" Đại đội trưởng Dương nhìn tôi đầy tò mò.

Tôi nói, "Trong phân loại tử vong do nhiệt độ cao, có một loại gọi là tử vong do bỏng."

"Tử vong do chất lỏng hoặc khí ở nhiệt độ cao, gọi là tử vong do bỏng." Đại đội trưởng Dương nắm rất rõ lý thuyết.

Tôi gật đầu nói, "Loại tử vong này rất ít gặp, anh còn nhớ đặc điểm tử vong chứ?"

"Chủ yếu là bề mặt da nổi mẩn đỏ, mụn nước có thể sưng huyết và viêm." Đại đội trưởng Dương nói, "Nghiêm trọng hơn, protein trong cơ thể chịu tác động của nhiệt độ cao sẽ đông lại, tế bào sẽ bị hoại tử."

"Đúng." Tôi nói, "Những vết thương như vậy thường rất dễ nhận ra là nhờ mẩn đỏ, sung huyết và mụn nước trên bề mặt da. Nhưng, nếu thi thể đã phân hủy, lại là một chuyện khác."

"Anh nói như vậy cũng đúng." Đại đội trưởng Dương nói, "Khi chúng ta nhìn thấy thi thể, lớp da bên ngoài đã tróc ra rồi, chúng ta cứ nghĩ đó là do da bị phân hủy nên tróc ra, thật ra không phải. Thi thể bị tróc da, lớp trung bì xuất huyết và bị viêm lộ ra ngoài, nên chúng ta nhìn thấy một mảng mẩn đỏ lớn. Chúng ta cứ nghĩ thi thể tử vong do bỏng, mụn nước và mẩn đỏ sẽ đi cùng nhau, nhưng khi phân hủy rồi thì khác hẳn."

"Còn lực cản đường dao nữa." Tôi nói, "Đây là do protein của các tổ chức dưới da đông cứng và bị hoại tử gây ra, cảm giác tay của chúng ta đã nói lên một sự thật. Bước tiếp theo, chúng ta có thể xét nghiệm bệnh lý mô mềm để xác nhận các tổ chức dưới da và cơ thịt có bị xơ cứng hoại tử hay không, có bị viêm và chảy máu không, từ đó sẽ xác định được nạn nhân có phải chết vì

bỏng hay không."

Nói xong, tôi lấy một mảnh cơ mềm trên ngực nạn nhân cho vào một chiếc bình, sau khi ngâm formalin, đưa cho một nhân viên kỹ thuật, nói, "Sáng sớm mai đưa đến phòng xét nghiệm bệnh lý ở tỉnh, bảo Trưởng khoa Phương Tuấn Kiệt làm cắt mảnh."

"Nhưng..." Đại đội trưởng Dương bóp lên tứ chi của nạn nhân, nói, "Diện tích bỏng này lớn quá nhỉ?"

Tôi gật đầu, nói, "Diện tích bị loét lớn trong khí quản, thực quản, có thể khẳng định cả người đưa bé bị rơi vào nước sôi, nên đã hít, nuốt chất lỏng nhiệt độ cao vào, khiến cho đường hô hấp, tiêu hóa bị loét và xuất huyết dạ dày."

"Cái gì?" Đại đội trưởng Dương tròn to mắt, "Anh... anh nói, thằng bé bị nấu chín?"

"Cũng không hẳn." Tôi nói, "Nếu toàn bộ mô mềm đều đã đông cứng hoại tử thì sẽ không phân hủy nhanh như vậy đâu. Hơn nữa, cơ quan nội tạng của thằng bé vẫn còn tốt."

"Dù sao cũng không khác đã nấu chín là bao." Đại đội trưởng Dương toát mồ hôi lạnh.

"Bị bỏng ở mức độ nghiêm trọng như vậy, đứa bé lại hoàn toàn không có khả năng tự cứu, vậy nó làm sao thoát ra khỏi chỗ nước sôi được?" Tôi hỏi.

Tôi và Đại đội trưởng Dương không hẹn mà cùng nhìn về phía thi thể Thao Anh Hoa đang nằm bên cạnh.

Nhìn kỹ, mức độ phân hủy trên người Thao Anh Hoa có khác biệt so với Dương Vĩnh Phàm, hiện tượng trương phình rõ hơn, nhưng dấu hiệu bong

tróc da không rõ ràng như vậy. Hiển nhiên, Thao Anh Hoa không "bị nấu chín" như Dương Vĩnh Phàm.

Sau khi khám nghiệm thi thể, tuy bên ngoài thi thể không giống nhau, nhưng cơ quan bên trong lại giống nhau đến kinh ngạc. Cơ quan nội tạng của Thao Anh Hoa cũng không có dấu hiệu bị thương tổn, nhưng khí quản và thực quản lại đầy vết loét, trong dạ dày cũng có dấu hiệu xuất huyết.

"Thế này là sao?" Đại đội trưởng Dương nói, "Bà ấy không thể rơi vào nước sôi được, nhưng sao lại có chất lỏng chảy vào đường hô hấp và tiêu hóa?"

Tôi nhắm mắt nhớ lại, một vật chợt hiện lên trong đầu tôi.

Tôi cầm hai tay Thao Anh Hoa lên, nói, "Anh xem, hai tay của bà ấy, cả mũi và cổ đều mất đỏ."

Nói xong, tôi dùng dao phẫu thuật cắt mô mềm trên cánh tay, nói, "Anh xem, tình trạng ở chỗ này giống hệt với thi thể của đứa bé!"

Vừa dứt lời, một luồng sáng từ bên ngoài rọi vào mắt chúng tôi, sau đó, nhân viên kỹ thuật Tiểu Lạc hùng hổ đi vào phòng giải phẫu, theo phía sau cậu ta là Lâm Đào đang co ro.

"Ấy? Sao cậu lại đến đây?" Tôi cười hỏi Lâm Đào.

Lâm Đào nhìn ngó một lượt xung quanh, nói, "Thật không hiểu nổi, phòng giải phẫu sao lại xây ở cái nơi quái quỷ này."

"Nơi quái quỷ?" Tôi nhấn mạnh chữ "quỷ" làm cho Lâm Đào rùng mình.

"Chúng tôi khám nghiệm xong rồi." Tiểu Lạc nói, "Hoàn toàn không có dấu vết người ngoài đột nhập vào. Các anh thì sao, nạn nhân bị giết thế nào

vậy?"

"Bị nấu chín." Đại đội trưởng Dương nói.

"Anh đừng có dọa tôi." Lâm Đào nói. Tôi cảm thấy tóc cậu ta đều dựng đứng hết lên rồi.

"Đã xác nhận là bị nấu chín rồi." Tôi bồi thêm một câu.

Lâm Đào kinh sợ, run rẩy nói, "AI lại tàn nhẫn như vậy!"

"Đã quên chủ đề chúng ta thảo luận trong phòng làm việc lúc sáng rồi à?" Tôi nói, "Chuyện gì cũng không được chủ quan, không được cho vẻ bề ngoài che mắt."

Lâm Đào run rẩy nghĩ ngợi rồi nói, "Ý anh nói là... tự sát?"

"Ha ha, tôi nói là cách thức tử vong." Tôi nói, "Hay để tôi hỏi cậu đi, hiện trường có phải không tìm thấy dấu chân hay dấu vân tay của người ngoài không?"

"Không thấy." Lâm Đào nói.

"Trong gian bếp có một chiếc ghế nhỏ, có phải trên đó có dấu chân của Dương Vĩnh Phàm không?" Tôi hỏi tiếp.

Lâm Đào gật đầu.

"Trên bếp có một chiếc vạc lớn, bên trong toàn là nước đúng không?"

"Đúng."

"Trước cửa gian bếp có một chiếc gáo, trên chiếc gáo có phải có dấu vân tay của Thao Anh Hoa?"

"Sao anh biết vậy?" Tiểu Lạc thốt lên.

Tôi mỉm cười nói, "Giờ tôi sẽ nói cho các cậu nghe quá trình xảy ra vụ án. Thao Anh Hoa ở nhà không chỉ trông đứa bé mà còn phải dọn dẹp nhà cửa, vì bà ta có một cô con dâu lười biếng. Thao Anh Hoa để đứa bé chơi trong sân, còn mình vào nhà kho thu dọn bao khoai. Đứa bé 2 tuổi mà, không biết gì là nguy hiểm, hơn nữa đã có khả năng trèo lên trèo xuống nên đã trèo lên chiếc ghế bên bếp lò, đảo chiếc nồi rồi rơi vào trong nước sôi."

"Bị nấu chín thật rồi." Lâm Đào không ngừng chà xát cánh tay mình.

"Cũng không hẳn là nấu chín." Tôi nói, "Nghe thấy tiếng động, Thao Anh Hoa hoảng hốt chạy xuống gian bếp, vớt đứa bé từ trong nước sôi ra, khiến cho tay bà ta bị thương. Nhưng, mọi người biết đấy, người bị bỏng, vẻ ngoài trông rất đáng sợ, lớp da sẽ bị tróc ra từng mảng, khắp người đều là mẩn đỏ và mụn nước."

Tôi cố ý đè thấp giọng nói, Lâm Đào từ từ nhích về phía Tiểu Lạc.

"Thấy tình hình như vậy, đừng nói là không cứu được, cho dù cứu được, đứa bé cũng không thể có cuộc sống bình thường nữa." Tôi nói, "Thế nên Thao Anh Hoa trong lúc mất bình tĩnh, đã múc một gáo nước sôi, tự đổ vào miệng mình nên để lại dấu vân tay trên gáo. Đường tiêu hóa, hô hấp và quanh mũi, cổ của thi thể đều có vết bỏng."

"Đáng sợ quá." Lâm Đào run rẩy nói.

"Anh phân tích như vậy, hình như có thể giải thích được tất cả những vết thương và dấu vết để lại rồi, rất hợp lý." Đại đội trưởng Dương nói, "Nhưng, nguyên nhân tử vong thì sao, kết luận thế nào đây?"

Tôi nói, "Tử vong do bỏng có vài loại. Loại thứ nhất là tổn thương ở diện tích lớn dẫn đến sốc chấn thương; loại thứ hai là đau đớn dữ dội dẫn đến sốc

thần kinh; loại thứ ba là nhiệt độ cao khiến cho mất nước nội bào, từ đó dẫn đến sốc giảm thể tích máu. Tóm lại chính là sốc chết. Đây chính là nguyên nhân tử vong của đứa bé."

"Nhưng Thao Anh Hoa hẳn không phải tử vong do sốc." Đại đội trưởng Dương nói.

"Đúng, bà ta không phải." Tôi nói, "Thường khi rót chất lỏng nóng vào người sẽ không lập tức tử vong. Nhưng lúc này tôi đã xem rất kỹ đầu cổ họng của bà ta, có dấu hiệu bị phù, hơn nữa thi thể có dấu hiệu ngạt khí nên tôi cho rằng cổ họng bà ta bị phù do bỏng, làm tắc nghẽn đường hô hấp, ngạt khí mà tử vong."

"Theo anh phân tích, đứa bé trong lúc chơi một mình, bất cẩn rơi vào nồi nước, theo góc độ dấu vết để lại, giả thiết hoàn toàn có thể thành lập." Lâm Đào hình như đã bình tĩnh lại, nói, "Nhưng, vì sao Thao Anh Hoa không có khả năng bị người khác ép uống nước sôi rồi tử vong chứ?"

"Thứ nhất, các cậu đã nói không có dấu chân khả nghi." Tôi nói, "Thứ hai, quan trọng nhất chính là nạn nhân không có vết thương bị khống chế hay cưỡng ép, phản kháng. Dùng sức ép buộc người khác uống nước sôi, không phải chuyện dễ dàng. Thứ ba, vật duy nhất ở hiện trường có thể đựng được nước sôi chính là chiếc gáo kia, các cậu cũng thấy, chỉ có dấu vân tay của Thao Anh Hoa. Thứ tư, xét theo quan hệ bà cháu, Thao Anh Hoa hoàn toàn có động cơ tâm lý để tự sát."

"Nhưng, trên mặt đất không có nước!" Tiểu Lạc nói.

"Đã qua mấy ngày rồi! Không khô hết hả?" Đại đội trưởng Dương liếc Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc thè lưỡi, gãi đầu. Tôi cười nói, "Đây cũng là nguyên nhân tôi

nhận định là nước sôi chứ không phải dầu sôi."

"Không phải án mạng! Thật hay quá." Tiểu Lạc nói, "Vụ án này có thể kết thúc rồi chứ?"

"Chưa thể." Tôi nói, "Vẫn còn điểm đáng nghi, Vương Tráng Anh đang ở đâu?"

Vừa dứt lời, mắt chúng tôi lại bị ánh đèn xe rọi vào từ bên ngoài cửa sổ.

"Tìm thấy Vương Tráng Anh rồi!" Chưa thấy người đã nghe tiếng, Trần Thi Vũ bước vào, hai điều tra viên khiêng một túi đựng thi thể đi theo phía sau.

"Cô ta chết rồi sao?" Tôi hỏi.

Khắp người Trần Thi Vũ đều là bụi đất, trên mặt còn dính vài vết bẩn, khác hẳn với vẻ ngoài chảnh chu thường ngày.

Trần Thi Vũ gật đầu, nói, "Khu rừng dày đặc, nếu không dẫn theo chó, chắc chắn chúng tôi không tìm ra."

"Là chó nghiệp vụ phát hiện ra?" Tôi hỏi.

"Không." Trần Thi Vũ phì cười, "Chó nghiệp vụ vừa vào rừng liền bãi công luôn, chẳng tìm được gì. Là một người dân dẫn theo một chú chó nhà đi cùng chúng tôi vào núi, rất nhanh đã tìm thấy thi thể này. Họ đều nói, chó nghiệp vụ còn không bằng chó nhà đấy."

Tôi cười không nổi, vụ án dường như lại rơi vào sương mù lần nữa.

Tôi vẫn mặc nguyên chiếc blouse xanh, cứ thế mở túi thi thể ra, bên trong là một bộ xương trắng. Bộ xương có chỗ lộ ra cả phần bên trong trắng ửng, có chỗ còn dính vài mẩu cơ thịt, thậm chí có những mảnh cơ thịt còn vương lại

ít mảnh vụn quần áo.

Bộ xương vừa lộ ra, Lâm Đào giật mình hét toáng lên.

Trần Thi Vũ khinh thường nhìn cậu ta, tự đắc nói, "Tôi và anh đã học rồi, nhìn góc độ bên dưới xương chậu, góc rộng là nữ, đây là nữ. Nhưng, sao mới qua có hai ba ngày đã phân hủy thành bộ xương thế này rồi?"

"Mức độ phân hủy cũng không nghiêm trọng đến thế." Đại đội trưởng Dương nói, "Vẫn còn nhìn thấy rõ sợi cơ thịt, chỉ còn bộ xương không phải vì phân hủy, mà do bị thú hoang trong núi gặm cắn."

Lâm Đào lại kêu lên.

Tôi cầm một mảnh xương chậu lên, nói, "Lông Vũ có tiến bộ rồi, đây đúng thật là nữ. Nhưng, cô vẫn chưa học đến nơi. Bề mặt khớp của xương mu đã biến chất thành dạng như nhọ nồi, cho thấy tuổi tác đã cao, chắc chắn không phải người mới ngoài 30 như Vương Tráng Anh."

"Hả? Không phải à?" Trần Thi Vũ ủ rũ.

"Xem ra, vụ này chưa xong lại đến vụ khác rồi." Đại đội trưởng Dương thở dài, nói, "Nhưng ngọn núi ở chỗ chúng tôi thường có những người thần kinh không bình thường đi lang thang, rồi chết trong đó, cũng có người già không con cái, tự đi vào núi để 'về với thiên nhiên'. Thi thể vô danh như thế này rất thường thấy."

"Vậy chúng ta?" Tôi chỉ bộ xương trắng.

"Chúng ta cứ tập trung vào vụ án này đi." Đại đội trưởng Dương nói, "Bộ xương này giao cho tổ điều tra số hai của chúng tôi tiến hành điều tra, nếu tìm được nguồn gốc của thi thể chẳng phải xong rồi sao?"

Cơ buồn ngủ chợt ập đến, tôi ngáp một cái, nói, "Cũng được."

Nguyên nhân căn bản của vụ án đã được làm rõ, việc tìm kiếm tung tích của Vương Tráng Anh, nhân viên kỹ thuật chuyên điều tra hiện trường như chúng tôi cũng không giúp được gì. Tuy chưa tìm thấy Vương Tráng Anh, vụ án vẫn còn điểm nghi vấn, nhưng tôi vẫn đề nghị mọi người trở về khách sạn nghỉ ngơi, đợi khi công việc tìm người có manh mối rồi tiếp tục phân tích.

Trên đường về, tôi giải thích ngắn gọn kết quả điều tra hiện trường và khám nghiệm thi thể với Trần Thị Vũ. Sắc mặt cô nàng chuyển từ đỏ sang trắng, tôi chắc chắn cô ấy sợ quá rồi, không phải bị tôi dọa, mà bị trí tưởng tượng của chính mình dọa, không còn nhẹ nữa.

Một người bị nấu chín, nghe qua đúng thật là rất đáng sợ.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hai Bà Cháu (4)

Sáng hôm sau, hai mắt Trần Thi Vũ sưng húp, tiếp tục tham gia tìm kiếm Vương Tráng Anh xem ra cô ấy đã sợ hãi, suốt đêm không ngủ được ngon giấc. Lâm Đào lo lắng cho Trần Thi Vũ, bèn đi cùng lên núi.

Khi chúng tôi đến Phòng Cảnh sát huyện, biết được đêm qua cảnh sát đã tìm thấy Tôn Nhân Phúc tại một sông bạc, còn khiến sông bạc ngăm đó bị "quét" luôn.

Lúc mới đầu Tôn Nhân Phúc phủ nhận quen biết Vương Tráng Anh, sau đó lại thừa nhận quen biết, nhưng phủ nhận gần đây có liên lạc với cô ta. Sau đó, anh ta lại thừa nhận tối ngày 25 Vương Tráng Anh có đến tìm anh ta, nhưng không khai báo tìm anh ta để làm gì. Cuối cùng, dưới sức ép của cảnh sát, anh ta đã khai chuyện xảy ra đêm 25.

Vương Tráng Anh trước khi kết hôn vẫn duy trì quan hệ nam nữ bất chính với Tôn Nhân Phúc đã có vợ, cho đến khi kết hôn, bị Thao Anh Hoa trông chừng rất kỹ, đành giảm tần suất liên lạc. Tối ngày 25, Vương Tráng Anh đột nhiên gọi điện thoại cho anh ta, có vẻ hơi hoảng loạn. Vương Tráng Anh bất ngờ hẹn anh ta ra ngoài vào đêm đó, còn hẹn gặp trong một nhà nghỉ nhỏ.

Vương Tráng Anh lắp bắp kể lại sự việc, có vẻ đã sợ chết khiếp rồi. Nhìn mụn nước nổi khắp người đứa bé, với kinh nghiệm sống của mình, Vương Tráng Anh nhận ra ngay đứa bé bất cẩn rơi vào nước sôi, bị bỏng chết. Thao Anh Hoa cũng không còn dấu hiệu sự sống. Chuyện cô ta đi chơi mạt chược chắc chắn sẽ trở thành lý do để Dương Thiếu Nghiệp tính sổ sau này. Hai

người vô cùng quan trọng với chồng mình chết cùng một lúc, bản thân cũng có trách nhiệm nhất định, nhất thời cô ta không biết phải làm thế nào.

Với Tôn Nhân Phúc, nếu bây giờ anh ta cùng Vương Tráng Anh đi báo án, quan hệ bất chính của hai người sẽ bại lộ, hôn nhân của anh ta sẽ đổ vỡ, vợ anh ta là nguồn chi cho tất cả chuyện ăn ở, đi lại, chơi bời của anh ta, anh ta không thể ly hôn được. Vì vậy, Tôn Nhân Phúc đã khuyên Vương Tráng Anh nên khéo léo thông báo cho chồng mình trước khi báo cảnh sát, đợi chồng cô ta trở về rồi quyết định. Như vậy, tự nhiên anh ta cũng có thể thoát khỏi việc này.

Đồng thời, Tôn Nhân Phúc đã giúp Vương Tráng Anh nghĩ ra một cái cớ để tránh khỏi trách nhiệm, nói là Thao Anh Hoa sai cô ta ra ngoài mua đồ, đến khi trở về thì sự việc đã thành ra như vậy.

Nhờ Tôn Nhân Phúc không ngừng an ủi, Vương Tráng Anh đã gọi điện thoại cho Dương Thiếu Nghiệp, sau đó ngủ lại một đêm với Tôn Nhân Phúc. Sáng sớm hôm sau, Tôn Nhân Phúc chở Vương Tráng Anh đến đầu thôn, sau đó ai về nhà nấy.

"Hết rồi?" Hàn Lượng nghe lời kể của điều tra viên, nói, "Anh ta có nói thật không? Anh ta không biết Vương Tráng Anh đã đi đâu à?"

"Chuyện này có thể chứng thực." Điều tra viên nói, "Theo lời kể của anh ta, chúng tôi đã tìm đến nhà nghỉ đó, xem xét máy ghi hình. Đồng thời cũng đến hỏi một người bà con của anh ta, xác nhận sáng sớm ngày 26 anh ta đã về đến nhà, sau đó đến nhà người bà con đánh bài, rồi cùng người bà con đó đến sòng bạc ngầm kia chơi."

"Lại đứt một đầu mối." Tôi nói, "Bây giờ chỉ đành hy vọng tổ tìm kiếm có thể tìm thấy Vương Tráng Anh."

"Chắc tìm thấy rồi." Đại đội trưởng Dương chạy từ bên ngoài vào, thở hổn hển nói, "Theo tôi vào trong núi đi, lần này chắc không sai đâu. Quần áo nạn nhân giống hệt của Vương Tráng Anh mặc trước khi mất tích."

Trong lúc đi dọc theo con đường núi hiểm trở, Đại đội trưởng Dương kể lại tình huống khi tìm thấy Dương Thiếu Nghiệp cho chúng tôi nghe.

"Cái gì? Cũng tìm thấy Dương Thiếu Nghiệp rồi?" Tôi đứng dựa vào một cành cây, cảm thấy mình như một người khai hoang đầy lòng nhiệt huyết vậy.

"Chúng tôi đã cử người đến công xưởng nơi Dương Thiếu Nghiệp đang làm việc ở Thượng Hải, phát hiện anh ta vẫn đang ở đó." Đại đội trưởng Dương nói, "Thật khó hiểu, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh ta lại không trở về!"

"Có phải lúc đó Vương Tráng Anh không nói tình hình cụ thể không? Trước đó Tôn Nhân Phúc chẳng bảo cô ta phải nói khéo còn gì?" Thế chất Hàn Lượng tốt hơn tôi nhiều, đi ở phía trước hỏi.

Đại đội trưởng Dương nói, "Đúng, chính là như vậy. Dương Thiếu Nghiệp nói, tối ngày 25, anh ta rất mệt, đã ngủ rồi, Vương Tráng Anh gọi điện thoại đến bảo anh ta về nhà, lại không nói là việc gì, anh ta bèn nói ngày mai về. Hôm sau anh ta được nghỉ nên ngủ một giấc đến tận trưa, gọi điện lại cho Vương Tráng Anh thấy đã tắt máy. Anh ta cho rằng Vương Tráng Anh vô cơ sinh sự nên không để ý đến, cũng không trở về luôn."

"Đã xác thực chuyện đó chưa?" Tôi hỏi.

"Chẳng phải tên Tôn Nhân Phúc đó có thể xác nhận được nội dung cuộc gọi sao?" Hàn Lượng nói.

Đại đội trưởng Dương nói, "Khi Vương Tráng Anh gọi điện thoại, Tôn

Nhàn Phúc sợ đầu dây bên kia nghe được âm thanh lạ nên trốn trong nhà vệ sinh không ra, cũng không nghe được nội dung cụ thể. Sau khi cúp máy, nghe Vương Tráng Anh nói là ngày mai Dương Thiếu Nghiệp sẽ về. Đã điều tra bên công xưởng của Dương Thiếu Nghiệp, ngày 26 anh ta thật sự có nghỉ, ngày 27 đi làm bình thường."

Tôi gạt đầu, nhìn thấy xa xa có một nhóm cảnh sát đang xúm lại. Cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi rồi.

Vì hiện trường là nơi rừng sâu nên không cần giăng dây cảnh báo.

Trần Thi Vũ đang ngồi dưới một gốc cây gần đó, dựa lên thân cây lim dim ngủ, trên người đắp chiếc áo khoác cảnh phục của Lâm Đào. Lâm Đào đang đi qua đi lại quanh thi thể.

"Anh nhìn kìa, treo cổ rồi." Lâm Đào chỉ lên thi thể đang treo trên cây, nói, "Kỳ lạ, sao lại phải tự sát? Chuyện này có liên quan gì đến cô ta?"

"Đúng đấy, vì sao phải tự sát?" Tôi thấy Lâm Đào đang quan sát mặt đất nên không đi vào giữa hiện trường.

"Chẳng phải anh đã nói sao, ai biết được tâm lý của người tự sát thế nào? Mỗi người đều có hoạt động tâm lý riêng." Trần Thi Vũ bị bước chân của chúng tôi đánh thức, cầm áo khoác của Lâm Đào đi đến, "Ai đắp cái áo này lên người tôi vậy? Hôi chết đi được."

"Đúng là chó cắn Lã Động Tân (1) mà." Lâm Đào đứng thẳng dậy nhận lại chiếc áo, "Sợ cô bị lạnh thôi!"

(1) Điển cố Trung Quốc: Không biết tốt xấu, phụ lòng tốt của người khác.

"Tôi đã nói, không được chủ quan. Cách thức tử vong không bao giờ đơn giản như những gì cậu nhìn thấy đâu." Tôi cười nói.

Thi thể quỳ trên mặt đất, bị một sợi dây dù màu xanh bộ đội quấn quanh cổ, cột lên một thân cây ngả nghiêng.

"Treo cổ không phải cần một bàn đạp sao?" Tiểu Lạc đứng bên cạnh nói chen vào, "Quỳ trên mặt đất sao treo cổ chết được?"

"Treo cổ chết cũng có rất nhiều cách." Tôi nói, "Chúng ta thường thấy là kiểu treo cổ điển hình. Còn rất nhiều cách treo cổ khác, chẳng hạn như quỳ treo cổ, ngồi treo cổ, đứng treo cổ, thậm chí có vài người bò mà cũng treo cổ nữa. Vì tử vong do treo cổ không chỉ là do đè ép đường hô hấp gây ngạt khí cơ học, mà còn có thể đè ép huyết quản ở hai bên cổ, dẫn đến não thiếu oxy; đè ép xoang tĩnh mạch, dẫn đến trụy tim..."

"Chẳng phải anh từng nói, treo cổ thường đều là tự sát sao?" Trần Thi Vũ nói.

"Chính xác." Tôi nói, "Bị người khác treo cổ rất hiếm gặp, vì rất khó để gây ra vết thương như thế. Nhưng có một tiền đề, phải xác định được nạn nhân chết do treo cổ."

Tôi thấy Lâm Đào đã khám nghiệm hiện trường xong, bèn đến gần thi thể xem thử. Co cứng thi thể đã biến mất, cho thấy đã tử vong trên 48 tiếng. Thi thể đã xuất hiện mạng lưới tĩnh mạch, thời gian tử vong khá khớp với thời gian tắt máy ngày 26.

Thi thể không có dấu vết gì khác thường, tôi cầm hai tay nạn nhân lên xem, không thấy vết thương do khống chế tay phản kháng.

"Thi thể cần phải tiến hành kiểm tra tiếp. Lâm Đào, bên cậu có phát hiện gì không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào đang cầm chiếc áo bốc mùi của mình, bị tôi hỏi đến thì giật mình, vội nói, "Hả? À! Không có, không phát hiện gì cả. Mặt đất ở đây

không thể tìm thấy dấu vết chứng cứ gì."

Tôi gật đầu, tỏ ý bảo viên cảnh sát có thể lấy thi thể xuống rồi đưa đến nhà xác.

"Kỳ lạ thật, tổ chất tâm lý của người này quá kém chẳng. Không liên quan gì đến cô ta, lại sợ tội tự sát." Lâm Đào nói, "À, đúng rồi, có một việc. Thời tiết đã lạnh thế này, sao còn có ruồi vậy? Hơn nữa, thi thể phân hủy chưa bao nhiêu, sao lại có nhiều kén dòi như thế?"

"Kén dòi?" Tôi kinh ngạc, "Ở đâu?"

Lâm Đào thấy thi thể đã được cho vào túi, bèn vạch đám cỏ ở bên dưới vị trí ban đầu của thi thể, chỉ vào bên trong nói, "Nhìn đi, từng hạt từng hạt một, màu trắng, không ít chút nào! Ít nhất... ít nhất cũng có hơn hai lạng."

"Hai lạng?" Tiểu Lạc lau mồ hôi trên trán, "Có người tả dòi giống anh sao?"

Tôi ngồi xổm xuống, trong bụi cỏ quả thật nhìn thấy những vật thể màu trắng li ti. Tôi nhặt vài hạt lên, chà chà trên tay, nhắm mắt lại suy nghĩ.

"Có phải giòn giòn không?" Lâm Đào trêu chọc.

Tôi mở mắt ra, nói với Lâm Đào, "Cậu cũng thật là, cả dòi và gạo cũng không phân biệt được."

"Gạo?" Mấy người bên cạnh đồng thanh nói.

*

"Còn nhớ vụ án kia không? Trên người đứa nhỏ có bao nhiêu là dòi, anh còn điên khùng lấy cái bát ra đựng!" Lâm Đào nhìn chúng tôi đang mặc áo giải phẫu, nói. Ban ngày ban mặt đến nhà xác, cậu ta tự nhiên hơn nhiều.

"Nhớ." Tôi vừa thắt dây lưng áo giải phẫu vừa nói, "Lúc đó cậu nói nhìn giống như tôi đang bưng một chén cơm, nên một tháng sau đó, cả hai chúng ta đều không ăn cơm. Lần này, cậu lại bỏ cơm một thời gian nhĩ."

"Kỳ lạ, hiện trường là nơi rừng sâu núi thẳm, sao lại có gạo nhĩ?" Lâm Đào nói.

"Tôi biết." Đại đội trưởng Dương nói.

Tôi cười cười giơ tay lên ngăn Đại đội trưởng Dương nói tiếp, bảo, "Đội lát nữa hãy nói, xem họ có nghĩ ra được không."

Mặc áo giải phẫu xong, tôi cẩn thận tháo sợi dây trên cổ nạn nhân xuống, xoay đầu nạn nhân lại để xem vết hằn để lại trên cổ.

Sợi dây vừa được tháo ra, tôi đã thấy khác thường ngay.

Mặt trước cổ nạn nhân có vài dấu vết xuất huyết dưới da rất rõ, nằm ngoài vị trí vết hằn, giữa chỗ xuất huyết dưới da còn thấy vài vết trầy hình bán nguyệt.

Tôi lấy kẹp cầm máu chỉ vào những chỗ xuất huyết dưới da và vết trầy da, bảo Lâm Đào chụp lại, rồi lại chỉ vào nơi giao nhau của vết hằn ở sau cổ nạn nhân để Lâm Đào chụp tiếp.

"Tôi nhớ anh từng nói, để phân biệt treo cổ và siết cổ, chủ yếu xem sợi dây có được nhấc lên hay không." Trần Thi Vũ nói.

"Đúng, chuyện đó phải phân tích từ cơ chế hình thành vết thương của cả hai." Tôi nói, "Treo cổ, cơ chế là mượn toàn bộ hoặc một phần trọng lượng của thân thể để đè lên cổ, dẫn đến ngạt khí cơ học hoặc não thiếu oxy mà tử vong. Còn siết cổ là dùng ngoại lực kéo sợi dây, khiến cho sợi dây siết chặt

cổ nạn nhân, dẫn đến ngạt khí tự nhiên hoặc não thiếu oxy mà tử vong. Vì thế, vết hằn khi treo cổ sẽ không đồng đều, nơi chịu lực, sợi dây sẽ chịu lực lớn, vết hằn rõ hơn; những nơi khác do lực giảm dần nên vết hằn cũng nhạt dần, nơi nhẹ nhất gần như không nhìn thấy được, nên chúng ta gọi đó là 'nhắc lên'. Nhưng siết cổ lại khác. Do toàn bộ sợi dây đều chịu sức ép như nhau, nơi chịu lực trên cổ nạn nhân đồng đều nên vết hằn cũng sẽ đồng đều."

"Vết hằn trên cổ Vương Tráng Anh có giao nhau, những vị trí khác thì đồng đều, cho thấy cô ta bị siết cổ chứ không phải treo cổ chết?" Trần Thi Vũ hỏi.

Tôi gật đầu, nói, "Đúng, đây là một vụ án mạng, siết chết nạn nhân rồi ngụy trang thành hiện trường treo cổ tự sát."

"Siết cổ cũng có tự siết và bị siết đấy." Đại đội trưởng Dương nói.

Tôi nói, "Đúng vậy, chỉ cần siết đủ chặt, tự mình cũng có thể siết chết mình. Nhưng vụ án này không phải. Thứ nhất, nếu nạn nhân tự siết cổ, vậy thì thể nên ở nguyên vị trí mới đúng, không thể vô duyên vô cớ bị treo lên cây được. Thứ hai, nếu tự siết cổ, hai bên tay đều phải dùng sức, vậy sẽ không để lại vết trầy trên da cổ."

"Dấu móng tay?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói, "Đúng vậy, đây là dấu móng tay! Hiện tôi đang nghi ngờ, hung thủ bóp cổ khiến cho Vương Tráng Anh hôn mê rồi mới dùng dây siết chết."

"Vậy thì lạ thật." Đại đội trưởng Dương nói, "Vì sao hung thủ không trực tiếp bóp chết rồi ngụy tạo thành hiện trường treo cổ?"

"Hung thủ đã định bóp chết Vương Tráng Anh." Tôi nói, "Nhưng không thành. Có thể vì Vương Tráng Anh tỉnh lại hoặc cử động trong vô thức, khiến cho hung thủ thực hiện hành vi bạo lực lần nữa. Vết hằn trên cổ cô ta chính là

chứng cứ rõ ràng cho phản ứng còn sống."

"Vậy vì sao hung thủ không bóp cổ cho nạn nhân ngắt đi, rồi sau đó treo lên cây?" Đại đội trưởng Dương nói, "Làm vậy chẳng phải cảnh sát càng khó phát hiện ra à?"

"Việc này cho thấy nơi ra tay sát hại nạn nhân cách nơi treo cô ta lên khá xa." Tôi nói, "Hẳn cần phải sát hại cô ta trước mới tiện cho việc đưa xác vào sâu trong núi."

"Vì sao hung thủ phải phí sức như thế, đưa nạn nhân vào tận trong núi?" Trần Thi Vũ nói, "Sát hại rồi, ngục tào hiện trường là xong."

"Có thể hung thủ có năng lực phản trình sát." Đại đội trưởng Dương nói, "Đưa thi thể vào trong núi nhằm kéo dài thời gian phát hiện vụ án. Một khi thi thể bị dã thú gặm cắn hoặc bị phân hủy hoàn toàn, ai mà biết được cô ta bị siết chết hay treo cổ chết nữa."

"Chưa chắc." Trong lúc nói chuyện, tôi đã cắt mở phần cổ nạn nhân, nói, "Sừng lớn xương móng ở cổ nạn nhân bị gãy, đoạn xương gãy không có phản ứng sống, cho thấy gãy do chịu lực sau khi chết. Góc trên và phía trên sụn tuyến giáp đều có xương gãy, đều có phản ứng sự sống. Thường bóp cổ sẽ dẫn gãy xương ở góc trên sụn tuyến giáp, siết cổ thường dẫn đến gãy xương ở trước sụn tuyến giáp. Điều này đã chứng thực cho suy đoán của chúng ta. Nạn nhân bị bóp cổ trước, sau đó bị siết cổ, sau khi chết thì ngục trang thành treo cổ."

"Hờ hờ." Đại đội trưởng Dương nói, "Thi thể bị phân hủy nặng hơn nữa thì xương cốt cũng sẽ không biến mất được. Nói cách khác, cho dù thi thể đã bị phân hủy, chúng ta vẫn có thể phát hiện ra điểm đáng nghi như thường."

"Hung thủ lo lắng thái quá rồi." Trần Thi Vũ nói, "Càng muốn tạo ra một

tội ác hoàn mỹ, sơ hở lại càng nhiều, càng dễ bị chúng ta phát hiện ra dấu vết chứng cứ. Đây gọi là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát."

"Nhưng, ai lại tốn nhiều công sức như thế để giết Vương Tráng Anh đây?" Lâm Đào nói, "Có ẩn tình gì chăng?"

"Chuyện này phải bắt đầu nói từ hạt gạo phát hiện ở hiện trường." Tôi nói, "Cậu còn nhớ chuyện hạt gạo không?"

"Ồ! Đúng rồi!" Lâm Đào chợt hiểu ra, vỗ lên đầu mình một cái, làm cho Trần Thi Vũ giật mình.

"Vụ án ruộng xác trong rừng!" Lâm Đào nói.

"Ruộng gì cơ?" Trần Thi Vũ hỏi, "Chẳng đầu chẳng đuôi, nghe giống như đang viết tiểu thuyết vậy."

"Tại một khu rừng nhỏ trong trường đại học, phát hiện một ruộng hành lý chứa xác." Tôi nói, "Lúc đó cô vẫn chưa vào làm nên không biết. Vụ án này, tôi gọi tắt là ruộng xác trong rừng. Hiện trường vụ án không phải huyện Hồ Đông, nhưng hung thủ là người Hồ Đông."

"Chuyện này và người ở đâu thì liên quan gì đến nhau?" Trần Thi Vũ hỏi.

Lâm Đào gật đầu nói, "Theo tục ở đây, rắc gạo bên cạnh thi thể, linh hồn của người chết sẽ không thoát ra ngoài được, oan hồn sẽ không tìm đến người khác sẽ trả thù. Đây thật sự là một lời nguyện vô cùng độc ác."

Nói xong, Lâm Đào rung mình một cái.

Đại đội trưởng Dương gật đầu, nói, "Ở chỗ chúng tôi quả thật có cổ tục mê tín này."

"Nói vậy, hung thủ sợ Vương Tráng Anh chết oan tìm về trả thù, là người

quen?" Tư duy của Trần Thi Vũ chuyển biến rất nhanh, "Nhưng chồng Vương Tráng Anh làm việc ở bên ngoài, mẹ chồng, con chồng đều đã chết, tình nhân lại không có thời gian gây án, người bên nhà ngoại cách nơi này rất xa. Người quen nào giết cô ta đây?"

Dứt lời, Trần Thi Vũ bổ sung thêm, "Sau này đừng nhắc đến hai chữ 'người quen' (2) nữa, vừa nhắc là tôi liền nhớ đến đứa bé bị nấu chín."

(2) Trong tiếng Trung, từ 熟 nghĩa là "chín". Đồng thời, 熟人 nghĩa là người quen, sự quen biết.

Tôi cười cười, nói, "Vụ án này, cần phải kết hợp với cái chết của Thao Anh Hoa và Dương Vĩnh Phàm để suy luận. Tôi hỏi một câu trước, từ Thượng Hải đến Hồ Đông, nhanh nhất mất bao nhiêu thời gian?"

"Giờ có tàu tốc hành rồi." Đại đội trưởng Dương nói, "Đón tàu tốc hành chỉ mất hai tiếng là đến Trình Thành, tầm nửa tiếng là về đến huyện."

"Nói vậy, Dương Thiếu Nghiệp nghỉ ngày 26, hoàn toàn đủ thời gian trở về và gây án." Tôi nói, "Các cậu nghĩ thử xem, sau khi Dương Thiếu Nghiệp trở về, phát hiện mẹ và con trai mình đều đã chết, bất luận vì nguyên nhân gì, anh ta đều có khả năng căm hận Vương Tráng Anh, cho rằng cô ta không làm tốt vai trò con dâu và mẹ kế."

"Nhưng anh ta không chôn cất thi thể mẹ và con trai mình, để mặc nó phân hủy, thật sự hơi tàn nhẫn." Đại đội trưởng Dương nói.

Tôi gật đầu, "Mỗi người đều có hoạt động tâm lý riêng. Dương Thiếu Nghiệp đã biết nguy tạo hiện trường, đương nhiên cũng biết chôn cất thi thể đồng nghĩa với việc anh ta đã về nhà. Để tạo bằng chứng vắng mặt, chắc chắn anh ta đã nhận nhin. Các cậu còn nhớ khi chúng ta đến hiện trường, tôi nói tình trạng co cứng thi thể của Thao Anh Hoa rất bất thường không? Sau khi

tử vong mười mấy tiếng là lúc thi thể co cứng tối đa, thi thể đã bị người khác đụng vào."

Mọi người gật đầu.

"Nghĩ theo hướng này, mọi chuyện đã đều trở nên hợp lý rồi." Tôi nói, "Người động chạm vào thi thể chính là Dương Thiếu Nghiệp đã về nhà vào sáng hôm sau. Anh ta đã ôm Thao Anh Hoa đang ngồi dựa vào tường, thấy trên mặt bà có vết thương. Khi đặt Thao Anh Hoa nằm xuống đất, trong lòng anh ta nổi lên ý định giết người."

"Vậy, tìm chứng cứ thế nào?" Đại đội trưởng Dương hỏi.

"Trước đây Dương Thiếu Nghiệp từng đi lính phải không?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Dương gật đầu.

Tôi cầm sợi dây màu xanh được đặt bên cạnh lên, nói, "Sợi dây này là sợi dây đeo quân nhân thường dùng khi đóng gói hành lý, vết cắt rất ngay ngắn, bị một con dao găm sắc bén cắt đứt, thường là dao găm quân dụng."

"Có dao găm sao còn phải bóp cổ?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Dùng dao găm giết người sẽ chảy máu." Tôi nói, "Vậy khó mà ngụy tạo hiện trường được."

"Hiểu rồi." Đại đội trưởng Dương nói, "Bây giờ tôi báo cho đồng nghiệp vẫn đang ở Thượng Hải lập tức điều tra bắt giữ Dương Thiếu Nghiệp, đồng thời đem hành lý anh ta thường mang trở về Hồ Đông."

"Chỉ cần tìm thấy sợi dây đeo ba lô còn lại, có thể tiến hành giám định xem sợi dây siết cổ nạn nhân có phải được cắt ra từ ba lô của anh ta hay không." Lâm Đào nói.

Tôi bổ sung, "Còn nữa, bây giờ vé tàu xe đều dùng tên thật, tra sổ chứng minh thư anh ta dùng để mua vé thì có thể xác nhận tất cả rồi."

"Có thể về nhà rồi." Lâm Đào nghiêng đầu nói với Trần Thi Vũ, "Ngày kia là sinh nhật cô nhỉ? Chúng ta cùng ăn mừng nhé?"

*

Sáng hôm sau, Đại đội trưởng Dương tìm đến khách sạn chúng tôi ở, thông báo một tin tốt.

Theo lời khai của Dương Thiếu Nghiệp, lúc anh ta nhận điện thoại, chỉ biết trong nhà xảy ra chuyện, hoàn toàn không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Rạng sáng ngày 26, Dương Thiếu Nghiệp đã đón chuyến tàu tốc hành sớm nhất về Hồ Đông. Khi về đến đầu thôn, đúng lúc nhìn thấy Tôn Nhân Phúc lái xe máy đưa Vương Tráng Anh về, cử chỉ của hai người rất thân mật.

Dương Thiếu Nghiệp nấp một bên, cơn ghen nổi lên, không ngờ về đến nhà nhìn thấy người thân của mình đều đã chết. Hai đòn đả kích khiến cho anh ta gần như phát điên. Anh ta nhân lúc Vương Tráng Anh không đề phòng bóp cổ cô ta cho đến khi ngất đi, sau đó ngụy trang thành hiện trường tự sát. Khi anh ta đang cắt sợi dây đeo ba lô của mình thì Vương Tráng Anh thở hắt ra.

Dương Thiếu Nghiệp giật mình, bèn dùng dây đeo ba lô tiếp tục siết cổ Vương Tráng Anh, cho đến khi cô ta không còn dấu hiệu của sự sống.

Dương Thiếu Nghiệp sau khi giết người, nhân lúc buổi trưa không ai đi lại trong thôn đã lén lút đưa Vương Tráng Anh lên núi, ngụy tạo hiện trường treo cổ, sau đó nén đau thương rời khỏi Hồ Đông, trở về Thượng Hải giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Những Đứa Trẻ (1)

Có những nỗi đau chẳng thể khóc thành lệ, chẳng thể nói cùng ai, cho dù có nói cũng nào ai hiểu. Nỗi đau ấy mãi mãi không tan biến, mà tựa như những bông tuyết trong đêm vắng lặng lẽ tích tụ trong lòng ta.

- Murakami Haruki -

Ngay khi Hàn Lượng khởi động xe, tôi liền đổi ý.

"Đợi đã, tôi nhớ vẫn còn một bộ xương nữa, chúng ta còn chưa tìm hiểu tình hình mà." Tôi nói.

"Không phải giao cho tổ điều tra số hai tiến hành rồi sao?" Lâm Đào nói.

"Nhưng, chúng ta đã đến đây rồi, đâu thể khoanh tay đứng nhìn được phải không?"

"Chúng ta chỉ có mấy người, đâu thể hỏi thăm hết từng vụ án xảy ra trong tỉnh được." Lâm Đào có chút khác thường, hình như cố ý muốn bàn lùi.

"Thầy từng nói, đã hỏi rồi thì phải có trách nhiệm." Tôi nói, "Nếu ban đầu chúng ta đã biết chuyện này, vậy tốt nhất nên xử lý đến cùng." Tôi giữ nguyên quan điểm của mình.

"VẬY... VẬY... sinh nhật Long Vũ ngày mai phải làm sao?" Lâm Đào cúi đầu, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Ồ, tôi có nói gì đâu." Trần Thi Vũ nói, "Ai cần ăn sinh nhật chứ? Hơn nữa, cùng các anh điều tra, sinh nhật lại càng có kỷ niệm sâu sắc hơn mà."

Nói xong, Trần Thi Vũ đưa mắt nhìn Hàn Lượng.

Hàn Lượng không hề phát hiện ra, quay lại nhìn tôi, nói, "Rồi giờ làm sao đây?"

Tôi cười cười, chỉ tay về phía trước, nói, "Đi thôi, đến Phòng Cảnh sát huyện."

Đại đội trưởng Dương thấy chúng tôi quay lại, tỏ ra rất kinh ngạc, vẻ mặt hoảng hốt nhìn chúng tôi, nói, "Sao vậy? Lại có chuyện gì hả? Chứng cứ của vụ án này không có vấn đề gì, tôi... tôi chưa nói với các anh sao?"

Tôi bị vẻ mặt kinh ngạc của Đại đội trưởng Dương chọc cười, nói đùa, "Đánh giá xếp hạng phòng kỹ thuật."

Đánh giá xếp hạng phòng kỹ thuật là một hạng mục sát hạch Bộ Công an yêu cầu Sở Công an các tỉnh tổ chức định kỳ hai năm một lần, đánh giá toàn diện nhân viên, trang thiết bị và tình hình công tác của các phòng kỹ thuật hình sự các tỉnh thành, hình thành một thang điểm nhất định. Căn cứ theo điểm số, chia các phòng kỹ thuật thành "phòng kỹ thuật gương mẫu cấp I", "phòng kỹ thuật cấp I" và "phòng kỹ thuật cấp II".

Để đạt tiêu chuẩn, các cấp lãnh đạo đã xây dựng một bộ tiêu chuẩn cho các phòng kỹ thuật. Sở Công an các tỉnh cũng đưa công tác này vào quá trình sát hạch thành tích của các địa phương, vì thế, đâu đâu cũng rất xem trọng công tác đánh giá xếp hạng phòng kỹ thuật.

Thật ra, tỉnh tôi tiến hành đánh giá vào đầu các năm lẻ, nên năm nay không phải năm đánh giá, nhưng vừa nghe tôi đột ngột nói vậy, Đại đội trưởng Dương lập tức đỏ mặt, hoảng hốt nói, "Chúng tôi... chúng tôi vẫn

chưa chuẩn bị tài liệu, năm nay sao lại chơi trò tấn công bất ngờ thế này?"

Tôi bật cười lớn, nói, "Đùa chút thôi, đừng căng thẳng thế."

Đại đội trưởng Dương gõ lên đầu tôi một cái, "Cậu dọa chết tôi đây rồi, dám đùa với sư huynh hả?"

Tôi cười hì hì, trở về chủ đề chính, nói, "Chẳng qua tôi không an tâm về bộ xương kia."

"À, bộ xương đó hả?" Đại đội trưởng Dương nói, "Tôi vừa tìm hiểu sơ bộ rồi, sau bước đầu khám nghiệm thi thể, không phát hiện dấu vết ngoại thương nào. Nhưng để chắc ăn, tôi đã báo cáo lên ủy ban, yêu cầu các đồn cảnh sát điều tra nhân khẩu mất tích phù hợp để xác định lai lịch nạn nhân, tìm ra lai lịch rồi sẽ rõ ràng thôi. Hôm qua tôi chẳng nói rồi còn gì, ở chỗ chúng tôi có rất nhiều người chạy vào trong núi để tự sát hoặc người lang thang đi lạc rồi đói chết."

"Đây là vùng núi, xác định lai lịch nạn nhân chắc không dễ dàng chút nào?" Tôi nhú mày.

"Đúng vậy." Đại đội trưởng Dương nói, "Nhất là những người sống trong núi, không dễ hỏi từng người một được."

"Quan trọng là điều kiện để tìm ra lai lịch nạn nhân phải chuẩn xác." Tôi nói, "Hay là hôm nay chúng ta đi xem thử, thêm một nhóm tính toán tuổi tác, chiều cao thì càng chắc chắn hơn."

"Chuyện này thì tôi rất tự tin." Đại đội trưởng Dương nói, "Bác sĩ pháp y Lâm Hải của chúng tôi là thạc sĩ pháp y nhân chủng học đấy."

"Lâm Hải?" Tôi lục lọi trong trí nhớ để tìm cái tên này, "Sao tôi chưa từng nghe nhỉ? Tôi nhớ dưới tay Đại đội trưởng Dương chẳng phải có hai, ba pháp

y sao? Đây là người mới à?"

"Lâm Hải, nghe như anh em của tôi vậy." Lâm Đào nói đùa mà cũng nhạt nhẽo như thế.

"Đừng nhắc nữa, ba pháp y liên tục thôi việc, vốn chỉ còn lại một mình tôi, bây giờ thì ổn rồi, năm nay có một thực sĩ mới đến." Đại đội trưởng Dương nói.

Tôi kinh ngạc nói, "Vấn đề lớn đấy! Một, sao lại có nhiều người liên tục thôi việc như thế? Hai, một đồng chí vừa vào làm, chắc chắn chưa đủ năng lực đảm nhiệm vị trí pháp y khám nghiệm chính được, cũng không đủ trình độ chuyên môn để tự mình điều tra các vụ án, vụ án bộ xương trắng không nên giao cho cậu ta mới phải."

"Không giao cho cậu ta thì giao cho ai đây? Chỉ có hai người tôi và cậu ta thôi." Đại đội trưởng Dương hậm hực nói, "Không phải tôi phàn nàn, nhưng anh nói xem, cái nghề ngày ngày tiếp xúc với tử thi như chúng ta, có thể nói là nghề không ai muốn làm, còn là nghề đòi hỏi trình độ học vấn cao nhất, nhận mức lương thấp nhất trong ngành cảnh sát, thăng tiến thì chậm nhất, áp lực lại lớn nhất. Anh nói xem, còn ai làm đây?"

Tâm trạng của tôi cũng bị Đại đội trưởng Dương lây nhiễm, nói, "Lương thấp là do nhân viên công chức chúng ta không quản lý theo phân loại, cho dù trình độ học vấn của anh cao đến mấy, công việc vất vả đến mấy, ở cấp bậc nào thì nhận mức lương đó. Thăng chức chậm không phải do chúng ta không cố gắng, mà các ngành khác vào nghề nhanh, một người vừa thăng tiến thì có người khác bù vào ngay, còn chúng ta thì không thể. Pháp y cần có năm năm nền tảng y học, còn phải trải qua nhiều năm rèn luyện kinh nghiệm, nên một khi có người thăng tiến, rất khó để tìm được người khác vào thay. Áp lực lớn là do mạng người vô giá, công việc của chúng ta liên quan trực tiếp đến mạng người. Thật ra không phải ai cũng làm pháp y được, cũng

không phải ai cũng muốn làm. Trong năm năm qua, mỗi năm tỉnh chúng ta đều tuyển thêm pháp y, nhưng vẫn rất thiếu nhân lực."

"Tôi không muốn làm cản trở tiền đồ của người khác, mỗi người đều có chí hướng riêng." Đại đội trưởng Dương nói, "Ba người họ thôi việc, có người ra làm bác sĩ, có người kinh doanh được phẩm, không cần tiếp xúc với người chết nữa, công việc cũng không mệt mỏi như thế, áp lực không lớn nữa, số tiền kiếm được cũng gấp mười mấy lần hiện tại."

"Phải, ngăn cản cũng không có tác dụng. Tôi đã nói, nghề pháp y hiện tại cần thỏa mãn hai điều kiện, thứ nhất, học y; thứ hai, yêu nghề. Nếu không yêu nghề, chắc chắn không thể làm nổi." Tôi nói, "Nhưng, để một đồng chí vừa nhận chức một mình xử lý vụ án, rủi ro vẫn rất lớn, vậy nên, chúng ta gọi Lâm Hải rồi cùng đi kiểm tra bộ xương đó lần nữa thôi."

*

Dọc đường đến nhà xác, tâm trạng của tôi rất kém. Thiếu hụt pháp y là sự thật không thể chối cãi, bày ra ngay trước mắt tôi, nhưng tôi lại không có cách nào thay đổi được. Không được lãnh đạo quan tâm, không được nhân dân thấu hiểu, ngày ngày làm công việc mà ai cũng muốn tránh xa, chịu đựng ánh mắt soi mói, thậm chí là kỳ thị. Nếu không vì cảm giác thỏa mãn mỗi lần phá được án, liệu tôi có kiên trì không? Nghề này làm thế nào mới được nhiều người chú ý hơn? Nhiều người thấu hiểu hơn? Tôi nghĩ, việc bị lạnh nhạt khiến người ta chạnh lòng nhiều hơn là lương thấp hay công việc bỏ sức ra nhiều mà thu về chẳng được bao nhiêu.

Lâm Hải là một chàng trai trẻ, cao gầy, da trắng, đeo kính, do vừa ra trường nên có chút tự phụ. Lâm Hải mở túi thi thể ra, cầm thẳng xương hông của nạn nhân lên, chỉ vào xương mu, nói, "Thi thể bị thú hoang gặm cắn, phần lớn mô mềm đều đã mất, nhất là lớp da đã biến mất, khiến cho tốc độ phân hủy nhanh hơn. Tuy mô mềm còn sót lại trông còn khá mới nhưng

xương đã lộ hết ra ngoài, có thể giúp chúng ta giảm bớt công đoạn nấu liên hợp xương."

Thạc sĩ Lâm đã nói chính xác nguyên nhân thi thể bị phân hủy nghiêm trọng, nhưng nói mô mềm còn mới thì chưa đúng.

Tôi gật đầu, nói, "Vậy cậu đoán nạn nhân đã tử vong bao lâu rồi?"

"Tôi nghĩ khoảng hai, ba ngày." Thạc sĩ Lâm nói.

Tôi lắc đầu, chỉ vào đầu nạn nhân. Mô mềm ở phần cổ đã mất gần hết, chỉ còn lại chút ít cơ thịt nối phần đầu và cổ lại với nhau, da đầu và da mặt đều đã mất gần hết, phần mặt của thi thể hơn nửa là hộp sọ, còn lại là cơ thịt, khuôn mặt này không khác ma quái trong những bộ phim kinh dị là bao.

Tôi nói, "Mí mắt bên phải của nạn nhân vẫn còn, có thể nhìn thấy nhãn cầu bên dưới đã khô hết rồi. Nếu chỉ mới hai, ba ngày, dịch thủy tinh trong nhãn cầu không còn đầy, nhưng vẫn phải còn không ít mới đúng. Vì vậy, tôi cho rằng nạn nhân đã chết hơn bảy ngày rồi."

"Có căn cứ nào không?" Lâm Hải hỏi.

Tôi lắc đầu, mỉm cười nói, "Kinh nghiệm."

Lâm Hải rõ ràng không phục, nói tiếp, "Về tuổi tác và chiều cao, các anh xem, bề mặt khớp mu đã xuất hiện tình trạng thoái hóa, bên hông, dưới khớp và sau lưng đều có vết rách, cộng thêm rằng nạn nhân đã rụng do tuổi tác, số răng còn lại cũng đã bị bào mòn từ cấp độ 8 đến cấp độ 9, theo tôi suy đoán, nạn nhân khoảng 68 tuổi."

Tuổi tác nạn nhân mà Lâm Hải suy đoán xấp xỉ với suy đoán của tôi, đây là căn cứ quan trọng nhất trong việc tìm ra lai lịch nạn nhân.

"Nữ, 68 tuổi, cao khoảng 1,5 mét. Đây là điều kiện để chúng ta tìm kiếm lai lịch thi thể." Lâm Hải nói.

Tôi gật đầu tỏ ý đồng tình, lấy một mảnh áo rách sót lại trong túi đựng thi thể ra, bổ sung thêm, "Điều kiện sống của nạn nhân khi còn sống khá kém, mặc quần áo vải lanh."

Ánh mắt Lâm Hải đầy vẻ kinh ngạc.

Đại đội trưởng Dương nói, "Nhìn đi, kinh nghiệm vẫn cần phải tích lũy thêm đấy. Tuy cậu là sinh viên xuất sắc ngành Pháp y Nhân chủng học, nhưng pháp y không chỉ đơn giản là nhân chủng học thôi đâu."

Tôi xua tay, vừa sắp xếp lại xương cốt của nạn nhân vừa nói, "Vậy nguyên nhân tử vong là gì?"

"Hả? Nguyên nhân tử vong?" Lâm Hải hơi ngớ ra, "Chuyện này... chỉ sót lại một bộ xương, làm sao phán đoán nguyên nhân tử vong được?"

Tôi chỉ hai bên xương sườn của nạn nhân, nói, "Hai bên xương sườn của nạn nhân có nhiều chỗ bị gãy, ừm, tôi đếm rồi, mỗi bên đều có năm chiếc xương gãy. Hơn nữa đối xứng hai bên, đường gãy xương nằm trên cùng một đường thẳng, điều này nói lên gì?"

"Ồ, vậy à." Lâm Hải tỏ ra khinh thường, nói, "Tôi đã xem qua rồi, trong các đoạn xương gãy không xuất huyết, cơ liên sườn còn sót lại cũng không chảy máu, nên đây là vết thương sau khi tử vong, không thể là nguyên nhân tử vong được."

"Tốt lắm." Tôi nói, "Đây đúng là vết thương sau khi tử vong, nhưng có thể làm căn cứ để phân tích. Xương sườn hai bên bị gãy một cách ngay ngắn, thường là do va đập, té ngã và bị đè nặng. Vậy, vì sao sau khi nạn nhân chết lại xuất hiện xương sườn gãy ngay ngắn như thế? Đây là chuyện chúng ta cần

phải suy nghĩ."

"Thế nguyên nhân tử vong là gì?" Lâm Hải bắt đầu hỏi ngược lại tôi.

Tôi không lên tiếng, tiếp tục sắp xếp xương cốt của thi thể. Dần dần, những mảnh xương bị rơi ra đã được tôi ghép chung với phần vẫn còn dính lại của thi thể.

Đột nhiên, mắt tôi lóe lên, cầm một sụn giáp của nạn nhân lên, nói, "Đây có thể là một vụ án mạng đấy!"

"Sao anh biết được?" Đại đội trưởng Dương giật mình.

"Hôm qua chúng ta chẳng nói về việc này rồi còn gì." Tôi nói, "Khác biệt giữa siết cổ và treo cổ chết, ngoài vết nhấc lên nhìn thấy được trên mô mềm, còn phải chú ý đến tình trạng xương gãy ở cổ. Treo cổ do tác động của trọng lực, sức của sợi dây sẽ dồn lên xương móng bên dưới hàm dưới, thường gây gãy xương móng; còn siết cổ thì không chắc sợi dây sẽ siết lên vị trí nào trên cổ, có thể làm gãy xương móng, cũng có thể làm gãy sụn tuyến giáp theo chiều dọc. Nạn nhân này, bị gãy sụn tuyến giáp theo chiều dọc, hẳn là bị siết cổ chết."

"Bị siết cổ chết?" Đại đội trưởng Dương nói, "Không phải là vào rừng tự sát à? Hay là tự siết cổ?"

"Chuyện này phải kết hợp với hiện trường." Tôi nói, "Hôm qua tôi cũng có nói, tự siết cổ cần phải thắt dây thật chặt. Nếu đã thắt chặt dây, động vật không thể nào nói ra được, sợi dây đáng ra phải còn ở hiện trường mới đúng."

"Không thể nào, hiện trường không có sợi dây nào cả." Trần Thi Vũ nói chen vào.

Tôi nói, "Đúng, chính là vậy. Nếu hiện trường không có dây, vậy đây rõ ràng là một vụ án mạng, nạn nhân bị người khác siết cổ đến chết rồi mang xác vào rừng."

"Rắc rối to rồi." Đại đội trưởng Dương nhíu mày, nhìn Lâm Hải đang im lặng đứng bên cạnh, nói, "Nhìn xem, pháp y không đơn giản đâu, không phải chỉ cần học tốt nhân chủng học là được."

"Rắc rối không to đâu, mấu chốt là phải tìm cho ra lai lịch nạn nhân." Tôi nói, "Xa vút gần chôn, người quen giấu xác, đây đều đã thành quy luật. Lại thêm nạn nhân là một người phụ nữ cao tuổi, không có tiền bạc gì, có thể loại trừ khả năng cướp của hiếp dâm. Thế nên tôi nghĩ, một khi tìm ra lai lịch nạn nhân, vụ án này cũng không quá khó giải quyết."

Đại đội trưởng Dương yên tâm gật đầu.

Tôi vừa cởi trang phục giải phẫu ra, điện thoại liền đổ chuông.

"Vẫn còn ở Hồ Đông hả? Sao lâu vậy?" Thầy hỏi.

Tôi đoán lại có vụ án mới, nên tóm tắt lại vụ án trước và vụ án đang xử lý này cho thầy biết. Để mọi người đều nghe đầy đủ, tôi mở chức năng loa ngoài lên.

"Thì ra là vậy." Thầy nói với giọng hài hước, "Vậy các cậu cứ nằm lại đó đi."

Tôi hiểu thầy đang nói đùa, ý bảo chúng tôi cứ tiếp tục ở lại huyện Hồ Đông.

Thấy không ai đùa theo, thầy bực dọc nói, "Công việc tiếp theo của các cậu chính là đánh giá xếp hạng phòng kỹ thuật."

Vừa nghe đến mấy chữ này, tôi liền rít lên, nói, "Không phải đầu năm sau mới tiến hành đánh giá sao?"

"Đầu năm sau trên Bộ Công an sẽ xuống kiểm tra xác suất, cuối năm nay ai ai cũng bận nên tỉnh quyết định tiến hành đánh giá sớm hơn vài tháng." Thầy nói, "Quyết định đưa ra đột ngột cũng là cố ý tấn công bất ngờ, đề phòng có nơi gian lận. Cậu và Lâm Đào phụ trách các huyện quanh Trình Thành, công việc đánh giá các đơn vị cảnh sát cấp huyện sẽ bắt đầu tiến hành ngay hôm nay."

Cúp điện thoại, tôi khó xử nhìn mọi người.

Lâm Đào kinh ngạc trừng to mắt, nói, "Cái miệng quạ nhà anh linh đến đáng sợ!"

Đại đội trưởng Dương không có tâm trạng để chỉ trích tôi, nói, "Làm sao bây giờ, cơ sở thiết bị, thành tích công tác chúng tôi đều không có vấn đề gì, nhưng về nhân viên, bây giờ chúng tôi chỉ có hai người thôi."

"Không đủ nhân viên, danh hiệu phòng kỹ thuật cấp I của các anh e là phải tháo xuống rồi." Tôi nói, "Nhưng không phải trách nhiệm của anh, vấn đề này cũng không thể giải quyết được trong thời gian ngắn, đành phải chịu thôi."

"Các anh đã có việc để làm, tôi thì nhàn rồi rồi." Trần Thi Vũ chen lời, "Ngày mai là sinh nhật tôi. Hôm trước, tôi ở trong núi thấy phong cảnh cũng khá đẹp, chi bằng chiều mai tôi xin nghỉ phép, vào trong đó ngắm cảnh?"

Tôi biết cô nàng nam tính tốt nghiệp ngành điều tra trinh sát này là một khách du lịch "ba lô" thứ thiệt, nhìn thấy non xanh nước biếc thế kia, đương nhiên không thể ngồi yên được.

Tôi gật đầu, nói, "Nhưng cô không thể đi vào núi một mình được."

"Tôi, tôi, tôi." Lâm Đào chỉ lên mũi mình nói.

"Cậu cái gì mà cậu?" Tôi cắt ngang lời cậu ta, nói, "Cậu phải đánh giá cùng với tôi, cậu đi đâu được?"

"Để tôi đi cùng cô ấy vậy." Hàn Lượng xung phong.

"Được." Tôi và Trần Thi Vũ đồng loạt lên tiếng. Lâm Đào cúi đầu ủ rũ.

*

Do vụ án vẫn chưa giải quyết xong, tôi và Lâm Đào quyết định tiến hành đánh giá vài quận, huyện lân cận trước, sau cùng mới đánh giá huyện Hồ Đông. Trong một ngày rưỡi sau đó, tôi và Lâm Đào tất bật ngày đêm, liên tục chạy khắp bảy quận, huyện. Ngày 1 tháng 11, buổi chiều ngày sinh nhật, Trần Thi Vũ sẽ quay lại huyện Hồ Đông.

Chúng tôi chọn một nhà hàng nhỏ của huyện Hồ Đông, mua một chiếc bánh kem, đợi Trần Thi Vũ và Hàn Lượng về sẽ cùng ăn sinh nhật 23 tuổi của cô ấy. Nhưng cái mà chúng tôi đợi được là cuộc gọi của Trần Thi Vũ.

"Chúng tôi ở trong núi, phát hiện một ngôi nhà!" Trần Thi Vũ nói trong điện thoại, "Nơi này trông rất giống hiện trường án mạng."

"Lại có người chết à?" Tôi hỏi.

"Không." Trần Thi Vũ nói, "Anh còn nhớ bộ xương kia không? Có mảnh vải lanh. Tôi thấy trong nhà này cũng có vài bộ quần áo vải lanh! Quan trọng là trong nhà không có ai, có dấu vết ấu dả, còn có một sợi dây thừng! Chúng tôi vừa phát hiện chiều nay, cửa khép hờ, trong nhà không có ai, chúng tôi đã đi mấy vòng quanh nhà rồi, càng xem càng thấy khả nghi!"

Tôi đặt điện thoại xuống, không nói tiếng nào, lập tức gọi cho Đại đội

trưởng Dương, yêu cầu anh ta điều động cảnh sát hình sự và dân quân lập tức đến nơi mà Trần Thi Vũ nói.

Xe hơi không thể nào đến tận nơi được. Chúng tôi đi dưới ánh trăng, mượn ánh sáng của đèn điều tra, đi bộ gần hai tiếng đồng hồ mới đến được nơi hoang vu không một bóng người này.

"Sao lại có người sống ở nơi thế này chứ?" Đại đội trưởng Dương rất kinh ngạc, quay đầu lại hỏi trưởng đồn cảnh sát khu vực được cử đến.

Đồn trưởng gãi đầu, nói, "Chủ nhà này tên là Lưu Thúy Hoa, 69 tuổi, chưa từng kết hôn, không có người thân, không con cái. Tính cách của bà ấy xa cách, không thích giao tiếp với người khác. Tổ chức xã hội cách vài ba hôm lại đưa ít lương thực đến cho bà ấy, bà ấy cũng có rào một mảnh đất nhỏ trồng rau trên đó. Cứ thế đã mấy chục năm rồi."

"Lúc đầu khi điều tra sao không tìm bà ấy?" Đại đội trưởng Dương hỏi.

"Ở khu vực chúng tôi có rất nhiều người già phù hợp với điều kiện, mà tổ hình sự các anh yêu cầu phải gặp từng mặt từng người mới tính, nên mấy ngày nay chúng tôi phải đi tìm từng người một để không bỏ sót." Đồn trưởng nói, "Lưu Thúy Hoa khó có thể gây thù chuốc oán với ai rồi bị người ta giết nhất, nên chúng tôi định để sau cùng mới tìm bà ấy."

Hiện trường là sàn đất, tuy có vài vật dụng trong nhà đổ vỡ, nhưng lại không nhìn thấy dấu chân.

Tôi cầm một chiếc áo vải lanh lên, nói, "Giống hết chất liệu ở hiện trường, đây là tự trồng, tự dệt áo! Sống theo cách nguyên thủy! Xem ra, nạn nhân rất có thể chính là bà ấy."

Dứt lời, tôi nhìn thấy một chiếc lược, bên trên còn vương lại ít tóc bạc, đưa cho Lâm Đào, nói, "Mang chiếc lược này về, lấy tóc đi xét nghiệm ADN

rồi so sánh với bộ xương."

Lâm Đào gật đầu, cho chiếc lược vào túi đựng vật chứng, sau đó bật đèn soi dấu vết lên, tìm kiếm dấu vết trên mặt đất.

Tôi thấy căn nhà rất nhỏ, đối với người có nghề như Lâm Đào, chỉ một lát là kiểm tra xong ngay. Vì thế, tôi vẫy tay bảo mọi người lui ra ngoài đợi.

"Trong núi không được hút thuốc." Đồn trưởng ngăn động tác lấy thuốc ra của Đại đội trưởng Dương, nói, "Kỳ lạ thật, một người già neo đơn thế này, sao lại có kẻ giết bà ấy nhỉ?"

"Người già neo đơn?" Tôi bỗng nhảy lên, "Siết cổ chết? Giấu xác? Huyện Hồ Đông cách tỉnh Nam Hòa bao xa?"

Đại đội trưởng Dương giật mình trước phản ứng mãnh liệt của tôi, câu hỏi đột ngột cũng khiến anh ta ngẩn ra, nói, "Gần lắm, khu giáp ranh mà. Anh nhìn phía Tây kìa, qua ngọn núi này chính là huyện Lạc Nguyên tỉnh Nam Hòa; ở phía Bắc, qua mấy thôn làng, chính là huyện Sâm Mậu tỉnh Nam Hòa."

"Huyện Lạc Nguyên, huyện Sâm Mậu!" Tôi kêu lên, "Đều là những nơi xảy ra vụ án nhóm B của chuyên án '7/9' mà tỉnh đang chỉ đạo!"

"Là sao?" Đại đội trưởng Dương vẫn ngỡ ngàng, "Chẳng phải anh đã nói, tìm ra lai lịch nạn nhân thì vụ án có thể phá được rồi sao?"

"Vấn đề chính là ở đây!" Tôi nói, "Chúng ta không sợ có động cơ gây án, chỉ sợ không có động cơ gây án!"

"Ý anh là vụ án này không có động cơ gây án?" Đồn trưởng chen vào hỏi.

Tôi gật đầu, nói, "Nếu tôi đoán không nhầm, đây là vụ án thứ ba của

nhóm B! Song song với vụ Lý Thắng Lợi ở Long Phiên, người già neo đơn bị giết hại!"

"À! Anh nói thời gian tử vong của Lưu Thúy Hoa ít nhất là bảy ngày." Trần Thi Vũ nói, "Hôm qua cách ngày xảy ra vụ án Lý Thắng Lợi 22 tháng 10 chín ngày! Thời gian cũng rất trùng khớp!"

"Tôi lập tức thông báo cho thầy và Sở Cảnh sát tỉnh Nam Hòa." Tôi nói, "Không phải vụ án thứ ba của nhóm B chưa xảy ra, mà đã xảy ra từ lâu rồi, chúng ta phát hiện trễ thôi."

Đúng lúc này, Lâm Đào ra khỏi nhà, ôm cánh tay nói, "Mấy người các anh, đi đâu cũng không nói một tiếng. Tôi vừa quay đầu lại, không một bóng người! Sợ chết được."

"Không phát hiện được gì à?" Tôi hỏi.

"Có." Lâm Đào nói, "Có dấu chân, có dấu bàn tay."

"Tốt quá!" Tôi tiến lên ôm chầm lấy Lâm Đào nói, "Cậu giỏi quá!"

"Anh làm cái gì vậy." Lâm Đào đẩy tôi ra, lấy miếng bánh kem bị đè bẹp ra khỏi ba lô, đưa cho Trần Thi Vũ nói, "Sắp qua 0 giờ rồi, suýt thì trễ mất. Long Vũ, sinh nhật vui vẻ!"

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Những Đứa Trẻ (2)

Theo lệnh triệu tập của thầy, những điều tra viên có liên quan thuộc Sở Cảnh sát tỉnh Nam Hòa và Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên, tỉnh Long Lâm đã đi cùng thầy, sáng sớm ngày hôm sau đã đến huyện Hồ Đông, mở cuộc họp tổ chuyên án lần hai ngay tại phòng họp Đảng Phòng Cảnh sát huyện Hồ Đông.

"Tại hiện trường vụ án Lưu Thúy Hoa bị sát hại, chúng ta đã lấy được một dấu bàn tay có giá trị giám định." Lâm Đào nói, "Đó là một phần dấu tay của bàn tay phải, vị trí của nó giống với dấu tay để lại ở vụ án Triệu Mộng Hàm bị tấn công của nhóm A. Nhưng sau khi so sánh, tôi có thể loại trừ khả năng đó."

"Nói vậy, nhờ việc này có thể xác định chuỗi vụ án nhóm B và nhóm A là do hai hung thủ gây ra." Thầy nói.

"Lâm Đào gật đầu, nói tiếp, "Sau khi so sánh dấu chân, tuy hoa văn đế giày lần này không giống hoa văn đế giày ở hai vụ án trước của nhóm B, nhưng xét vị trí bị mài mòn ở đế giày, có thể là có cùng một thói quen bước đi."

"Nói vậy, ba vụ án ở nhóm B có thể thông qua dấu chân để xâu chuỗi lại rồi!" Thầy tiếp tục nhận xét.

"Hướng đi lúc trước của chúng ta không sai." Tôi nói.

Thầy gật đầu, nói, "Tuy hai chuỗi vụ án hàng loạt do hai người gây ra,

cách thức gây án khác nhau, nhưng mục tiêu bị hại lại giống nhau đến đáng sợ. Thế nên tôi cho rằng, hung thủ đang gây án song song. Nói cách khác, hai hung thủ này có liên hệ với nhau, hẹn nhau giết người. Có thể là một cuộc thách đấu, cũng có thể là một kiểu mô phỏng lẫn nhau."

"Khả năng thách đấu lớn hơn." Tôi nói.

Thầy nói tiếp, "Qua vụ án ở huyện Hồ Đông này, chúng ta đã có thêm chứng cứ mới. Một khi bắt được đối tượng phạm tội, chúng ta sẽ có chứng cứ để buộc tội hắn."

"Nhưng các vụ nhóm A hình như vẫn chưa có chứng cứ." Lâm Đào chen lời, "Tuy vụ án ở nhóm A có thể xâu chuỗi lại nhờ vào hung khí, nhưng chúng ta không có bất kỳ chứng cứ nào có thể định tội nghi phạm. Chỉ có một dấu bàn tay ở hiện trường chị Bảo bị hại, cũng chỉ dùng để tiến hành sàng lọc, không thể dùng để định tội được."

"Có rất nhiều loại chứng cứ, không chỉ là chứng cứ dấu vết và ADN." Thầy nói, "Cách thức liên hệ giữa hai người cũng là một chứng cứ hữu ích. Nhưng vấn đề trước mắt của chúng ta chính là làm sao để tìm ra được một trong hai hung thủ? Tốt nhất là hung thủ nhóm B, chúng ta có thể định tội được ngay."

"Cách thức liên hệ giữa hai người, chúng tôi vẫn đang điều tra." Đội trưởng đội điều tra của thành phố Long Phiên nói, "Bây giờ chúng ta không cần điều tra những người qua lại giữa hai nơi nữa, nên tập trung điều tra mạng và viễn thông, tìm ra cách liên hệ giữa hai người."

Hàn Lượng gật đầu, ghi chép không ngừng.

"Manh mối di chuyển qua lại cũng không được bỏ qua." Thầy nói, "Đề phòng họ có hẹn gặp mặt nhau. Tra cách thức liên hệ, không nghi ngờ gì,

hiện là công việc quan trọng nhất của tổ chuyên án. Những vụ không có động cơ gây án là khó phá nhất, nhưng tôi tin, đã có nhiều đầu mối như thế, ngày phá án không còn xa nữa đâu!"

Tôi nhú mào, nói, "Hai bên xương sườn của Lưu Thúc Hoa bị gãy sau khi chết, em vẫn luôn suy nghĩ về cơ chế hình thành vết thương này."

Thầy mở laptop lên, nhìn một lúc rồi nói, "Theo tình hình hiện trường, tôi nghĩ đây là vết thương hình thành trong lúc vận chuyển thi thể."

"Vận chuyển?" Tôi nói, "Chúng ta xác định được có vận chuyển thi thể, nhưng lại không thể xác định cách vận chuyển thi thể."

"Nếu cõng thi thể trên lưng, một là khó đi lại trong núi, hai là sẽ không gây gãy xương sườn sau khi chết." Thầy nói, "Tuy là trong núi, nhưng vẫn có đường mòn giữa những địa điểm quan trọng. Hơn nữa vụ án nhóm B này là vượt qua tỉnh khác để gây án, nên hung thủ hẳn phải có phương tiện giao thông."

"Ý thầy là hung thủ của vụ án nhóm B đã sử dụng phương tiện giao thông đi qua tỉnh khác gây án và dùng phương tiện đó để vận chuyển thi thể trong vụ án này?" Tôi nói.

Thầy gật đầu.

Tôi nói, "Nhưng hiện trường chắc chắn xe cộ không thể đến được."

"Cậu nói là xe hơi." Thầy nói, "Nếu là xe gắn máy thì sao?"

"Đúng rồi!" Tôi gõ lên đầu mình, nói, "Nếu dùng xe gắn máy để vận chuyển thi thể, thi thể sẽ phải nằm sấp trên yên sau của xe, xương sườn úp xuống. Đường núi gập ghềnh, xương sườn của nạn nhân va chạm mạnh với yên sau xe, làm cho xương sườn bị gãy một cách ngay ngắn!"

"Giờ chúng ta lại có thêm một manh mối nữa." Thầy cười nói, "Tìm các camera giám sát trên đường qua lại giữa các nơi xảy ra án và các huyện khác, tìm những người lái xe gắn máy đi lại trong khoảng thời gian đã định."

Sau khi tan họp, thầy xoa đầu Trần Thi Vũ nói, "Sao rồi, sinh nhật năm nay thế nào?"

Trần Thi Vũ liếc nhìn Hàn Lượng, cúi đầu nói, "Tìm ra manh mối quan trọng, rút ngắn thời gian điều tra, con cảm thấy đây là sinh nhật có ý nghĩa nhất."

Thầy hài lòng, gật đầu nói, "Bố đã thấy được sự trưởng thành của con, hãy làm một cảnh sát tốt!"

"Bên vợ chồng Đại Bảo thế nào rồi ạ?" Tôi hỏi thầy.

Thầy nhíu mày nói, "Tình hình khá phức tạp. Mấy ngày nay Triệu Mộng Hàm thường xuất hiện tình trạng dấu hiệu sống mất ổn định, liên tục trải qua mấy lần nguy kịch. Đại Bảo cũng tiêu tụy đi nhiều, biết chúng ta có tiến triển mới cũng không đòi đi theo đến đây."

"Haiz, đành cầu phúc thôi, hy vọng chị Bảo được bình an." Trần Thi Vũ nói.

"VẬY... thưa thầy, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?" Để làm dịu bầu không khí ảm đạm, Lâm Đào chuyển sang chủ đề khác.

Thầy nói, "Công việc đánh giá xếp hạng phòng kỹ thuật vẫn đang tiến hành, các cậu cứ tiếp tục đánh giá đi."

"Còn vụ án song song, chúng con..." Tôi nói.

"Giờ là công việc của phòng viễn thông và an ninh mạng, các cậu cũng

chẳng giúp được gì." Thầy nói.

"Công việc này chán lắm." Tôi rầu rĩ nói, "Chi bằng đi điều tra."

"Năn nỉ anh đấy, anh Quạ Đen!" Lâm Đào chấp tay vái tôi, "Miệng anh tích chút đức đi!"

Miệng quạ đen của tôi lại phát huy uy lực kinh người lần nữa.

Chúng tôi tiến hành công tác đánh giá được hai ngày thì nhận được điện thoại của thầy, yêu cầu chúng tôi ra khỏi tỉnh theo hướng từ Tây sang Đông, đến huyện Đông Lưu nằm ở đầu phía Đông, nơi xảy ra một vụ tử vong bất thường.

Suốt đường đi không ai lên tiếng, không phải vì miệng "quạ đen" của tôi thường linh nghiệm mà vì theo tin tức thu được trong điện thoại, nạn nhân là vài đứa trẻ.

Là một pháp y, sợ nhất là gặp những đứa trẻ vô tội phải mất mạng. Hình hài non trẻ luôn tác động đến dây thần kinh mẫn cảm nhất trong sâu thẳm trái tim một pháp y. Huống hồ là nhiều đứa trẻ tử vong cùng lúc, đó sẽ là một hiện trường khủng khiếp đến nhường nào.

Đúng như dự đoán, hiện trường ở huyện Đông Lưu cũng vô cùng tĩnh lặng.

Nguyên nhân tĩnh lặng ngoài việc hiện trường nằm ở giữa những cánh đồng mênh mông ra, những đồng chí đang khám nghiệm hiện trường cũng không nói câu nào, chỉ im lặng làm việc của mình.

Vừa kết thúc mùa thu hoạch ngô, những thân cây ngô sau thu hoạch chất thành từng đống nhỏ, bên cạnh ruộng.

Hiện trường là một cái ao, ao nằm giữa đồng thân cây ngô của hai nhà. Ao nước này là do hai nhà cùng đào, dùng để chứa nước tưới tiêu, diện tích không nhỏ.

Thi thể đã được kéo lên, xếp ngay ngắn bên bờ ao, còn ướt đầm nước. Vì một lần chết đến bốn trẻ nhỏ, đứa nào cũng là tâm điểm của gia đình, ảnh hưởng xã hội rất lớn, chính phủ rất xem trọng vụ án này, áp lực cảnh sát địa phương phải chịu cũng rất lớn, nên lập tức mời chúng tôi đến.

"Tình hình thế nào?" Xe tuần tra đến cách chỗ nơi này một cây số thì không thể đi tiếp, sau khi dừng xe, chúng tôi liền đi nhanh đến hiện trường, còn tôi vẫn đang thở hổn hển.

Đại đội trưởng Đội Cảnh sát huyện Đông Lưu, Chu Cẩn Vũ sau khi chào hỏi chúng tôi, sắc mặt liền ảm đạm nói, "6 giờ tối qua, cảnh sát địa phương nhận được báo án, nói là bốn đứa trẻ chơi đùa trong thôn đột nhiên không tìm thấy đâu nữa. Cảnh sát địa phương và người dân cùng nhau tìm kiếm suốt một đêm, 7 giờ sáng hôm nay một người phụ tá nhìn thấy thi thể khả nghi trong ao nước, bèn lội xuống, nhanh chóng vớt bốn đứa bé lên."

"Ba nam, một nữ." Tôi nhìn những thi thể trên mặt đất, nói.

Đại đội trưởng Chu gật đầu, "Các gia đình được sắp xếp ở lại ủy ban, tâm trạng của họ rất kích động. Lúc này, cán bộ thôn vẫn đang làm việc với họ."

"Là án mạng sao?" Tôi chỉ vào bác sĩ pháp y Trần Kỳ đang loay hoay làm việc.

Bác sĩ pháp y Trần ngồi xổm trên mặt đất, quay đầu lại, nói, "Khi bốn thi thể được vớt lên, quanh khoang mũi đều là bọt nấm, khớp với dấu hiệu chết đuối. Tôi cũng đã xem qua khoang mũi và cổ, không có dấu vết bị khống chế, siết cổ."

Bọt nấm là những bọt màu trắng từ khoang mũi của thi thể tràn ra ngoài, loại bọt này trông giống như nấm nên được gọi như vậy. Cơ chế hình thành bọt nấm là không khí và chất dịch bên trong khí quản trộn vào nhau, một lượng lớn sẽ tràn ra khỏi mũi, cho dù lau đi, một lát sau sẽ lại tiếp tục hình thành. Bọt nấm thường xuất hiện trong các vụ chết đuối, cũng có thể sẽ xuất hiện khi bị chết do ngạt khí cơ học hay bị điện giật. Loại bỏ khả năng tử vong do ngạt khí cơ học, hiện trường lại ở dưới nước, nên bước đầu phán đoán bốn đứa trẻ đều là chết đuối, đây là kết luận tương đối khách quan và chuẩn xác.

"May quá, không phải án mạng." Lâm Đào nói.

"Sao cậu biết không phải án mạng?" Tôi hỏi.

Lâm Đào nói, "Anh đã từng nói mà, chết đuối đa số là tai nạn, ít khi là tự sát, hiếm khi là bị giết. Thường thì ít ai giết người bằng cách chìm chết, không đảm bảo mà. Hơn nữa, đây chỉ là một đứa trẻ, giết trẻ nhỏ thường là bệnh nhân tâm thần hoặc có thù hằn với cha mẹ, bốn đứa trẻ, liên quan đến bốn gia đình, sao có thể là bị giết được?"

"Lập luận của cậu không đủ vững." Tôi nói, "Nhưng hiện tại đúng là chưa có căn cứ nào để nói là bị sát hại."

Dứt lời, tôi rút một thân ngô từ trong đồng thân chất giữa đồng, thử độ sâu của nước rồi nói, "Ao nước này không sâu lắm, chỉ khoảng 50 phân thôi."

"Không, không, sao có thể nông thế được." Đại đội trưởng Chu gọi viên phụ tá đã vớt thi thể đến và nói, "Khi đồng chí này xuống nước, nói rằng ven bờ chỉ khoảng 50 phân, nhưng giữa ao phải đến 1 mét rưỡi đấy."

"À, hiểu rồi, đây là ao lòng chảo, đúng không?" Tôi nói.

Ao lòng chảo là một ao nước có đáy giống như chiếc chảo lớn, bờ nông giữa sâu, càng vào giữa ao thì nước càng sâu. Vì xung quanh nước nông, dễ

khiến cho người ta bất cẩn dẫn đến chết đuối."

"Có khi nào mấy đứa trẻ nghịch nước nên chết đuối không?" Trần Thi Vũ hỏi.

Vấn đề này bỗng nhiên khiến tôi phải suy ngẫm.

Lâm Đào nói, "Không loại trừ khả năng này, ngày hè oi ả, đám trẻ con thường rủ nhau đi bơi, rồi xảy ra những vụ chết đuối tập thể cũng không phải ít. Nhưng, vụ án này có chút kỳ lạ, một là bây giờ trời khá lạnh, đến tôi còn phải mặc quần giữ ấm, không phải mùa bơi lội; hai là lũ trẻ này quần áo chỉnh tề, không phải kiểu ăn mặc khi đi bơi."

"Những đứa trẻ này đều không biết bơi." Đại đội trưởng Chu nói.

"Vậy không thể là chúng cùng xuống nước bơi lội, có khả năng một trong số chúng trượt chân ngã xuống nước, những đứa khác muốn cứu nó, cũng lần lượt chết đuối theo." Lâm Đào phân tích, "Nếu vậy hẳn có thể lý giải được rồi."

Mọi người lần lượt gật đầu tán thành.

"Nhưng bình luận trên mạng không nói như vậy." Hàn Lượng đứng bên cạnh vẫn không quên lên mạng tìm kiếm, "Tôi vốn định lên mạng xem thử tình hình tìm kiếm trên mạng của chuỗi vụ án song song, nhưng vô tình thấy được bài viết này. Bài báo đăng trên một trang tin tức lớn viết huyện Đông Lưu có bốn đứa trẻ chết một cách khó hiểu, dân mạng nghi ngờ là do băng đảng buôn nội tạng giết người để trộm nội tạng."

"Đúng là báo lá cải!" Tôi nghiêng răng nói, "Để thu hút người đọc, báo chí không thèm giữ chừng mực gì nữa!"

"Họ cũng dễ dàng phải bỏ trách nhiệm." Lâm Đào nói, "Họ viết là 'dân

mạng nghi ngờ', cũng đâu nói là trang web của họ nghi ngờ."

"Bất luận thế nào, bộ phận truyền thông huyện phải xem trọng chuyện này, tin nào cần bác bỏ thì nhanh chóng bác bỏ." Tôi nói.

Đại đội trưởng Chu gật đầu đồng ý, đi ra chỗ khác gọi điện thoại.

"Xem trọng thì có ích gì?" Hàn Lượng nói, "Dù sao những gì cảnh sát nói, những người đó cũng không tin, bọn họ chỉ tin vào suy đoán của mình."

"Tôi nghĩ, đa số dân mạng tuy không lên tiếng nhưng vẫn có tinh thần khoa học, có lòng tin vào cảnh sát." Tôi nói, "Đây rõ ràng chỉ là tin đồn, nhảy loạn trong phần bình luận, chẳng qua chỉ toàn là những 'anh hùng bàn phím' thôi."

"Phải đấy, không cần kiểm tra xem có phù hợp không đã trộm? Còn trộm ở nơi đồng không mông quạnh thế này? Cơ quan nội tạng không được vô trùng, ai dám dùng chứ?" Bác sĩ pháp y Trần nói.

"Tin đồn là tin đồn, công việc của chúng ta vẫn phải làm cho tốt." Tôi nói, "Hãy bắt đầu từ tính chất vụ án đi."

Dứt lời, tôi ngồi xổm xuống, tiến hành khám nghiệm sơ bộ thi thể của những đứa trẻ.

Trong bốn đứa trẻ, bé gái là đứa lớn nhất, 10 tuổi; ba bé trai còn lại, lần lượt là 3 tuổi, 5 tuổi và 7 tuổi. Nhìn những gương mặt non nớt, tay chân trắng bệch của chúng, tôi chợt cảm thấy xót xa.

Trẻ con mặc nhiều hơn người lớn một chút. Lũ trẻ đều mặc quần giữ ấm, bên ngoài mặc thêm áo khoác và quần dài. Giờ đây quần áo và giày của chúng đều ướt sũng.

"Giày, giày." Tôi vừa kiểm tra thi thể vừa nói, "Vì sao đứa bé gái lại đi chân trần? Bé trai 3 tuổi cũng để một chân trần?"

"Vùng vẫy dưới nước, có khả năng đã làm rơi mất giày cũng nên." Lâm Đào nói.

"Khi trực vớt dưới nước, có thấy giày không?" Tôi quay đầu hỏi viên phụ tá đã xuống nước trực vớt.

Viên phụ tá lắc đầu.

Tôi nói, "Cần điều tra rõ chuyện này, nếu là vô ý ngã xuống nước, vậy giày không ở trên bờ, chắc chắn sẽ ở trong nước. Việc này liên quan đến tính chất vụ án, thế nên, hoặc là lội xuống lần nữa, hoặc là rút cạn nước trong ao đi."

"Xuống nước tìm đi." Đại đội trưởng Chu nói, "Tôi đi ngay đây."

Đại đội trưởng Chu là người rất thích bơi lội vào ngày đông, thời tiết thế này, ao nước kia không thành vấn đề với anh ta. Nói xong, anh ta đã cởi quần áo ngoài, khởi động thân thể, lội xuống ao nước.

Trực vớt khoảng nửa tiếng đồng hồ, Đại đội trưởng Chu tìm thấy một đôi giày thể thao nữ ở giữa ao.

"Giày của đứa bé trai thì sao?" Tôi hỏi.

Sau khi Đại đội trưởng Chu lên bờ, dùng khăn lau người, nói, "Không thấy, chắc chắn không thấy. Bùn dưới ao không sâu, nước cũng khá trong, hơn nữa, ao nước nhỏ thế này, nước lại nông, nếu có, chắc chắn sẽ thấy."

"Giày của đứa bé này là loại xộp." Lâm Đào cầm chiếc giày còn lại của bé trai 3 tuổi, nói, "Hơn nữa không thấm nước, nếu ngã xuống nước, chắc chắn

sẽ nổi lên."

"Nếu vậy, chiếc giày đi đâu rồi?" Tôi nghi hoặc hỏi.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Những Đứa Trẻ (3)

"Tôi sẽ cho người tìm kiếm xung quanh ngay bây giờ." Đại đội trưởng Chu nói.

Tôi gật đầu. Nếu đã khẳng định chiếc giày không ở dưới ao, vậy nó không thể tự chạy mất được, điều đó cho thấy vụ án này vẫn còn một điểm đáng nghi.

Hiện trường quá rộng lớn, không thể dễ dàng phán đoán tính chất của vụ án được, nên việc khám nghiệm hiện trường cũng chỉ đến đây. Theo yêu cầu của tôi, Đại đội trưởng Chu đi cùng chúng tôi vào thôn, vừa đi vừa bàn về vụ án.

Đa số thanh niên khỏe mạnh trong thôn đều đi nơi khác làm công, chỉ còn chủ yếu thiếu phụ và trẻ em. Bốn đứa trẻ gặp nạn là con của bốn hộ gia đình. Tuy không có quan hệ huyết thống trong ba đời đổ lại, nhưng sống trong cùng một ngõ, là hàng xóm của nhau, nên bốn đứa trẻ thường chơi với nhau. Đứa bé gái hiểu chuyện sớm hơn, là chị cả của nhóm; bé gái cũng rất cẩn thận nên thường sẽ không dẫn lũ trẻ ra khỏi thôn.

4 giờ chiều ngày xảy ra sự việc, có người nhìn thấy bốn đứa trẻ đang chơi trong sân bóng rổ ở đầu thôn, bé gái còn cầm một gói mì ăn liền ăn sống. Người đầu tiên phát hiện ra lũ trẻ mất tích là mẹ của bé trai 3 tuổi. Chị ấy không giống phụ huynh của những đứa trẻ khác, không hề lo lắng chuyện con mình ra ngoài chơi, đứa bé 3 tuổi vẫn còn rất nhỏ nên chị ấy vẫn thường ra kiểm tra. Khoảng 4 giờ rưỡi, mẹ của bé trai 3 tuổi phát hiện không thấy lũ trẻ

đâu.

Cả thôn chỉ có vài chục hộ gia đình, người mẹ vừa hét lên, hơn nửa người dân trong thôn đều tới tìm giúp. Tìm đến 6 giờ vẫn không thấy tung tích của lũ trẻ đâu, bèn báo công an.

"Tôi cảm thấy đây không phải án mạng." Đại đội trưởng Chu nói, "Theo kinh nghiệm, có nhiều đứa trẻ tử vong cùng lúc thường là tai nạn. Con người ai cũng có trái tim, có cảm thú đến mấy cũng không giết đến mấy đứa trẻ một lúc đâu."

"Theo lý mà nói thì là vậy, nhưng dù sao vẫn còn điểm đáng nghi chưa giải thích được." Tôi nói.

"Điểm đáng nghi mà anh nói là chiếc giày à? Chiếc giày bị mất?" Đại đội trưởng Chu nói.

Tôi nhú mào, "Không chỉ có thế."

"Vậy còn gì nữa?" Đại đội trưởng Chu hỏi.

Tôi chưa kịp trả lời đã vào đến thôn. Tôi lấy di động trong túi ra, mở ứng dụng đo khoảng cách vừa cài đặt trước đó.

"4 cây số!" Tôi nói, "Tôi cứ nghĩ sao đi mãi chưa đến, thì ra xa như vậy."

"Đúng là xa thật." Lâm Đào nói.

Tôi nói, "Lại là một điểm không hợp lý. Mấy đứa lớn một chút không nói, nhưng đứa trẻ 3 tuổi đi bộ 4 cây số? Điều này có ý nghĩa gì? Có thể đi xa thế được sao? Đi xa như vậy mất bao nhiêu thời gian?"

"Việc này có ý nghĩa gì?" Đại đội trưởng Chu nói, "Trên thực tế, lũ trẻ đúng là chết đuối ở nơi cách chỗ này 4 cây số, cũng không phải bị vớt xác

sau khi chết."

"Tôi cảm thấy có ý nghĩa." Tôi nói, "Nhưng tất cả chỉ là suy đoán, cụ thể hơn phải đợi khám nghiệm thi thể mới xác định được."

"Bắt đầu khám nghiệm thi thể luôn chứ?" Lâm Đào có chút nôn nóng.

Tôi gật đầu, nói, "Đến nhà xác thôi."

*

Giải phẫu thi thể của trẻ nhỏ, với pháp y mà nói là một sự tra tấn. Đại đội trưởng Chu đã điều động lực lượng pháp y của cả huyện đến, chia thành hai tổ bắt đầu công tác khám nghiệm. Tuy bảy, tám người cùng đứng trong căn phòng giải phẫu chật hẹp, nhưng ngoài tiếng dụng cụ va chạm vào nhau, gần như không có bất cứ âm thanh nào khác. Mọi người đều im lặng làm việc của mình.

Chúng tôi lần lượt cởi bỏ quần áo của lũ trẻ, sắp xếp lại theo thứ tự, vừa chụp ảnh lại vừa dùng máy sấy sấy khô. Đối với quần áo bị ướt nước, đều phải hong khô trước mới tiến hành kiểm tra để có thể tìm ra chút manh mối khó phát hiện. Sau khi quần áo được sấy khô, không phát hiện điểm gì bất thường. Nhưng áo khoác của bé gái khiến tôi chú ý. Trước khi sấy khô, đó là một chiếc áo khoác màu vàng bình thường, nhưng vừa sấy khô thì lại xuất hiện một mảng màu xanh lá nhạt sau lưng áo.

Tôi ngồi xổm xuống nhìn chiếc áo rất lâu, trong lòng lại càng thêm chắc chắn.

Giải phẫu thi thể cũng lần lượt được tiến hành, hai tổ chia nhau giải phẫu thi thể của bé gái và bé trai 7 tuổi trước.

"Giải phẫu theo thường lệ, bé gái không có vết thương nào rõ rệt." Bác sĩ

pháp y Trần sau khi mở tứ chi của nạn nhân ra, bắt đầu kiểm tra khoang bụng và nói, "Không có vết thương phản kháng, có phải phán đoán nạn nhân tự ngã xuống nước được rồi hay không?"

Tôi lắc đầu, nói, "Bình thường nếu nạn nhân là người lớn thì có thể phán đoán như vậy, nhưng nếu hung thủ và nạn nhân có sự chênh lệch về sức mạnh, có thể sẽ không gây ra vết thương phản kháng."

Dứt lời, tôi dùng dao phẫu thuật mổ dạ dày của bé gái ra. Trong dạ dày có ít chất dịch và khá nhiều mì ăn liền. Những sợi mì ăn liền vẫn còn nguyên hình dạng, chưa xuống tá tràng.

"Tôi nhớ anh từng nói, đứa bé gái đang ăn mì ăn liền vào lúc mấy giờ nhỉ?" Tôi quay đầu lại hỏi Đại đội trưởng Chu.

Đại đội trưởng Chu nói, "Bốn giờ đúng, nhân chứng có thể xác định được thời gian."

Tôi gật đầu nói, "Dạ dày tiêu hóa vẫn còn ở giai đoạn đầu, thức ăn chưa thành dịch cháo, vẫn chưa xuống đến tá tràng. Theo kinh nghiệm của tôi, thời gian tử vong cách lần ăn cuối cùng khoảng một tiếng đồng hồ, thời gian tử vong của bé gái là khoảng 5 giờ chiều."

"Ừ, rồi sao nữa?" Đại đội trưởng Chu vẫn chưa hiểu.

"Trước đó tôi đã nói, hiện trường cách thôn rất xa." Tôi nói, "Khoảng cách 4 cây số, người lớn đi bộ nhanh cũng phải mất chừng bốn chục phút! Huống hồ một đứa trẻ?"

"Ý anh nói, 4 giờ còn ở đầu thôn, 5 giờ đến hiện trường tử vong, không kịp?" Đại đội trưởng Chu hỏi.

"Chắc chắn không kịp." Tôi nói, "Còn có một đứa trẻ 3 tuổi đi cùng, cho

dù chạy cũng không thể chạy nhanh như thế!"

"Vậy ý anh là gì?" Đại đội trưởng Chu hỏi.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, nói, "Đi bộ không được, ngồi xe thì sao?"

"Ở hiện trường, xe hơi không thể đến được, anh biết mà!" Đại đội trưởng Chu nói, "Xe gắn máy, xe đạp đâu thể chở một lúc bốn đứa trẻ được!"

Tôi mỉm cười, dăm dăm nhìn Đại đội trưởng Chu.

Đại đội trưởng Chu cốc lên đầu mình một cái, nói, "A! Xe ba bánh!"

"Đúng vậy. Sau khi tôi vào thôn, thấy rất nhiều nhà có xe ba bánh." Tôi nói, "Phương tiện giao thông này rất hữu ích ở nông thôn!"

"Nếu là xe ba bánh, đoạn đường 4 cây số, ước chừng mười phút là có thể đến hiện trường."

Đại đội trưởng Chu nói, "Đám trẻ không thể lái xe ba bánh được, hiện trường cũng không thấy chiếc xe nào, nói vậy, có khả năng đây thật sự là một vụ án mạng! Vì sự xuất hiện của xe ba bánh!"

Tôi gật đầu, "Có phải án mạng hay không, chưa thể nói được, nhưng trước tiên phải tìm ra chiếc xe có liên quan này đã."

"Không dễ tìm đâu nhỉ?" Đại đội trưởng Chu nói.

Tôi gật đầu, "Đến từng nhà tìm xe, xem thử có tìm thấy chiếc nào khác thường không. Ngoài ra, có thể dùng chó nghiệp vụ."

Đại đội trưởng Chu gật đầu, nói, "Được, tôi đi sắp xếp ngay đây."

Công việc giải phẫu thi thể tiếp tục được tiến hành.

Tuy mọi người đều hy vọng có thể nhanh chóng kết thúc công việc giải phẫu thi thể của đứa bé, nhưng tôi vẫn yêu cầu mọi người giải phẫu phần lưng của nó.

Khi kiểm tra phần lưng của thi thể bé gái, tôi đột nhiên phát hiện trên vai đứa bé có những vết chấm song song nhau. Tôi lập tức lấy cồn, lau khắp vai, dấu vết cũng dần hiện rõ lên.

Những vết này hoàn toàn độc lập, là những đốm tròn xuất huyết dưới da đường kính khoảng 2mm, có khoảng hai, ba mươi vết như thế. Có thể thấy những vết xuất huyết dưới da này được sắp xếp rất có quy luật, có một số gần như có thể xếp thành hàng. Quan trọng nhất là khoảng cách giữa chúng rất đồng đều.

"Đây chắc đơn giản chỉ là vết hằn do bị đè ép." Bác sĩ pháp y Trần nói.

Tôi lắc đầu, nói, "Nếu bị đè lên mặt đất hay vật khác sẽ không hình thành dấu vết có quy luật như vậy được. Vết hằn được sắp xếp đồng đều, cho thấy nạn nhân khi còn sống đã bị đè lên một vật nhô lên có hình dạng giống như dấu vết để lại."

"Hiện trường là ao nước, xung quanh đều là ruộng ngô, sao lại có vật có hình dạng như vậy?" Bác sĩ pháp y Trần hỏi.

Tôi nhíu mày, nói, "Tôi đoán, có liên quan đến chiếc xe ba bánh chăng?"

Còn chưa dứt lời, Lâm Đào đang đứng cạnh bàn giải phẫu bên kia kêu lên, "Mau nhìn xem! Thi thể này cũng có!"

Thì ra Lâm Đào thấy chúng tôi phát hiện dấu vết đặc biệt này, lập tức nghĩ đến thi thể khác, bèn chạy sang bàn giải phẫu kia để quan sát. Quả nhiên, trên lưng bé trai 7 tuổi cũng thấy dấu vết tương tự. Nhưng dấu vết không nằm trên vai mà nằm giữa lưng.

Nhất thời không nghĩ ra được nguyên nhân, chúng tôi đành tiếp tục giải phẫu.

Bên dưới xương vai sau lưng bé trai 7 tuổi và bé gái đều thấy mảng xuất huyết, nhưng không rõ lắm.

"Có vết thương thể này, có thể phán đoán nạn nhân đã bị bạo hành khi còn sống không?" Bác sĩ pháp y Trần hỏi.

Tôi nói, "Vẫn như lúc nãy đã nói, nếu thể lực của hung thủ và đứa trẻ có sự chênh lệch, có khả năng vết thương không chế và phản kháng không nặng lắm. Nhưng dù sao cũng là trẻ nhỏ, có thể hình thành trong lúc đùa giỡn hoặc vùng vẫy trong nước. Có rất nhiều thi thể chết đuối, cơ thịt quanh xương vai đều bị xuất huyết, là do giãy giụa."

"Nói vậy, bây giờ mọi thứ đều không thể chắc chắn?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu, nói, "Tôi nghĩ chưa nói chắc được. Nếu dấu vết trên lưng có liên quan đến việc cơ thịt xuất huyết, có thể xác định là bị bạo hành, nhưng hiện tại vẫn chưa thể khẳng định có phải trùng hợp hay không. Dù sao, hung thủ bạo hành đứa trẻ cũng không cần dùng cách không đảm bảo thể này, mà hoàn toàn có thể sát hại chúng một cách dễ dàng."

Lại phát hiện một điểm đáng nghi, tôi thật sự không thể an lòng, tiếp tục giải phẫu tử chi của đứa trẻ để quan sát, nhưng không phát hiện ra vết thương rõ ràng nào. Tôi kiểm tra bộ phận sinh dục của bé gái, vì ngã xuống nước nên quanh vùng âm hộ bị dính ít cát.

Tôi bảo Lâm Đào chụp ảnh lại, sau đó bắt đầu kiểm tra. Âm hộ không có vết thương, màng trinh vẫn còn nguyên vẹn. Xem ra, bé gái này không bị xâm hại.

Sau khi giải phẫu hai thi thể, vẫn chưa nắm bắt được gì, mọi người lại

càng thêm im lặng.

Chúng tôi tiếp tục giải phẫu thi thể của hai bé trai 3 và 5 tuổi, vẫn không phát hiện vết thương khả nghi nào.

"Nếu không phải anh nêu ra nhiều điểm nghi vấn như thế, sau khi giải phẫu, chúng tôi chắc chắn đã khẳng định đây là một vụ tai nạn." Bác sĩ pháp y Trần nói, "Khoang mũi của bốn thi thể đều là bọt nấm, trong móng tay có bùn và rêu, trong phổi có một lượng chất lỏng lớn, phổi bị phù nước, trong dạ dày cũng có rêu và nước. Đây đúng thật là thi thể bị chết đuối."

Tôi gật đầu, nói, "Những gì anh nói, tôi đều tán đồng. Nhưng giày của đứa trẻ, thời gian tử vong và khoảng cách hiện trường không khớp nhau, vết thương sau lưng đứa trẻ đều là điểm nghi vấn, không làm rõ thì không thể yên tâm được."

"Kỹ thuật hình sự của chúng ta cũng không thể giải quyết được mọi vấn đề." Lâm Đào an ủi tôi, "Lông Vũ vẫn đang cùng nhóm Đại đội trưởng Chu điều tra, nói không chừng đội điều tra sẽ phát hiện được chút ít manh mối có giá trị."

Cuộc giải phẫu bốn thi thể đã tiến hành gần sáu tiếng đồng hồ. Sau khi khâu lại, trời đã nhá nhem tối. Đang lúc chuyển mùa giữa thu và đông, nhà xác lại nằm trong núi, lạnh lẽo vô cùng.

Tôi rửa tay xong, khoác áo lên, ngồi vào xe, thấy điện thoại để trong xe có hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Sợ có thêm một cuộc gọi nhỡ nữa, tôi vội vàng mở khóa điện thoại, thấy số gọi đến đều là Trần Thi Vũ. Không biết là tin tốt hay xấu, tôi nhanh chóng gọi lại.

"Điện thoại tôi để chế độ im lặng, mà tôi lại đặt trên xe, không mang trên

người." Tôi nói.

Tôi còn chưa nói xong, Trần Thi Vũ đã cắt ngang lời tôi, nói, "Đến hiện trường nhanh, chúng tôi tìm được kẻ tình nghi rồi!"

*

Tin tốt đến đột ngột khiến tôi trở tay không kịp, vội vàng chạy trở lại phòng giải phẫu, gọi Lâm Đào và Hàn Lượng, xuyên vào màn đêm, nhanh chóng quay lại hiện trường.

Vì chưa xác định được tính chất vụ án nên Đội Cảnh sát hình sự chưa lập tổ chuyên án. Điều tra viên phụ trách vụ án này đều tụ tập trong đồn cảnh sát huyện, một vài nhân viên kỹ thuật đang vây quanh khám xét một chiếc xe ba bánh.

"Chuyện gì vậy?" Tôi vừa vào đến nơi liền hỏi Đại đội trưởng Chu.

Đại đội trưởng Chu đang đứng tựa vào chiếc ghế trong phòng làm việc của đồn cảnh sát, miệng ngậm một điếu thuốc, vẻ mặt buồn bã, nói, "Phá được vụ án rồi."

"Cái gì? Thật sự là án mạng sao?" Tôi hỏi.

"Không phải." Đại đội trưởng Chu nói, "Kẻ tình nghi tên là Lưu Triệu Quốc, là người trong thôn, đã ly dị, sống một mình. Bình thường anh ta là người rất thật thà, lại thích chơi với lũ trẻ nên lũ trẻ trong thôn rất quý anh ta."

"Sao xác định được anh ta là kẻ tình nghi?" Tôi hỏi.

"Những điểm nghi vấn mà anh nêu ra đấy! Hay lắm! Chúng tôi đã dùng chó nghiệp vụ, lấy chiếc giày còn lại của đứa bé 3 tuổi cho nó đánh hơi, sau

đó đi tìm. Chẳng bao lâu sau, đã tìm đến nhà Lưu Triệu Quốc. Vừa khéo, nhà anh ta cũng có một chiếc xe ba bánh." Đại đội trưởng Chu nói, "Nhờ Long Vũ tinh mắt, vừa nhìn đã thấy chiếc giày trẻ em bên hông xe ba bánh."

"Hả? Phát hiện chiếc giày ngay à!" Tin tức này khiến tôi hơi ngạc nhiên, ngạc nhiên đến mức bỏ qua chuyện Đại đội trưởng Chu gọi Trần Thi Vũ là Long Vũ.

"Đúng vậy, đã xác nhận, đó chính là chiếc giày của đứa bé 3 tuổi." Đại đội trưởng Chu nói, "Anh ta muốn trốn cũng trốn không được."

"Nhưng Lưu Triệu Quốc này vì sao lại giết người?" Tôi hỏi.

"Tôi đã nói không phải giết người mà." Đại đội trưởng Chu nói, "Đội điều tra chúng tôi cũng đang rầu đây, gia đình bốn đứa trẻ này không có xích mích gì với Lưu Triệu Quốc, thậm chí đứa 5 tuổi còn là cháu họ của anh ta, anh ta làm sao có thể giết người được? Sau khi thẩm vấn, anh ta thú nhận rồi mới biết là chuyện gì."

"Chuyện gì?"

"4 giờ hơn ngày xảy ra vụ án, anh ta lái xe ra ruộng của nhà mình để dọn dẹp thân cây ngô. Khi đến đầu thôn, lũ trẻ đòi lên xe ba bánh của anh ta đi chơi, anh ta không từ chối, bèn chở chúng đi. Nhưng không ngờ, khi đến ao nước, chiếc xe bị lật, bốn đứa trẻ đều ngã xuống nước. Vì anh ta không biết bơi nên không dám xuống cứu."

"Nếu vậy sao không quay lại gọi người đến?"

"Anh ta sợ gánh trách nhiệm, có ý định bỏ trốn, gây ra họa lớn." Đại đội trưởng Chu lắc đầu, nói, "Anh ta đã tăng cấp từ tội bất cẩn thành cố ý giết người, có thể bị phạt mười mấy năm tù."

"Chỉ vậy thôi? Hết rồi à?" Tôi hỏi.

"Hết rồi. Chúng tôi đã giải thích với gia đình, họ đều tỏ ý tin phục, yêu cầu Lưu Triệu Quốc bồi thường." Đại đội trưởng Chu nói, "Đoán chừng anh ta không có năng lực bồi thường, nhà nước sẽ trợ cấp một khoản cho các gia đình.

"Giờ là vấn đề mạng người, không phải tiền nong." Tôi vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, trong lòng rất bất an, nói, "Kết quả khám xét chiếc xe ba bánh kia thế nào?"

"Chiếc xe không có vấn đề gì." Đại đội trưởng Chu nói, "Bị ướt nước, giờ đã khô, khắp xe đều là vết trầy xước, nhìn không ra vết nào được hình thành trong lần này."

"Vậy trên xe có vật gì hình tròn dạng lõi xếp song song thành hình ma trận không?" Tôi vừa hỏi vừa lật mở hình chụp chiếc xe trong máy tính. Hiển nhiên, trên chiếc xe này, không có vật nào có thể hình thành vết trên lưng của hai đứa trẻ.

"Không có." Đại đội trưởng Chu nói, "Nhưng hiện tại tôi đã cho nhân viên kỹ thuật khám xét chiếc xe rồi, tìm ADN và dấu giày, giờ cũng tìm được ít vật chứng dấu vết, việc định tội anh ta không có vấn đề gì."

"Vấn đề bây giờ không phải định tội." Tôi nói, "Vấn đề là định tội gì!"

"Định tội gì?" Đại đội trưởng Chu nói, "Vụ án đã rất rõ ràng rồi, những nghi vấn anh đưa ra có tác dụng rất lớn, đã giúp chúng tôi phá án ngay. Đương nhiên, những nghi vấn kia cũng đã được giải quyết. Bây giờ anh còn nghi vấn gì nữa?"

"Tôi cũng không biết là nghi vấn gì, nhưng tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng." Tôi nói, "Cho tôi thời gian một đêm, tạm thời anh đừng kết

thúc vụ án này vội."

"Được." Đại đội trưởng Chu ngoài mặt đồng ý, nhưng tôi thấy được anh ta đã buông gánh nặng này xuống rồi.

Tôi lại không thể buông.

Buổi tối trở về khách sạn, tôi bắt đầu nhớ lại những công việc trong ngày, muốn tìm ra nút thắt trong lòng mình: rốt cuộc chỗ nào khiến tôi cảm thấy không đúng?

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Những Đứa Trẻ (4)

Điều tra có lúc giống như sáng tác vậy, cần một chút linh cảm.

Đến 8, 9 giờ tối, tôi chợt có linh cảm đó.

Tôi nhớ lại, lúc đầu khi chúng tôi khám nghiệm hiện trường, Trần Thi Vũ từng hỏi, có khi nào lũ trẻ nghịch nước rồi chết đuối không? Lúc bấy giờ tôi cảm thấy không thể nào, nhưng vì sao lại thấy không thể, tôi không hề nghĩ đến.

Bây giờ xem ra đã đến lúc phải nghĩ kỹ thật rồi.

Tôi cầm sổ ghi chép kết quả khám nghiệm hiện trường lên, tìm số liệu về độ dài, rộng, sâu của ao nước, đồng thời phác họa lại ao nước dựa theo số liệu đó.

Trên mặt giấy, một ao nước hình lòng chảo hiện ra, tư duy của tôi cũng dần sáng tỏ.

"Đúng rồi! Vấn đề chính là ở cái ao lòng chảo này!" Tôi vỗ lên đầu mình, tự lẩm bẩm nói, "Nhưng, vì sao hấn lại làm vậy? Đây là một tội ác thật ghê gớm."

Nghĩ một hồi, tôi bất giác mở những tấm hình chụp khi khám nghiệm thi thể vào lúc sáng. Do vết thương trên người bốn nạn nhân đều không rõ ràng, nên hình chụp chỉ là những tấm ảnh thông thường. Nhưng khi nhìn thấy hình chụp quần áo của bốn nạn nhân, tôi chợt dừng động tác lướt chuột lại.

Trên màn hình là chiếc áo chui đầu, cũng là chiếc áo khoác ngoài của bé gái 10 tuổi. Mặt trước của chiếc áo là hình Hello Kitty, nhà may vì muốn làm nổi bật hình ảnh, đã đính những hạt nhựa dẻo trong suốt quanh hình. Loại nhựa này rất cứng, nhô lên, đường kính khoảng 2mm. Nhìn qua, rất giống một ma trận có quy luật.

"Ồ." Tôi chợt hiểu ra, gật đầu, xoa cằm trầm ngâm suy nghĩ.

*

Sáng hôm sau, theo thường lệ, chúng tôi phải đến cơ quan thụ lý vụ án để báo cáo lại tình hình công việc. Vì trước đó về cơ bản đã xác định tính chất vụ án, nên những đồng chí dự họp đều có chút lơ là.

Để nhanh chóng vào vấn đề chính, thu hút sự chú ý của mọi người, tôi liền nói thẳng, "Vụ án này không phải vụ án gián tiếp cố ý giết người như chúng ta đã phán đoán trước đó, mà là một vụ án mạng do cưỡng hiếp."

Một câu này đủ nặng khiến cho tất cả mọi người im bật.

"Cái gì? Có căn cứ không?" Đại đội trưởng Chu kinh ngạc hỏi.

Tôi cười cười, nói, "Tất nhiên là có. Hung thủ đã thừa nhận có liên quan đến cái chết của bốn đứa trẻ, nhưng rõ ràng anh ta đã khai man để giảm nhẹ tội, tránh đi vấn đề quan trọng nhất."

"Anh ta đã nhận tội, sao còn phải che giấu?" Đại đội trưởng Chu hỏi tiếp.

Tôi nói, "Một là vô tình làm cho lũ trẻ ngã xuống nước, anh ta chỉ là không cứu giúp thôi, trách nhiệm của bản thân được giảm đi rất nhiều. Nhưng nếu anh ta cố ý giết người, sẽ khó tránh kết cục tử hình. Hai là, tội cưỡng hiếp vốn là tội xã hội lên án, hưởng hồ là cưỡng hiếp một đứa bé, sẽ khiến cho anh ta mất hết thể diện."

Đại đội trưởng Chu hỏi, "Nhưng số lượng thông tin chúng ta hiện có rất ít, sao anh có thể võ đoán mà xác định đây là vụ án cường hiếp giết người như thế được?"

Tôi quả quyết, nói, "Đầu tiên, bắt đầu từ thời gian tử vong. Chúng ta phán đoán thời gian tử vong là khoảng 5 giờ chiều, hung thủ nói 4 giờ hơn đã dùng xe ba bánh chở lũ trẻ đến hiện trường. Cho dù đường gập ghềnh, phải chạy chậm, hai mươi phút cũng đã đến nơi. Nếu là tai nạn, khoảng 4 giờ rưỡi, bốn đứa trẻ đã ngã xuống nước mà chết đuối hết rồi, vì sao còn đợi thêm nửa tiếng nữa?"

"Có thì có lý đấy, nhưng vẫn không đủ chứng thực Lưu Triệu Quốc cố ý giết người." Điều tra viên chính nói.

"Đừng vội, nghe tôi nói đã." Tôi mở trình chiếu lên, nói, "Hôm qua tôi đã vẽ mô phỏng lại ao nước ở hiện trường. Đây là một ao lòng chảo. Sau khi tính toán, cách bờ ao 2 mét, độ sâu của nước chỉ khoảng 80 đến 90 centimet. Chiều cao của bốn nạn nhân, thấp nhất là 90 centimet, cao nhất cũng hơn 1,3 mét."

"Ý anh nói, nước không đủ sâu để chìm chết đứa trẻ cao như vậy?" Lâm Đào ngắt lời tôi hỏi. "Nhưng tôi nhớ anh từng nói, cho dù nước chỉ sâu 50 centimet cũng có thể chìm chết một người lớn."

"Đúng vậy." Tôi gật đầu, nói, "Tuy tình huống cực đoan mà Lâm Đào nói có thể xảy ra, nhưng đây dù sao cũng chỉ là bốn đứa trẻ. Bốn đứa trẻ đồng thời chết đuối ở mực nước thấp hơn chiều cao của mình, tất nhiên không thể giải thích được."

"Anh nói là nơi cách bờ ao 2 mét." Đại đội trưởng Chu nói, "Giữa ao, nơi sâu nhất cũng 1,56 mét mà!"

"Đây chính là mấu chốt của vấn đề." Tôi nói, "Nếu giống với những gì Lưu Triệu Quốc nói, chiếc xe bị lật khiến cho bốn đứa trẻ rơi xuống ao, vậy chắc chắn chỉ rơi ở vùng nước cạn, dù lũ trẻ không thể tự cứu mình, anh ta vẫn hoàn toàn có khả năng cứu chúng. Nơi nước sâu nguy hiểm, cách bờ ao ít nhất 3 mét, chiếc xe bị lật, đâu phải là bắn pháo! Sao có thể hất mấy đứa trẻ ra xa như thế?"

"Giờ nghĩ lại, một vấn đề đơn giản như vậy mà chúng ta lại không chú ý đến!" Đại đội trưởng Chu chợt hiểu ra, nói, "Vậy theo ý anh, lũ trẻ ngã xuống nước bằng cách nào?"

"Bị hung thủ ném xuống nước." Tôi quả quyết nói, "Chỉ khi có vận tốc ban đầu khá lớn thì lũ trẻ mới rơi xa như thế được."

"Nhưng Lưu Triệu Quốc không có động cơ giết người." Đại đội trưởng Chu nói xong liền nghĩ lại ngay, "À, không đúng, anh đã nói, anh ta vì cường hiếp. Chẳng lẽ, vì anh ta đã ly dị, sống một mình nên có động cơ xâm hại bé gái sao?"

"Động cơ này tôi vẫn chưa nghĩ đến." Tôi cười tự giễu, nói, "Tôi phán đoán là cường hiếp giết người là dựa vào chứng cứ khách quan."

"Bộ phận sinh dục không bị thương tổn, màng trinh vẫn còn nguyên, không phát hiện tinh dịch ở âm đạo." Lâm Đào nói, "Làm sao có chứng cứ khách quan được?"

"Không phải bộ phận sinh dục không bị thương tổn thì chắc chắn không phải cường hiếp." Tôi nói, "Rất nhiều vụ án xâm hại đều không có thực hiện hành vi tính dục, hoặc chưa thực hiện hành vi tính dục theo nghĩa đen thì đã dừng lại."

"Vậy anh nói cho chúng tôi nghe xem chứng cứ khách quan là gì đi." Đại

đội trưởng Chu bắt đầu có hứng thú.

Tôi mở trình chiếu lên, nói, "Nói về căn cứ hỗ trợ trước. Mọi người có thể thấy, đây là hình chụp quần áo của bé gái. Theo như hình chụp này, chiếc quần đùi mà đứa bé mặc là quần cạp thun. Hoặc nói cách khác, ngoài cạp quần ra, ống quần cũng là ống thun, hơn nữa dây thun siết rất chặt, trên đùi có cả vết hằn. Nếu vậy, sau khi đứa bé ngã xuống nước, bùn đất trong ao có thể chui cả vào trong quần lót được sao?"

Mọi người đều lắc đầu.

Tôi nói tiếp, "Rõ ràng là không thể. Nhưng, chúng tôi kiểm tra bộ phận sinh dục của đứa bé, phát hiện ngoài âm hộ có rất nhiều bùn. Vì bùn ẩm ướt nên khiến cho chúng tôi lầm tưởng rằng bị lọt vào lúc ngã xuống nước."

"Thật ra không phải." Lâm Đào nói, "Nếu muốn bùn lọt vào trong quần lót, phải cởi quần lót ra, dính bùn đất rồi lại mặc quần vào."

"Đúng!" Tôi nói, "Đây chính là một trong những căn cứ của tôi, trước khi đứa bé ngã xuống nước, quần lót đã bị cởi ra."

"Có khi nào là do đi vệ sinh, trượt ngã hoặc dây vào không?" Đại đội trưởng Chu hỏi.

Tôi gạt đầu, nói, "Tôi cũng từng nghĩ đến khả năng này. Bây giờ tôi sẽ nói căn cứ thứ hai. Sau khi quần áo của lũ trẻ được sấy khô, quần áo của các bé trai đều bình thường, chỉ có lưng áo của bé gái có dấu vết màu xanh lục, dấu vết này nói lên điều gì? Chỉ có một khả năng duy nhất, chính là nó từng phủ lên chỗ có màu xanh lục, thậm chí là có một lực đè nặng và ma sát nhất định."

"Có khi nào là lũ trẻ lăn lộn trong lúc đùa giỡn không?"

"Nếu là lẫn lộn, phải là bé trai mới đúng." Tôi nói, "Đâu có chuyện đứa bé gái lẫn lộn còn bé trai lại đứng bên cạnh nhìn?"

Đại đội trưởng Chu gật đầu.

Tôi nói tiếp, "Tiếp theo, đây là căn cứ quan trọng nhất, chính là vết hằn trên lưng đứa bé."

"Anh tìm ra nguyên nhân gây ra dấu vết đó rồi à?" Đại đội trưởng Chu hỏi.

Tôi gật đầu, nói, "Ban đầu tôi chỉ cho rằng trên mặt đất hoặc trên xe có vật gì đó đè lên lưng đứa bé mà tạo thành. Nhưng không ngờ được, vật tạo ra dấu vết đó lại là những hạt nhựa trước ngực bé gái."

Dứt lời, tôi mở một slide trình chiếu lên.

Slide này là một tấm hình tôi mất hai tiếng đồng hồ dùng trình độ photoshop không mấy thành thạo của mình ghép lại đêm qua. Tôi dựa theo tỷ lệ trong hình, điều chỉnh cho hình chụp quần áo của bé gái và dấu vết trên lưng bé trai cùng một kích cỡ, sau đó lật ngược hình chụp quần áo của bé gái, chỉnh nó thành bán trong suốt, ghép lên hình dấu vết trên lưng bé trai.

Khi so sánh, chính tôi cũng phải giật mình. Hai tấm hình trùng khớp đến không ngờ.

"Nói vậy, vết trên lưng bé trai là do hạt nhựa dán trên ngực áo bé gái tạo thành?" Đại đội trưởng Chu nói, "Điểm này đúng là có thể phán đoán bé trai bị ai đó dùng sức đè lên người bé gái, nhưng sao có thể phán đoán đây là vụ án cường hiếp giết người vậy?"

Tôi nói, "Không biết Đại đội trưởng Chu có biết không, thật ra trong lúc giải phẫu, không phải phát hiện dấu vết này trên lưng bé trai trước, mà phát

hiện nó trên lưng bé gái."

"Trên lưng bé gái sao có thể có được?" Đại đội trưởng Chu nói, "Chẳng lẽ con bé có thể tự ép lưng lên ngực được à?"

Câu này khiến cả phòng bật cười. Đại đội trưởng Chu trong lúc hoảng loạn, cả vấn đề đơn giản như vậy cũng nghĩ không ra.

"Là áo ngoài của bé gái bị vén lên, lật ngược về phía sau, nên trên vai mới có dấu vết này." Tôi cười nói, "Từ điểm này có thể phán đoán, áo của bé gái cũng bị vén lên. Vén áo lên, cởi quần, còn có thể làm gì đây? Còn việc vì sao cường hiếp không thành, tôi nghĩ là do bị ba bé trai còn lại phát hiện, nên hung thủ bèn giết người diệt khẩu."

"Nhưng," Đại đội trưởng Chu nhíu mày nói, "vì sao quần áo của bé gái lúc thì mặc đàng hoàng, lúc lại bị cởi ra? Đứa bé trai bị đè lên người bé gái khi nó đang mặc đàng hoàng, vậy khi áo bị vén lên, bé trai đi đâu rồi?"

"Tôi nghĩ chắc là vết thương của bé gái hình thành trước, sau đó bị bé trai phát hiện, hung thủ mới chỉnh lại quần áo cho bé gái, rồi sau đó đè bé trai lên người cô bé." Tôi nói, "Giải thích như vậy có vẻ hợp lý hơn. Nhưng, quá trình gây án cụ thể, do điều kiện hiện trường có hạn, tôi không thể phân tích sâu hơn được, chỉ có thể để kẻ tình nghi tự khai ra thôi."

"Hắn sẽ không khai ra đâu." Đại đội trưởng Chu nói, "Trước đó anh đã nói rồi, hành vi đáng chém như vậy, Lưu Triệu Quốc có chết cũng không khai ra đâu. Một khi khai ra, con trai anh ta sẽ không thể sống nổi trong thôn đó nữa. Tất nhiên, nếu anh có thể tìm được vật chứng, tôi nghĩ anh ta không nhận tội cũng không được."

"Thật sự rất khó tìm vật chứng." Tôi nói.

Dứt lời, tôi mở hình chụp quần áo của bé gái lên, phóng lớn hạt nhựa

trước ngực áo, nói, "Hy vọng duy nhất chính là những hạt nhựa này. Hiện trường vẫn đang được bảo vệ chứ?"

"Vẫn đang cấm ra vào trong vòng bán kính 1 cây số." Đại đội trưởng Chu nói.

"Vậy thì tốt, thử xem sao." Tôi nói.

*

Quay trở lại hiện trường lần nữa, tôi đi vòng quanh đồng thân ngô.

"Anh đang tìm gì đấy?" Trần Thi Vũ đứng bên cạnh tôi hỏi.

Tôi đẩy mắt kính, vừa khom lưng nhìn xuống mặt đất vừa nói, "Hạt nhựa trên ngực áo của đứa bé được dán bằng keo, dùng lực quá mạnh sẽ bị rơi ra. Trên thực tế, chỗ hạt kia đã rơi mất một phần tư rồi. Cũng may, tôi tìm thấy ba vết mới bị rơi ra trong số những vết đó. Có nghĩa là hạt nhựa có khả năng bị rơi gần đây, bị rơi trong lúc hung thủ dùng sức cởi áo, nơi rơi xuống cũng không rộng lắm, chắc đâu đó sau những vật cản này thôi."

Nói xong, tôi chỉ vào đồng thân ngô.

Trần Thi Vũ gật đầu, cũng bắt đầu tìm kiếm. Cô nhóc này quả thật rất tinh mắt, chưa đến nửa tiếng đồng hồ đã tìm được hai hạt nhựa bị rơi.

Tôi chưa kịp nhìn rõ vị trí của hạt nhựa, cô ấy đã gấp một sợi lông bên cạnh đó lên.

"Cô... mắt cô tốt thật đấy!" Tôi cảm thán.

"Đây là khả năng quan sát tốt." Trần Thi Vũ tự hào nói, "Đây là lông gì vậy?"

"Lông mu." Lâm Đào nói. "Tóc cứng nhưng thẳng, lông nách mềm nhưng cong, vừa cứng vừa cong, chắc chắn là lông mu."

Trần Thi Vũ đỏ bừng mặt.

Tôi nhanh chóng đổi đề tài, "Lông Vũ, cô lợi hại thật, lần này cô lại lập công rồi! Sợi lông này còn có nang lông, có thể tiến hành xét nghiệm ADN. Chứng cứ này cộng thêm phân tích trước đó, hung thủ có muốn cũng không chối cãi được."

*

Lưu Triệu Quốc ngồi trong phòng thẩm vấn, khi biết được chúng tôi đã tìm ra chứng cứ, gần như không chối cãi được nên khai ra tất cả. Không chỉ vì áp lực từ chứng cứ quá mạnh, mà còn vì bản thân anh ta mấy ngày nay không ngừng bị lương tâm cắn vọt, cuối cùng không thể chịu được nữa. Sau khi khai ra tất cả, anh ta chỉ muốn chết.

Sáng hôm trước, Lưu Triệu Quốc lái xe ra thăm đồng. Khi đến đầu thôn, thấy bốn đứa trẻ đang chơi đùa. Đứa bé gái trông xinh xắn khiến anh ta chú ý. Một thời gian dài không quan hệ tình dục khiến anh ta chợt nảy sinh ý định xấu. Thế là anh ta tiến đến bắt chuyện, định dẫn bé gái đi.

Dù sao bé gái cũng là chị cả trong bốn đứa, vừa nghe chị cả muốn đi chơi với chú Lưu, mấy đứa còn lại cũng đòi đi theo. Lưu Triệu Quốc không còn cách nào, đành dẫn cả bốn đứa đi, lái xe về hướng ruộng nhà mình.

Lúc này vừa qua mùa thu hoạch, trời lại đang chập tối, trong ruộng không còn ai. Lưu Triệu Quốc dừng xe lại, nói dối là dẫn bé gái ra một bên để dặn dò chút chuyện, để mấy bé trai lại trên xe chơi.

Lưu Triệu Quốc dẫn bé gái đến sau đồng thân ngô, bảo đứa bé cởi quần áo ra chơi, nếu chơi vui, sẽ cho nó 10 đồng. Đứa bé chưa hiểu chuyện đòi lập

tức cởi quần áo ra. Lưu Triệu Quốc đề đưa bé xuống, định thực hiện hành vi đồi bại, nhưng đứa bé lớn tiếng kêu đau, anh ta đành phải dừng lại.

Lúc này, đám bé trai nghe thấy tiếng kêu bèn cùng nhau chạy về phía đồng thân ngô. Chiếc giày của đứa bé 3 tuổi bị kẹt lại bên hông xe khi trèo xuống, đứa bé 5 tuổi định giúp nó lấy giày ra. Khi đứa 7 tuổi chạy đến nơi xảy ra chuyện, thấy ngực và thân dưới của bé gái bị lộ ra ngoài. Tuy Lưu Triệu Quốc đã vội vàng mặc lại áo cho bé gái, nhưng bé trai nói sẽ mách chuyện này với mẹ, thế là Lưu Triệu Quốc đề nó lên người bé gái, dọa sẽ giết nó, bé trai bị uy hiếp vẫn tỏ ý nhất định phải nói lại với mẹ.

Lưu Triệu Quốc lo sợ sự việc bị bại lộ, hai mắt đỏ ngầu, anh ta bèn cặp hai đứa trẻ, một trái một phải, đến bên ao nước, ném chúng xuống ao.

Lúc bấy giờ, hai đứa nhỏ tuổi vẫn đang cố lấy chiếc giày ra. Thấy chú Lưu ném anh và chị xuống nước thì sợ đến ngất người. Lưu Triệu Quốc thấy hai đứa bé đã nhìn thấy hành vi phạm tội của mình, bèn nghĩ đã làm thì làm cho trót, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Cả đứa bé 5 tuổi là cháu của mình, anh ta cũng không nể nang mà ra tay.

Thấy bốn đứa trẻ chìm xuống nước, Lưu Triệu Quốc mới sợ hãi. Anh ta ngồi bên bờ suy nghĩ rất lâu, nhớ ra giày của bé gái vẫn còn ở phía sau đồng thân ngô, bèn quay trở lại lấy đôi giày ném xuống nước, sau đó bỏ chạy khỏi hiện trường.

Khi một nhóm cảnh sát tìm đến thôn, Lưu Triệu Quốc trốn trong nhà nghĩ đối sách. Cuối cùng, anh ta nghĩ ra cách khai man để giảm nhẹ tội, khai là lũ trẻ vô ý ngã xuống nước. Suýt chút nữa anh ta đã thành công.

Một vụ giết người hiểm ác bị lật tẩy, tôi không hề có cảm giác thành công. Khuôn mặt non nớt của những đứa trẻ cứ hiện lên trong đầu khiến tôi cảm thấy nghẹn ngào.

Vì chút thể diện mà tăng nặng hành vi phạm tội. Những đứa trẻ không hề có tính cảnh giác và ý thức an toàn, khiến cho một vụ thảm án xảy ra, thật khiến người ta phải thương xót.

"Tên súc sinh này, đem đi xử bắn trăm lần cũng không đủ!" Trên đường trở về, Lâm Đào tức giận nói.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Vách Núi Ăn Thịt Người (1)

Con người không nói trước được lúc nào sẽ chết, sinh mạng mong manh hơn ta nghĩ rất nhiều.

- Murakami Haruki -

Rất hiếm khi chúng tôi được nhàn rỗi gần một tuần lễ.

Theo lý mà nói, thời gian cuối năm thường là lúc bận rộn nhất. Làm ở Phòng Pháp y tỉnh, không chỉ tiếp nhận các hạng mục đánh giá, kiểm tra của Bộ Công an, còn phải tổ chức đánh giá, phê bình các Phòng Pháp y cấp huyện.

Công việc đánh giá phê bình trong năm nay càng dày đặc hơn. Nhưng dày đặc cũng tốt, đều tập trung vào thời gian tôi không có mặt. Thầy đã dẫn dắt các pháp y khác thay chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ đánh giá, phê bình của năm nay.

Thế nên, khi chúng tôi trở về thì có được một khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có.

Vì sự việc của chị Bảo, mấy người trong tổ điều tra chúng tôi đều có năm ngày nghỉ phép năm, tuy nói là nghỉ phép năm nhưng không ai có tâm trạng đi du lịch, mọi người lảng lạng chia nhau luân phiên giúp Đại Bảo chăm sóc chị Bảo.

Trách nhiệm trên vai Trần Thi Vũ nặng nhất, vì trong tổ chỉ có mình cô ấy là nữ, để cô ấy chăm sóc bệnh nhân nữ sẽ tiện hơn, lại thêm Long Vũ chủ động xung phong, nên đa số ca trực đều giao cho cô ấy.

Bình thường không chăm sóc thì thôi, đến khi phải chăm sóc chị Bảo, tâm trạng của chúng tôi càng thêm nặng nề hơn.

Tôi, Lâm Đào và Hàn Lượng chủ yếu chỉ phụ giúp Đại Bảo một tay, bầu bạn với cậu ấy. Nhưng những việc đó đều là thứ yếu, công việc chủ yếu của chúng tôi chính là xem "phim tình cảm lâm ly bi đát".

Đại Bảo gần như ngày nào cũng rửa mặt bằng nước mắt, ngồi bên giường chị Bảo, nắm chặt bàn tay xanh xao của chị Bảo, lặng lẽ rơi nước mắt. Cho dù tôi nói thế nào, an ủi thế nào thì cậu ấy vẫn cứ ngồi đó, nắm chặt tay chị Bảo và khóc.

Lâm Đào và Hàn Lượng không thể hiểu vì sao Đại Bảo lại si tình đến thế, không hiểu vì sao một người lạc quan, hoạt bát lại sa sút như vậy. Sự việc chưa chắc đã tồi tệ đến mức đó kia mà!

Chỉ có tôi biết gia cảnh của Đại Bảo nên hiểu được nỗi đau, sự lo lắng, thậm chí là sự áy náy của cậu ấy.

Trần Thi Vũ trực một mình nên không chịu ảnh hưởng tâm trạng của Đại Bảo, thế nên cô ấy khá bình thản. Khi bốn người chúng tôi cùng ăn cơm, thấy chúng tôi buồn bã, cô ấy cũng khó hiểu.

"Các anh còn như thế nữa là tôi rút khỏi tổ điều tra đấy, thật chịu hết nổi các anh rồi, các anh là đàn ông đấy." Trần Thi Vũ nói, "Đừng có bi quan như thế được không? Các anh làm sao biết chị Bảo sẽ không hồi phục? Lúc trực tôi đã thấy ngón tay chị ấy động đậy mấy lần, tôi nghĩ chị ấy sẽ hồi phục nhanh thôi."

Kế khích tướng và sự khích lệ của Long Vũ đều không có tác dụng gì, ba người đàn ông vẫn im lặng như cũ. Lâm Đào và Hàn Lượng bị tâm trạng của Đại Bảo lây nhiễm, còn tôi, không rõ mình đang nghĩ gì.

Nếu chị Bảo tỉnh lại, hai người họ sẽ ra sao? Nếu không tỉnh lại, Đại Bảo sẽ thế nào?

Vẫn câu nói đó, tôi biết gia cảnh của Đại Bảo, thậm chí đoán ra được sự áy náy của Đại Bảo, đoán được vì sao Đại Bảo lại kiên quyết khẳng định thời gian chị Bảo bị thương. Vì thế tôi lại càng lo lắng hơn.

"Tôi chịu hết nổi rồi! Các anh nói gì đi có được không?" Trần Thi Vũ uống một hớp rượu rồi nói, "Đừng có ủ rũ như thế được không? Các anh như thế này, tôi thật sự phải tách khỏi các anh một thời gian đấy, nếu không sẽ bị các anh luyện thành 'đàn bà' mất."

"Cái này thì liên quan gì đến 'đàn bà'?" Lâm Đào ưa sĩ diện sợ nhất bị người khác nói mình giống đàn bà, "Hơn nữa, cô vốn là đàn bà mà."

Trần Thi Vũ lườm Lâm Đào một cái, tiếp tục uống rượu.

"Hôm nay là ngày lễ độc thân (1), tôi chúc ba người lễ độc thân vui vẻ." Tôi thử khuấy động bầu không khí, nhưng lại không hiệu quả.

(1) Ở Trung Quốc, ngày 11 tháng 11 là ngày Lễ độc thân.

Mọi người uể oải cụng ly xong thì tiếp tục cúi đầu rầu rĩ.

Tôi cảm thấy có chút lúng túng, lấy điện thoại ra định lướt Weibo.

Điện thoại vừa lấy ra khỏi túi, màn hình lập tức sáng lên, tiếp theo là những hồi rung dồn dập.

"Thầy?" Tôi kêu lên một tiếng.

Ba người lập tức ngẩng đầu, dỏng tai lên nghe ngóng.

"Lại là Hồ Đông? Gần đây Hồ Đông làm sao thế nhỉ?" Tôi lặp lại lời thầy nói để cho ba người họ nghe, "Vách núi bị che khuất? Cái gì? Chết năm người? Trời ạ! Nguyên nhân là gì? Không biết? Dân làng nhìn thấy năm người, từng người một rơi xuống vách núi? Không ai dám cứu? Đạo lý gì vậy! Vách núi ăn thịt người? Ăn thịt người? Sao có thể? Vâng! Chúng con xuất phát ngay đây!"

Gác máy, tôi nhìn đồng hồ, nói, "Còn chưa đến 7 giờ, đến hiện trường chắc đã khuya rồi. Lâm Đào, cậu gọi điện thoại cho Đại Bảo, nói cho cậu ấy biết chúng ta có nhiệm vụ. Long Vũ, cô vừa uống rượu, theo lý không thể nhận nhiệm vụ được."

"Có sao đâu, chỉ có một chai bia thôi mà!" Trần Thi Vũ nhảy dựng lên, "Đi đường hơi men sẽ tan hết!"

"Vậy cũng không được, đây là kỷ luật." Tôi kiên quyết nói.

"Đại Bảo nói gần đây chị Bảo rất ổn định, anh ấy muốn đi cùng chúng ta." Lâm Đào nghe điện thoại xong quay ra nói.

"Cũng được! Nhiều thi thể như thế, tôi sợ không đủ nhân lực." Tôi nói, "Vậy Long Vũ ở lại thay Đại Bảo chăm sóc chị Bảo đi! Đây là nhiệm vụ rất vinh quang đấy."

Trần Thi Vũ cúi đầu buồn bã.

"Cô đi theo anh Tần đã lâu, cũng học được miệng quạ đen rồi." Hàn Lượng vỗ lên gáy Trần Thi Vũ, "Vừa mới nói muốn tách khỏi chúng tôi, lập tức ứng nghiệm ngay."

"Hừ! Tách thì tách! Lần sau tôi cũng không theo nữa, các anh cũng đừng có theo tôi!" Trần Thi Vũ nói.

*

Mười phút sau, Đại Bảo ngồi trên xe chúng tôi thay cho Trần Thi Vũ. Đại Bảo dặn dò Trần Thi Vũ xong thì ngồi vào hàng ghế sau xe.

"Khám nghiệm hiện trường, coi thường bệnh trĩ!" Lâm Đào ngồi bên ghế phụ lái, quay đầu lại bắt chước tư thế thường ngày của Đại Bảo.

Đại Bảo bật cười.

"Đúng rồi! Cười lên đi!" Lâm Đào vò đầu Đại Bảo, "Lạc quan là điều kiện cần thiết để hạnh phúc! Chuyện gì cũng nên nghĩ theo hướng tốt!"

Đại Bảo gật đầu thật mạnh.

Đại Bảo cười giúp cho tâm trạng của mọi người đều khá lên, cười cười nói nói suốt đường đi, còn Hàn Lượng thì lái xe rất điêu luyện. Thời gian qua nhanh hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều, hoặc nói cách khác, chúng tôi đến nơi trễ hơn dự tính Tuy chúng tôi dự tính 9 giờ sẽ đến huyện Hồ Đông, nhưng con đường khó đi hơn và cũng dài hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Con đường lớn nhỏ dần, sau đó là một đường mòn nhỏ hẹp, cuối cùng là đoạn đường quanh co khúc khuỷu, cộng thêm xung quanh tối đen như mực, thật sự là một thử thách lớn với kỹ thuật lái xe của Hàn Lượng.

Nếu không nhờ một chiếc xe địa phương đi trước dẫn đường, tôi nghĩ, GPS nhân tạo như Hàn Lượng cũng sẽ đi lạc nơi núi rừng mênh mông này thôi.

Xe vẫn không ngừng lắc lư đi về phía trước, không ngừng xóc nảy, không

ngừng uốn lượn, chúng tôi muốn ngủ một giấc cũng không xong. Cứ như thế, nén cơn buồn ngủ và sự khó chịu xuống, khi lễ độc thân sắp qua đi, chúng tôi đã dừng lại dưới chân một ngọn núi.

Đại đội trưởng Dương Thiếu Văn bước xuống từ chiếc xe dẫn đường, bắt tay chúng tôi.

"Đại đội trưởng Dương, gần đây công việc của anh không mấy suôn sẻ nhỉ." Tôi cười nói.

"Đừng nhắc nữa." Đại đội trưởng Dương gãi đầu, nói, "Các anh đi rồi chúng tôi cũng không được nhàn rỗi, vừa tham gia vào công việc điều tra chuỗi án mạng, mặt khác, chỗ chúng tôi lại xảy ra hai vụ cố ý gây thương tích dẫn đến tử vong."

"Cố ý gây thương tích, còn dẫn đến tử vong?" Tôi hỏi.

Trong danh sách những "vụ án cần phá", cố ý gây thương tích dẫn đến tử vong cũng được liệt vào trong số đó. Tuy dễ hơn nhiều so với việc điều tra những vụ cố ý giết người, nhưng việc thu thập chứng cứ, lập hồ sơ... không đơn giản hơn vụ án cố ý giết người chút nào. Một huyện nhỏ chỉ vài trăm nghìn nhân khẩu như huyện Hồ Đông này, bình thường một năm chỉ xảy ra vài vụ án mạng. Nhưng một tuần gần đây, không chỉ xảy ra vụ án hai bà cháu tử vong khiến người người sửng sốt, còn xảy ra một vụ nằm trong chuỗi án mạng xuyên tỉnh, lại thêm hai vụ cố ý gây thương tích. Nói Phòng Cảnh sát hình sự huyện Hồ Đông trong một tuần này gần như đã đảm nhận khối lượng công việc bằng nửa năm bình thường cũng không quá chút nào.

Khi đến gần, dưới ánh đèn soi hiện trường, có thể nhìn thấy bóng mắt sưng to của Đại đội trưởng Dương.

"Thời gian này tôi thật sự hao tâm tổn sức, hao tâm tổn sức thật đấy!" Đại

đội trưởng Dương tự giễu.

"Chúng tôi có thể thấy được." Đại Bảo nói.

"Hay là, anh đến núi Cửu Hoa cúng thử đi." Tôi nói đùa.

"Anh không nói thì thôi." Đại đội trưởng Dương thật tình nói, "Xong vụ án này tôi phải lên núi một chuyến mới được."

"Chết nhiều người thế này, ảnh hưởng xã hội không nhỏ đâu." Tôi nhìn xung quanh, hôm nay trăng không sáng, nhìn chẳng được bao xa.

"Khỏi cần anh phải nói." Đại đội trưởng Dương nói, "Điện thoại cũng bị đám nhà báo gọi muốn cháy máy đến nơi rồi. Nhưng may mà ở đây giao thông bất tiện, chẳng mấy nhà báo chịu mò lên núi."

"Xung quanh sao không có người nào hết vậy?" Lâm Đào ôm vai, đứng cạnh Hàn Lượng, hỏi.

Xung quanh ngoài mười mấy chiếc xe cảnh sát đang đậu ngang dọc, thật sự không thấy ai khác, không hề giống hiện trường vụ án chút nào.

"À, chỗ này không phải hiện trường, nhưng là nơi cách hiện trường gần nhất có thể đậu xe được." Nói xong, Đại đội trưởng Dương đưa tay chỉ về phía xa.

Không có ánh trăng, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy đường viền của một ngọn núi nhỏ trước mặt chúng tôi, trên đỉnh núi dường như có đầu người đang lay động.

"Hiện trường nằm ngay phía sau ngọn núi này, người của chúng tôi đều ở trên đỉnh núi, không có đường, cả xe gắn máy cũng không lên được, chỉ có thể đi bộ." Đại đội trưởng Dương co chân lên, nói, "Xuất phát thôi."

"Còn phải leo núi nữa?" Tôi và Lâm Đào đồng thanh nói.

Đại đội trưởng Dương vốn là người vùng núi, ngọn núi nhỏ này với anh ta mà nói chỉ là một con dốc, không khó khăn gì. Nhưng với người ít vận động như tôi thì đây là một ngọn núi to sừng sững, đang vừa đói vừa mệt mà phải leo lên ngọn núi này, quả thật đầy thách thức. Còn với Lâm Đào, thể lực không đáng ngại, cái đáng ngại là sự liều lĩnh. Một ngọn núi không có đường mòn, thật sự đáng sợ.

"Không sao đâu, tôi dẫn đường." Đại đội trưởng Dương không hiểu nỗi khổ của chúng tôi. Bác sĩ pháp y Lâm Hải cũng đến chào hỏi chúng tôi. Đi bên cạnh anh ta là trợ lý pháp y mà Đại đội trưởng Dương vừa điều đến, xem ra vụ án lần này anh ta thật sự đã tốn không ít công sức. Tuy cách lần gặp đầu tiên chưa bao lâu, nhưng trên mặt Lâm Hải đã bớt đi vẻ tự phụ, thêm vài phần điềm tĩnh. Đường nhiên, cũng có thể do đang ở nơi núi rừng âm u này.

"Ngọn núi này sẽ không có thứ gì đó chứ?" Đại Bảo hỏi. Lâm Đào rùng mình.

"Không có đâu, sắp vào đông rồi, không có gì đâu." Đại đội trưởng Dương không hiểu Đại Bảo đang nói đùa, thật thà đáp, "Cùng lắm có thú hoang thôi, nếu có cũng bị bao nhiêu người chúng ta dọa cho chạy mất rồi."

Đại Bảo cười ha ha, cùng Đại đội trưởng Dương dẫn đầu đoàn.

Đại đội trưởng Dương và Lâm Hải một trước một sau, cầm đèn khám nghiệm soi đường. Đường núi thế này, không soi thì thôi, soi rồi lại càng thêm âm u đáng sợ. Cây cối bị soi thành màu xanh lục, ánh đèn lay động, màu xanh này dường như cũng lay động theo, cây cối xung quanh như đang di chuyển theo chúng tôi.

Tôi đã rất mệt, lại thêm Lâm Đào cứ một mực nắm chặt góc áo tôi không

chịu buồng khiến tôi càng mệt hơn. Khó khăn lắm chúng tôi mới lên đến đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, có vài người dân đang bàn tán, vài cảnh sát đang đi qua đi lại như kiến bò trên chảo lửa, còn có hai nhân viên cứu hộ, cầm sợi dây thừng, ngồi trên tảng đá như đang đợi gì đó.

"Hiện trường ở chỗ nào?" Tôi hỏi.

"Bên dưới." Đại đội trưởng Dương chỉ xuống sườn núi.

Sườn núi khá dốc, ít nhất muốn tự mình trèo lên cũng khá khó khăn. Cho dù là đèn khám nghiệm hiện trường có khả năng chiếu xa rất mạnh, khi rọi xuống, ánh đèn cũng gần như bị màn đêm bên dưới nuốt chửng.

"Còn đợi gì nữa? Xuống thôi!" Tôi nói, "Đưa dây thừng cho tôi."

Nhân viên cứu hộ nhìn tôi chần chừ.

"Không đơn giản như anh nghĩ đâu." Đồn trưởng Bào của Đồn Cảnh sát huyện nói, "Một cảnh sát của chúng tôi suýt mất mạng vì nó rồi đấy."

"Nhanh nói tình hình cho tôi biết đi." Tôi không hiểu lắm.

Đại đội trưởng Dương nói, "Tình hình điều tra trước mắt như thế này. Người dân trong thôn hầu như đều sống dựa vào núi, trước đây nhờ săn bắn là chính, nhưng sau này súng đạn bị quản lý nghiêm ngặt, đa số người dân đều trồng trà để mưu sinh. Nhưng cũng có một số người dân biết cách chế tạo súng nên tự chế súng, nhờ tay nghề giỏi, cũng xảy ra tình trạng buôn bán súng đạn trái phép. Khu vực xung quanh đều biết, thời kháng chiến có 'hàng Hán Dương', sau hòa bình có 'hàng Hồ Đông', đều nổi tiếng về súng tự chế. Hàng năm chúng tôi đều phá vài vụ tự ý chế tạo và buôn bán súng đạn."

Thấy đại đội trưởng Dương đang lạc đề, tôi vội kéo lại, "Liên quan gì đến chuyện súng ống?"

"À, ý tôi muốn nói chính là người dân ở đây thường dùng súng tự chế để lên núi săn bắn." Đại đội trưởng Dương nói, "Người đầu tiên bị mất tích tên là Phòng Thập Tiên, 50 tuổi, một thợ săn có tiếng, từng bị tôi bắt vì tự chế tạo súng. Nhưng chắc là nghiện săn bắn, ông ta vẫn thường đi săn. Nghe nói, 7 giờ sáng ông ta đã ra khỏi nhà để đi săn rồi."

"Đi một mình à?" Tôi hỏi.

"Chuyện này không ai biết cả." Đại đội trưởng Dương nói, "Bình thường ông ta đi đến trưa thì về, không hề mang theo lương khô. Đến trưa, vợ ông ta là Đỗ Quyên thấy chồng vẫn chưa về, bèn gọi điện thoại cho ông ta."

"Trên núi này có sóng á?" Tôi lấy điện thoại ra xem thử, không ngờ cột sóng đầy ắp.

Đại đội trưởng Dương gật đầu, nói, "Nhưng gọi mãi không ai nghe máy nên Đỗ Quyên rất lo lắng, gọi vài người bà con cùng vào trong núi tìm. Đến khoảng 4 giờ chiều, ngay tại đỉnh núi này đã tìm thấy súng của Phòng Thập Tiên. Sau đó nhìn xuống sườn núi, hình như thấy một cái chân người."

"Xem ra là trượt chân ngã xuống núi chết nhỉ?" Đại Bảo hỏi.

Đại đội trưởng Dương nói, "Lúc đầu dân làng cũng nghĩ vậy. Vì sườn núi khá dốc, Đỗ Quyên không thể nào xuống được, nên con trai là Phòng Tam Môn bèn xuống xem. Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, Phòng Tam Môn bỗng trượt chân, lăn xuống núi. Lúc đó dân làng đứng trên đỉnh không ngừng la lên, nhưng sau khi Phòng Tam Môn ngừng lăn thì không nhúc nhích gì nữa."

"Chết rồi ư?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"Không biết." Đại đội trưởng Dương lắc đầu, nói, "Trong lúc nóng vội, hai em trai của Phòng Tháp Tiên là Phòng Tháp Nam và Phòng Tháp Bắc đã cùng nhau trèo xuống, rồi đột nhiên bị trượt chân ngay chỗ Phòng Tam Môn trượt, sau đó ngã xuống rồi cũng không động dậy nữa."

"Kỳ lạ thật." Tôi nói, "Đâu phải là rơi tự do, lăn xuống sườn dốc thế này cũng đâu thể mất mạng ngay lập tức được. Cho dù trong lúc ngã va phải vật cứng, tổn thương đến não, bất tỉnh tạm thời cũng sẽ hồi phục rất nhanh mà. Hơn nữa, sao lại trùng hợp như thế, đều trượt chân ở cùng một chỗ, đều bị đụng trúng đầu."

"Đây chính là điểm đáng sợ đấy." Đại đội trưởng Dương nói, "Trong lúc người dân đứng trên đỉnh núi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, một tên nhóc vạm vỡ tên là Phòng Huyền Môn đến, cậu ta là cháu họ của Phòng Tháp Tiên, Phòng Tháp Nam và Phòng Tháp Bắc. Tên nhóc này ngày nào cũng ra vào trong núi, sức khỏe rất tốt, leo trèo đều không thành vấn đề, sườn núi nhỏ này chẳng là gì. Cậu ta cũng đi cùng mọi người đến tìm Phòng Tháp Tiên, vừa mới lên đến đỉnh núi này. Nghe nói mấy người chú bác họ của mình đều rơi xuống dưới liên nôn nóng, lập tức trèo xuống."

"Kết quả cũng trượt chân cùng một chỗ, sau đó bất tỉnh nhân sự?" Đại Bảo nói.

Đại đội trưởng Dương gật đầu, "Lần này, đã có năm người rơi xuống, dân làng lập tức nháo nhào cả lên, nói đây chính là vách núi ăn thịt người trong truyền thuyết."

Vừa nói xong, Lâm Đào liền nhích đến sau lưng tôi.

"Truyền thuyết?" Tôi hỏi.

"Truyền thuyết từ tám trăm năm trước." Đại đội trưởng Dương nói, "Từ

nhỏ tôi đã nghe kể về nó. Tương truyền có một vách núi biết ăn thịt người gì đó. Nhưng chưa từng nghe nói người nào đã bị nó ăn."

"Bây giờ không phải ăn rồi đó sao?" Đại Bảo nói.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Vách Núi Ăn Thịt Người (2)

"Nói vậy, bây giờ vẫn chưa ai có thể xuống dưới thăm dò tình hình?" Tôi hỏi.

"Cảnh sát ở đồn chúng tôi sau khi đến hiện trường đã thử rồi." Đồn trưởng Bào nói, "Lúc bấy giờ một cảnh sát trẻ, cũng lớn lên trong núi, vội vàng định xuống dưới xem tình hình thế nào. May mà Phó đồn trưởng đi cùng khá có kinh nghiệm, đợi đội cứu hộ đến rồi mới để cậu ta và một nhân viên cứu hộ buộc dây thừng quanh eo rồi lần lượt leo xuống. Anh chàng cảnh sát đi trước, leo được một nửa thì đột nhiên trượt xuống. Nhân viên cứu hộ còn ở phía trên rất giỏi, nhanh chóng nắm dây thừng kéo cậu ta lên."

Tôi xoa cằm suy ngẫm.

"Sau khi được kéo lên, anh chàng kia đã trợn trắng mắt, nhân viên cứu hộ giúp cậu ta ép tim, không bao lâu cậu ta đã tỉnh lại." Đồn trưởng Bào nói tiếp, "Chúng tôi hỏi có chuyện gì, cậu ta hoàn toàn không nhớ vì sao mình lại trượt xuống, vì sao đột nhiên bất tỉnh."

"Vách núi này... biết ăn thịt người thật à?" Lâm Đào run rẩy hỏi. Cậu ta nghe xong câu chuyện đáng sợ này liền tin sái cổ vào vách núi ăn thịt người.

"Đừng có mê tín thế." Tôi cười nói, "Làm gì có cái gọi là vách núi ăn thịt người. Theo tôi thấy, có khả năng dưới vách núi tích tụ khí độc có khối lượng riêng lớn hơn không khí nên bị lắng xuống bên dưới. Các anh đã hỏi bác sĩ hoặc người xung quanh xem có thể là khí độc gì chưa?"

"Đã hỏi, nhưng không ai biết." Đại đội trưởng Dương nói, "Chúng tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhân viên cứu hộ đang chuyển bình dưỡng khí và mặt nạ phòng độc đến."

"Không sao." Tôi vừa nói vừa ngồi xổm xuống mở hộp dụng cụ khám nghiệm, lấy ra một vật trông giống cái mõm heo, nói, "Đây là mặt nạ phòng độc chúng tôi mới mua gần đây, có thể che kín mũi và miệng, không khí ra vào theo lỗ thông khí ở bên dưới, trên lỗ thông khí có vật liệu có khả năng hấp phụ đa phần khí độc, đeo cái này sẽ an toàn. Bây giờ, ai đi xuống đây?"

"Dù sao anh cũng không xuống được." Đại Bảo nói, "Một, anh là tổ trưởng tổ điều tra của chúng ta, không thể mạo hiểm. Hai, với thể trọng của anh, hờ hờ, lần trước anh xuống núi, chúng tôi kéo không nổi luôn đấy."

"Cậu đấy!" Tôi cốc đầu Đại Bảo một cái, quay sang nhìn Lâm Đào.

"Tôi không đi." Lâm Đào ôm cánh tay, không chần chừ nói ngay.

"Tôi đi vậy." Đại Bảo lấy mặt nạ phòng độc trong tay tôi đeo vào, thử một chút rồi giơ hai ngón tay lên.

Nhân viên cứu hộ cột sợi dây thừng quanh eo Đại Bảo, từ từ thả cậu ấy xuống vách núi.

Tất cả nhân viên cảnh sát đều cầm đèn soi giúp cho Đại Bảo. Mười mấy ngọn đèn soi sáng rực đường Đại Bảo trèo xuống.

Ngay lúc tôi cảm thấy có dự cảm không lành, sợi dây thừng trong tay chúng tôi chợt giật mạnh, Đại Bảo gần như bị treo lơ lửng giữa không trung.

"Nhanh! Kéo lên!" Tôi vừa điên cuồng kéo sợi dây thừng vừa không ngừng hét lớn.

Dáng vẻ bình thường của Đại Bảo, chị Bảo nằm trên giường bệnh, từng chút một hiện lên trong đầu tôi. Tôi biết rõ, chúng tôi không thể không có Đại Bảo, tổ điều tra không thể không có Đại Bảo, chị Bảo không thể không có Đại Bảo, Đại Bảo không thể xảy ra chuyện được."

Đại Bảo nhanh chóng được kéo lên đỉnh núi. Tôi tức tốc tháo mặt nạ cậu ấy ra, thấy cậu ấy đang nghiến chặt răng, dường như không còn thở nữa. Tôi run rẩy áp xuống ngực cậu ấy nghe thử, tim vẫn đập như cũ.

Tôi vội vàng giúp cậu ấy ép tim, hét lên, "Tôi sai rồi! Tôi không nên hấp tấp để cậu xuống đó! Cậu mau tỉnh lại đi!"

Còn chưa dứt lời, Đại Bảo đã tỉnh lại, "Chuyện gì thế này? Đột nhiên choáng váng, giống say rượu vậy."

Tôi ngồi phịch xuống, toàn thân không chút sức lực.

Lâm Đào lau mồ hôi trên trán, nói, "Không sao chứ?"

"Không sao." Đại Bảo ngồi dậy, cầm mặt nạ phòng độc đang đặt bên cạnh, nói, "Quý dị thật đấy! Nếu không phải do khí độc tác quái, vậy là cái gì?"

"Là vách núi ăn thịt người thật sao?" Lâm Đào nhắc lại lần nữa.

Tôi sợ hãi quá độ, chẳng còn sức đứng lên, cũng không thể phản bác Lâm Đào. Hơn nữa, bây giờ tôi không có bất kỳ lý do và căn cứ nào để phản bác. Tôi gần như bắt đầu tin vào truyền thuyết này rồi.

"Có kính viễn vọng không?" Hàn Lượng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

"À, có, còn là loại kính hồng ngoại nữa." Một nhân viên cứu hộ lấy một chiếc kính viễn vọng rất đẹp từ trong ba lô ra.

Hàn Lượng nhận kính, nhìn bốn phía.

Một lúc sau, Hàn Lượng nói, "Tôi biết chuyện gì rồi."

"Chuyện gì?" Cuối cùng tôi cũng miễn cưỡng đứng lên được.

"Ở đây, chắc là hồ carbon dioxide (CO₂).\" Hàn Lượng chậm rãi nói.

"Hồ carbon dioxide?" Lâm Đào nghe không hiểu lắm.

"Đúng vậy, là khí carbon dioxide tích tụ trong một không gian kín và hấp, hình thành một hồ khí không nhìn thấy được." Hàn Lượng nói, "Khí carbon dioxide nặng hơn không khí, thường đều chìm xuống bên dưới. Nhưng do không khí lưu thông, sẽ không tập trung tại một chỗ. Môi trường ở đây, tôi vừa dùng kính viễn vọng quan sát rồi, bốn mặt là núi, còn là những ngọn núi nhỏ. Địa hình như vậy, lại thêm nắng nóng lâu ngày, không khí không được lưu thông, sẽ hình thành hồ carbon dioxide nồng độ cao ở giữa các dãy núi này, giống hồ nước vậy, chẳng qua nhìn không thấy thôi."

"Quả không hổ là Baidu sống." Tôi cảm thán, "Mỗi lần có người xuống đến vị trí đó thì lập tức mất ý thức, giống như ngã xuống nước vậy, đó chính là vị trí của hồ carbon dioxide."

"Carbon dioxide có thể lấy mạng người à?" Lâm Đào hỏi.

"Đương nhiên có thể!" Tôi nói, "Carbon dioxide bị động lại chính là nguyên nhân gây ngạt khí."

Tuy tôi chưa từng nghe nói đến hồ carbon dioxide, nhưng tôi biết khí carbon dioxide nồng độ cao rất nguy hiểm.

"Nhưng... nhưng," Lâm Đào cố gắng sắp xếp lại từ ngữ, "nếu chúng ta nín thở, cũng trụ được hai phút! Vì sao ai vào đến cái hồ carbon dioxide gì đó

đều lập tức bất tỉnh chứ?"

Tôi nói, "Cái cậu nói là thiếu oxy tạm thời, khí carbon dioxide trong cơ thể không tăng lên. Khí carbon dioxide cũng không phải khí độc, nhưng quả thật có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, có một khái niệm gọi là trúng độc carbon dioxide. Trong điều kiện bình thường, hàm lượng khí carbon dioxide con người thở ra chỉ có 4,2% áp suất riêng của khí carbon dioxide trong máu cao hơn trong các phế nang, do đó, khí carbon dioxide trong máu có thể tràn vào trong phế nang. Nhưng khi nồng độ carbon dioxide tăng cao, nồng độ carbon dioxide trong phế nang cũng tăng, độ pH thay đổi, kích thích trung khu thần kinh hô hấp, khiến cho trung khu thần kinh hô hấp bị tê liệt, cơ thể sẽ thiếu oxy mà ngạt khí. Carbon dioxide nồng độ thấp có tác dụng kích thích trung khu thần kinh hô hấp, carbon dioxide nồng độ cao có tác dụng gây tê liệt hệ thống trung khu thần kinh, kèm theo đó là hàm lượng oxy trong không khí giảm dẫn đến thiếu oxy máu, đồng thời gây ức chế hô hấp, dẫn đến một loạt các triệu chứng thần kinh trung khu."

"Khí carbon dioxide nguy hiểm đến thế sao?" Lâm Đào vẫn nghi ngờ.

"Khí carbon dioxide nồng độ cao mới nguy hiểm." Tôi nói, "Đột nhiên hít phải khí carbon dioxide nồng độ cao, trung khu thần kinh hô hấp bị tê liệt có thể khiến cho đại đa số người bị ngã xuống thì đột tử ngay trong vòng vài giây. Một số có thể cảm thấy chóng mặt, tim đập nhanh, nhanh chóng xuất hiện tình trạng mê sảng (1), co giật, hôn mê. Nếu không rời khỏi hiện trường và cứu chữa kịp thời, rất dễ gặp nguy hiểm; nếu nhanh chóng rời khỏi, bệnh nhân có thể tỉnh táo lại ngay lập tức. Nếu kéo dài một khoảng thời gian, bệnh tình sẽ trở nặng, có thể xuất hiện tình trạng hôn mê, xanh tím, nôn mửa, ho ra đờm trắng hoặc dính máu, đại tiểu tiện sẽ mất kiểm soát, co giật, tứ chi co cứng. Khi kiểm tra sẽ phát hiện mất phản xạ giác mạc, phản xạ mi và một vài dấu hiệu bệnh lý khác. Sách giáo trình đã viết như vậy."

(1) Mê sảng do sốt cao, trúng độc và các nguyên nhân khác dẫn đến các

triệu chứng như giảm khả năng nhận thức, rối loạn thần kinh trong thời gian ngắn.

"Nói vậy, tôi và anh cảnh sát kia không tử vong trong vài giây là nhờ may mắn?" Đại Bảo cười tự giễu.

"Không hẳn là vậy, các cậu vừa rơi xuống là chúng tôi lập tức kéo ra khỏi môi trường carbon dioxide nồng độ cao luôn, thường sẽ không xảy ra chuyện gì." Tôi nói, "Nhưng khi này để cậu rơi vào nguy hiểm đều là lỗi của tôi. Tôi không hề nghĩ đến hồ carbon dioxide này, cứ nghĩ cậu đeo mặt nạ phòng độc rồi sẽ không sao. Thật ra mặt nạ phòng độc này không thể hấp phụ khí carbon dioxide và tạo ra oxy được."

"Không trách anh được, nếu không phải Đại Bảo rơi vào nguy hiểm, nếu không nhờ anh trước đó nghi ngờ là do khí độc, tôi cũng không nghĩ đến hồ carbon dioxide này." Hàn Lượng an ủi tôi, "Hồ carbon dioxide là hiện tượng vô cùng hiếm thấy, chỉ hình thành ở môi trường đặc trưng. Chỉ khi các yếu tố: không khí lưu thông kém, thung lũng kín, không gió không mưa... cùng xuất hiện thì mới hình thành hồ carbon dioxide 'ăn thịt người' như thế này."

"Tôi hiểu rồi." Tôi nói, "Ở đây không đủ ánh sáng, thực vật tiêu thụ oxy, sản sinh carbon dioxide, bốn bề đều là vách núi, không khí không lưu thông được, khí carbon dioxide dần dần tích tụ dưới vách núi. Thật ra việc ngộ độc carbon dioxide tôi đã từng gặp trong lúc điều tra hiện trường rồi. Lúc tôi còn thực tập, từng gặp hai sự cố nguy hiểm nhất. Lần đầu tiên, lúc thầy hướng dẫn của tôi đang khám nghiệm hiện trường phát hiện một bộ tóc giả trên máy giặt ở hiện trường, cho rằng hung thủ trọc đầu, đã làm rơi bộ tóc giả ở hiện trường, định đến nhặt nó lên. Không ngờ đến gần mới phát hiện, đó không phải tóc giả, mà là hung thủ đang trốn ở khe hở giữa máy giặt và vách tường. Hung thủ cầm dao đứng lên, thấy chúng tôi mặc cảnh phục, liền nói 'tôi đầu hàng, tôi đầu hàng'. Đến giờ nhớ lại tôi vẫn thấy sợ, nếu hung thủ liều mạng, nhân viên khám nghiệm hiện trường tay không tắc sắt đều sẽ gặp nguy hiểm."

Lần thứ hai, chính là sự việc ngộ độc khí carbon dioxide. Khi thầy hướng dẫn của tôi khám nghiệm hiện trường bên dưới ống cống, đang đi dọc theo ống thoát nước thì đột nhiên bất tỉnh, may mà xung quanh có rất nhiều người, mọi người liền nín thở kéo thầy lên, cấp cứu một hồi thầy mới tỉnh lại."

"Trước đây anh cũng từng gặp trường hợp ngộ độc khí carbon dioxide?"
Hàn Lượng hỏi.

Tôi gật đầu nói, "Tôi có ấn tượng rất sâu sắc về lần đó. Nhưng tôi vẫn luôn cho rằng chỉ có những nơi kín, không thông gió như ống cống mới có thể tích tụ khí carbon dioxide nồng độ cao, không ngờ nơi hoang dã rộng lớn thế này cũng xuất hiện hồ carbon dioxide."

"Bây giờ phải làm sao?" Đại Bảo hỏi.

Tôi nói, "Cách duy nhất là đợi nhân viên cứu hộ mang mặt nạ đường khí đến."

"Vậy là năm người dưới kia không cứu được nữa rồi phải không?" Một người dân ghen ngào hỏi.

Tôi thở dài, nói, "Thật đáng buồn. Họ ở trong môi trường carbon dioxide nồng độ cao thế kia, không thể chịu nổi một phút."

Trong lúc nói chuyện, ba, bốn nhân viên cứu hộ đã mang theo mấy bình đường khí nặng trĩu đến đỉnh núi.

Trung úy dẫn đầu nói, "Xe cứu hộ không chạy lên đây được, chỉ có thể dùng sức người nên hơi chậm."

Đại đội trưởng Dương gật đầu, nói, "Các anh vất vả rồi, bây giờ chúng ta cử vài người xuống dưới thôi."

"Để tôi xuống." Đại Bảo nói.

"Đừng!" Tôi lập tức cản cậu ấy lại, nói, "Cậu vẫn còn yếu, để tôi xuống cho."

"Đừng tranh nữa." Trung úy chỉ các nhân viên cứu hộ sau lưng mình, nói, "Loại chuyện này chúng tôi có kinh nghiệm hơn các anh, mấy người chúng tôi xuống là được rồi."

Dứt lời, họ đã bắt đầu đeo bình dưỡng khí lên.

Tôi cảm kích gật đầu. Đội cứu hộ là đội ngũ vĩ đại, hỏa hoạn, cháy nổ, động đất, sạt lở... cho dù nguy hiểm đến chừng nào, họ đều tiến về phía trước. Là đội ngũ hy sinh nhiều nhất trong thời đại hòa bình này, họ dùng máu của chính mình để bảo vệ người dân.

Các nhân viên cứu hộ trang bị xong, tôi đề nghị họ kiểm tra lại mặt nạ và bình dưỡng khí. Sau khi xác nhận không có vấn đề, bốn nhân viên cứu hộ thắt dây an toàn quanh eo, đeo bình dưỡng khí, bắt đầu đi xuống vách núi "ăn thịt người" kia.

Chúng tôi và những người khác ra sức soi sáng cho họ.

Trong tâm trạng thấp thỏm, cuối cùng cũng thấy họ an toàn đến được vị trí mà Đại Bảo trượt xuống, không có vấn đề gì.

"Xem ra suy đoán của Hàn Lượng là hoàn toàn chính xác." Tôi vui vẻ nói, trong lòng tính toán xem làm sao để lấy được và bảo quản chứng cứ.

"Các đồng chí bên dưới, các anh có thể tìm ra vị trí của hồ carbon dioxide không?" Tôi vừa hét lớn vừa bảo Lâm Đào giơ máy ảnh lên chuẩn bị chụp lại.

Trung úy rất thông minh, sau khi nghĩ ngợi liền gật đầu vài cái, sau đó trèo lên phía trên.

Trèo đến chỗ Đại Bảo trượt chân, trung úy một tay nắm sợi dây thừng, một tay lấy bật lửa trong túi áo ra, bật nó lên.

Trung úy cầm bật lửa trèo xuống, chẳng bao lâu sau, bật lửa đã tắt. Trung úy lại trèo lên một chút, thả bật lửa lên, rồi cúi người giơ bật lửa xuống dưới, ngọn lửa liền tắt rất nhanh.

Trung úy ghim một tấm gương phản chiếu lên chỗ bật lửa tắt, dưới ánh sáng của rất nhiều ngọn đèn, tấm gương phản chiếu phát sáng lấp lánh. Trung úy chỉ tấm gương, ra dấu tay.

Tôi biết trung úy đã tìm ra vị trí của mặt hồ carbon dioxide, Lâm Đào cũng đã chụp ảnh xong. Đã xong chứng cứ!

Nhìn thấy mặt hồ rồi, trung úy tiếp tục trèo xuống, nhanh chóng đến vị trí của các thi thể. Nói về lòng can đảm, không thể không kể đến nhân viên cứu hộ. Nhân viên cứu hộ thường phát hiện thi thể đồng thời phải mang thi thể ra khỏi hiện trường tai nạn. Vì thế, sau pháp y và cảnh sát hình sự, cứu hộ cũng là một ngành nghề không sợ tử thi.

Các nhân viên cứu hộ đã mang bình dưỡng khí trên người, lúc này còn phải mang theo thi thể nặng nề trèo lên sườn núi dốc như thế, thật sự là một việc vô cùng khó khăn.

Trung úy yêu cầu các nhân viên cứu hộ buộc sợi dây thừng lên thi thể trước, sau đó dùng một tấm cáng đơn giản, hợp sức với người trên đỉnh núi kéo thi thể lên.

Khi thi thể được kéo lên cao hơn vị trí của tấm gương, các nhân viên cứu hộ trên đỉnh núi sẽ trèo xuống tiếp ứng ngay phía trên mặt hồ carbon dioxide.

Thấy vậy, chúng tôi cũng không thể nhàn rồi, đeo bao tay vào, giúp họ kéo từng thi thể lên.

Công việc vận chuyển năm thi thể mất trọn ba tiếng đồng hồ, đến khi ánh bình minh ló rạng mới hoàn thành.

Trung úy và các nhân viên tháo mặt nạ ra, chúng tôi thấy họ đều đã ướt nhẹp mồ hôi.

"Ở đây giao lại cho các anh vậy, năm nạn nhân đều đã tử vong hết rồi." Trung úy tiếc nuối nói.

Tôi gật đầu.

Khi kéo thi thể lên, tôi đã cảm thấy năm nạn nhân đều đã co cứng tử thi hoàn toàn, theo đó phán đoán họ đã tử vong trong khoảng mười hai tiếng.

Nhân viên nhà xác đã đợi sẵn trên đỉnh núi, bắt đầu khiêng thi thể xuống nơi đỗ xe dưới chân núi.

"Các anh còn phải khám nghiệm tử thi hả?" Một người dân ấp ứng hỏi. Ông ta là trưởng thôn, thay mặt dân làng để nói chuyện với chúng tôi.

"Đã là tử vong bất thường thì đều phải tiến hành khám nghiệm." Tôi nói.

"Nhưng mấy người này, chúng tôi đều tận mắt nhìn thấy họ rơi xuống." Trưởng thôn nói, "Hay đừng khám nghiệm nữa, tôi sợ gia đình họ chịu không nổi."

Người vùng núi vẫn còn khá bảo thủ, chuyện giải phẫu thi thể, có nghĩ họ cũng không dám nghĩ đến."

"Không thể được." Tôi kiên quyết nói, "Chúng tôi phải làm theo đúng quy trình. Thế này đi, nếu tình tiết vụ án đã khá rõ ràng, chúng tôi chỉ kiểm tra

bên ngoài thi thể, xem có dấu hiệu ngạt khí hay không. Cùng lắm thì, à, tôi nói cùng lắm lấy ít máu tim."

Trưởng thôn suy nghĩ một lát rồi nói, "VẬY cũng được, làm phiền các anh."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Vách Núi Ăn Thịt Người (3)

Trở lại nơi đỗ xe, tôi nói với Hàn Lượng, "Kiểm tra kỹ bánh xe, đây là đường núi, sợ nhất là nổ lốp."

Hàn Lượng phì cười, hiển nhiên biết dụng ý của tôi khi nói như vậy, cũng nhớ đến chút chuyện cũ.

Đó là chuyện một năm trước, chúng tôi cùng đến hiện trường một vụ án mạng tại thành phố Miên Sơn (1), cũng đi đường núi. Sau khi khám nghiệm hiện trường xong, trên đường quay về tỉnh, lốp xe sau đột nhiên bị nổ, nếu không phải lúc đó lái xe có kỹ thuật xuất sắc, e rằng chúng tôi phải chôn xác nơi rừng núi rồi. Bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy sợ hãi.

(1) Vụ án ở thành phố Miên Sơn, xem lại Vụ thảm sát trong núi sâu của cuốn Kẻ dọn rác.

Không chỉ thế, vì nổ lốp xe, họ lại cười nhạo cân nặng của tôi. Sau khi thay bánh xe dự phòng, để tỏ ý kháng nghị, tôi là người đầu tiên nhảy lên xe, kết quả bánh xe dự phòng cũng xịt luôn. Lái xe đành lái trên bánh xe vẫn chưa mềm hẳn, thấp thỏm lo sợ, từ từ chạy về đến tỉnh, chuyện này khiến họ cười nhạo tôi suốt một năm trời.

Tôi trở về với thực tại, gõ đầu Hàn Lượng một cái, nói, "Cười gì mà cười, nghiêm chỉnh chút đi, kiểm tra bánh sau."

Suốt một đêm, không chỉ thức thâu đêm, mà còn tiêu hao rất nhiều thể lực. Mặc cho xe lắc lư, đường gập ghềnh, chúng tôi vừa lên xe liền ngủ thiếp

đi, lúc mơ màng nghe Hàn Lượng kêu lên, "Này, đừng có ngủ chứ, các anh ngủ rồi tôi phải làm sao? Này, nói chuyện với tôi đi, tôi cũng buồn ngủ quá!"

May mà Hàn Lượng chưa bị cơn buồn ngủ quật ngã, đã đưa chúng tôi thoát khỏi vòng vây của núi rừng một cách an toàn.

"Giúp người giúp đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây Thiên." Đại đội trưởng Dương xuống xe, gõ lên kính cửa xe chúng tôi, "Nếu các anh đến đây rồi, tuy nguyên nhân tử vong rất rõ ràng, nhưng cứ giúp chúng tôi giải quyết cho xong vụ án này đi."

Tôi biết Đại đội trưởng Dương nói "giải quyết cho xong vụ này" là có ý gì, chính là giúp họ hoàn thành công việc khám nghiệm bên ngoài năm thi thể kia. Tôi biết Đại đội trưởng Dương không phải không có lòng tin với năng lực kỹ thuật của bản thân, mà do họ đã quá mệt. Lúc này có thêm hai "lao động khỏe mạnh" là tôi và Đại Bảo, có thể giảm không ít việc.

"Ồ." Tôi vừa thức dậy, cổ họng vẫn còn hơi khàn, tôi ưỡn lưng, nhìn đồng hồ rồi nói, "Cần phải làm thế. Một, tôi là người kiên quyết muốn khám nghiệm thi thể theo đúng quy trình trước mặt trưởng thôn. Tôi không có mặt ở nơi khám nghiệm thì làm sao giải thích cho người dân được? Hai, chúng tôi xem như ngủ được ba tiếng rồi, Hàn Lượng thì vẫn luôn tự đấu tranh với bản thân, cậu ấy cũng rất mệt mỏi, không thể tiếp tục lái xe về tỉnh được. Thời gian cậu ấy nghỉ ngơi, vừa khéo chính là thời gian chúng ta khám nghiệm thi thể."

Hàn Lượng gật đầu, nói, "Giờ cho tôi kẹp tấm vào mí mắt thì tấm cũng bị kẹp gãy đấy."

"Vậy chúng tôi tìm một phòng để Hàn Lượng nghỉ ngơi, các anh cứ ngồi xe tôi đến nhà xác đi." Đại đội trưởng Dương nói, "Khám nghiệm thi thể xong rồi hãy về."

Xe chuyển thi thể đến nhà xác chạy khá chậm, chúng tôi ở trên xe Đại đội trưởng Dương lại ngủ được thêm một giấc nữa, đến 10 giờ trưa, toàn bộ năm thi thể đã được đưa đến.

Theo yêu cầu của những vụ tử vong tập thể, chúng tôi mất mười phút để hoàn thành công việc làm dấu nhận diện cho thi thể. Cái gọi là làm dấu nhận diện cho thi thể chính là khi chụp ảnh dán một mảnh giấy lên thước đo, trên giấy ghi rõ họ tên của từng nạn nhân và thời gian xảy ra vụ án.

Trong lúc chụp ảnh hình sự, không chỉ chụp toàn thân thi thể, mà còn phải chụp cận cảnh các bộ phận riêng lẻ. Lúc chụp cận cảnh sẽ chụp các bộ phận và chi tiết trên cơ thể người. Nếu chỉ có một nạn nhân thì chụp thế nào cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu có nhiều nạn nhân, chỉ có một tấm hình bộ phận hoặc chi tiết nào đó trên thi thể rất khó để phân biệt nó thuộc về nạn nhân nào. Một khi những tấm ảnh bị trộn lẫn vào nhau, tất cả chứng cứ cũng bị lẫn lộn. Vì thế trong các vụ án tử vong tập thể, cần phải làm rõ từng tấm ảnh chi tiết thuộc về nạn nhân nào. Khi chụp ảnh cần phải dán mảnh giấy ghi rõ tên họ nạn nhân trên thước đo, đây là cách tốt nhất.

"Theo thứ tự ngã xuống vách núi, chúng ta sẽ khám nghiệm theo thứ tự và đặt số hiệu thi thể lần lượt là: thi thể số một Phòng Huyền Môn, thi thể số hai Phòng Thập Bắc, thi thể số ba Phòng Thập Nam, thi thể số bốn Phòng Tam Môn, thi thể số năm - nguyên nhân của toàn bộ sự việc lần này - Phòng Thập Tiên." Tôi nói một mạch.

Lâm Đào làm theo lời tôi nói, ghi lại số hiệu trên sổ ghi chép của năm thi thể, còn Đại Bảo đặt thước đo có dán tên là từng thi thể theo lời xác nhận của trưởng thôn - nhân chứng quan sát buổi khám nghiệm.

"Chúng ta chia tổ tiến hành, tôi và Đại Bảo một tổ, bác sĩ pháp y Lâm Hải dẫn một tổ." Tôi vừa mặc áo giải phẫu lên vừa nói, "Khám nghiệm bên ngoài thi thể khá đơn giản, chủ yếu là chụp ảnh, kiểm tra quần áo của từng nạn

nhân, sau đó kiểm tra xem những bộ phận quan trọng trên thi thể có vết thương hay không, cuối cùng là quan sát dấu hiệu ngạt khí."

"Nguyên nhân chính là ngộ độc khí carbon dioxide, hay tê liệt trung khu thần kinh hô hấp dẫn đến ngạt khí tử vong." Đại Bảo nói, "Vì thế thi thể sẽ có dấu hiệu máu tim không đông, môi tím bầm, móng tím tái, vết hoen tử thi đậm."

"Máu tim phải dùng kim tiêm để hút ra nhỉ?" Lâm Hải hỏi.

Tôi gật đầu, nói, "Cách làm giống như khi lấy máu tim để xét nghiệm độc tố thường lệ, đâm kim vào giữa xương sườn thứ tư và thứ năm, nếu có thể dễ dàng hút ra, chứng tỏ có dấu hiệu máu tim không đông. Nếu có máu đông, mũi kim sẽ bị cản lại ngay."

"Còn phải cởi quần áo? Còn phải đâm kim nữa à?" Trương thôn có chút bất mãn.

"Vì tôn nghiêm của nạn nhân, cũng vì không bỏ sót khả năng nào." Tôi nhìn trưởng thôn đăm đăm.

Trưởng thôn gật đầu đồng ý.

Thi thể được khám nghiệm theo từng bước một. Vì chỉ kiểm tra đơn giản ở bên ngoài, công việc tiến hành rất nhanh. Khoảng 11 giờ trưa, mỗi tổ chúng tôi đã lần lượt khám nghiệm xong hai thi thể.

Bốn thi thể này ngoài mặt và tay có vài vết trầy nhỏ ra thì không có vết thương nào khác. Những vết trầy này rất dễ hiểu, là do khi ngã xuống vách núi bị cây cối cào xước. Lúc này đã vào mùa đông, thời tiết lạnh dần, lại thêm vùng núi nhiệt độ thấp hơn nên người dân đã phải mặc áo bông, có một lớp áo dày bảo vệ, chỉ có những nơi da thịt lộ ra ngoài như tay, mặt... mới bị trầy xước. Tình trạng co cứng tử thi của bốn thi thể đã hình thành và đạt mức tối

đa, thời gian tử vong phù hợp với lời kể của người dân. Ngoài ra, bốn nạn nhân đều có dấu hiệu ngạt khí rõ ràng. Dấu hiệu trên bốn thi thể này hoàn toàn phù hợp với quá trình tử vong mà dân làng kể lại, không có gì đáng nghi.

Đây đều nằm trong dự đoán của chúng tôi, chỉ là hoàn thành công việc theo đúng trình tự thôi.

Lúc này, Đại đội trưởng Dương thấy được sự mệt mỏi của tôi và Đại Bảo, bảo chúng tôi cởi áo giải phẫu ra, qua phòng thay đồ bên cạnh nghỉ ngơi. Thi thể cuối cùng của Phòng Thập Tiên cứ giao lại cho tổ Lâm Hải tiếp tục khám nghiệm.

Chúng tôi chưa kịp ngồi xuống phòng thay đồ đã nghe tiếng kêu thất thanh bên phòng giải phẫu. Tôi và Đại Bảo vội vàng chạy qua xem.

"Sao vậy?" Tôi hỏi.

"Kỳ lạ quá! Trong áo trong của nạn nhân có máu!" Lâm Hải nói.

Tôi nhìn lên, quả nhiên thấy có vết màu đỏ như máu trên chiếc sơ mi màu trắng của nạn nhân.

Tôi và Đại Bảo vội vàng mặc áo giải phẫu vào, giúp thu dọn quần áo của nạn nhân.

"Dưới mạng sườn bên phải của nạn nhân có một lỗ nhỏ hình tròn!" Lâm Hải nói.

"A! Sau vai trái của nạn nhân cũng có một lỗ nhỏ hình tròn!" Trợ lý của Lâm Hải cũng phát hiện.

"Vết đạn!" Đại Bảo ngạc nhiên kêu lên, "Chẳng là còn một vụ án khác bị

che giấu trong này?"

Trưởng thôn đứng bên cạnh chen vào, "Sao có thể thế được! Săn bắn cũng có thể làm mình bị thương mà!"

Tôi tự gõ lên đầu mình một cái, nói, "Tôi ngốc thật, vấn đề quan trọng thế mà lại bỏ sót!"

"Vấn đề gì?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói, "Có thể do buồn ngủ quá. Cậu có nhớ không, khi chúng ta đến hiện trường, Đại đội trưởng Dương có tóm tắt lại tình tiết vụ án. Vì sao người dân biết Phòng Thập Tiên bị rơi xuống vách núi?"

"Đầu tiên là thấy súng ống của ông ta trên đỉnh núi, sau đó thấy chân ông ta bên dưới vách núi." Đại Bảo nói.

"Đúng vậy." Tôi nói, "Một thợ săn sao có thể rời khỏi súng của mình? Rồi sau đó không mang theo súng, tự trèo xuống vách núi? Không thể nào."

"Phải đấy, anh nói có lý lắm." Lâm Đào nói, "Trước khi nhìn thấy thi thể, chúng ta nên nghĩ đến mới phải, Phòng Thập Tiên vì sao lại rơi xuống vách núi, lại còn không mang theo súng. Lý do ông ta rơi xuống núi không giống bốn người kia."

"Đúng vậy, chúng ta đã bỏ sót điểm này." Đại Bảo nói, "Phòng Thập Tiên sau khi trúng đạn rồi mới rơi xuống núi."

"Nhưng vì sao ở hiện trường lại không có máu?" Lâm Đào nói.

"Vì quần áo mùa đông quá nhiều, cộng thêm lực sát thương của súng không lớn, nòng súng cũng không lớn." Tôi nói, "Lỗ đạn trên quần áo và da đã nhanh chóng bị lớp quần áo bên ngoài và tế bào dưới da che lại, vì vậy

không bị chảy máu."

"Nhưng thi thể rõ ràng có dấu hiệu ngạt khí mà." Đại Bảo cầm mười ngón tay của nạn nhân lên, nói, "Theo lý mà nói, nội tạng bị thương, mất máu mà chết sẽ không có vết hoen tử thi và dấu hiệu ngạt khí rõ rệt như thế."

"Đó là vì sau khi ông ta bị thương, ngã lăn xuống vách núi, trước khi mất máu chết đã tử vong vì ngạt khí rồi." Tôi mỉm cười nói.

"Phân tích có lý lắm." Trưởng thôn vuốt vuốt bộ râu dài của mình, nói, "Cứ như vậy đi, làm phiền đến Chính phủ rồi."

"Không được!" Tôi nói, "Chúng tôi phải giải phẫu thi thể."

"Tôi đã nói đây không thể nào là án mạng!" Trưởng thôn nhảy dựng lên, "Anh ta đi săn tự làm mình bị thương, ngã xuống vách núi, còn liên lụy bao nhiêu thanh niên trai tráng trong thôn phải chết! Chuyện này đã đủ lớn rồi! Các anh không thể giải phẫu thi thể được! Ai dám giải phẫu tôi sẽ kiện người đó!"

"Muốn kiện cũng phải có lý do đấy cụ ạ." Đại đội trưởng Dương can ngăn, "Luật tố tụng hình sự nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa đã quy định, khi nguyên nhân tử vong không rõ ràng, cơ quan cảnh sát có quyền quyết định giải phẫu."

Trưởng thôn vẫn giậm chân trong phòng giải phẫu, kiên quyết phản đối việc giải phẫu. Đại đội trưởng Dương nhíu mày, liếc mắt ra hiệu cho hai viên cảnh sát hình sự đang đứng bên cạnh. Hai người họ liền kéo trưởng thôn lên xe.

"Làm thủ tục trước đi." Tôi nói, "Thông báo cho gia đình nạn nhân đến đây, nếu gia đình không đồng ý đến, ghi rõ vào biên bản, sau đó chúng ta sẽ giải phẫu theo thường lệ."

"Nhưng trưởng thôn nói không sai, vụ án này xem ra không có gì đáng nghi cả." Lâm Đào nói.

Tôi nói, "Cho dù có điểm nghi vấn hay không, xuất hiện vết thương có khả năng lấy mạng nạn nhân, chúng ta đều phải làm rõ nguyên nhân. Vết thương trên người nạn nhân có phải vết đạn không, hai cái lỗ kia đâu là lỗ vào, đâu là lỗ ra, nạn nhân chết trong tư thế nào, đầu đạn bắn vào ra sao, những vấn đề này đều phải được giải quyết."

"Là thợ săn, vết thương hình tròn, chắc chắn là vết đạn rồi." Đại Bảo nói.

"Đừng có chủ quan." Tôi nói, "Nhớ vụ án lần trước của chúng ta không? Nếu dễ dàng tin tưởng vào kết quả điều tra, cho rằng đây là vết đạn bắn, rất có thể điều tra sai hướng."

"Nhưng nói ra cũng lạ thật, thường lỗ ra và vào của vết đạn bắn đều có khác biệt. Còn trên thi thể này lại là hai lỗ tròn giống hệt nhau, nói không chừng là vết thương do vật không có góc cạnh tạo thành đấy." Đại Bảo nói.

"Tôi không tán đồng." Tôi nói, "Vật không góc cạnh thường rất khó đâm xuyên qua cơ thể người. Cái tôi thấy lạ là thợ săn không phải đều dùng súng săn à?"

Súng chia thành hai loại, súng săn và súng ống. Súng săn có phạm vi bắn rộng, nhưng cự ly gần, thường dùng để săn bắt. Súng ống chính là loại súng tiêu chuẩn mà chúng ta biết, cự ly xa, độ nhạy cao.

"'Hàng Hồ Đông' ở chỗ chúng tôi quả thật không chỉ có súng săn." Đại đội trưởng Dương nói, "Khi chúng tôi bắt giữ súng đạn, có rất nhiều súng ống. Do chế tạo thủ công nên không tốt như loại quân đội sản xuất. Súng ống 'hàng Hồ Đông' sức sát thương không lớn, nhưng dù gì cũng là súng ống."

"Loại mà nạn nhân mang là súng gì?" Tôi hỏi.

Đại đội trưởng Dương nói, "Ông ta mang theo khẩu súng ống dài 40cm."

"Ừm, vậy thì dễ giải thích rồi." Tôi nói.

Trong lúc nói chuyện, một viên cảnh sát phóng xe như bay đến trước cửa phòng giải phẫu, nếu không phanh lại kịp, tôi nghĩ anh ta sẽ lái đến tận bàn giải phẫu mất.

"Thủ tục làm xong rồi." Viên cảnh sát nói, "Người nhà Đỗ Quyên đồng ý giải phẫu."

Kết quả có chút bất ngờ, chúng tôi thâm cảm kích lòng trượng nghĩa của Đỗ Quyên.

Công việc giải phẫu lập tức được tiến hành. Do đã hoàn thành công việc khám nghiệm bên ngoài, chúng tôi liền đi thẳng vào vấn đề chính. Sau khi mổ khoang ngực của nạn nhân ra, chúng tôi giải phẫu men theo đường nối giữa hai lỗ tròn. Xem ra, viên đạn đi vào từ sau vai, làm vỡ đầu trên của xương bả vai, sau đó phá vỡ màng tim, sượt qua tim, xuyên qua cơ hoành, làm vỡ gan, theo mạng sườn bên phải ra khỏi cơ thể.

"Sức lớn như vậy, chắc chắn là do súng tạo thành rồi." Đại Bảo đưa ra kết luận.

"Không chỉ có vậy." Tôi nói, "Trên vết thương có phản ứng sống rất rõ. Vết thương không chỉ là đường đạn, các mô xung quanh cũng bị bầm dập, đây là hiệu ứng sau khi đạn đi qua, có thể chứng thực đây đúng là vết đạn bắn."

"Bên trong cơ thể xuất huyết không nhiều, tuy gan vỡ nhưng không gây mất mạng ngay, tim không bị vỡ, cho thấy sau khi bị thương nặng, ngã xuống núi, sau đó giống những người khác, ngộ độc carbon dioxide mà tử vong."

"Nguyên nhân tử vong đã rõ, thời gian tử vong thì sao?" Đại Bảo vừa nói vừa mổ dạ dày nạn nhân ra. Cháo và dưa chua trong dạ dày vẫn còn nguyên hình dạng, Đại Bảo nói, "Tiêu hóa bước đầu, thức ăn vẫn chưa xuống đến tá tràng, kết hợp với hình dạng của thức ăn trong dạ dày, phù hợp với bữa sáng của ông ta, chắc là tử vong trước 9 giờ sáng."

Tôi gật đầu, nói, "Đây là cái gì?"

Nhìn theo chiếc kẹp cầm máu của tôi, lồng ngực phía sau mạng sườn trái của nạn nhân có một vùng xuất huyết.

"Đây là mạng sườn trái, viên đạn ra từ mạng sườn phải, đây không phải do viên đạn tạo thành." Đại Bảo nói xong, dùng dao phẫu thuật tách vị trí xuất huyết ra.

Sau khi tách xong, tôi dùng tay dò qua vùng bụng của nạn nhân, nói, "Đây là xương sườn số mười hai bị gãy."

"Ồ, vậy có thể lý giải được rồi, hình thành trong lúc lăn xuống vách núi." Đại Bảo nói.

Tôi nhú mày, không lên tiếng.

"Bây giờ lại có vấn đề rồi." Đại Bảo nói, "Hai vết thương này, đâu là vết bắn vào, đâu là vết bắn ra?"

"Phải đấy, đây đúng là một vấn đề." Tôi nói, "Không thấy vết thuốc nổ trên quần áo, hình dạng cũng giống hệt nhau."

Có rất nhiều căn cứ để phân biệt lối ra vào của đầu đạn. Chẳng hạn như khi viên đạn bắn vào có tốc độ xoáy cao, dễ gây rách da ở miệng vết thương, gây bong da. Vết bắn ra thường là vết thương hình sao, da không bị rách và bong.

Nhưng hai miệng vết thương trên thi thể đang ở trước mắt này có hình dạng gần như giống hệt nhau.

"Theo kinh nghiệm của chúng tôi, súng ống tự chế ở đây có sức sát thương không lớn, đầu đạn xoáy không mạnh, nên thường gây ra vết thương nhìn giống vết thương do vật không góc cạnh tạo thành." Đại đội trưởng Dương chen vào nói, "Hầu như không thể phán đoán được đâu là vết vào đâu là vết ra từ miệng vết thương được."

"Nếu không thể nhìn ra được từ thi thể, vậy xem đường đi của đầu đạn mà phán đoán thôi." Lâm Đào lên tiếng, "Khám nghiệm dấu vết chúng tôi thường nghiên cứu năm loại dấu vết tay, chân, cơ khí, súng đạn, đặc biệt, súng đạn cũng là một trong số đó."

"Vậy cậu phân tích một chút cho tôi xem thử nào." Đại Bảo nói.

Lâm Đào nói, "Nếu vết trên vai là lối vào, vậy tự mình nạn nhân không thể gây ra được. Một khẩu súng dài như thế, sao có thể quay ngược nòng súng, bắn thẳng vào vai mình được? Chắc chắn không thể."

"Nếu là người khác gây ra thì sao?" Đại Bảo hỏi.

Lâm Đào nói, "Nếu là người khác gây ra, làm sao có sự chênh lệch chiều cao lớn thế? Có thể hình thành vết thương gần như vuông góc với mặt đất từ trên xuống dưới? Nếu vết thương ở eo phải là lối vào, vậy thì dễ hiểu rồi. Tay phải nạn nhân cầm súng, hòng súng hướng lên trên, đột nhiên cướp cò, đạn từ eo phải xuyên vào, từ vai trái bắn ra."

"Lâm Đào nói có lý quá!" Đại Bảo vẫn đeo bao tay, vỗ tay chỉ phát ra tiếng bộp bộp thật nhỏ.

"Xem ra, Lâm Đào nói cũng có lý." Tôi nói, "Nhưng lối bắn vào, lối bắn ra sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc dựng lại hiện trường, ảnh hưởng đến việc

xác định tính chất vụ án, không thể mang ra đùa. Chúng ta lấy ít mô mềm xung quanh hai miệng vết thương này, đưa ngay đến tỉnh, để Trưởng khoa Phương Tuấn Kiệt của phòng thí nghiệm mô bệnh học tiến hành xét nghiệm đi, xem xem dưới ống kính hiển vi có thể giúp chúng ta đưa ra phán đoán không."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Vách Núi Ăn Thịt Người (4)

Tai nạn năm người vô ý rơi xuống vách núi, vì đột nhiên xuất hiện vết đạn bắn mà rơi vào ngõ cụt. Trong một lúc chúng tôi không thể tiếp tục được. Trong điện thoại, Trưởng khoa Phương nói, nhanh nhất phải đến sáng mai mới có kết quả. Chúng tôi ở lại cũng không có tác dụng gì nên về khách sạn ngủ bù.

Tôi ngủ rất say, đến sáng hôm sau mới tỉnh dậy, cảm thấy bụng mình đã đói là đến nơi.

Tôi lập tức gọi Đại Bảo, Lâm Đào và Hàn Lượng dậy, cùng đến cửa tiệm bên đường ăn bát canh thịt bò. Đang ăn, nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát biển số tỉnh dừng lại trước cửa khách sạn.

"O? Anh Phương sao lại đến đây?" Đại Bảo còn đang nhai bánh, nhồm nhoàm nói không rõ câu.

Tôi ngồi bên này đường, gọi với qua Trưởng khoa Phương Tuấn Kiệt, gọi anh ta qua cùng ăn sáng.

"Sáng sớm vừa có kết quả tôi liền vội đến đây." Anh Phương nói, "Kết quả này hơi bất ngờ, tôi nghĩ nói qua điện thoại không rõ được, bèn gọi cho đội xe đưa tôi đến đây."

"Một vụ án phải đến hai chiếc xe, anh không sợ có người nói anh lãng phí tiền thuế của dân à?" Đại Bảo vẫn đang nhét đầy miệng thức ăn, nhồm nhoàm nói.

Tôi lấy đĩa gỗ lên đầu đại Bảo, quay sang nói với Trưởng khoa Phương, "Có chuyện gì vậy?"

"Theo kết quả khám nghiệm bệnh lý tế bào", anh Phương nói, "vết thương trên vai mới là vết bắn vào."

"Hả?" Ba người chúng tôi đồng thanh, làm cho mấy cô gái ngồi bàn bên cạnh giật nảy mình.

Họ thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Đào, quay lại cười nói với nhau.

"Đợi lát nữa hãy nói." Tôi nhìn xung quanh, nói, "Trở về phòng khách sạn rồi nói."

Vội vàng ăn cho xong, chúng tôi cùng trở về phòng của tôi. Tôi mở máy tính, nhận USB anh Phương đưa, mở máy tấm ảnh trong đó lên.

"Các anh nhìn xem." Anh Phương nói, "Tấm này là mảnh cắt mô của vết thương trên vai. Chúng ta có thể thấy, dưới kính hiển vi, phần da quanh miệng vết thương cong lại, còn có tế bào hoại tử bị đốt cháy. Còn trên mảnh cắt mô ở eo, chúng ta không thấy tình trạng này."

"Chỉ dựa vào một ít tế bào hoại tử có thể khẳng định rồi sao?" Tôi hỏi.

Anh Phương lắc đầu, nói, "Vẫn còn thiếu một chút, nhưng trong mảnh cắt, tôi phát hiện thứ này."

Dứt lời, anh Phương lướt sang một tấm ảnh hiển vi, nói, "Trong mô thịt quanh vết thương trên vai có vài sợi vải! Những sợi này sau khi nhuộm HE (1) có thể đổi màu, nhưng theo kinh nghiệm của tôi, có thể phán đoán đây là sợi vải trên quần áo màu xanh lục."

(1) Nhuộm HE, tên gọi đầy đủ là phương pháp nhuộm Hematoxylin

Eosin, một kỹ thuật nhuộm màu dùng trong phân tích bệnh lý.

"Nạn nhân mặc áo sơ mi trắng bên trong mà." Đại Bảo nói.

"Nhưng bên ngoài đúng thật là một chiếc áo rằn ri màu xanh lục!" Tôi nói.

"Nhưng, chuyện này thì nói lên vấn đề gì?" Lâm Đào hỏi. Kết luận của anh Phương đã lật đổ suy đoán của Lâm Đào, cậu ta là người đầu tiên không phục.

"Chúng ta thử nghĩ xem, viên đạn đi một chiều." Anh Phương nói, "Đầu đạn bắt đầu từ quần áo phía sau lưng, xé rách quần áo rồi mới vào đến da, sau đó lại từ trong cơ thể phá rách một lớp da và quần áo nữa. Nói cách khác, đầu đạn chỉ có thể mang sợi vải dính trên cơ thịt ở lỗ vào, không thể để lại sợi vải ở vị trí bắn ra được. Nếu không, đầu đạn phải đi ngược mới được."

"Tôi hiểu, có lý lắm!" Tôi gật đầu tán đồng.

Lâm Đào nhất thời vẫn chưa hiểu ra, nghĩ ngợi hồi lâu, cậu ấy mới lấy lại tinh thần, nói, "Nhưng... có khi nào anh lẫn lộn hai mẫu mà chúng tôi đã lấy không?"

"Chuyện này không thể xảy ra ở phòng xét nghiệm bệnh lý tổ chức pháp y của chúng tôi." Anh Phương quả quyết nói, "Một là khi chúng tôi nhận được mẫu vật, sẽ phân loại rất nghiêm ngặt; hai là dưới kính hiển vi có thể nhìn ra được sự khác nhau giữa mô thịt ở vai và eo, thế nên không thể nhầm lẫn được."

"Nếu vậy thì lạ thật, trong tình huống nào đầu đạn có thể đi từ sau vai vào cơ thể theo hướng vuông góc với mặt đất đây?" Lâm Đào gãi đầu suy nghĩ.

Căn phòng bỗng trở nên im lặng, mọi người đều trầm tư suy nghĩ, chỉ nghe thấy tiếng tôi bấm chuột.

"Tôi biết chuyện gì xảy ra rồi." Tôi thở hắt ra một hơi, con trỏ chuột dừng trên một tấm ảnh đang hiển thị trên màn hình.

Mọi người đều nhìn về phía máy tính.

"Chân của Phòng Thập Tiên?" Đại Bảo nói, "Nó nói lên điều gì chứ?"

"Dây giày của nạn nhân bị rơi lỏng ra." Tôi nói, "Chúng ta đặt giả thiết, nếu nạn nhân vì dây giày bị lỏng, khom người xuống thắt lại dây giày, vậy có khả năng có người nổ súng bắn vuông góc từ vai trái xuống mặt đất hay không?"

"Hả? Anh... ý anh nói, đây là một vụ án mạng?" Lâm Đào nói.

"Cậu chẳng nói, nếu đầu đạn vào từ trên vai, vậy bản thân nạn nhân không thể nào gây ra được còn gì." Tôi cười nói, "Tôi đồng ý với quan điểm này của cậu. Nhưng cậu nói người khác cũng không thể gây ra vết thương như thế, tôi không đồng tình. Trong tình huống như tôi vừa nói, có thể hình thành vết thương như vậy không?"

Lâm Đào gật đầu.

"Vậy... chúng ta chỉ dựa vào một điểm này để xác định đây là án mạng à?" Đại Bảo nói, "Có đủ căn cứ không? Bên phòng điều tra có vì thế mà thành lập tổ chuyên án không?"

"Tất nhiên không chỉ có một điểm này." Tôi nói, "Lúc trước tôi vẫn luôn cảm thấy nghi ngờ. Nếu tự làm mình bị thương trên đỉnh núi, cũng sẽ không rơi ngay xuống vách núi được, đâu phải đang đóng phim."

"Vậy là, bị người khác ném xuống sao?" Đại Bảo nói.

Tôi chỉ vào tấm ảnh chụp thi thể Phòng Thập Tiên, nói, "Người này chắc

phải 90 cân nhỉ? Ai cũng không dễ dàng ném ông ta xuống được. Nhưng nếu đá ông ta, để ông ta lăn xuống vách núi thì có khả năng hơn."

"Tôi biết rồi, anh đang nói đến chiếc xương sườn số mười hai bị gãy." Đại Bảo nói, "Vì sao không phải là té ngã?"

Tôi gật đầu tán đồng rồi nói tiếp, "Đầu tiên, nơi xương gãy xuất huyết không ít, cho thấy không phải vết thương sau khi chết, cũng không phải vết thương trong lúc hấp hối, mà là vết thương khi còn sống. Tiếp theo, xương bị gãy là xương sườn số mười hai. Các cậu cũng biết, khác với những xương sườn khác, xương sườn số mười hai rất ngắn, có một đầu thả nổi trong khoang bụng, rất dẻo dai. Nếu té ngã hoặc va đập với mặt phẳng, vậy phải gãy xương sườn khác cứng hơn, cổ định hơn mới đúng. Xương sườn số mười hai bị gãy, chỉ có thể do một vật lồi đánh thẳng vào nó mới làm cho chiếc xương sườn đơn lẻ này bị gãy."

"Tôi hiểu rồi." Đại Bảo nói, "Một người nhân lúc Phòng Thập Tiên thắt lại dây giày đã nổ súng vào ông ta. Sau khi ông ta ngã xuống, người đó đá vào eo ông ta, khiến ông ta rơi xuống vách núi. Khi Phòng Thập Tiên lăn xuống hồ carbon dioxide lập tức ngạt khí tử vong. Cả quá trình là như thế."

"Còn một điểm nữa, người này có thể mang theo súng đứng bên cạnh Phòng Thập Tiên, Phòng Thập Tiên vẫn không hề đề phòng." Tôi nói, "Đây chính là bản phác họa hung thủ."

"Cho dù có bản phác họa, nhưng vẫn rất phiền phức." Lâm Đào nói, "Thứ nhất, theo điều tra ban đầu, Phòng Thập Tiên đi săn một mình hay có hẹn với người khác đi săn, không ai nhìn thấy. Thứ hai, cho dù có người nhìn thấy ông ta đi săn với ai đó thì chúng ta cũng không có căn cứ để lọc ra kẻ tình nghi. Không có chứng cứ nào hết, làm sao phá án?"

Những điều Lâm Đào nói là sự thật, cả đám người lại rơi vào im lặng.

"Cứ báo cáo lại tình hình cho cơ quan đã, không thể chậm trễ." Tôi nói, "Chúng ta phải tin tưởng bên điều tra có thể điều tra ra kẻ bắn lén sau lưng này."

"Bây giờ nghĩ lại đúng là đáng sợ thật." Đại Bảo nói, "Nếu nghe theo lời trưởng thôn, không tiến hành khám nghiệm thi thể, một khi mang đi hỏa thiêu thì đã tạo ra một oan hồn rồi."

"Án oan thì bảo là án oan, oan hồn gì chứ?" Lâm Đào huých Đại Bảo một cái.

"Vậy mới nói, pháp luật và quy định được đặt ra cũng có lý của nó." Tôi tự hào nói, "Nếu đã có quy định, chúng ta phải nghiêm túc chấp hành."

Nói đến đây, tôi nhớ đến nhiều năm trước, lần đầu tiên tôi tham gia điều tra hiện trường án mạng, nạn nhân là bạn học của tôi, Nhiêu Bác. Nếu không nhờ khám nghiệm kỹ càng, e là đã không thể truy cứu trách nhiệm những kẻ làm hại cậu ấy.

*

Tuy kết quả điều tra của chúng tôi có chút bất ngờ, nhưng chúng tôi rất chắc chắn, Đại đội trưởng Dương và tổ điều tra cũng không phản đối.

Theo sắp xếp của chúng tôi, điều tra viên bắt đầu tiến hành điều tra tất cả người dân trong thôn, lọc ra những người tương đối thân thiết với Phòng Thập Tiên, thích săn bắn và có khả năng tự chế tạo súng.

Tôi yêu cầu tập trung điều tra đối tượng thanh niên khỏe mạnh trước đây từng đi săn cùng Phòng Thập Tiên. Tôi nghĩ có thể dùng chân đạp một người nặng 90 cân xuống núi, chắc chắn phải là thanh niên khỏe mạnh.

Sau khi họp xong, Lâm Đào đã đề nghị đến hiện trường lần nữa.

"Cậu muốn chúng ta đi tìm đầu đạn và vỏ đạn?" Tôi kinh ngạc nói, "Ở nơi rộng lớn thế kia, làm sao tìm ra được một vật nhỏ xíu đấy?"

"Tìm không ra cũng phải tìm." Lâm Đào nói, "Tôi đã khoác lác xong rồi, dấu vết súng đạn là nghiệp vụ đặc biệt trong ngành điều tra dấu vết của chúng tôi. Sự thật đã vậy, một khi chúng ta tìm được đầu đạn hoặc vỏ đạn, sẽ có thể dựa vào dấu vết trên đó để so sánh với súng bắn ra nó."

Tôi cũng biết, khi kim hỏa đánh lửa sẽ để lại dấu vết đặc trưng trên vỏ đạn. Đầu đạn khi bắn ra cũng để lại dấu vết đặc trưng trong nòng súng, đều có thể dùng làm căn cứ đánh giá tính đồng nhất. Hoặc nói cách khác, trong những vụ án giống vụ này, chỉ có đầu đạn hoặc vỏ đạn mới có thể xem như manh mối chứng cứ.

"Nếu tôi là hung thủ, chắc chắn sẽ mang vỏ đạn ra khỏi hiện trường." Đại Bảo nói.

"Đúng vậy. Nhưng đầu đạn xuyên qua cơ thể người, hướng từ trên xuống dưới, ghim xuống đất, chỉ e cả hung thủ cũng tìm không ra." Lâm Đào nói.

"Thứ mà cả hung thủ cũng không tìm được, chúng ta tìm kiểu gì?" Đại Bảo nói, "Cả nơi nổ súng chúng ta còn chưa xác định được. Huống hồ bây giờ chúng ta quay lại hiện trường, trời đã tối rồi, không đủ ánh sáng."

"Đó là vì hung thủ không có gì cả. Chúng ta thì sao, cho dù trời tối cũng không sợ!" Lâm Đào cười một cách thần bí, lấy một vật từ trong cốp xe tuần tra ra, nói, "Các anh nhìn xem đây là gì."

Đó là một vật trông giống máy dò mìn vẫn hay dùng trong thời chiến, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều, kích thước tầm bằng một chiếc xẻng nấu ăn. *Xẻng nấu ăn?? :>>*

"Đây chẳng phải máy dò mìn của người Tây à?" Đại Bảo nói.

"Cũng giống vậy." Lâm Đào nói, "Đây là máy dò kim loại, tôi đã cải tiến thứ này rồi, rất nhỏ, dễ mang theo, hiệu quả tìm kiếm cũng tốt lắm."

Nói xong, Lâm Đào đưa máy dò quét một lượt lên người tôi, phát ra tiếng tút tút.

"Chi bằng cậu lấy máy kiểm tra an ninh sân bay ra mà dùng cho rồi." Tôi trêu chọc Lâm Đào đang cố ra vẻ thần bí.

"Không kém gì cái đó đâu, dù sao dùng tốt là được." Lâm Đào ngượng ngùng nói.

Tuy tôi có biết đến máy dò kim loại này, nhưng chúng tôi rất ít khi dùng đến nó. Quả thật tôi đã đánh giá thấp vật này. Xã hội hiện đại hóa, đâu đâu cũng là kim loại, thế nên dùng vật này để dò tìm kim loại ở hiện trường thường không giúp ích được bao nhiêu. Nhưng tôi chưa nghĩ đến, hiện trường ở đây là nơi hoang dã. Trên đỉnh núi được thực vật bao phủ, rừng núi hoang sơ này, muốn tìm kiếm một vật nhỏ bằng mắt thường quả không dễ, nhưng nếu dùng máy dò kim loại để tìm kiếm vật thể bằng kim loại lại là một chuyện rất dễ dàng.

Nghe nói, họ chỉ mất nửa tiếng đồng hồ đã tìm ra vị trí của đầu đạn, sau đó mất thêm mười phút đào đầu đạn từ trong đất lên.

"Nghe nói" là do tôi không thể trèo lên đỉnh núi nổi nữa, đành chỉ biết ngồi trong xe đợi họ chiến thắng trở về.

Đã tìm thấy đầu đạn, không chỉ chứng thực suy đoán của Phương Tuấn Kiệt - viên đạn được bắn từ trên xuống, càng có thêm lòng tin phá án. Có được chứng cứ danh thép, chỉ cần tìm được khẩu súng, chúng tôi có thể xác định được rồi.

Chúng tôi hí hửng suốt đường trở về tổ chuyên án, họ vẫn chưa biến tin

tốt này của chúng tôi. Dưới sự chỉ huy của Đại đội trưởng Dương, tất cả các điều tra viên đang nhìn mặt nhìn mày chăm chú xem hồ sơ.

"Chúng tôi tìm được chứng cứ rồi!" Tôi lấy túi đựng vật chứng trong thùng đựng vật chứng ra, trong đó là đầu đạn dính đầy bùn đất.

"Thật sao?" Đại đội trưởng Dương vô cùng vui mừng, nói, "Chúng tôi cũng có kẻ tình nghi rồi."

"Ồ? Làm sao phát hiện ra vậy?" Tôi hỏi.

"Sau khi rà soát hàng loạt, chúng tôi biết được có tám, chín hộ gia đình có súng." Đại đội trưởng Dương nói, "Nhưng số súng này có bị giấu đi hay không thì không ai biết. Vì thế chúng tôi dùng cách 'đánh rắn động cỏ'."

"Đánh rắn động cỏ?" Tôi kinh ngạc nói, lần phá án này chẳng khác gì đánh trận, ba mươi sáu kế cũng lấy ra dùng.

"Tôi xin chỉ thị cấp trên, sau đó thông báo với người dân trong thôn. Vụ án mà ai cũng nghĩ là tai nạn, nghi ngờ là nổ súng giết người nên chúng tôi sẽ rà soát tất cả các súng ống." Đại đội trưởng Dương nói, "Giờ Phòng Cảnh sát đã nắm được tình hình súng đạn, đồng thời muốn tiến hành lục soát. Tối hôm nay là thời hạn cuối cùng, nếu trước thời gian này giao nộp súng sẽ không bị bắt giữ, chỉ phạt hành chính. Nếu không giao sẽ xử lý theo trình tự nghi phạm giết người."

"Kết quả thế nào, tất cả đều giao ra à?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, trừ nhà trưởng thôn." Đại đội trưởng Dương nói.

"Nhà trưởng thôn có súng?" Tôi hỏi.

"Có." Đại đội trưởng Dương nói, "Vả lại, con trai trưởng thôn Phòng

Thiết Môn là bạn thân của Phòng Thập Tiên, thường hẹn nhau đi săn."

"Vậy thì rất đáng nghi ngờ." Tôi nói.

"Không chỉ có thế, tôi còn nhớ, trưởng thôn vẫn luôn ngăn cản chúng ta giải phẫu thi thể." Đại đội trưởng Dương nói, "Lúc đó tôi đã cảm thấy ông ta rất đáng nghi rồi."

"Bây giờ phải làm sao?" Đại Bảo hỏi.

"Chúng tôi đã sắp xếp cường chế lục soát nhà ông ta rồi." Đại đội trưởng Dương nói, "Trong thôn có người của chúng tôi, trong thời gian này, ông ta muốn vứt khẩu súng đi cũng không được."

"Thế chúng tôi về ngủ một giấc, đợi tin tốt thôi?" Tôi cười cười hỏi.

"Các anh có thể, Trưởng khoa Lâm thì không." Đại đội trưởng Dương vỗ vai Lâm Đào, nói với tôi, "Đợi chúng tôi tìm được súng, còn cần Trưởng khoa Lâm tiến hành kiểm tra khẩu súng đó ngay lập tức."

*

Sáng hôm sau, thấy Lâm Đào nằm trên chiếc giường bên cạnh tôi ngáy khò khò, tôi biết, vụ án đã được phá.

Trong lúc tiến hành cường chế lục soát nhà trưởng thôn, cảnh sát gặp sự chống đối của người dân. May nhờ Đại đội trưởng Dương cũng là người vùng núi nên biết cách giải quyết ổn thỏa. Đại đội trưởng Dương nhanh chóng làm xong công tác tư tưởng với họ, để cảnh sát tiến hành lục soát nhà trưởng thôn.

Khi Đại đội trưởng Dương phát hiện một khẩu súng giấu trong nhà trưởng thôn liền xác định Phòng Thiết Môn chính là phần tử phạm tội. Súng

bị đốt trong bếp lò, phần gỗ xung quanh đã bị thiêu hủy gần hết.

Lúc bấy giờ Đại đội trưởng Dương vẫn còn lo lắng, may có Lâm Đào quả quyết nói, tiến hành giám định dấu vết nhờ vào đường rãnh bên trong họng súng bằng sắt, nghe vậy Đại đội trưởng Dương mới yên tâm.

Việc thẩm vấn được tiến hành cùng lúc với việc Lâm Đào tiến hành so sánh.

Phòng Thiết Môn không nói ra được lý do đốt súng, chỉ sợ cơ quan cảnh sát sẽ buộc tội cha mình bao che nên anh ta nhanh chóng cúi đầu nhận tội.

Phòng Thập Tiên lớn hơn Phòng Thiết Môn mười mấy tuổi, nhưng hai người đều có cùng sở thích săn bắn nên đã có quan hệ rất khăng khít từ mười năm trước. Vốn là một tình bạn vong niên đáng quý trọng, nhưng Phòng Thập Tiên đã có tuổi mà vẫn không bỏ thói háo sắc, không ngừng thách thức giới hạn tâm lý cuối cùng của Phòng Thiết Môn.

Lúc Phòng Thiết Môn kết hôn đã nhìn ra sự bất thường. Phòng Thập Tiên cứ nắm chặt bàn tay cô vợ xinh đẹp của Phòng Thiết Môn không buông. Sau đó, mỗi lần tụ tập chè chén, Phòng Thập Tiên đều đòi Phòng Thiết Môn dẫn vợ mình theo, rồi mượn rượu làm càn. Chuyện này khiến Phòng Thiết Môn rất khó chịu, dù sao cũng là hàng cha chú, sao cứ dòm ngó cháu dâu của mình như thế?

Sự việc vẫn không ngừng phát triển. Mỗi lần Phòng Thập Tiên say rượu đều gọi điện cho vợ Phòng Thiết Môn vào lúc nửa đêm, không cho phép gác máy. Những chuyện dơ bẩn này khiến Phòng Thiết Môn bức tức trong lòng, thật sự rất khó chịu. Ở vùng núi vẫn chịu ảnh hưởng của tư tưởng phong kiến trọng nam khinh nữ, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, đa số sẽ nói vợ Phòng Thiết Môn dụ dỗ bề trên. Tai tiếng kiểu này, Phòng Thiết Môn không thể để vợ mình gánh được.

Sau khi suy nghĩ đi nghĩ lại, Phòng Thiết Môn quyết định lợi dụng điểm yếu là Phòng Tháp Tiên không hề đề phòng anh ta, sẽ nhân lúc ông ta đi săn ra tay sát hại.

Hôm xảy ra sự việc, Phòng Tháp Tiên đang chuẩn bị một mình đi săn, khi đi ngang qua nhà Phòng Thiết Môn, bị anh ta nhìn thấy. Thế là Phòng Thiết Môn mang theo súng, lảng lảng đi theo phía sau ông ta, định sẽ ra tay tấn công bất ngờ. Nhưng không ngờ Phòng Tháp Tiên lại phát hiện Phòng Thiết Môn đang đi theo phía sau.

Lúc bấy giờ, Phòng Tháp Tiên vẫn không hề đề phòng Phòng Thiết Môn, chỉ nghĩ là trên đường săn gặp được tri kỷ, rất vui mừng, chủ động mở lời mời Phòng Thiết Môn đi cùng.

Phòng Thiết Môn bèn tương kế tựu kế, dẫn ông ta đến ngọn núi xưa nay không ai qua lại, sau đó nhân lúc ông ta khom người thắt lại dây giày, nổ súng sát hại ông ta.

Ba ngày sau khi sự việc xảy ra, ngày nào Phòng Thiết Môn cũng cắn rứt lương tâm. Anh ta không ngờ hành vi của mình lại hại chết bốn người dân vô tội khác. Anh ta từng nghĩ đến việc tự thú, nhưng giết người phải đền mạng, người làm cha là trưởng thôn một mực ngăn cản anh ta. Trưởng thôn không thể để cho con trai duy nhất của mình đi chịu chết được.

"Tôi đã khai hết rồi." Phòng Thiết Môn nức nở nói, "Có thể bỏ qua cho cha tôi không?"

Sau khi khai ra tất cả, đối với Phòng Thiết Môn mà nói, đó có thể là một sự giải thoát.

"Chúng tôi rất đồng tình với anh." Đại đội trưởng Dương nói, "Nhưng luật pháp là vô tình. Xin lỗi."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Âm Thanh Lạ Trong Đêm (1)

Có những người lang thang khắp chốn, sống những tháng ngày an yên. Có những kẻ sống nơi nhà cao cửa rộng, mà trốn chạy một đời.

- Con đường tĩnh lặng -

Mấy hôm nay trời ngày một lạnh, nhiệt độ đã xuống đến thấp nhất của thành phố Long Phiên này. Giữa tháng 11, tiết trời đã chính thức vào đông.

Thời tiết ngày một lạnh, việc chăm sóc chị Bảo ngày một khó khăn hơn. Chị Bảo hoàn toàn chưa vận động được, cũng chưa cảm nhận được, máy điều hòa trong bệnh viện lúc tắt lúc mở, nếu không kịp thời chỉnh lại độ dày cho chiếc chăn, chị Bảo nếu không bị cảm thì cũng đổ đầy mồ hôi.

Bác sĩ đã dặn, bây giờ chị Bảo hôn mê, sức đề kháng giảm sút, chẳng may bị cảm rồi dẫn đến viêm phổi thì thật rắc rối.

Thế nên khi chúng tôi luân phiên chăm sóc chị Bảo đều vô cùng cẩn thận. Tuy phòng bệnh ICU không cho phép người nhà ở lại qua đêm, nhưng vì mong chị Bảo có thể sớm bình phục, bác sĩ đã đặc cách cho chúng tôi: Những ngày gần đây có thể để hai người ở lại trông nom, nhưng phải mặc đồng phục y tá.

Trở về từ vụ án trước đã được ba ngày, tuy Trần Thi Vũ vẫn luôn dốc hết lòng chăm sóc chị Bảo, nhưng khi gặp chúng tôi liên bữu môi không thềm để

ý. Tôi tin cô ấy cứ luôn miệng đòi tách khỏi chúng tôi chỉ là hờn dỗi, qua hai năm làm việc cùng nhau, tổ điều tra chúng tôi đã không thể thiếu bất cứ người nào.

Tối hôm đó, Trần Thi Vũ xin nghỉ phép theo yêu cầu của thầy, đến lượt tôi và Đại Bảo trực đêm chăm sóc chị Bảo. Tôi chủ động nhận chăm sóc vì tôi biết điều tra vụ án liên tục nhiều ngày, sau khi trở về lại liên tục bận rộn, Đại Bảo đã kiệt sức rồi, trong đêm dài thế này, có tôi giúp ích, ít nhiều cậu ấy cũng có thể nghỉ ngơi một lúc.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tôi chẳng ra làm sao, đến khuya đã gục xuống chiếc bàn đầu giường bệnh bên cạnh mà ngủ mất. Trong mơ, tôi thấy một ngọn lửa đang cháy rừng rực, nhưng không thể nhúc nhích, cho đến khi một âm thanh rất lớn đánh thức tôi dậy.

Tôi bật dậy khỏi ghế, thấy Đại Bảo ngái ngủ ngồi bên giường bệnh. Phản ứng đầu tiên của tôi là đưa tay lên xem đồng hồ, lúc này kim vừa chỉ 1 giờ 42 phút sáng.

"Tiếng gì vậy?" Tôi hỏi.

Đại Bảo ngơ ngác lắc đầu.

Tôi chạy đến bên cửa sổ, mở cửa ra, ngoài trời vẫn tối đen như mực.

Không hiểu vì sao, chị Bảo đang nằm trên giường đột nhiên trở mình. Chẳng lẽ do âm thanh khi nãy? Đại Bảo còn đang ngái ngủ bỗng ngậy người, mấy tháng nay, cậu ấy đã quen nhìn chị Bảo nằm im bất động, giờ đột nhiên có động tác như thế, Đại Bảo nhất thời không kịp phản ứng.

Tôi cũng chú ý đến điểm này, vội vàng chạy đến phòng làm việc của bác sĩ.

Bác sĩ và vài y tá hình như đều chưa ngủ, chạy đến bên giường bệnh để quan sát các chỉ số sự sống của chị Bảo.

"Trước... trước đây chỉ có... khẽ động ngón tay thôi, chưa... chưa từng như thế này." Mặt Đại Bảo đã đỏ ửng.

"Đây là chuyện tốt." Bác sĩ quay lại nói, "Bây giờ bệnh nhân đã dần bình phục rồi. Nhưng theo lời các anh, đó là phản ứng của bệnh nhân đối với kích thích đột ngột từ bên ngoài! Đây là điềm lành cho việc hồi phục."

"Điềm lành?" Tôi rất ngạc nhiên khi bác sĩ nói ra hai thứ này, đây thường là lời của thầy pháp nói mà.

"Ha ha." Bác sĩ bật cười nói, "Tóm lại là chuyện tốt, sắp tới các anh phải quan sát kỹ tình hình của bệnh nhân, có chuyện gì lập tức gọi chúng tôi."

Nhìn nụ cười hài lòng của bác sĩ, tôi biết tình hình của chị Bảo đã có hy vọng, liền thấy phấn khởi hẳn lên, "Bác sĩ, lúc nãy anh có nói 'kích thích đột ngột từ bên ngoài'? Các anh cũng nghe thấy tiếng động lúc nãy à?"

Bác sĩ và các y tá gật đầu.

"Có phải nằm mơ không?" Đại Bảo nói.

"Cậu cũng nghe thấy?" Tôi nói, "Đâu ra giấc mơ giống nhau như thế?"

"Ảnh hưởng sóng điện não đó." Đại Bảo khẳng định nói, "Tôi và Mộng Hàm vẫn thường gặp giấc mơ giống nhau. Anh chưa nghe bao giờ hả, các nhà khoa học bây giờ cho rằng sóng điện não của con người có thể ảnh hưởng lẫn nhau, đây chắc là cảm ứng mà chúng ta hay nói, hoặc là sự ăn ý ngầm?"

"Nói bừa, đâu có khả năng cả một bệnh viện đều cảm ứng nhau được?" Tôi nói.

"Có khi nào là động đất không?" Một y tá lên tiếng.

"Không đâu, không thấy địa chấn." Một y tá khác nói.

Trong đêm khuya phát ra một âm thanh lớn, đối với khu vực thành thị mà nói, quả thật không bình thường. Tuy trước mắt không thấy chuyện khác thường gì, nhưng trực giác nghề nghiệp mách bảo tôi, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Tôi suy nghĩ một lúc, lấy điện thoại gọi về trung tâm chỉ huy.

"Anh cũng nghe thấy hả? Bây giờ anh đang ở đâu?" Người nhận điện thoại là sư đệ của tôi, Lý Dương, sau khi cậu ta biết mục đích tôi gọi điện thoại đến thì hỏi.

"Bệnh viện tỉnh."

"Đúng rồi, bên đó có chuyện xảy ra." Lý Dương nói.

Lòng tôi chùng xuống, thầm khâm phục trực giác của mình, "Chuyện gì vậy? Có vẻ nếu không phải thiên tai thì là nhân họa rồi?"

"Thiên tai thì chúng ta sao quản được?" Lý Dương nói, "Nhưng bây giờ vẫn chưa làm rõ được là chuyện gì. Lúc này trung tâm chỉ huy thành phố Long Phiên nhận được cuộc gọi báo án, một hộ gia đình trong chung cư Hoa Viên Lục Trúc phát nổ. Chung cư Hoa Viên Lục Trúc đó anh biết chứ? Nằm ngay phía sau bệnh viện tỉnh đấy."

"Khu dân cư phát nổ?" Tôi thấy khó mà tin được, trước giờ nghe tin cháy nổ đều xảy ra ở các khu công nghiệp, khu dân cư sao lại nổ được? Tôi hỏi tiếp, "Nổ cái gì vậy?"

"Vẫn chưa thể xác định được, người báo án nói nghe thấy tiếng động cực

lớn, khi nhìn ra cửa sổ, chợt phát hiện có khói đen bốc lên từ cửa sổ của một hộ gia đình. Hình như ngọn lửa lan ra rất nhanh, đội cứu hỏa vừa truyền tin về, sau khi họ đến hiện trường, lửa đã nuốt chửng căn nhà rồi. Chỉ mới năm, sáu phút, từ khói đen đã bùng cháy thành ngọn lửa lớn. Giờ lửa vẫn chưa được dập tắt, nhưng một đồng chí cứu hỏa đã cố gắng cứu được một người bị thương ra ngoài, bây giờ chắc được đưa đến bệnh viện tỉnh rồi."

Tôi đứng trước cửa sổ, có thể thấy được ánh đèn nhấp nháy ngoài cửa ra vào của phòng cấp cứu ở phía trước khu điều trị nội trú của bệnh viện.

"Hy vọng chỉ là tai nạn nhỏ, đừng gây hỏa hoạn chết người, càng đừng liên quan đến chất cháy nổ." Tôi thở dài nói.

Thành phố về đêm, chẳng bao lâu sau đã yên tĩnh trở lại. Tôi vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Tôi đi qua đi lại trong phòng bệnh, nghĩ đến đủ các khả năng.

"Hay là anh đi xem thử đi, ở đây một mình tôi lo được rồi." Đại Bảo cũng không thể bình tĩnh được.

Tôi áy náy gật đầu, quay người ra ngoài.

Ra khỏi cổng khu điều trị nội trú, tôi đi dọc theo con đường nhỏ qua khu cấp cứu. Khu cấp cứu của bệnh viện không lúc nào yên tĩnh, cho dù là đêm khuya vẫn có tiếng người không ngừng nói chuyện. Tôi nhìn ngang ngó dọc, mọi thứ đều rất bình thường, không biết người bị thương trong vụ nổ khi nãy đang ở phòng cấp cứu nào. Thế là tôi bắt đầu tìm cảnh sát.

Cách này rất hữu dụng! Không lâu sau tôi đã tìm được hai viên cảnh sát vũ trang đang đứng gác trước một phòng khám.

Tôi tiến lên, đưa thẻ cảnh sát ra, nói, "Xin chào, tôi muốn tìm hiểu tình

hình một chút."

Viên cảnh sát gật đầu, nói, "1 giờ 42 phút, nhà 302, dãy 11 Hoa Viên Lục Trúc xảy ra một vụ nổ. Chúng tôi và lính cứu hỏa đến hiện trường đầu tiên. Chúng tôi chủ yếu phụ trách sơ tán người dân, lính cứu hỏa phụ trách dập lửa. Lúc đó lửa bốc lên từ cửa sổ phòng ngủ là chính, một đồng chí trong đội cứu hỏa đã tiếp cận hiện trường từ cửa sổ bên cạnh, phát hiện một người đàn ông đang cuộn mình trong góc phòng ngủ bên cửa sổ, đồng chí đó đã xông vào cứu anh ta."

Theo lời kể của viên cảnh sát, tôi bắt đầu tưởng tượng tình huống lúc đó, cảm thấy rất kính phục tinh thần không ngại nguy hiểm, vào sinh ra tử của lính cứu hỏa.

"Bị thương nặng không?" Tôi hỏi.

"Quần áo, đầu tóc đều bị cháy sạch, bị bỏng diện tích lớn trên người." Viên cảnh sát nói, "Hiện bác sĩ đang khám, nhưng lúc này bác sĩ có ra nói, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có ý thức không rõ ràng, không thể nói chuyện được thôi."

"Hiện trường còn ai khác không?" Tôi hỏi.

"Cái này tôi không biết." Viên cảnh sát nói, "Lửa rất lớn, không ai vào trong được, chỉ có thể đợi dập tắt lửa rồi mới biết. Nếu có, chắc chỉ có thi thể thôi."

Tôi thầm cầu nguyện, tạm biệt viên cảnh sát, một mình đi về phía chung cư Hoa Viên Lục Trúc ở sau bệnh viện.

Đến cổng, tôi nghe tiếng người ồn ào. Dẫu sao cũng là nơi xảy ra vụ án, quả thật rất khác với sự yên tĩnh ở những nơi khác trong thành phố.

Khu chung cư đã rất cũ, tuy vị trí địa lý rất tốt, xung quanh có bệnh viện, trường học, chợ... nhưng vì nhà đã cũ nên giá nhà cũng không cao lắm. Đây 11 năm ngay giữa khu chung cư, dưới nhà có dân chúng đang tụ tập rất đông, bàn tán xôn xao.

Một đồng chí cán bộ dáng người thâm thấp, mập mập đang đứng giữa "vòng vây" của người dân, cầm khăn tay không ngừng lau mồ hôi trán.

"Nhìn kìa!" Một người đàn ông nói, "Chuyện này là sao đây! Có thấy vết nứt trên tường chỗ cửa sổ nhà chúng tôi không?"

Theo vị trí ánh đèn pin của anh ta rơi vào, anh chàng này sống ở tầng trên của hiện trường vụ án.

"Chúng tôi vất vả cả đời mới mua được căn nhà, giờ thành căn nhà đổ nát, nhà nước không thể không giải quyết được!" Thái độ của anh ta rất cứng rắn.

"Đúng đấy!" Một người phụ nữ trung niên lên tiếng, "Tường nhà tôi cũng nứt ra rồi! Phải phá dỡ thôi!"

"Mọi người đừng nôn nóng, tôi biết mọi người đều khó khăn." Viên cán bộ nói, "Bây giờ chúng tôi đang tích cực điều tra nguyên nhân, sau khi có kết quả điều tra, nhất định sẽ thông báo đến mọi người."

"Có ý gì đây?" Một người đàn ông nói, "Vậy nếu kết quả điều tra kẻ phá hoại không có tiền, vậy thì khỏi bồi thường hả?"

"Đúng đấy! Không có tiền thì không cần bồi thường à?"

"Tóm lại đây là việc của nhà nước, đừng hòng phải trách nhiệm!"

Vừa dứt lời, đám đông xung quanh lập tức phụ họa theo.

"Không phải." Viên cán bộ nói, "Nhà nước nhất định sẽ làm theo đúng

luật, sẽ không để mọi người chịu thiệt đâu."

Đám đông vẫn đang tranh luận với viên cán bộ, còn tôi tự đi đến bãi cỏ dưới nhà, ngược mắt nhìn lên nhà 302.

Cửa sổ phòng ngủ nhà 302 đen ngòm, khói đen vẫn không ngừng bốc ra từ bên trong. Tôi thấy ánh sáng thi thoảng lại lóe lên bên cửa sổ, đoán chắc lính cứu hỏa đã mạo hiểm tính mạng của mình, lao vào hiện trường để lục soát.

Bên dưới cửa sổ là bãi cỏ, trên đó có một bình gas, cỏ xung quanh nó đã bị thiêu rụi. Một lính cứu hỏa đang cầm ống phun nước.

"Đây là gì vậy?" Tôi đến bên cạnh hỏi. Sức nóng của bình gas đó tạt lên mặt tôi, tôi thấy chiếc bình vẫn còn đỏ, có thể đây chính là nguyên nhân gây ra vụ cháy lớn này.

"Mời anh tránh ra, nơi này không an toàn." Người lính cứu hỏa nói.

"À, tôi là người thuộc Phòng Cảnh sát." Tôi giơ thẻ cảnh sát của mình ra, nói, "Cái này là nguyên nhân gây nổ à?"

Người lính cứu hỏa quay đầu nhìn Đội trưởng đang chỉ huy phía sau, ý bảo tôi đi hỏi anh ta.

Đội trưởng thấy tôi đang hỏi thăm liền đi đến nói, "Đúng vậy. Sau khi lửa được dập tắt, chúng tôi đã vào hiện trường, thấy bình gas này vẫn đang bốc cháy, để nhanh chóng làm mát, chúng tôi đã dùng dây thừng chống cháy cột lại đưa xuống đây, giờ nhiệt độ đã giảm, không sao rồi."

"Nhưng tôi nghĩ bình gas khi bị nổ phải nổ thành mấy mảnh chứ, sao chiếc bình này vẫn còn nguyên vẹn thế kia?" Tôi hỏi.

"Tôi cũng không biết." Đội trưởng nhún vai nói, "Vụ nổ tác động không nhỏ đâu. Anh xem, cửa sổ, khung chống trộm đều bị hất văng ra. Cánh cửa phòng ngủ - hiện trường chính - cũng vỡ nát."

Lúc này tôi mới để ý, sở dĩ cửa sổ tầng ba đen ngòm là vì cánh cửa và khung chống trộm đều không còn. Cánh cửa và khung chống trộm do tác động của sức nổ, bị hất văng ra 10 mét, rơi xuống bãi cỏ bên dưới tòa nhà. Tôi đến bên cánh cửa, thấy khung của nó vẫn còn nguyên vẹn, nhưng kính thủy tinh đã vỡ nát hết rồi. Khung chống trộm bị bật lên cùng với đỉnh tán của nó. Có thể thấy lực tác động của vụ nổ rất lớn.

"Tuy lực tác động rất lớn nhưng sức sát thương lại không nhiều." Đội trưởng nói, "Chúng tôi cứu được một người bị thương ở hiện trường, đã kiểm tra sơ qua, chỉ bị bỏng, không có vết thương do lực tác động của vụ nổ."

"Sóng xung kích thường gây tổn thương nội tạng, bên ngoài nhìn không thấy chẳng?" Tôi nói.

Đội trưởng ngậy người, "Vậ hả? Nhưng người này hình như vẫn khỏe lắm, khi chúng tôi khiêng anh ta ra, anh ta rất phối hợp, không giống bị thương nặng bên trong."

Tôi gật đầu, nói, "Sóng xung kích có thể hất cánh cửa ra là vì tấm kính thủy tinh của nó chắc chắn, diện tích chịu lực của cả cánh cửa khá lớn, thế nên dễ bị hất văng, tương tự nguyên lý một con diều bay lên, nhưng chỉ có khung tre thì không thể bay được vậy."

Đội trưởng dường như đã hiểu.

Đột nhiên, một cái đầu ló ra từ cửa sổ đen ngòm kia, "Đội trưởng, ôi mẹ ơi, làm tôi chết khiếp được, có thi thể."

Lính cứu hỏa vào lục soát nhà nói đặc giọng Đông Bắc.

"Đúng là hiện trường có người chết." Tôi tiếc nuối thở dài, "Tôi có thể lên kiểm tra thử không?"

Đội trưởng suy nghĩ một lúc, lấy chiếc mũ bảo hộ từ trong xe ra và nói, "Để tôi dẫn anh lên đó."

Khi đến cửa vào, tôi ngửi thấy mùi khét. Thường xuyên ra vào hiện trường có người chết cháy, tôi dường như đã quen với mùi cháy khét đã bị nước gột rửa qua này.

Hiện trường là căn hộ hai phòng ngủ, sau khi vào nhà là đến phòng khách, cạnh phòng khách là phòng vệ sinh và bếp. Hai bên hành lang đối diện cửa chính là hai phòng ngủ, trung tâm hiện trường nằm trong phòng ngủ chính ở phía Đông. Cửa phòng ngủ chính đã vỡ nát, khung cửa đang nghiêng ngả trên tường. Cửa phòng ngủ phụ ở đối diện cũng bị hư hại, xem ra là bị va đập khi cửa phòng ngủ chính bị hất văng ra.

Vết ám khói trong nhà không rõ lắm, lửa chỉ cháy trong phòng ngủ chính, thêm vào nữa, cửa sổ trong phòng ngủ đã mất, lượng lớn khói đều thoát ra khỏi nhà rồi. Vì thế nhìn tổng thể, các gian phòng khác đều tương đối bình thường, không giống căn nhà vừa trải qua một trận cháy lớn.

Trên sàn phòng ngủ chính đều là tro đen bị ướt nước. Bốn bức tường và trần nhà do gặp nhiệt độ cao đã biến thành một mảng màu xám đen. Tôi vừa vào phòng ngủ, một thanh nẹp góc thường bằng thạch cao rơi xuống đúng ngay đầu tôi.

"Nguy hiểm thật, may mà anh có đội mũ bảo hộ." Đội trưởng đứng bên cạnh vẫn chưa hoàn hồn.

Tôi sờ sờ mũ bảo hộ, không có cảm giác gì, rồi nói, "Người chết ở đâu?"

Lính cứu hỏa đặc giọng Đông Bắc chỉ vào giữa phòng, nói, "Trong này

này, khiếp chết được."

Nhìn theo ánh đèn pin của anh ta, tôi thấy giữa phòng có một chiếc giường nệm hiệu Simmons đã bị cháy rụi hoàn toàn, chỉ còn lại khung lò xo. Giữa chiếc giường bị cháy rụi đó là một cái hộp sọ màu trắng.

Nhìn kỹ hơn sẽ thấy đó là một thi thể không hoàn chỉnh đang nằm giữa giường. Vì tay, chân... đều đã bị thiêu cháy, phần còn lại của thi thể đã thành than, vì vậy lẫn vào đồng tro tàn trên sàn quả thật không dễ phát hiện.

Tôi thử tưởng tượng khi lính cứu hỏa vào lục soát hiện trường, đột nhiên thấy một khuôn mặt trong đồng tro tàn trên sàn nhà, nói chính xác thì đó là một cái hộp sọ, đúng thật có thể khiến cho anh chàng cứu hộ người Đông Bắc "dày dặn kinh nghiệm" này sợ chết khiếp.

"Thi thể cần đưa đi." Tôi nói.

Đội trưởng gật đầu, nói, "Đã thông báo cho nhà xác rồi."

"Điểm bén lửa và nguyên nhân gây cháy đã được xác định chưa?" Tôi hỏi.

Đội trưởng nói, "Chuyện này phải đợi đội điều tra hỏa hoạn đến mới xác định được. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, nguyên nhân gây cháy chính là bình gas kia, còn điểm bén lửa, căn phòng này cháy rất đồng đều, không sót lại gì cả, có vẻ không dễ phán đoán được điểm bén lửa cụ thể."

"Xem ra phải đợi đến sáng chúng ta mới tiến hành khám xét được." Tôi nói, "Có vẻ khá rắc rối, khi dập lửa đã hủy đi rất nhiều chứng cứ ở hiện trường rồi."

"Rắc rối sao?" Đội trưởng nói, "Bình gas rò rỉ dẫn đến cháy, phát nổ, cũng không phải lần đầu chúng tôi gặp phải. Những hộ gia đình vẫn dùng gas thì thoảng lại xảy ra chuyện này, nhưng thương vong không nhiều. Như anh nói

lúc này, lực tác động của vụ nổ không lớn, bị thiêu cháy mới nguy hiểm đến tính mạng."

"Tất nhiên rắc rối rồi." Tôi nói, "Có nhà nào lại để bình gas trong phòng ngủ không?"

Đội trưởng há hốc miệng, ngây người mãi mới nói, "Đúng vậy, sao tôi không nghĩ đến vấn đề này nhỉ?"

"May là có người bị thương, vẫn có thể tìm hiểu đôi chút tình hình khi đó." Tôi nói.

"Mau báo cho bên hình sự đi." Đội trưởng nói với người truyền tin ở bên cạnh rồi quay sang tôi, "Lãnh đạo, hay là ngày mai đội hình sự các anh hãy đến khám nghiệm hiện trường."

"Cũng được." Tôi nói, "Vẫn nên để đội điều tra hỏa hoạn khám nghiệm trước, xác định nguyên nhân gây cháy và điểm bén lửa, chúng tôi dễ làm việc hơn."

"Phải đấy, phải đấy." Đội trưởng nói, "May mà lực tác động của vụ nổ chỉ thế này, không thể do chất cháy nổ gây ra, ít nhất không phải án liên quan đến chất nổ."

"Loại trừ được khả năng án liên quan đến chất nổ là chuyện tốt." Tôi nói, "Nhưng dù sao cũng là hiện trường hỏa hoạn chết người, nguyên nhân vẫn chưa được làm rõ, phải án hình sự hay không cũng chưa rõ, khối lượng công việc của chúng ta không ít đâu."

"Đúng vậy." Đội trưởng nhìn đám đông bên ngoài dây cảnh báo, "Hàng xóm xung quanh náo loạn như vậy, công việc khắc phục hậu quả của chính quyền địa phương cũng không dễ dàng."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Âm Thanh Lạ Trong Đêm (2)

Quả nhiên, sáng hôm sau, tôi nhận được điện thoại của thầy, hạ lệnh cho tổ điều tra số một chúng tôi đến chung cư Hoa Viên Lục Trúc, điều tra sâu hơn về vụ nổ.

Trước khi đến hiện trường, tôi đề nghị mọi người ghé qua bệnh viện tỉnh trước để tìm hiểu tình hình người bị thương.

Đến bệnh viện, chúng tôi đi thẳng đến phòng bệnh của người bị thương Lưu Thần Bân. Phòng bệnh chỉ có một mình Lưu Thần Bân đang nằm trên giường, giường bên cạnh để trống, hai viên cảnh sát đang ngồi bên mép giường.

"Anh ta bây giờ thế nào?" Tôi hỏi.

"Cái này chúng tôi xem không hiểu." Viên cảnh sát chỉ máy theo dõi điện tâm đồ và nói, "Bác sĩ nói rất ổn định, không có gì đáng ngại, nhưng hình như vẫn trong trạng thái hôn mê nông, không mở miệng nói chuyện, không thể hỏi được gì."

Tôi nhìn màn hình, huyết áp 80-20 mmHg, hô hấp 20 lần/phút, nhịp tim 70 nhịp/phút, hàm lượng hemoglobin trong máu 100%, đây là chỉ số sự sống của một người hoàn toàn bình thường.

Tôi tiến lên gọi mấy tiếng Lưu Thần Bân, mí mắt anh ta khẽ động nhưng không đáp lại. Nửa người trên của Lưu Thần Bân quấn đầy băng gạc, tôi biết đối với người bị bỏng cần phải băng bó để phòng ngừa nhiễm trùng, thế nên

không thể yêu cầu bác sĩ mở băng gạc ra để kiểm tra vết thương, rủi ro quá lớn. Tôi lật chiếc chăn đang đắp trên người anh ta lên, nhìn những bộ phận khác, không có vết thương khác. Không còn cách nào, tôi đành đi tìm bác sĩ Trần - phụ trách của anh ta.

*

"Chào bác sĩ Trần, làm phiền anh kể lại bệnh tình cụ thể của Lưu Thần Bân cho chúng tôi biết." Tôi nói.

"Toàn thân bị bỏng diện tích lớn, bỏng cấp độ hai đến cấp độ ba, ừm, vậy thôi." Bác sĩ Trần nói.

"Vị trí thế nào?" Tôi mở atlas cơ thể người trong sách mô hình chấn thương.

Bác sĩ Trần chỉ vào atlas, chỉ từng vị trí bị thương của Lưu Thần Bân. Tôi ghi chép lại lời kể của bác sĩ Trần vào sổ tay. Có thể thấy, chủ yếu là phần lưng và trên cánh tay trái của Lưu Thần Bân bị bỏng, ngực và bụng đều bình thường.

"Vết thương trên đầu anh ta nghiêm trọng lắm sao?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Trần nhú mào, lấy một tấm phim chụp CT và một tấm phim chụp cộng hưởng từ ra, gắn chúng lên bảng đèn chiếu và nói, "Theo như phim chụp thì não bộ của anh ta không hề bị chấn thương."

"Bị nổ mà không bị chấn động não gì đó ư?" Lâm Đào hỏi.

Bác sĩ Trần lắc đầu, nói, "Rõ ràng lực tác động của vụ nổ không lớn, đã chụp CT toàn thân anh ta rồi, không có vết thương nào khác."

"Nếu vậy vì sao anh ta lại hôn mê?" Tôi có chút nghi ngờ.

"Chuyện này tôi không rõ." Bác sĩ Trần nói, "Chúng tôi lo anh ta bị ngộ độc carbon, còn tiêm động mạch để kiểm tra nồng độ carboxyhemoglobin trong máu, vẫn trong phạm vi bình thường, không hề có dấu hiệu ngộ độc hoặc thiếu oxy, cho thấy khi lửa cháy không bao lâu thì anh ta đã được cứu ra ngoài, không hít quá nhiều khí carbon monoxide."

"Nói vậy là anh ta không có cơ sở bệnh lý cho tình trạng hôn mê?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Trần gật đầu.

Tôi nhú mào, ngẫm nghĩ một lúc, mang theo tâm trạng lo lắng định rời đi.

Bác sĩ Trần chợt nói, "À, đúng rồi, giờ bệnh nhân đang nợ phí khám chữa đây, bao giờ thì bên nhà nước các anh giúp thanh toán đây?"

*

Lưu Thần Bân là một cô nhi, lớn lên trong trại trẻ mồ côi, tính cách hướng nội, không thích giao tiếp. Sau khi tốt nghiệp trung cấp, vào làm nhân viên kinh doanh cho tiệm thuốc nhỏ phía sau bệnh viện tỉnh, năm năm trước quen với vợ anh ta Chiêm Sỹ Mai, cũng là nhân viên trong tiệm thuốc, sau đó thì kết hôn, họ mua lại căn hộ cũ trong khu chung cư Hoa Viên Lục Trúc phía sau bệnh viện tỉnh. Kinh doanh thuốc có lợi nhuận rất lớn, đãi ngộ dành cho nhân viên kinh doanh cũng không tệ. Vì vậy, đôi vợ chồng son chưa vướng bận con cái nên cuộc sống cũng khá sung túc.

Theo lời đồng nghiệp trong tiệm thuốc, quan hệ của họ bắt đầu rạn nứt từ đầu năm nay. Lúc đầu có người nói, Chiêm Sỹ Mai từng nói với một đồng nghiệp cũng là bạn thân của mình rằng khả năng giường chiếu của Lưu Thần Bân có vấn đề, cô ta muốn ly hôn. Sau đó, các đồng nghiệp đều nhận thấy Lưu Thần Bân thường ở bên ngoài chạy doanh số đột nhiên thường xuyên

quay về tiệm để tìm Chương Sỹ Mai. Thậm chí, đôi lúc hai người còn cãi nhau trong tiệm.

Chiêm Sỹ Mai cũng là người vùng khác, không có thân thích ở Long Phiên, quan hệ xã hội của hai người rất hẹp, nhờ vậy đội điều tra chỉ cần một đêm đã điều tra ra được những manh mối này.

Trên đường đi từ bệnh viện đến hiện trường, một điều tra viên nhỏ giọng kể với chúng tôi.

"Đã xác định được danh tính của người chết chưa?" Tôi hỏi.

Điều tra viên gật đầu, nói, "Xét nghiệm suốt đêm qua, đã xác định được người chết chính là Chiêm Sỹ Mai."

"Nhưng Chiêm Sỹ Mai chỉ có một mình, không con cái, cha mẹ lại không ở bên cạnh, làm sao có thể xác định danh tính của nạn nhân qua ADN được?" Tôi hỏi.

"Chúng tôi lấy tất cả những vật có thể lưu lại ADN như khăn lông, bàn chải... của Chiêm Sỹ Mai ở hiện trường." Điều tra viên nói, "Sau khi so sánh, đều của cùng một người. Nhưng để an toàn hơn, chúng tôi cũng cử người đi lấy mẫu máu của cha mẹ Chiêm Sỹ Mai, để giám định quan hệ huyết thống nhằm xác định lần nữa."

Tôi gật đầu hài lòng, qua nhiều năm đào tạo, kỹ năng lấy mẫu vật của cảnh sát cấp cơ sở đã trở nên điêu luyện rồi. Tôi tiếp tục hỏi, "Sự việc lớn như vậy, cha mẹ Chiêm Sỹ Mai không đến Long Phiên à?"

"Đúng vậy, thói đời bạc bẽo." Điều tra viên thở dài, "Họ hình như không hề quan tâm đến cô con gái này, đã từ chối đến Long Phiên để làm tang sự cho con."

Khu chung cư đã yên tĩnh trở lại sau một đêm đàm phán, tuy xung quanh căn hộ được giăng dây cảnh báo nhưng hàng xóm xung quanh đều đã trở về nhà mình.

Chúng tôi mang theo hộp dụng cụ điều tra đi lên tầng, thấy đồng nghiệp bộ phận kỹ thuật đang tiến hành khám nghiệm hiện trường.

"Anh chắc cửa chính lúc đầu là như thế này chứ?" Một điều tra viên dấu vết đang hỏi anh chàng lính cứu hỏa có giọng Đông Bắc vừa được đội trưởng điều đến hỗ trợ.

"Tất nhiên rồi!" Anh lính cứu hỏa nói, "Cánh cửa này, úi chao ôi, cũng chắc chắn lắm, tôi đập mấy cái mới mở ra đấy."

Tôi thấy then cài cửa chính đã biến dạng, giữa cánh cửa sắt chống trộm có một vết lõm, quả thật phục sức mạnh của anh chàng này đến sát đất.

Vẫn là Lâm Đào biết nắm bắt trọng điểm hơn, cậu ta chỉ chốt khóa thò ra ngoài nói, "Loại khóa lưỡi gà này chỉ có chìa khóa thì không làm gì được, nó gần giống với chốt khóa của cửa chống trộm vậy, chỉ khi vặn nút xoay này từ bên trong thì chốt khóa mới bật ra ngoài."

"Hả? Ý cậu là sao?" Tôi hỏi.

Lâm Đào cùng tôi đi vào trong nhà, xem qua một lượt các cửa sổ trong nhà rồi nói, "Ngoài phòng ngủ chính không có cửa sổ, cửa sổ và khung chống trộm ở các phòng khác đều còn nguyên vẹn."

"Cửa sổ trong phòng ngủ chính bị lực tác động hất ra." Tôi nói, "Kính thủy tinh bị vỡ, nhưng khung chống trộm vẫn còn nguyên, không có dấu hiệu bị cạy, cũng không hư tổn gì."

"Nói cách khác, đây là một hiện trường kín." Lâm Đào đưa ra kết luận.

Mọi người bỗng nhẹ nhõm hơn hẳn.

Đối với điều tra viên hiện trường mà nói, có thể xác định một hiện trường kín là vô cùng quan trọng. Một khi có thể xác định là hiện trường kín, không có lối ra, vậy cho thấy vụ án này chắc chắn có liên quan đến người ở trong nhà. Trong căn nhà này, chỉ có Lưu Thần Bân và người chết Chiêm Sỹ Mai.

"Vậy chúng ta rút lui được rồi?" Trần Thi Vũ lạnh nhạt nói. Tuy đã để cô ấy quay lại "tham chiến", nhưng hình như cô ấy vẫn chưa nguôi giận.

"Theo tôi thấy, chuyện này là do người trong nhà làm." Tôi nói, "Nhưng người trong nhà làm bằng cách nào, vẫn có việc cho chúng ta giải quyết."

"Khỏi phải nói, chắc chắn là tự sát tập thể." Sáng sớm Đại Bảo đã báo lại tình hình của chị Bảo cho cha mẹ cô ấy, sau đó tham gia cùng với chúng tôi.

"Vụ tự sát tập thể này e là rắc rối đây." Tôi nói.

"Không rắc rối đâu, chẳng phải anh đã nói, nguyên nhân gây nổ là bình gas hóa lỏng còn gì?" Lâm Đào nói, "Tuy bình gas bị nước giội vào, không còn chứng cứ dấu vết gì, nhưng ai lại mang bình gas trong bếp vào phòng ngủ chứ?"

Tôi thấy Lâm Đào đã nói đến trọng điểm, gật đầu để cậu ấy nói tiếp.

Lâm Đào dẫn chúng tôi vào gian bếp, mở tủ để bình gas ra, nói, "Bình gas được lấy ra từ chỗ này, trước khi bị lấy đi, nó gắn với van, van được nối với ống dẫn và bếp. Thế nên chúng ta chỉ cần lấy vân tay ở cửa tủ và van là có thể tìm ra người đã lấy bình gas đi rồi."

Tôi lắc đầu nói, "Cậu đừng quên đây là nhà Lưu Thần Bân! Tôi tin, cho dù cậu lấy thế nào cũng sẽ lấy được dấu vân tay của Lưu Thần Bân. Nhưng như vậy thì nói lên được vấn đề gì? Cho thấy Lưu Thần Bân thường xuyên

làm việc nhà? Công việc thay bình gas đều do anh ta làm?"

Lâm Đào im lặng gật đầu.

Tôi nói tiếp, "Điểm giống nhau của các vụ tự sát tập thể chính là lấy được chứng cứ dấu vết của kẻ tình nghi ở hiện trường cũng không có ý nghĩa gì, vì người đó vốn dĩ đã có thể để lại chứng cứ dấu vết tại hiện trường hoặc trên người nạn nhân. Ví dụ phát hiện trong móng tay nạn nhân có ADN của chồng cô ta, có thể nói lên điều gì? Vốn dĩ nó nên có mà, rất bình thường."

"Những vụ giết hại người thân đúng là rất khó để lấy được chứng cứ."
Lâm Đào nói.

"Nhưng tôi cảm thấy vụ án lần này không giống giết hại người thân." Đại Bảo nói, "Giết hại người thân thường đều có kế hoạch giết người và ngụy tạo hiện trường sau khi gây án. Nhưng vụ án lần này, cả hai người đều có mặt ở hiện trường, nếu không phải đội cứu hỏa đến kịp lúc thì Lưu Thần Bân cũng mất mạng rồi. Thế nên, đây chỉ là một vụ tự sát tập thể mà thôi."

"Cậu chờ xem thường vụ án tự sát tập thể." Tôi nói, "Chưa chắc dễ dàng thế đâu."

"Nếu Lưu Thần Bân quyết tâm muốn chết, khi anh ta tỉnh lại chắc chắn sẽ thành thật khai ra hành vi phạm tội." Đại Bảo nói, "Thế nên chưa chắc khó khăn như anh nghĩ đâu."

Tôi lắc đầu nói, "Rủ nhau tự sát khiến cho một chết một bị thương rất thường gặp, nhưng người bị thương thành thật khai báo được mấy người? Trong các vụ tự sát tập thể mà tôi từng gặp, có hai vụ rất đặc biệt. Vụ thứ nhất, ở hiện trường một chết một bị thương, người nữ bị đứt động mạch cổ, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong; người nam có một vết thương lớn trên cổ nhưng không bị tổn thương đến mạch máu lớn, không chết. Vụ án xem

qua thì giống một đôi trai gái rủ nhau cùng tự sát. Sau khi điều tra, chúng tôi phát hiện vết thương trên cổ người nữ rất sâu, nhưng trên tay cô ta lại không có máu, thế nên chúng tôi phán đoán người nam đã cắt cổ người nữ khiến cho cô ta tử vong. Mấu chốt là sau khi chúng tôi phân tích vết máu ở hiện trường, thấy rằng người nam sau khi cắt cổ người nữ đã tự đi đến chỗ chiếc gương trên tủ quần áo, nhìn vào gương để cắt cổ mình. Trên gương có một ít vết máu bắn, trên sàn nhà có lượng lớn máu nhỏ xuống, đều là máu của người nam. Lúc này xuất hiện vấn đề rồi, vì sao người nam này lại soi gương khi cắt cổ mình? Cắt cổ đâu cần phải soi gương? Sau khi phân tích, chúng tôi cho rằng khả năng duy nhất chính là người nam này soi gương để xác định vị trí cắt sao cho không cắt trúng mạch máu chính, chỉ để lại trên cổ một vết thương lớn, để bản thân không mất mạng. Khi thẩm vấn, người nam này đã thú nhận mình đã giết vợ, sau đó ngụy tạo thành hiện trường tự sát tập thể với hy vọng có thể lấp liếm cho qua. Vụ án này chính là điển hình cho vụ án mượn tự sát tập thể để che giấu hành vi giết người thật sự."

"Trời ạ." Trần Thi Vũ nói, "Người này tự cắt cổ mình mà còn soi gương, nghĩ thôi cũng thấy dựng tóc gáy."

"Cô mà cũng có lúc dựng tóc gáy à?" Lâm Đào cười nói.

Tôi nói tiếp, "Vụ án thứ hai, có một vụ như thế này. Trông có vẻ giống như hai người rủ nhau tự sát. Người nam dùng dây thừng siết chết người nữ trước rồi mới treo cổ mình sau, kết quả chưa chết đã được người khác phát hiện ra, cứu anh ta xuống. Sau đó khi anh ta hồi phục lại, cảnh sát đã tìm anh ta để thẩm vấn. Người này rất vô tư thừa nhận chuyện hai người rủ nhau cùng tự sát. Nhưng anh ta kiên quyết phủ nhận mình đã siết chết người nữ, khẳng định nói rằng người nữ đã tự siết chết mình rồi anh ta mới chọn treo cổ. Nghe qua không hề có sơ hở gì. Sau khi xét nghiệm ADN, xác định trên sợi dây siết chết người nữ chỉ có ADN của người nam thì mới chắc chắn anh ta là hung thủ giết người. Vụ án này đại diện cho một loại tự sát tập thể nữa, chính

là hai người vốn định sẽ chết cùng nhau, nhưng người bị thương không chết, suy nghĩ sẽ có thay đổi, bắt đầu hối hận, không muốn chết nữa. Nhưng trước khi không muốn chết, anh ta phải thoát khỏi hình phạt của pháp luật, thế là anh ta bèn thay đổi khẩu cung để chối bỏ tội lỗi của bản thân."

"Tức là, vụ án này, chúng ta cần phải làm rõ xem họ rũ nhau tự sát mang tính chất gì." Lâm Đào nói một hiệu mười.

"Đúng vậy." Tôi gật đầu nói, "Trong vụ án này, nếu trong lúc phát nổ, hai người đều còn sống, mà Chiêm Sỹ Mai là người châm lửa, vậy Lưu Thần Bân sẽ không cần chịu trách nhiệm hình sự về tội giết người; nhưng nếu do Lưu Thần Bân châm lửa, cho dù là hai người rũ nhau tự sát thì anh ta cũng phải chịu trách nhiệm hình sự về tội tự sát và giết người, nhưng có thể giảm nhẹ hình phạt. Nhưng nếu, Lưu Thần Bân giết Chiêm Sỹ Mai trước rồi mới châm lửa tự sát, vậy tính chất vụ án sẽ khác hoàn toàn rồi. Cố ý giết người, thêm tội tự sát không thành, vậy đấy."

"Nhưng làm sao anh biết khi Lưu Thần Bân tỉnh lại sẽ không thú tội? Châm lửa đốt gas, mong muốn tìm đến cái chết rất kiên định đấy." Đại Bảo vẫn giữ nguyên quan điểm của mình.

"Lúc này đến bệnh viện, chúng ta cũng đã thấy." Tôi nói, "Lưu Thần Bân rõ ràng đang giả vờ hôn mê. Vì sao phải giả vờ? Hiển nhiên là đang dẫn đo suy nghĩ. Nếu còn dẫn đo, cho thấy ý muốn tìm đến cái chết của anh ta không còn kiên định nữa, có thể anh ta đang nghĩ đổi sách."

"Nói vậy, chúng ta phải ưu tiên làm rõ Chiêm Sỹ Mai bị thiêu chết khi còn sống hay bị thiêu xác sau khi chết?" Đại Bảo nói, "Đối với pháp y mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ."

"Chuyện này không nhỏ đâu." Tôi nói, "Thứ nhất, mức độ bị thiêu của thi thể cực kỳ nghiêm trọng, chúng ta thường xem trong khí quản có tro tàn hay

không để phán đoán nạn nhân bị thiêu chết khi còn sống hay là thiêu xác sau khi chết, cách này không dùng được vì toàn bộ phần cổ đều bị thiêu rụi rồi. Thứ hai, cho dù là thiêu xác sau khi chết, vẫn phải tìm ra nguyên nhân tử vong của cô ta, nếu Lưu Thần Bân nói cô ta tự sát thì sao?"

"Còn nữa, ai là người châm lửa, điểm này có hy vọng xác định được không?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói, "Có, nhưng rất khó."

Dứt lời, tôi quay đầu lại nói với viên sĩ quan đội cứu hỏa phụ trách điều tra hỏa hoạn, "Các anh đã tìm ra điểm bén lửa chưa?"

Anh ta lắc đầu, "Căn phòng này cháy rất đồng đều, tất cả những gì có thể cháy đều cháy sạch, không phán đoán được, trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?" Lâm Đào hỏi.

Viên sĩ quan chỉ lớp tro dày hơn một tấc (1) trên sàn, nói, "Sàn nhà vốn là sàn gỗ, nhưng bị phủ loại than tro phủ lên, nếu làm sạch tro bụi, sau đó tẩy sạch, chúng tôi có thể căn cứ theo mức độ cháy của sàn nhà để xác định điểm bén lửa."

(1) Tấc (寸): đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, 1 tấc ~ 10cm.

Tôi vỗ tay, nói, "Đúng ý tôi lắm! Tôi cũng cần lấy hết đám tro này về."

"Lấy về làm gì?" Lâm Đào hỏi.

Tôi cười cười nói, "Manh mỗi năm hết trong đống tro này. Căn phòng này khá vuông vức, chúng ta dùng dây nhựa đan thành hình lưới, chia nó thành hai mươi lăm phần bằng nhau, sau đó đánh dấu từng ô theo bảng chữ cái tiếng Anh. Lấy tro ở từng ô bỏ vào túi đựng đánh dấu chữ cái tương ứng, như

vậy sẽ không bị nhầm lẫn."

"Ý anh nói, hai mươi lăm túi tro này chúng ta phải lọc từng túi một?" Lâm Đào có kinh nghiệm lấy mẫu tro, thế nên tôi vừa nói cậu ta đã hiểu ý ngay.

"Việc này không dễ dàng đâu." Tôi nói, "Lâm Đào, Long Vũ, hai người tập hợp nhân viên, lập tức bắt đầu đi. Bây giờ chúng tôi đến nhà xác để khám nghiệm thi thể."

"Lại bắt tôi lao động chân tay." Lâm Đào nhìn bộ quần áo thoải mái trên người mình, "Bộ đồ này lại phải bỏ rồi."

Khi nhóm Lâm Đào lấy các dụng cụ đến thì chúng tôi đã làm xong bước khám nghiệm hiện trường sơ bộ, lấy vài đĩa thức ăn thừa trong bếp, chuẩn bị xuất phát đến nhà xác.

Đi đến dưới tầng, tôi kéo sĩ quan phòng điều tra hỏa hoạn lại hỏi, "Nồi bình gas loại này, lực tác động không lớn đúng không?"

Viên sĩ quan cười cười, nói, "Bình gas vẫn còn nguyên vẹn, nổ cũng chỉ do khí gas trong không khí mà thôi."

Nói xong, anh ta dùng tay tạo thành hình phễu, lấy bật lửa ra, ấn giữ chốt, để gas trong bật lửa tràn vào trong tay, sau đó thì châm lửa. Phụt một tiếng, tia lửa phùng lên trong tay anh ta, sau đó vụt tắt.

"Thấy chưa, chính là nguyên lý này đây." Anh ta nói, "Khí gas ngập trong một không gian kín, chỉ cần một mồi lửa nhỏ cũng sẽ bùng nổ, nhưng không làm nổ tung bình gas, lượng khí gas cũng không nhiều, nên lực tác động không lớn lắm."

"Nói vậy, lực tác động này không thể khiến người ta hôn mê hoặc chết được, đúng không?" Tôi hỏi.

Viên sĩ quan gật đầu.

"Vây cháy có lớn không?" Tôi nói, "Ý tôi là, lúc nổ có khiến cho nhiệt độ trong phòng tăng lên rất cao không?"

"Nhiệt độ không cao lắm." Sĩ quan nói, "Tôi dám thử trên tay mình. Vụ nổ này chỉ bốc cháy trong một thoáng, nhưng với những vật dễ cháy như giường đệm, rèm cửa, gặp ngọn lửa ngấm ngùi này cũng có khả năng bốc cháy."

Tôi gật đầu nói, "Tôi đã có suy đoán của mình rồi, cảm ơn!"

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Âm Thanh Lạ Trong Đêm (3)

Trên bàn giải phẫu trong nhà xác, một cỗ thi thể bị thiêu cháy chấp vá bảy, tám phần.

Nói "chấp vá bảy, tám phần" không quá chút nào: đầu và thân vì thiếu mất phần cổ nên gần như tách rời ra, chỉ còn lại cơ thịt ở hai bên cổ và gáy đã bị thiêu chín dính lại với nhau, chưa đến mức đầu lìa khỏi xác. Tứ chi của thi thể đã bị thiêu rụi, ở hiện trường tìm được vài mẫu xương cứng nằm rải rác xung quanh phần thân của thi thể. Toàn bộ thi thể bị thiêu rất nghiêm trọng, cả xương sọ cũng nứt vỡ, lộ ra phần não bị thiêu thành màu sập ong.

Mô bụng ở mặt trước của thi thể đều đã mất, phổi, tim và các nội tạng tuy đã lộ ra ngoài, bị co rút lại do chịu nhiệt độ cao nhưng vẫn chưa bị thiêu rụi hoàn toàn.

"Những công việc quan trọng cần làm tôi đã nói qua từ trước rồi." Tôi nói, "Chia nhau ra làm thôi."

Tôi phụ trách kiểm tra bộ phận quan trọng nhất của thi thể, chính là đường hô hấp và phổi. Vì khoang ngực của thi thể đã bị thiêu mất, phổi đã lộ ra ngoài. May mà phổi chưa bị lửa thiêu hủy, chỉ là mất nước quá độ mà co rút lại bằng cỡ hai nắm tay. Thực quản, khí quản nối liền với phổi chỉ còn đến phần nằm phía trên xương ức, phần phía trên đã mất hết. Tôi cẩn thận lấy khí quản và thực quản còn dư lại và phổi ra, sau đó quan sát cơ thịt còn lại hai bên cổ và gáy, không thấy vết thương xuất huyết nào.

Để chắc chắn, tôi định mở xương hàm dưới của nạn nhân ra để xem tình

hình bên trong khoang miệng. Xương sọ của nạn nhân đã bị thiêu thành màu trắng, xương hàm dưới cũng không ngoại lệ, treo bên dưới xương sọ trông rất ghê rợn. Tôi dùng sức mở ra, phát hiện xương hàm dưới đã bị thiêu rất giòn, không còn cách nào khác đành phá hỏng luôn nó, để lộ ra đầu lưỡi đã bị thiêu thành màu trắng. Cuống lưỡi không hề có dấu vết bị hun đen.

Trong phần thực quản còn sót lại có dính một mảnh vỏ cà chua, một ít trứng gà, có thể thấy đây là món cà chua xào trứng, phù hợp với thức ăn thừa tìm thấy khi khám nghiệm hiện trường. Trong thực quản và khí quản còn sót lại đều không có bụi và than tro, cắt phế quản ra cũng không thấy, chỉ có ít bọt màu hồng phấn không ngừng tràn ra từ phía cuối.

Đại Bảo phụ trách làm sạch nội tạng của thi thể. Nội tạng của nạn nhân đã co rút lại vì mất nước, tim chỉ lớn bằng một nắm tay của trẻ em, lá lách co rút lại cỡ một cái bánh bao, gan cũng trở nên khô và giòn do chịu nhiệt độ cao, chỉ có thận nằm ở vị trí tương đối sâu nên cơ bản vẫn còn giữ nguyên hình dạng ban đầu. Một lượng lớn máu bị mất nước đọng lại dạng hạt, tế bào hồng cầu cặn lại mà thành.

Vì hộp sọ đã bị nứt, việc giải phẫu phần đầu không cần phải mổ hộp sọ nữa. Do mất nước, não đã biến thành một khối nhớt nháp.

Đường ruột của nạn nhân đã bị thiêu rụi hoàn toàn, may mà chúng tôi tìm được dạ dày trong khoang bụng đầy tro. Lúc này dạ dày đã rút lại bằng cỡ một quả táo, thành dạ dày dày lên rất nhiều. Chúng tôi cẩn thận mở dạ dày đã bị thiêu chín ra, phát hiện bên trong vẫn còn hơn 10g nhũ trấp. Tôi múc nhũ trấp ra, rửa lại bằng nước. Không bao lâu sau, chúng tôi đã nhìn thấy được cà chua, trứng gà, cơm và rau.

Hoàn toàn trùng khớp với thức ăn thừa trong bếp.

Mặt trước của thi thể bị thiêu rất nghiêm trọng, mặt sau lại giữ được khá

lạnh lặn, thậm chí trên phần da đầu vẫn còn sót lại ít tóc (tóc là phần dễ bị thiêu hủy nhất).

"Mấy sợi tóc này có thể giải thích được vấn đề rồi." Tôi nói với Đại Bảo.

Đại Bảo hiểu ý tôi, nói, "Hiểu rồi, khi nạn nhân bị cháy không hề động đậy, vì thế mà tóc bị ép lên gối vẫn được giữ nguyên."

Khám nghiệm tử thi xong, tôi đã có kết luận cho vụ án. Những gì thấy được trong quá trình khám nghiệm đã nói lên tất cả. Nếu bên phía trên điều tra hiện trường có thể hỗ trợ thêm cho suy đoán của tôi thì vụ án này càng thêm chắc chắn, Lưu Thần Bân muốn chối tội cũng không được.

Bỏ qua bữa trưa, tôi và Đại Bảo vội đến hiện trường hỗ trợ nhóm của Lâm Đào.

Trong thời gian chúng tôi khám nghiệm thi thể, nhóm của Lâm Đào đã lấy xong các túi tro ở hiện trường. Nói thì dễ, làm thì khó, làm lâu như thế, giờ Lâm Đào và Trần Thi Vũ đã thành "người da đen" rồi, trên mặt toàn là than tro, trông như vừa đi ra từ hầm mỏ vậy.

"Các anh xong rồi à?" Lâm Đào dùng tay áo lau mồ hôi, trên trán lại có thêm một đường đen nhem.

"Cậu..." Tôi chỉ ống tay áo của cậu ta.

Lâm Đào xua tay, nói, "Đảng nào cũng bỏ! Không sao! Đúng rồi, bao giờ thì Tổng cục mới cấp bộ đồ công tác cho chúng tôi đây?"

Tôi bật cười, nói, "Có phát hiện gì không?"

"Có thể phát hiện gì?" Lâm Đào nói, "Cứ xúc tro thôi. Nhưng Lôg Vũ quả thật lợi hại, tôi xúc được bảy túi, cô ấy lại xúc đến chín túi."

"Nhắm nhò gì, anh đến trường Đại học Cảnh sát của tôi mà xem thử."
Trần Thi Vũ nói.

Lâm Đào phản bác, "Học viện Cảnh sát của tôi không kém hơn trường cô đâu."

"Tìm được điểm bén lửa chưa?" Tôi cắt ngang trận "măng yêu" của hai người họ.

"Sàn nhà đã quét dọn, có thể thấy rõ điểm bén lửa nằm ở giữa giường và cửa sổ." Lâm Đào chỉ vào chỗ sàn gỗ bị thiêu mất một mảng và nói, "Chính là vị trí này, sau khi kiểm chứng, rất có khả năng đây chính là vị trí đặt bình gas."

"Bình gas", tôi xoa cằm nói, "nói vậy, khi bén lửa thì bình gas vẫn đang rò rỉ."

"Không sai." Lâm Đào nói, "Chúng tôi phân tích diễn biến là như thế này: Trước tiên, bình gas được mang từ phòng bếp vào phòng ngủ, đặt bên cạnh giường, miệng bình hướng về phía giường, sau đó mở khóa bình gas để gas rò ra. Để gas thoát ra đến một mức nhất định thì châm lửa, làm nổ bình, gây sóng xung kích. Khi lửa cháy thì bình gas vẫn đang rò rỉ, nên chiếc giường và thi thể nằm trên đó bị thiêu nặng nhất."

"Nói vậy, tuy điểm bén lửa nằm bên cạnh giường, nhưng vị trí bắt lửa không nhất định là chỗ đó." Tôi nói, "Khi trong phòng đầy khí gas, cho dù bắt lửa ở đâu thì cũng sẽ dẫn đến cùng một kết quả."

Lâm Đào gật đầu, nói, "Chính là như vậy, điểm châm lửa e là khó xác định được."

"Không cần." Tôi cười đầy vẻ bí ẩn rồi nói, "Đi ăn bát mì rồi hãy làm tiếp nào."

"Xong rồi?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu.

Suốt cả buổi chiều, tổ điều tra chúng tôi đã sàng lọc từng túi tro một, lọc bỏ than tro, giữ những vật khá lớn lại, sau đó quan sát xem chúng có được từ đâu. Đây là một trong những cách điều tra hỏa hoạn một cách toàn diện. Hiện trường bị thiêu đến mức độ này, chỉ cần là vật dễ cháy đều bị thiêu thành tro, những gì còn sót lại đều là vật bằng kim loại khó thiêu hủy, trong số những vật này, có thể tìm được một vài manh mối quan trọng.

Sàng lọc gần ba tiếng đồng hồ, công việc kết thúc khi Lâm Đào kêu lên một tiếng.

Lâm Đào tìm thấy nắp chắn gió của bật lửa trong túi tro ký hiệu chữ "H". Vị trí tương ứng với chiếc túi đó là bên cửa sổ, cũng là vị trí người bị thương đang cuộn mình lại khi được tìm thấy.

Tôi trở lại hiện trường, mô phỏng lại vị trí Lưu Thần Bân lúc đó, rồi nói, "Nếu châm lửa trong trạng thái này, khi lửa bốc cháy, vì điểm cháy là bên giường nên phần lưng bên trái của Lưu Thần Bân sẽ hướng về ngọn lửa, hoàn toàn phù hợp với tình trạng và vị trí vết bỏng trên người anh ta."

"Nắp chắn gió của bật lửa cũng tìm thấy tại chỗ này." Đại Bảo cười, nói, "Vấn đề đã được làm rõ rồi."

Hôm sau vừa đến tổ chuyên án, chúng tôi liền lập tức hỏi thăm tình hình của Lưu Thần Bân.

Theo lý mà nói, sau một ngày hồi phục, lại thêm không có vết thương nào đáng kể, Lưu Thần Bân đáng ra nên tỉnh lại rồi mới phải. Nhưng, lời của điều tra viên lại khác hoàn toàn với suy luận này.

"Lưu Thần Bân vẫn còn đang hôn mê." Điều tra viên nói.

"Không làm được gì à?" Tôi hỏi.

"Ăn được ít cháo." Điều tra viên nói, "Tôi đưa thì đến bên miệng thì anh ta liền mở miệng ra."

"Vậy vẫn gọi là hôn mê sao?"

"Ai nói không phải? Tôi cảm thấy anh ta đang trốn tránh vấn đề." Điều tra viên nói, "Haiz, tôi còn chưa bón cơm cho con mình bao giờ, thế mà ngày nào cũng phải bón cơm cho anh ta ăn."

"Bác sĩ có nói gì không?"

"Bác sĩ phụ trách của anh ta có đưa một bác sĩ khoa thần kinh đến, vị bác sĩ đó nói, tình trạng hiện tại của Lưu Thần Bân là chứng ngại tâm lý cấp tính ngắn hạn gì gì đó." Điều tra viên nói.

Phòng họp rơi vào im lặng.

"Không sao." Tôi cười nói, "Cho dù không khai nhận vẫn có thể xác nhận việc Lưu Thần Bân chính là hung thủ giết người."

"Hả? Có chứng cứ không?" Điều tra viên hỏi.

Tôi lắc đầu, nói, "Vì hiện trường vụ cháy đã bị gội nước, chứng cứ trực tiếp e là không thể tìm ra được, nhưng bây giờ chúng tôi đã nắm được tình hình, có thể liên kết thành một chuỗi chứng cứ."

"Mong anh nói rõ hơn." Trưởng phòng phụ trách chen vào nói.

Tôi hắng giọng, nói, "Tôi cảm thấy, vấn đề mấu chốt của vụ án này chính là nguyên nhân tử vong của nạn nhân Chiêm Sỹ Mai. Nói đến vấn đề này,

trước tiên phải làm rõ Chiêm Sỹ Mai bị thiêu khi còn sống hay là bị thiêu xác sau khi chết."

"Chuyện này đơn giản thôi." Điều tra viên nói, "Tôi có nghe qua chuyện Trương Cử nướng lợn (1) thời xa xưa đã giải quyết được vấn đề này rồi."

(1) Trương Cử dùng cách nướng lợn để thử nghiệm, kiểm chứng được cách phân biệt giữa bị thiêu sống đến chết và bị thiêu xác sau khi chết. Thông thường, pháp y chủ yếu xem trong đường hô hấp của nạn nhân có "hội chứng hô hấp nhiệt" và bụi than hay không để phán đoán nạn nhân bị thiêu khi còn sống hay bị thiêu xác sau khi chết. Với công nghệ hiện đại có thể phân biệt được nhờ xét nghiệm hàm lượng khí carbon monoxide (CO) trong máu tim của nạn nhân.

"Tuy thi thể đã bị thiêu hủy rất nghiêm trọng, nhưng tôi nghĩ vẫn có thể xác định được Chiêm Sỹ Mai là bị thiêu xác sau khi chết." Tôi nói, "Chủ yếu là có các căn cứ sau: thứ nhất, trong thực quản và khí quản còn sót lại, phế quản, tiểu phế quản, thậm chí là trong khoang miệng đều không phát hiện thấy muội tro và bụi than. Điểm này giống như đồng chí vừa nói khi nãy, đây chính là ví dụ cho Trương Cử nướng lợn."

"Nhưng, không thể chỉ dựa vào hiện tượng này để đưa ra kết luận được." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu, nói, "Đúng vậy. Trong một vài vụ án hỏa hoạn, nhất là những vụ có nổ hoặc cháy bùng lên, có khả năng đường hô hấp của nạn nhân chịu nhiệt đột xuất, cổ họng lập tức sưng lên, làm nghẽn đường hô hấp, sẽ không hít phải bụi tro. Như vậy sẽ gây ra hiện tượng giả thiêu xác sau khi chết. Trong vụ án lần này, vì cổ họng nạn nhân đã bị thiêu hủy hoàn toàn, không thể kiểm tra xem nó có bị sưng hay không, vì vậy, nếu chỉ dựa vào điểm này vẫn chưa thể đưa ra kết luận cuối cùng được."

"Còn có căn cứ khác không?" Điều tra viên hỏi.

Tôi nói một cách chắc chắn, "Thứ hai, theo tình trạng bị thiêu của thi thể, đặc biệt sau gáy nạn nhân vẫn còn tóc, cho thấy từ khi bắt đầu nổi lửa cho đến khi kết thúc, vị trí cơ thể nạn nhân không hề xảy ra bất kỳ thay đổi nào. Điểm này có thể chứng thực, khi lửa bắt đầu cháy, cô ta đã chết rồi."

"Nếu chỉ hôn mê thôi thì sao?"

"Đúng là không thể loại trừ điểm này." Tôi nói, "Thế nên điểm mấu chốt cũng chính là điểm cuối cùng, thời gian tử vong của nạn nhân."

"Bị thiêu thành thế này rồi vẫn có thể phán đoán được thời gian tử vong sao?"

"Có thể." Tôi ngẩng đầu lên nói, "Rất may mắn dạ dày của nạn nhân vẫn còn, hơn nữa khá hoàn chỉnh, từ thức ăn thừa lại trong dạ dày, tuy có từng chịu nhiệt nhưng vẫn còn hơn 10g nhũ trấp. Theo lý thuyết thông thường, sau sáu tiếng dạ dày sẽ trống rỗng, chúng ta có thể phán đoán nạn nhân tử vong trong khoảng thời gian năm tiếng cách thời gian ăn bữa cuối cùng của cô ta."

"Nhưng không ai biết lần ăn cuối của cô ta là lúc nào." Điều tra viên nói.

Tôi chỉ lên tấm hình hiện trường trên màn hình, nói, "Không cần biết thời gian cụ thể. Khi chúng tôi khám nghiệm hiện trường, tìm thấy trong tủ bát có ít thức ăn thừa, đây hiển nhiên không phải bữa ăn khuya, mà là bữa chính. Giả sử đây là bữa tối, bình thường bữa tối thường vào khoảng 6 giờ, vậy thời gian tử vong của nạn nhân là trước 11 giờ đêm. Nếu đó là bữa trưa, vậy thời gian tử vong lại càng sớm hơn."

"Tôi hiểu ý anh, nổ trước khi cháy, còn vụ nổ xảy ra vào 1 giờ 42 phút sáng." Lâm Đào nói, "Vì vậy, trước thời gian vụ nổ xảy ra ít nhất hai tiếng, nạn nhân đã tử vong rồi."

"Nhưng nếu bữa tối vào lúc 9 giờ thì sao?" Điều tra viên nói.

"Nhà ai lại bắt đầu ăn tối lúc 9 giờ?" Tôi nói, "Những việc có xác suất xảy ra thấp, chúng ta không cần nghĩ đến, huống hồ, còn phải kết hợp với hai điểm vừa nêu khi này."

"Theo kết quả điều tra được, thời gian dùng bữa của họ đều bình thường." Một điều tra viên ủng hộ suy đoán của tôi.

"Thiêu xác sau khi chết, vậy nguyên nhân tử vong của nạn nhân là gì?" Điều tra viên hỏi.

"Đây chính là vấn đề mấu chốt." Tôi nói, "Theo lý mà nói, thi thể bị thiêu hủy nghiêm trọng, nguyên nhân tử vong rất khó để kết luận, nhưng thi thể này vẫn có điều kiện để làm rõ nguyên nhân tử vong. Chúng ta đều biết, nguyên nhân tử vong bất thường được chia thành sáu loại lớn: ngoại thương, ngạt khí, trúng độc, bệnh tật, điện giật và nguyên nhân nhiệt độ cao thấp. Tối qua kết quả xét nghiệm độc tố và bệnh lý, nguyên nhân tử vong của Chiêm Sỹ Mai có thể tạm liệt vào hai loại ngoại thương và ngạt khí. Theo kết quả khám nghiệm tử thi, nội tạng nạn nhân có dấu hiệu tắc nghẽn máu chứ không phải thiếu máu, các cơ quan lớn đều nguyên vẹn không bị tổn thương, não tuy bị lộ ra ngoài nhưng màu sắc đồng đều, không có dấu hiệu xuất huyết. Vì vậy, tôi cho rằng nạn nhân không có dấu hiệu tử vong do tổn thương cơ học. Vậy chỉ còn lại ngạt khí. Hơn nữa, thi thể có đặc điểm có thể xác định nạn nhân tử vong do ngạt khí cơ học."

"Tim tụ máu và tắc nghẽn máu nội tạng à?" Đại Bảo hỏi.

"Không chỉ có vậy." Tôi nói, "Trong thực quản của nạn nhân có thức ăn bị trào ngược, có khả năng do ngạt khí mà ra. Thêm vào đó, trong khí quản có rất nhiều bọt, hiện tượng này thường thấy khi chết đuối, ngạt khí, trúng độc và điện giật. Kết hợp với tình tiết vụ án, lại càng chắc chắn nạn nhân tử vong

do ngạt khí cơ học."

"Ngạt khí cơ học cũng có rất nhiều loại mà nhỉ?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu, nói, "Chết do ngạt khí cơ học chủ yếu có những cách sau: siết cổ, thắt cổ, chết đuối, ngạt thở, nghẹn, bịt đường thở, bóp cổ, còn có khoang bụng bị đè ép và ngộp thở do tư thế. Theo tình trạng hiện trường và kết quả điều tra, chết đuối, ngạt thở, nghẹn, khoang bụng bị đè ép và ngộp thở do tư thế đều không phù hợp, vậy chỉ còn lại bốn loại khả năng là chết do siết cổ, thắt cổ, bịt đường thở và bóp cổ."

"Tôi hiểu rồi." Đại Bảo chợt hiểu ra, "Chúng ta kiểm tra phần cơ thịt hai bên cổ và sau gáy không thấy xuất huyết. Điều đó cho thấy không tồn tại khả năng chết do bị siết cổ và thắt cổ."

"Đúng vậy." Tôi nói, "Siết cổ và thắt cổ phải dùng dây thừng, một vòng hoặc hơn nửa vòng quanh cổ sẽ bị tổn thương, còn bóp cổ và bịt đường thở chỉ để lại thương tổn ở phía trước cổ, xung quanh vùng mũi thôi."

"Được, tôi biết các anh đã xác định được nguyên nhân tử vong, nhưng lại xuất hiện vấn đề rồi. Vì sao lại khẳng định là Lưu Thần Bân làm?" Điều tra viên nói, "Bây giờ chúng ta cần xác định được Lưu Thần Bân thực sự phạm tội, vì sau này khi anh ta mở miệng chắc chắn sẽ nói là hai người rủ nhau tự sát, Chiêm Sỹ Mai tự sát."

"Chỉ có thể là do anh ta làm." Tôi khẳng định, "Trước tiên, bịt đường thở và bóp cổ đến chết đều không thể tự mình làm được, chỉ có thể là do bị giết. Tiếp theo, hiện trường vụ án là hiện trường kín, người ngoài không thể ra vào. Vậy, nếu không phải anh ta làm thì có thể là ai làm?"

"Từ vết thương của người bị thương, chúng ta có thể suy đoán được quá trình xảy ra vụ án." Lâm Đào mở đoạn phim đồ họa dựng lại hiện trường mà

cậu ta làm, nói, "Lưu Thần Bân quay lưng về phía bình gas, sau đó mở bật lửa, vị trí nắp chặn gió của bật lửa rơi xuống đã chứng thực điểm này."

"Tuy không có vật chứng, nhưng được các anh khai thông tư tưởng, quả thật đã hiểu ra rồi." Điều tra viên cười ha hả, nói, "Đợi vết thương của Lưu Thần Bân ổn định, chúng tôi sẽ lập tức thẩm vấn anh ta, từ giờ cho đến lúc đó, tôi còn phải bón cho anh ta ăn thêm vài bữa nữa."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Âm Thanh Lạ Trong Đêm (4)

Tuy vẫn chưa lấy được khẩu cung của kẻ tình nghi, nhưng chứng cứ của vụ án rất chắc chắn, chân tướng đã rõ ràng, ra khỏi tổ chuyên án, chúng tôi liền thấy nhẹ nhõm hẳn.

Đại Bảo nhớ chị Bảo, cũng trông đợi kỳ tích xảy ra nên rời đi trước. Mấy người còn lại chúng tôi thả lỏng cho đến tối thì nhận được cuộc gọi khẩn từ Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên.

Tội phạm của vụ án song song lại gây án rồi.

Chẳng có tin nào xấu hơn tin này. Là một cảnh sát, lo lắng nhất chính là tội phạm của một vụ án chưa phá được lại gây án, việc này gây áp lực tâm lý và cảm giác có lỗi rất lớn đối với cảnh sát.

"Bao lâu rồi công việc điều tra vẫn không có tiến triển sao?" Tôi hỏi Trưởng khoa Hồ, người vừa chia tay chưa bao lâu đã phải gặp lại.

Trưởng khoa Hồ lắc đầu, nói, "Vẫn đang điều tra cách liên hệ giữa hai khu vực, rà soát hết các trang mạng, những từ khóa có khả năng liên quan cũng đã tìm, đã loại trừ một lượng lớn thông tin cần sàng lọc; giao thông qua lại giữa hai khu vực cũng được điều tra kỹ càng, nhưng vẫn không phát hiện manh mối khả nghi nào. Chúng tôi thật sự nghĩ không ra, hai hung thủ của vụ án song song này rốt cuộc liên lạc với nhau bằng cách nào."

"Chẳng lẽ dùng bồ câu đưa tin?" Lâm Đào vò đầu nói.

"Đâu thể bắn hết tất cả những con bồ câu bay trên trời xuống." Tôi nói, "Nếu kiểm tra hết tất cả các cách thức liên lạc vẫn không được thì chúng ta phải tìm cách khác để phá án."

"Tôi nhớ, trước đây các anh có kinh nghiệm phá án thành công." Trưởng khoa Hồ nói, "Hơn bốn vụ án liên hoàn, dùng bản đồ tội phạm gì đó?"

"Đây chính là vụ án thứ tư." Tôi nói, "Cũng nên thử xem. Nhưng đến hiện trường trước rồi nói. Nói không chừng, lần này lại phát hiện được nhiều manh mối hơn ở hiện trường thì sao."

"Theo tin đồng nghiệp đã đến hiện trường trước báo lại, không phát hiện thêm được gì." Trưởng khoa Hồ nói, "Có thể xâu chuỗi lại chính vì sự kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ!"

Tôi hơi chán nản, không đủ lòng tin. Kỹ thuật hình sự của Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên rất mạnh, nếu họ không phát hiện được chút manh mối nào ở hiện trường, e rằng chúng tôi cũng không phát hiện được gì.

Hiện trường nằm tại khu nhà giàu của thành phố Long Phiên. Ở đây đều là những căn biệt thự biệt lập, phía sau là núi non xanh biếc, trước mặt là hồ nước nhỏ, môi trường trong sạch. Nếu không phải hiện trường ở nơi này, viên chức nghèo như chúng tôi sẽ không hay biết rằng trong thành phố Long Phiên mà mình đang sống lại có một nơi thế ngoại đào viên như vậy.

Giữa khu biệt thự có một căn nhà ba tầng nhỏ, đó chính là hiện trường vụ án.

"Nhà ở đây bao nhiêu tiền 1 mét vuông nhỉ?" Lâm Đào nhìn trái ngó phải, giống hệt già Lưu đến thăm Đại Quan Viên (1).

(1) Một cảnh trong Hồng lâu mộng.

"Hơn bốn chục nghìn." Bảo vệ khinh khỉnh nói.

"VẬY MỘT CĂN NHÀ, PHẢI..."

"Hai mươi triệu." Bảo vệ có chút bức bối, "Phí quản lý hàng tháng là bốn nghìn."

"Tiền lương còn không đủ trả phí quản lý nữa." Lâm Đào tặc lưỡi.

"An ninh ở khu này chắc tốt lắm." Tôi nhìn camera giám sát gắn xung quanh các bức tường.

"Lại xem băng ghi hình cùng với tôi thì biết." Phó phòng Triệu Kỳ Quốc đến hiện trường trước, đã chỉ huy việc khám nghiệm hiện trường, vẫy tay với tôi, "Hung thủ đã lên kế hoạch cẩn thận, ra tay có tính toán cả đấy."

Trong phòng bảo vệ, chúng tôi xem lại sự việc xảy ra vào đêm hôm qua.

Đây là một đoạn băng giám sát lấy từ một camera nào đó trên tường bao quanh khu nhà này. Trong đêm tối, một người mặc áo mưa đang đi qua đi lại trước camera.

"Mặc áo mưa? Tối qua có mưa à?" Lâm Đào hỏi.

"Có mưa một lúc." Phó phòng Triệu nói, "Nhưng mục đích hẳn ta mặc áo mưa không phải để che mưa, mà để che mặt."

Một lúc sau, không biết vật gì đột nhiên phủ lên camera.

"Ấy, chuyện gì thế này?" Trước mặt đột nhiên tối đen, tôi hơi ngạc nhiên.

"Hung thủ đã ném một chiếc khăn lông phủ lên camera." Phó phòng Triệu nói, "Trước đó tôi đã nói hung thủ đã lên kế hoạch cẩn thận, hẳn nắm rõ cách bố trí camera giám sát trong khu nhà này như lòng bàn tay. Theo như chúng

tôi điều tra được, hung thủ sau khi che camera rồi thì không mặc áo mưa nữa, vì nếu mặc áo mưa sẽ khó trèo tường. Hơn nữa, tất cả các camera nằm trên con đường mà hắn chọn đều không thể quay được rõ vị trí của hắn."

"Chứng tỏ hắn đã từng đến dò la tình hình từ trước." Lâm Đào nói, "Kiểm tra băng ghi hình của mấy ngày trước chắc có thể tìm ra được kẻ tình nghi."

"Khu vực này có hơn một nghìn hộ, hơn năm nghìn người." Phó phòng Triệu nói, "Lại thêm người đến đây làm việc, chúng ta không có đặc điểm nhận dạng cụ thể nào, làm sao biết trong số bao nhiêu người đó, ai là hung thủ?"

"Bây giờ người giàu nhiều thế cơ à?" Lâm Đào lại tặc lưỡi.

"Chiếc khăn phủ lên camera vẫn còn ở đó chứ?" Tôi hỏi.

Phó phòng Triệu gật đầu, nói, "Trước khi hung thủ trèo tường đã cởi áo mưa ra, một là để tiện trèo tường, hai là không gây chú ý cho bảo vệ, thế nên không thể lấy khăn lông đi được, nếu không khi bỏ trốn sẽ bị ghi hình lại."

"Vậy đã lấy chiếc khăn đó chưa? Có thể xét nghiệm ADN được không?"

"Tra dấu vết ADN vốn rất khó, chúng tôi gửi chiếc khăn đến trung tâm giám định vật chứng của Bộ Công an để kiểm tra rồi, hy vọng sẽ có thu hoạch." Phó phòng Triệu nói.

"Đây là cơ hội có hy vọng lấy được mẫu sinh học nhận dạng cá nhân của hung thủ cao nhất." Tôi hơi kích động, "Các anh làm sao để phán đoán vụ án này nằm trong chuỗi vụ án song song?"

"Tôi hỏi anh ta." Phó phòng Triệu chỉ bác sĩ pháp y Hàn đứng bên cạnh.

Bác sĩ pháp y Hàn nói, "Thứ nhất, ở hiện trường có rất nhiều tài sản có giá

trị, không thiếu món nào; thứ hai, trước đây anh đã từng chỉ cho tôi cách nhận biết vụ án nhóm B là đặc điểm vết thương của nạn nhân. Theo kết quả khám nghiệm tử thi ban đầu, hình dạng vết thương trên đầu của nạn nhân giống hệt trong ba vụ án trước, công cụ gây án vẫn là công cụ mà chúng ta chưa xác định được."

Tôi gật đầu, nói, "Vậy nói sơ qua tình hình điều tra bước đầu đi."

Phó phòng Triệu tiếp lời, "Nạn nhân tên là Cổ Văn Xương, 45 tuổi, Tổng giám đốc một công ty sản xuất dụng cụ kim phí ở Long Phiên, gia tài bạc tỷ. Người này bình thường rất khiêm tốn, sau khi vợ mất, một mình nuôi con trai. Năm nay con trai vừa lên đại học, ông ta ở một mình, không tái hôn, không tìm người giúp việc. Con người ông ta rất tốt, tuy có đấu đá trong việc làm ăn nhưng không hề có kẻ thù, thật sự không dễ dàng."

"Loại trừ cướp của, báo thù, đòi nợ, giết người thế này, hoàn toàn phù hợp với đặc điểm của chuỗi vụ án song song." Tôi nói, "Nhưng tên hung thủ này thật sự rất có quy tắc, tiền tài đến tay rồi cũng nhất định không lấy."

"Theo băng ghi hình, thời gian xảy ra vụ án là khoảng 1 giờ đêm ngày 20." Phó phòng Triệu nói, "Khi đó nạn nhân đã ngủ say, hung thủ vào nhà qua cửa sổ tầng một, sau khi gây án, rời đi theo lối cũ, đèn cũng không bật. Theo hình ảnh lắp ló ở các camera khác, có thể phán đoán được hung thủ từ lúc trèo tường vào cho đến khi rời khỏi hiện trường chỉ mất hai mươi phút."

"Đúng rồi, thông báo cho mấy huyện lân cận của huyện Hồ Đông chưa?" Tôi nói, "Còn nữa, thông báo cho tỉnh Nam Hòa chưa? Chú ý công tác phòng bị ở các khu nhà cao cấp, lần này xem ra vụ án song song nhắm đến các phú hào."

"Khi phát hiện vụ án, chúng tôi đã thông báo ngay rồi, nói rõ công tác phòng bị." Phó phòng Triệu nói.

"Vì sao biệt thự lại không gắn cửa chống trộm?" Tôi hỏi.

Phó phòng Triệu nhún vai, nói, "Cảm thấy biện pháp an ninh đã đủ rồi chẳng? Thật ra vài cái camera giám sát rồi rạc, lại thêm bảo vệ tuần tra không nghiêm ngặt, cho dù có phòng bị cũng vô dụng."

"Vậy hiện trường có để lại dấu vết gì không?" Lâm Đào hỏi.

Phó phòng Triệu nói, "Lúc trước đã khám nghiệm rất kỹ, ngoài một dấu tay để lại trên lớp bụi tìm được trên khung cửa sổ ra thì những dấu vết khác đều không có giá trị giám định."

"Nói vậy, dấu tay đó có giá trị giám định?" Lâm Đào có chút hưng phấn.

Phó phòng Triệu nói, "À, hung thủ có đeo bao tay."

"Đó gọi là dấu bao tay!" Lâm Đào lập tức tiu nghỉu.

Công việc khám nghiệm tử thi sau đó rất buồn chán. Chúng tôi cảm thấy mình đã dùng hết hai lần sức lực rồi mà vẫn không tìm được manh mối hữu ích nào. Cổ Văn Xương bị đánh đến chết trong lúc ngủ say, thậm chí không có chút dấu vết chống cự nào. Vết thương chí mạng đều nằm trên đầu, theo số lượng vết rách, hung thủ đã đánh hơn hai mươi nhát lên đầu ông ta. Giống như ba vụ án trước, vết thương thần bí kia lại xuất hiện, nhưng chúng tôi nghĩ thế nào cũng không ra nó là do công cụ nào tạo thành.

Làm việc suốt một ngày, không thu hoạch được bao nhiêu. Chuỗi vụ án song song này giống như một câu đố, chúng tôi nghĩ mãi cũng không ra lời giải. Hơn nữa, các thành phố giáp phía Tây tỉnh tôi và phía Đông tỉnh Nam Hòa đều chưa thấy báo xảy ra vụ án tương tự. Tuy tôi rất hy vọng vì chúng tôi đã tăng cường phòng bị khiến cho hung thủ không thể ra tay được, nhưng tôi biết, khả năng lớn nhất là vẫn chưa phát hiện ra mà thôi.

Màn đêm buông xuống, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Về đến nhà, tôi lấy USB ra, bắt đầu nghiên cứu quy luật của vụ án nhóm A. Tôi biết, trong vụ án Cổ Văn Xương bị giết, chúng tôi đã nắm được nhiều manh mối hơn, ngoài chiếc khăn lông có hy vọng tìm thấy ADN, còn có hình dáng thấp thoáng của hung thủ mà camera giám sát ghi lại được.

Một mình tôi trong phòng đọc sách tối om, xem đi xem lại bóng dáng hung thủ bước đi. Hung thủ trong đoạn băng ghi hình mặc chiếc áo gió màu tối, bước đi vội vàng, chỗ eo của áo khoác hình như hơi nhô lên. Khi tôi nhận ra đó là một chiếc áo khoác màu xám, mắt tôi gần như nổi lửa.

Hung thủ trên màn hình máy tính không ngừng đi tới đi lui khi tôi phát đi phát lại đoạn băng. Tiếc là bây giờ chẳng có mấy học giả nghiên cứu dáng đi. Dáng đi của mỗi người mỗi khác, nhưng lại rất khó dựa vào đó để đưa ra giả thiết nhận dạng, vì vậy phân tích dáng đi của một người là đề tài nghiên cứu khá phức tạp.

Những người tinh mắt hoàn toàn toàn có khả năng dựa vào dáng đi của một người để nhận ra người đó, mức độ quen thuộc khác nhau, xác suất nhận ra cũng khác. Tôi cứ xem đi xem lại đoạn băng nhằm chán đó, hy vọng có một ngày tôi có thể nhận ra hãn khi đi trên đường.

Tất nhiên, đó chỉ là một điều ước mà thôi.

Tắt đoạn ghi hình, tôi mở bản đồ Long Phiên ra, bắt đầu dùng lý luận về bản đồ tội phạm, thử khoanh vùng những nơi hung thủ thường lui tới. Đáng tiếc, thành phố khác nhau, lại thêm cả vùng hẻo lánh, tôi đã thử mấy lần, khoanh vùng phạm vi đều là những khu dân cư đông đúc nhất của thành phố. Trong phạm vi được khoanh này, ít nhất cũng mấy chục nghìn hộ, làm sao tìm ra hung thủ giữa biển người mênh mông này đây?

Tất nhiên, nếu Bộ Công an có thể tìm ra ADN lại là chuyện khác.

*

Trong phòng sách, tôi mơ màng thiếp đi.

Khi thức dậy, tôi thấy mình đã nằm trên giường, thật sự khâm phục Linh Đang (2), đúng là văn võ song toàn!

(2) Linh Đang là vợ của Tần Minh.

Tôi lấy lại tinh thần trở về phòng làm việc, không ngờ lại đến trễ, thầy đã ở đó đợi tôi.

"Đề phòng vẫn vô dụng." Thầy rầu rĩ, "Sáng sớm hôm nay, ven đường quốc lộ của tỉnh Nam Hòa đã phát hiện một chiếc Maserati. Chủ xe là một cậu ấm tên Tra Miếu, 25 tuổi, bình thường làm việc cho công ty của cha mình, không phải thanh niên thích gây chuyện. Tối hôm qua, chắc là ra ngoài chơi khá muộn, 3 giờ sáng hôm nay, cậu ta lái xe qua trạm thu phí trên quốc lộ. Đến 6 giờ 30 sáng nay có người phát hiện chiếc Maserati đậu ven đường, Tra Miếu đã tử vong ở trong xe."

"Hả? Tai nạn giao thông?" Tôi nói.

Thầy nói, "Cậu chưa tỉnh ngủ à? Tôi đang nói chuỗi vụ án song song! Chủ xe bị người khác siết cổ chết."

"Trong xe sao lại bị người khác siết cổ? Hung thủ ngồi chung xe với cậu ta?" Tôi hỏi.

"Không thể nào. Ở trạm thu phí có thể nhìn thấy, trên xe chỉ có một mình chủ xe."

"Vậy sao chủ xe lại dừng xe để bị người khác siết cổ chết?"

"Hiện trường có vết phanh xe, có thể hung thủ dàn dựng cảnh va quệt để chủ xe phải dừng xe mở cửa."

"Vậy là hung thủ cũng có xe? Trạm thu phí có ghi hình lại không?"

"Chắc chắn không phải xe hơi, những chiếc xe qua trạm đều sàng lọc cả rồi." Thầy nói, "Nhưng quốc lộ không giống đường cao tốc, người đi bộ hoặc xe hai bánh có thể đi vào mà không cần qua trạm thu phí."

"Các anh quên rồi hả?" Trần Thi Vũ chen vào nói, "Trước đây chúng ta từng suy đoán, hung thủ vụ án nhóm B có xe gắn máy mà!"

"Dùng xe gắn máy để dàn dựng cảnh va quệt, ép chiếc Maserati phải dừng lại, đợi khi chủ xe mở cửa liền dùng dây thừng siết chết anh ta." Tôi nói, "Nhưng, làm sao mọi người lại khẳng định vụ án này thuộc nhóm B?"

"Trên cửa xe có dấu tay, giống hệt với dấu tay để lại ở hiện trường vụ án Lưu Thúy Hoa bị giết ở huyện Hồ Đông." Thầy nói, "Hơn nữa, tài sản trong xe không mất món nào, giống vụ án nhóm B, hung thủ đều dùng cách siết cổ, sau khi gây án xong thì mang sợi dây hung khí rời khỏi hiện trường."

Phòng làm việc rơi vào im lặng. Chán nản, áy náy, nóng nảy, bối rối, rất nhiều cảm xúc quanh quẩn trong không khí.

"Đúng rồi, trong vụ án Cổ Văn Xương bị giết, trên chiếc khăn lông kia đã tìm thấy một chút ít ADN." Lâm Đào lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Sao cơ?" Tôi bật dậy khỏi ghế, hô lên, "Quá tốt rồi! Đây là bước tiến lớn nhất của vụ án!"

"Nhưng so mẫu gen tìm được với kho dữ liệu ADN, không tìm ra được." Thầy nói.

"Nói vậy, người này chưa từng có tiền án? Trước đây chưa từng bị cơ quan cảnh sát chúng ta lấy mẫu ADN?" Tôi suy sụp ngay sau đó.

Thành phố Long Phiên có hơn bảy triệu dân, cho dù xác định được hung thủ ở tại thành phố Long Phiên, cũng không thể dùng ADN để tìm ra hân giữa bảy triệu người này. Điểm này tôi hiểu rất rõ.

"Nhưng, đã có mẫu ADN, vụ án xem như có khởi sắc rồi." Thầy thấy vẻ mặt của tôi bèn an ủi, "Ít nhất thì một khi kẻ tình nghi xuất hiện, chúng ta cũng có cơ sở để sàng lọc, không giống như hai tháng trước, không có chút manh mối nào, không có biện pháp nào."

"Không biết trong hai chuỗi vụ án này phải bắt đầu điều tra từ nhóm nào thì sẽ nhanh hơn đây?" Tôi lẩm bẩm.

"Xe gắn máy." Trần Thi Vũ nói khẽ.

"Xe gắn máy?" Lâm Đào lặp lại.

"Tôi nghĩ xe gắn máy là manh mối có không gian để điều tra." Trần Thi Vũ đột nhiên đứng dậy, nói, "Bố, không, Tổng giám đốc Trần, tôi muốn xin được đến tỉnh Nam Hòa để điều tra chuỗi vụ án nhóm B."

Tôi cũng biết, vì khác tỉnh nên công việc điều động có chút phiền phức. Nhưng nếu cử cả đội sang làm việc thường trực là cách lý tưởng nhất.

"Lông Vũ, không phải vì cô giận dỗi mà muốn tách chúng tôi ra hành động đấy chứ?" Tôi nhớ đến lời giận dỗi mà trước đó Trần Thi Vũ đã nói.

"Tôi vì công việc thôi." Trần Thi Vũ nói, "Vì bảo mật, tôi chỉ xin cho Đại Bảo cùng đi với tôi."

Xem ra đúng là Trần Thi Vũ đang giận dỗi, vì lúc trước chỉ có Đại Bảo

không bỏ mặc cô ấy.

"Tình hình hiện tại của Đại Bảo, thích hợp không?" Lâm Đào nhỏ giọng nói.

"Hiện tại Đại Bảo mới là người nóng lòng phá án nhất, tôi tin anh ấy nhất định sẽ không từ chối nhiệm vụ lần này." Trần Thi Vũ nói, "Tôi có lòng tin sẽ bắt tay với cảnh sát Nam Hòa tóm được hung thủ."

"Đồng ý, lập tức xuất phát." Thầy nói.

Quyết định đột ngột của thầy khiến tôi rất bất ngờ, nghĩ kỹ lại, quyết định như vậy thật sự hơi vô đoán. Nhưng nếu thầy đã phê duyệt, cả Lâm đào không nỡ cũng không dám lên tiếng, tôi cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn tổ điều tra số một của chúng tôi tách thành hai nhóm.

Sau khi Trần Thi Vũ đi, tôi chợt cảm thấy có chút thiếu vắng. Trong giai đoạn chạy nước rút để phá án như thế này, tôi biết mình không được lơ là. Chủ động tích cực như Trần Thi Vũ mới là cách làm đúng đắn.

Tôi điều chỉnh lại tâm trạng, mở bản đồ ra, muốn dùng lý thuyết về bản đồ tội phạm, khoanh vùng khu vực hoạt động của tên hung thủ nhóm B. Tuy không thể cùng Trần Thi Vũ và Đại Bảo đến tỉnh Nam Hòa, nhưng tôi vẫn muốn giúp họ chút ít.

Vụ án nhóm B không có địa điểm gây án khá tập trung như nhóm A. Phạm vi gây án của nhóm B rộng, khu vực hoạt động lớn, thậm chí có một vụ lấn sang cả địa phận của tỉnh chúng tôi. Nếu dùng lý thuyết bản đồ tội phạm truyền thống, rất khó để tìm ra quy luật này. Tôi muốn thử dùng một cách mới để tìm ra bước đột phá.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Chết Nóng Giữa Tuyết Lạnh (1)

Đời người có hai bi kịch. Một là khát vọng của ta không được thỏa mãn, hai là khát vọng của ta đã được thỏa mãn.

- George Bernard Shaw -

Sau khi Trần Thi Vũ và Đại Bảo khởi hành, chúng tôi đã mất liên lạc với hai người họ. Tuy tôi lơ mờ biết rằng Trần Thi Vũ cắt đứt liên lạc là vì bức tức, muốn phá án trước chúng tôi, nhưng hành vi thiếu kỷ luật của cô ấy vẫn khiến chúng tôi vô cùng lo lắng.

May mà hai ngày sau, Đại Bảo đã gọi điện thoại về.

"Hai người làm tôi lo chết đi được." Nghe thấy tiếng Đại Bảo, tôi đã yên tâm hơn phân nửa.

"Lông Vũ cũng biết trong thời gian điều tra mà cắt đứt liên lạc là vi phạm kỷ luật." Đại Bảo nói, "Nên cô ấy bảo tôi liên lạc với các anh, chắc cô ấy vẫn còn đang giận."

"Tuổi trẻ háo hăng." Tôi than thở.

"Lông Vũ đã nghiên cứu bản đồ tội phạm mà anh nói, đã xác định huyện Phiên Ly." Đại Bảo nói.

Tôi nghe thấy cái tên rất quen thuộc, không chỉ cảm thấy hài lòng mà

càng thêm khâm phục Trần Thi Vũ, "Chắc là không sai đâu, trước đây tôi tính toán vị trí địa lý, đại khái cũng là huyện này."

"Cô ấy quả nhiên có bản lĩnh." Đại Bảo khen ngợi, "Sau khi đến nơi, chúng tôi đã liên hệ với cảnh sát địa phương."

"Tôi đã xem qua, huyện Phiên Ly có bảy trăm nghìn nhân khẩu." Tôi nói, "Điều tra thế nào?"

"Tra dấu bàn tay, tra dấu chân." Đại Bảo nói.

"Nếu trong kho dấu bàn tay và dấu chân có dữ liệu của kẻ tình nghi thì người này đã bị lôi ra từ lâu rồi." Tôi nói.

"Lông Vũ không yên tâm, hai ngày nay tra lại một lượt nữa." Đại Bảo nói, "Đúng là không có. Nhưng cũng không còn cách nào khác hay hơn, vì chứng cứ hữu hiệu nhất của vụ án nhóm B chính là dấu bàn tay và dấu bàn chân của hung thủ. Không chỉ tra trong kho dữ liệu, chúng tôi còn xem qua tất cả những dấu bàn tay và dấu chân chưa được lưu trữ của những vụ án tồn đọng ở huyện, xác định người này đúng là chưa từng có tiền án."

"Ừm, đúng vậy. Ở hiện trường Thạch An Na, Tập Nhất Nhất và Lưu Thúy Hoa bị hại đều để lại dấu chân được xác định là giống nhau." Tôi lẩm bẩm, "Trong vụ Lưu Thúy Hoa, Tra Miếu tìm thấy dấu tay có giá trị, và lại có thể loại trừ khỏi chuỗi vụ án nhóm A."

"Phải đấy, có điểm chung nên mới có thể chứng thực những dấu chân và dấu bàn tay này là của cùng một người." Đại Bảo nói.

"Chẳng trách Lông Vũ lại muốn cậu đi cùng, thì ra là để cậu giúp cô ấy xem dấu vân tay và dấu chân." Tôi nói, "Nhưng việc này chẳng phải Lâm Đào giỏi hơn sao?"

"Ha ha." Đại Bảo nói, "Không phải các anh đã đắc tội với cô ấy à."

"Đường tắt không đi được rồi, hai người định làm gì tiếp theo đây?" Tôi hỏi.

Đại Bảo nói, "Lông Vũ nói, tuy dấu chân và dấu vân tay không mở đường tắt được, nhưng vẫn là chứng cứ quan trọng. Giờ chúng tôi định bắt đầu điều tra từ chiếc xe gắn máy, dấu chân và dấu vân tay sẽ là căn cứ để sàng lọc."

"Rà soát xe?" Tôi trợn mắt, nói, "Thứ nhất, trong huyện có bao nhiêu là xe gắn máy! Cậu rà soát thế nào? Thứ hai, làm sao cậu biết chắc chắn chiếc xe của hung thủ từng được đăng ký với cơ quan quản lý, có biển số xe?"

"Không, không, không, chúng tôi không điều tra theo hướng ấy." Đại Bảo nói, "Lông Vũ khẳng định hung thủ đã dùng một cách đặc biệt nào đó để liên lạc với hung thủ nhóm A qua Internet. Nếu đã giết người thì sẽ không lên mạng ở nhà mình."

"Các cậu muốn bắt đầu điều tra từ những người lái xe gắn máy đến quán Internet?" Tôi nói.

"Anh Tần thông minh thật đấy." Đại Bảo kinh ngạc thốt lên.

"Thông minh cái con khỉ." Tôi nói, "Làm vậy khác nào mò kim đáy bể?"

"Hả?" Đại Bảo nói, "Tôi cảm thấy cách này được mà."

"Các cậu khua chiêng gõ trống thế kia mà đến quán Internet lấy dấu vân tay, không đánh rần động cỏ à?" Tôi nói.

Đại Bảo nói, "Lông Vũ chính là muốn đánh rần động cỏ. Đánh rần động cỏ không phải một trong ba mươi sáu kế sao? Loại hung thủ khiêu khích cảnh sát sẽ không sợ cảnh sát, cũng không sợ đánh rần động cỏ, cách hấn gây án

không thể dùng tư duy của người bình thường để lý giải được."

Tôi im lặng một lúc rồi nói, "Cậu nói cũng có lý. Thôi kệ, nếu thầy đã giao quyền cho các cậu điều tra, tôi cũng không can thiệp vào, chúng ta cùng cố gắng thôi."

"Được."

"Chú ý an toàn!"

*

Tuy rất nghi ngờ cách làm "Ngu Công dời núi" này của Trần Thi Vũ và Đại Bảo, nhưng dù sao cũng liên lạc được với họ rồi, tôi cảm thấy an lòng, tâm trạng cũng tốt hơn.

Khi thức dậy, thấy bên ngoài một màu trắng xóa. Năm nay tuyết rơi hơi sớm, nhưng lại rất vừa ý tôi. Tôi sinh vào mùa đông, đây cũng là mùa mà tôi thích nhất trong năm. Tâm trạng vừa tốt lên, lại thêm một trận tuyết rơi, quả là thêm hoa trên gấm.

Tôi thu dọn xong, đang chuẩn bị đến phòng làm việc báo lại tình hình của Trần Thi Vũ cho thầy và Lâm Đào biết thì điện thoại đổ chuông, một sư huynh của tôi gọi đến.

Vị sư huynh này không thường xuyên liên lạc, tuy đều là cảnh sát pháp y nhưng lại là cảnh sát đường sắt. Phòng Cảnh sát đường sắt cũng có chi đội cảnh sát hình sự, trong chi đội cũng có đơn vị pháp y, phụ trách những vụ án xảy ra dọc theo đường sắt. Họ thường gặp các vụ án nằm lên đường ray tự sát, nhưng án mạng thật sự lại rất ít gặp. Vì thế, phần lớn thời gian chúng tôi chỉ lo quản lý tốt khu vực của mình, thường không tiếp xúc hay trao đổi nhiều.

Thế nên, mới sáng sớm mà vị sư huynh này đã gọi điện, tôi cảm thấy hơi khó hiểu.

"Chào sư huynh, đã lâu không gặp, có chỉ thị gì sao?" Tôi chào hỏi.

Sư huynh nói, "Chào, phát hiện một thi thể để trần trên đường ray, chúng tôi nhất thời không biết làm sao, muốn mời cậu đến chỉ đạo giúp."

"Thi thể để trần?" Tôi nói, "Xâm hại tình dục sao?"

"Không, không phải." Sư huynh nói, "Là nam giới, chỉ mặc mỗi chiếc quần."

"Đang giữa mùa đông mà." Tôi nói, "Có khi nào là bệnh nhân tâm thần ngã trên đường không? Phòng Cảnh sát đường sắt các anh thường gặp đều là những vụ như thế. Hay là, bị xe lửa cán?"

"Không có, đoạn đường ray đó từ 5 giờ chiều hôm qua đến 11 giờ sáng hôm nay đều không có xe lửa đi qua." Sư huynh nói, "Thi thể cũng không có dấu vết bị xe lửa cán. Nói chính xác thì trên thi thể không có vết thương nào cả."

"Không có vết thương là chuyện tốt mà." Tôi nói, "Không thể loại trừ khả năng là án mạng à?"

"Tôi thấy khó loại trừ." Sư huynh nói, "Người này rất sạch sẽ, không giống bệnh nhân tâm thần hay người vô gia cư, giữa ngày đông mà anh ta lại để mình trần, vụ này vẫn còn điểm nghi vấn."

"Vậy các anh cứ gửi thư mời cho Tổng cục chúng tôi theo trình tự." Tôi nói, "Tôi và Lâm Đào sẽ đến ngay."

Công việc pháp y để lại dấu ấn lớn nhất trong tôi chính là lòng hiếu kỳ

cực mạnh. Chỉ cần "điểm nghi vấn" đủ "khả nghi" thì đã có thể khơi dậy lòng hiếu kỳ trong tôi. Không tìm ra được sự thật, quyết không từ bỏ.

*

Trời rét tuyết rơi thế này mà ra hiện trường, thật sự chẳng hay ho gì.

Cũng may mà ở đường sắt vùng ngoại ô chứ không phải nơi thâm sơn cùng cốc.

Hàn Lượng lái xe đến dưới chân ngọn đồi nhỏ, phía trên ngọn đồi chính là đường sắt, xung quanh đã giăng đầy dây cảnh báo, bên cạnh có một tấm bảng, "Phòng Cảnh sát đường sắt Long Phiên đang điều tra, vui lòng đi đường khác!"

Tôi xuống xe, khép chặt cổ áo, nhìn ngó xung quanh, khắp nơi đều là tuyết trắng. Tuy trận tuyết rơi không lớn, nhưng gần đường sắt ít người qua lại nên cỏ cây trên đồi đều đã bị tuyết phủ trắng.

Tôi men theo bậc thang đến bên đường sắt, thấy vài cảnh sát đang chụp ảnh bên cạnh thì thể đã bị tuyết phủ gần hết.

"Các cậu đến rồi!" Sư huynh nhìn thấy tôi, rất vui mừng, tháo bao tay ra bắt tay chúng tôi.

Tôi gật đầu, nói, "Chuyện thế nào vậy?"

Sư huynh chỉ người đàn ông mặc đồng phục đứng bên cạnh, nói, "Là do Lão Bát phát hiện ra. Sáng sớm, anh ta theo thường lệ đi kiểm tra đoạn đường ray mình phụ trách, thấy một người đang nằm đó, trên mình toàn là tuyết, bèn đến đây vài cái thì phát hiện người này cứng ngắc, rõ ràng đã chết lâu rồi. Thế là anh ta báo công an."

Lão Bát là một người đàn ông ngăm đen, dáng người gầy, mặc bộ đồng phục màu xanh đậm, trên đó có ghi "Đường sắt Long Phiên đoạn số 6."

Anh ta là công nhân bảo trì đường sắt phụ trách tuần tra đoạn đường này.

Tôi nhìn kỹ một lượt người này từ trên xuống dưới, do làm công việc chân tay trong thời gian dài, dáng người anh ta hơi gầy, nhưng trông rất khỏe khoắn. Đang trong thời tiết mưa tuyết bay bay thế này mà anh ta chỉ khoác áo đồng phục bên ngoài chiếc áo len. Bên hông Lão Bát là một túi dụng cụ, các dụng cụ được xếp ngay ngắn vào từng ngăn túi. Khi anh ta bước đi, túi dụng cụ cũng đung đưa theo bước chân, đập vào hông anh ta.

"Mấy thứ này không hề nhẹ đâu, ngày nào cũng mang theo không mệt à." Tôi đưa tay ra ước lượng túi dụng cụ của anh ta, quan tâm hỏi han.

Lão Bát cười cười, nói, "Đồ nghề kiếm ăn mà, chúng chưa từng rời khỏi người tôi bao giờ."

"Vậy anh nói thử xem vụ án này là thế nào?" Tôi nói tiếp.

"Lúc 5 giờ sáng, tôi đi tuần dọc theo đoạn đường sắt này." Lão Bát nói, "Đi đến chỗ này thì trông thấy có vật màu trắng đang nằm giữa đường ray, tôi đổ mồ hôi lạnh, sợ có người phá hoại đường sắt. Lúc đó trời vẫn tối nên tôi vội chạy đến gần xem, thấy giống một hình người. Tôi bèn phủi sạch tuyết phủ trên vật đó, không ngờ lại là người thật, còn đang cời trần. Tôi cứ nghĩ anh ta muốn tự tử bèn đẩy một cái thì thấy toàn thân anh ta đã cứng lại rồi."

"Cứng rồi." Tôi lẩm bẩm, "Trên thi thể có nhiều tuyết không?"

"Không nhiều, không nhiều như bây giờ." Lão Bát nói, "Dù sao cũng qua hai tiếng rồi. Nói một cách chính xác thì chỉ có một lớp tuyết mỏng thôi, do ánh sáng không tốt nên mới không nhìn rõ."

"Dù sao mặt đất cũng phủ đầy tuyết, không để lại dấu chân ở đây hả?" Tôi quay đầu lại hỏi sư huynh.

Sư huynh lắc đầu, nói, "Sau khi chúng tôi nhận được điện thoại báo án liền chạy đến ngay, lúc đó mặt đất đã phủ đầy tuyết rồi, nhưng bên cạnh thi thể không có một dấu chân nào."

"Cả dấu chân của anh ta cũng không có?" Tôi hỏi.

"Không có." Sư huynh quả quyết nói.

"Có đến mức như thế không?" Lâm Đào rút cổ nói, "Tuyết phủ đầy mặt đất, đi đến chỗ này mà không để lại dấu chân? Bay tới hả? Ma à?"

Tôi cười, vỗ lên gáy Lâm Đào, nói, "Viết tiểu thuyết à? Cái gì mà tuyết phủ đầy mặt đất, bên cạnh thi thể không để lại dấu chân?"

"Đây chẳng phải là một tiêu đề rất hay à?" Lâm Đào cười hì hì.

Tôi nói, "Bên cạnh thi thể không có dấu chân cũng là chuyện bình thường. Có một khả năng đó là thi thể đã nằm ở đây trước khi tuyết rơi; một khả năng nữa đó là sau khi đặt thi thể ở đây thì có một trận tuyết lớn đã phủ lên dấu chân để lại trước đó. Điều tra vụ án không phải viết tiểu thuyết, đâu ra lắm chuyện kỳ bí thế?"

"Phủ lên là chuyện không thể." Lâm Đào nói, "Trận tuyết nhỏ thế kia, lại không phải tuyết khô, không giữ lâu được. Tôi cảm thấy thi thể đã ở đây từ trước khi tuyết rơi rồi."

"Phải đấy, tôi đồng ý, điểm này rất có ích cho việc suy đoán thời gian xảy ra vụ án." Tôi nói, "Kiểm tra lại bên đài khí tượng xem tối qua tuyết rơi lúc mấy giờ."

Nói xong, tôi mặc trang phục điều tra vào, đi đến gần thi thể, ngồi xổm xuống quan sát.

Tuyết trên thi thể đã được pháp y quét sạch, chỗ còn sót lại đã tan hết, toàn bộ thi thể lộ ra trước mặt tôi. Nhìn gương mặt, nạn nhân chỉ khoảng 30 đến 40 tuổi, toàn thân để trần, chỉ mặc một chiếc quần lót. Đúng như sư huynh đã nói, làn da của người này rất đẹp, rất sạch sẽ, cả tóc cũng vô cùng sạch sẽ. Tôi dùng ngón tay chà lên da nạn nhân, một chút bụi bẩn cũng không có.

Rõ ràng, người này không phải bệnh nhân tâm thần, cũng không phải người vô gia cư, anh ta có thói quen vệ sinh rất tốt.

"Thời tiết như vậy mà ăn mặc thế này, theo phán đoán thông thường của pháp y, chúng ta sẽ nghi ngờ bị chết cồng đầu tiên." Tôi nói.

Sư huynh gật đầu nói, "Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy, nhưng không có căn cứ nào để kết luận là chết cồng."

Mùa đông, pháp y thường gặp rất nhiều hiện trường chết cồng, thi thể ở hiện trường hầu hết đều xuất hiện một đặc điểm: hiện tượng cởi quần áo bất thường. Nạn nhân trước khi chết cồng, vì giác quan nóng lạnh bị tê liệt sẽ xuất hiện ảo giác nóng, thế là bắt đầu cởi quần áo của mình ra, thậm chí có người còn xếp ngay ngắn quần áo mà mình cởi ra đặt bên cạnh, sau đó mới chết.

Hiện trường lần này không có hiện tượng cởi quần áo bất thường, xung quanh hiện trường không thấy quần áo của nạn nhân, hơn nữa quần lót vẫn còn đang được mặc chỉnh tề.

Ngoài điểm vừa nêu trên, nạn nhân cũng không nổi da gà, vết hoen tử thi cũng không có màu đỏ như nạn nhân chết cồng, không có gương mặt cười

đau khổ đặc trưng của nạn nhân chết cồng.

Tất cả những điểm trên đều chứng thực, nạn nhân không bị chết cồng.

Tôi kiểm tra kỹ bên ngoài thi thể lần nữa, không có vết thương rõ ràng, tôi nói, "Tuy không có vết thương, không có dấu hiệu ngạt khí rõ rệt, nhưng có thể chắc chắn không phải chết cồng. Nếu nạn nhân không mặc quần áo, cứ như thế mà chạy đến hiện trường, một là lòng bàn chân nạn nhân sẽ có vết thương hoặc bầm đất, hai là da nạn nhân sẽ có vết bóng lạnh hoặc nổi da gà."

"Chắc chắn không phải chết cồng." Sư huynh nói.

Tôi nhú mày, tiếp tục quan sát thi thể, lăm băm, "Nếu vậy, sao lại chết chứ? Đột tử?"

Nạn nhân nằm ngửa ngay giữa hai thanh đường ray. Hai vai nạn nhân tuy không rộng bằng đường ray nhưng hai khuỷu tay lại đặt trên đường ray, khiến cho phần đầu và giữa lưng không nằm sát xuống thanh ván lót ray mà nằm lơ lửng một cách kỳ lạ giữa hai đường ray, giống như vận động viên thể dục dùng khuỷu tay chống trên mặt đất để nhắc lưng khỏi mặt đất vậy.

"Có chú ý đến điểm này không?" Tôi đưa tay mò xuống lưng của thi thể và nói.

Sư huynh gật đầu nói, "Trạng thái co cứng tử thi rất bất thường. Theo lý mà nói, hai khuỷu tay đáng ra phải cao hơn thân và lưng mới đúng."

"Điều này nói lên vấn đề gì?"

"Nói lên sau khi nạn nhân chết được mười hai tiếng, co cứng tử thi đã hình thành hoàn toàn mới bị chuyển xác đến đây." Sư huynh nói, "Đây cũng là nguyên nhân tôi cảm thấy có điểm nghi vấn. Lúc này đều dựa vào trực giác, cậu vừa hỏi, tôi liền bất giác nói ra theo trực giác của mình."

"Không chỉ có thể, còn nói lên sau khi nạn nhân chết vẫn luôn nằm yên bất động, nơi nằm xuống là một nơi rất bằng phẳng, chẳng hạn như sàn nhà hoặc giường." Tôi nói, "Vì thế khi anh ta bị chuyển đến đường ray nhấp nhô mới tạo thành tư thế khiến người ta cảm thấy bất thường này."

"Nếu là có người di chuyển thi thể, vậy xác suất đây là án mạng rất lớn." Lâm Đào nói, "Tất nhiên, có rất nhiều vụ án di chuyển thi thể nhưng không phải án mạng. Ví dụ như một vụ án cách đây không lâu, một ông lão trong lúc mua sâm lên cơn đau tim đột tử, gái bán sâm kia sợ phải chịu trách nhiệm nên tìm người đem thi thể ném đi. Ôi, vụ án này có khi nào giống vụ tôi vừa nói không? Người này đi mua sâm sau đó nhồi máu cơ tim đột tử, bị người ta ném ra đây? Cộng thêm tình trạng quần áo nạn nhân nữa, rất có khả năng."

"Tôi cảm thấy khả năng này không lớn." Sư huynh nói, "Khu vực gần đoạn đường sắt này của chúng tôi rất ít khi có người qua lại, nên có thể coi là đã vứt xác ở nơi rất xa. Tôi nghĩ, nếu giống những gì Trưởng khoa Lâm nói, hoàn toàn có thể tìm một nơi gần hơn để vứt xác, không cần phải ném ra chỗ xa như thế này?"

"Ý của sư huynh là người vứt xác thường cảm thấy tội lỗi nên phải vứt xác thật xa để tránh việc sau khi thi thể bị phát hiện, cảnh sát dễ dàng tìm đến họ?" Tôi nói.

Sư huynh gật đầu, "Chúng ta nghĩ thử xem, nếu không phải Lão Bát đi tuần tra phát hiện ra thi thể này, vậy chờ đến 11 giờ, xe lửa chạy qua sẽ thế nào?"

"Sức nghiền của xe lửa cực lớn, sẽ cán nát hoàn toàn thi thể." Tôi nói.

Sư huynh nói, "Những thi thể chúng tôi phát hiện trên đường ray đại đa số đều không còn toàn thây. Tình trạng nguyên vẹn một chút thì bị phân thành mấy phần, không nguyên vẹn thì tan nát hết. Cô nhóc này vừa tốt nghiệp

trường cảnh sát thì được điều đến phòng kỹ thuật của Chi đội Cảnh sát hình sự của chúng tôi làm nhân viên kỹ thuật, lần đầu tiên cô ấy theo tôi đến hiện trường, không cẩn thận đã giẫm phải, sau đó phải ném luôn đôi Nike mới mua."

Dứt lời, sư huynh cười cười chỉ cô gái đang cầm máy ảnh đứng bên cạnh, cô gái đó đang lén liếc mắt nhìn Lâm Đào.

"Nói vậy, kẻ đem thi thể ném ở đây là muốn để khi xe lửa chạy qua sẽ huy thi thể xóa dấu tích?" Tôi hỏi.

Sư huynh gật đầu, nói, "Nhưng rõ ràng hẳn ta không phải người trong ngành đường sắt chúng tôi nên không nắm rõ thời gian chạy qua của xe lửa, không rõ thời gian tuần tra của công nhân bảo trì đường sắt chỗ chúng tôi, thế nên âm mưu của hẳn không thành."

"Tôi hơi tò mò, sau khi các anh phát hiện ra thi thể bị cán tan nát thì sẽ làm thế nào?" Lâm Đào chen vào hỏi.

Sư huynh cười cười rồi nói, "Thi thể bị cán nát hoàn toàn thì pháp y không phải không có cách nào để xác định nguyên nhân tử vong được. Hơn nữa cho dù không xác định được nguyên nhân tử vong, ít ra cũng có thể cung cấp cơ sở để nhận dạng danh tính. Tất nhiên, bộ phận điều tra của chúng tôi vẫn sẽ không để cho tội phạm trốn thoát."

"Nói cũng phải, dù sao tính chất vụ án cũng không nhất định phải để pháp y xác định, bộ phận điều tra dấu vết chúng tôi cũng có nhiệm vụ rất quan trọng." Lâm Đào nói.

"Dù thế nào đi nữa, vụ án này đã xác định có người di chuyển thi thể thì phải điều tra đến cùng." Tôi quả quyết nói, "Ít nhất chúng ta phải làm rõ nguyên nhân tử vong của anh ta là gì, anh ta là ai trước."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Chết Nóng Giữa Tuyết Lạnh (2)

Bước đầu đã xác định được hành vi di chuyển thi thể, chúng tôi lại càng có lòng tin. Sau khi khám nghiệm thi thể, chúng tôi sẽ nắm được nguyên nhân tử vong, từ đó xác định tính chất của vụ án, rồi chỉ đạo công tác điều tra tiếp theo.

Phòng Cảnh sát đường sắt không có phòng giải phẫu thi thể, họ thường dùng phòng giải phẫu của Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên.

Thi thể vừa được đặt lên bàn giải phẫu, chúng tôi liền dùng nhiệt kế hậu môn để đo nhiệt độ thi thể.

"Có vấn đề." Tôi nói.

"Vấn đề gì?" Sư huynh hỏi.

"Đã hỏi bên đài khí tượng chưa?" Tôi hỏi, "Tối qua tuyết bắt đầu rơi lúc mấy giờ?"

"3 giờ sáng hôm nay." Sư huynh nói, "Rơi cho đến hơn 5 giờ, rất lớn."

"5 giờ, lúc Lão Bát phát hiện thi thể, bên cạnh không có dấu chân nào." Tôi nói, "Có thể thi thể đã được chuyển đến đường ray từ 3 giờ sáng."

Sư huynh gật đầu.

Tôi nói, "Khi thi thể được chuyển đến đó, co cứng tử thi đã đạt mức cực đại, thế nên hai khuỷu tay chống đỡ cơ thể mới không bị trọng lực tác động

mà thay đổi tư thế."

Sư huynh tiếp tục gật đầu lắng nghe.

Tôi nói tiếp, "Thi thể của nạn nhân đã co cứng, theo quy luật của co cứng tử thi, chắc hẳn đã chết khoảng mười hai tiếng. Nói cách khác, theo tình trạng co cứng tử thi và hiện trường, nạn nhân đã chết khoảng mười hai tiếng, trước 3 giờ sáng."

"Tử vong vào khoảng 3 giờ chiều hôm qua." Hàn Lượng thể hiện tài năng toán học của mình.

Tôi nói, "Bây giờ là 9 giờ sáng, nói vậy, theo tình trạng co cứng tử thi, nạn nhân chắc đã chết được mười tám tiếng."

"Ừm, từ 3 giờ chiều hôm qua đến hiện tại, mười tám tiếng." Hàn Lượng nói.

Tôi vừa xem nhiệt kế vừa nói, "Với thời tiết mùa đông lạnh lẽo, nhiệt độ thi thể giảm xuống rất nhanh, nên thời gian tử vong phải nhân 0,7. Nếu nạn nhân đã chết mười tám tiếng, vậy nhiệt độ thi thể phải giảm xuống khoảng 18°C mới đúng."

"Cái này tôi biết tính." Hàn Lượng đảo mắt nói, "Tiết trời xuân thu, ở mười tiếng đầu tiên, mỗi tiếng thi thể giảm 1°C, sau đó mỗi tiếng giảm 0,5°C. Nếu nhiệt độ thi thể là 19°C, đã giảm 18°C so với thân nhiệt người bình thường, hẳn là đã chết hai mươi sáu tiếng. Hai mươi sáu nhân với 0,7, ước chừng mười tám tiếng."

"Nhưng nhiệt độ thi thể mà tôi đo được là 23°C." Tôi nói, "Chỉ giảm 14 độ, thời tiết xuân thu thì tình trạng này hẳn là đã chết mười tám tiếng, nhưng thời tiết ngày đông thì chỉ hơn mười hai tiếng thôi."

"Nói cách khác, tốc độ giảm nhiệt của thi thể chậm hơn thời gian co cứng tử thi sáu tiếng." Hàn Lượng nói, "Như vậy nảy sinh mâu thuẫn rồi. Nếu nạn nhân chết cách đây mười hai tiếng, vậy khi được chuyển đến đường ray lúc 3 giờ sáng, các khớp lớn vẫn chưa bị co cứng, không thể giữ tư thế đó được."

Tôi gật đầu thật mạnh.

"Thời gian tử vong thường có sai lệch, nhưng không thể sai lệch đến sáu tiếng được." Sư huynh nói.

"Haiz, điều tra vụ án vẫn nên chú ý những điểm lớn, bỏ qua những điểm nhỏ." Tôi nói, "Có điểm mâu thuẫn cũng rất bình thường, không ảnh hưởng đến công việc khác của chúng ta."

"Nhưng điểm mâu thuẫn này cần có lời giải thích hợp lý mới được." Hàn Lượng nói.

Tôi nói, "Còn nhiều chuyện chưa biết, rất khó để suy đoán, nhưng lời giải thích hợp lý có rất nhiều. Chẳng hạn như sau khi tử vong, thi thể vẫn luôn được giữ trong môi trường ấm."

"Có lý." Sư huynh nói, "Nhưng khu vực các tỉnh miền Trung của chúng ta hầu như đều không ấm, thời tiết thế này, nhiệt độ trong nhà cũng không được khoảng 20°C như xuân thu nữa. Sai lệch sáu tiếng đồng hồ, và lại đã xác định thi thể được chuyển đến lúc 3 giờ sáng, trước khi chuyển, co cứng tử thi đã hình thành rồi, việc này rất khó giải thích được."

"Tạm gác qua một bên đi, còn rất nhiều việc phải làm." Tôi nói, "Việc cần thiết bây giờ không phải giải thích điểm mâu thuẫn về thời gian tử vong mà là xác định nguyên nhân tử vong và nhận dạng nạn nhân."

Nạn nhân gần như trần trụi nên không có vật dụng gì có thể dùng để nhận dạng danh tính. Ngay cả chiếc quần lót còn sót lại kia cũng không có thương

hiệu nhãn mác gì, thật sự không biết bắt đầu từ đâu.

Chúng tôi không bỏ cuộc, kiểm tra kỹ bề mặt da của thi thể, hy vọng phát hiện đặc điểm nào đó có thể nhận dạng danh tính nạn nhân, đồng thời tìm kiếm vết thương ngoài da của thi thể.

"Bên sườn phải của nạn nhân có vết sẹo!" Sư huynh thốt lên.

Da của nạn nhân rất đẹp, cũng không phải sẹo lồi, vết sẹo bên sườn phải nạn nhân như ẩn như hiện, lẫn vào trong đường vân da. Nếu không phải sư huynh tinh mắt, rất có khả năng sẽ bị bỏ sót.

"Vết mổ bên sườn?" Tôi lẩm nhẩm, trong đầu lướt qua các loại phẫu thuật khác nhau, "Phẫu thuật gì thì mổ từ bên sườn nhỉ? Mổ thận?"

"Lát nữa mổ khoang bụng ra thì biết ngay, không phải sao?" Sư huynh suy nghĩ rất đơn giản và trực quan.

Tôi gật đầu, tiếp tục kiểm tra bên ngoài thi thể. Thi thể gần như không có vết thương bên ngoài nào, đặc biệt là những nơi dễ chịu thương tổn như cổ, mũi cũng không nhìn thấy vết thương nào. Vết thương duy nhất chính là các ngón tay của nạn nhân.

Tất cả những đầu ngón tay của nạn nhân đều bị rách da. Nhưng vì thời tiết giá lạnh, không thấy bị chảy máu. Miệng vết thương trắng bột, lộ ra những tơ máu nhạt nhạt bên trong. Thậm chí có hai ba ngón tay mất hết móng, lớp biểu bì màu đỏ tươi dưới móng lộ hẳn ra ngoài.

"Xem ra những miệng vết thương này đều còn rất mới." Sư huynh nói.

"Xem ra những miệng vết thương này từng bị người khác lau chùi xử lý. Vì người đã chết, trời lại lạnh nên mới xuất hiện tình trạng trắng bột như thế này." Tôi nói.

"Biết đâu có khả năng khác." Lâm Đào nói.

Tôi và sư huynh nhìn Lâm Đào đầy trông đợi.

Lâm Đào nói, "Lúc nhỏ tôi có nghe mẹ nói, có một loại ma chuyên cắn vào móng tay người. Chỗ chúng tôi có một hàng xóm, mỗi khi vào màn chuẩn bị ngủ thì ngón tay đều rách ra. Hôm sau vừa lành lại, đến tối lại rách. Sau này mẹ của người hàng xóm đó rước một bức tượng Phật về để trong nhà mới hết."

"Hừ!" Tôi và sư huynh đồng thanh tỏ ý coi thường.

"Thật đấy!" Lâm Đào trợn mắt nói.

Tôi không thềm để ý Lâm Đào, nói, "Vết thương này thật sự phải chú ý. Tuy vết thương nhẹ, không dẫn đến tử vong, nhưng cơ chế hình thành thế nào chưa biết."

"Có khi nào hung thủ biết chúng ta sẽ quan sát tình trạng tím tái trên đầu ngón tay để phán đoán nạn nhân có trải qua quá trình ngạt khí hay không nên cố ý phá hoại các đầu ngón tay?" Sư huynh đoán.

Tôi lắc đầu, nói, "Lớp biểu bì bên dưới móng vẫn còn, chỉ có đầu ngón tay bị thương."

"Vậy thì lạ quá."

"Vả lại, không tồn tại dấu hiệu ngạt khí." Tôi chỉ vào thi thể, nói, "Cơ chế gây ra ngạt khí cơ học có chín cách: siết cổ, thắt cổ, chết đuối, ngạt thở, nghẹn, bịt đường thở, bóp cổ, còn có khoang bụng bị đè ép và ngộp thở do tư thế. Theo tình trạng thi thể, ngoài nghẹn và ngạt thở ra thì những cái khác đều có thể loại trừ."

"Thi thể không có dấu hiệu ngạt khí rõ rệt." Sư huynh nói, "Biểu bì bên dưới móng tay bình thường, môi bình thường, mí mắt tái nhợt, rõ ràng cả nghẹn và ngạt thở đều không phải."

"Tôi không đợi được nữa." Dứt lời, tôi mở khoang bụng của nạn nhân ra.

Cắt sụn sườn của nạn nhân, lấy xương ức ra, mở mạc nối lớn của ổ bụng, toàn bộ khoang bụng của nạn nhân lộ ra trước mắt chúng tôi. Nhìn tổng thể rất bình thường.

Thứ nhất, sắp xếp bình thường, không có cơ quan nội tạng nào nằm sai vị trí; thứ hai, bề ngoài bình thường, không có vết rách vỡ nào, trong khoang bụng cũng không có tụ máu và chất dịch nào.

"Xem ra không giống ngoại thương dẫn đến tử vong, cũng không có dấu hiệu ngạt khí." Sư huynh hơi hoảng loạn.

99% sau khi giải phẫu thi thể, pháp y liền đoán được phần nào nguyên nhân tử vong ngay. Nhưng cho đến hiện tại, nguyên nhân tử vong của thi thể này là gì, chúng tôi vẫn chưa có chút đầu mối nào.

Tôi không vội lấy nội tạng của nạn nhân ra, mà tỉ mỉ tách phần cổ ra trước, kết quả không ngoài dự đoán, phần cổ nạn nhân không hề chịu tác động của bất kỳ ngoại lực nào, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Tôi và sư huynh tiếp tục cùng nhau mở hộp sọ nạn nhân, cả bộ não cũng bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Chuyện... chuyện gì thế này?" Sư huynh mở màng tim nạn nhân, quan sát kỹ, "Cũng không giống đột tử, thường thì đột tử do lên cơn nhồi máu cơ tim, nhưng tim người này vô cùng bình thường, cả phù tim, nhiễm mỡ gì đó đều không có."

Tuy có rất nhiều bệnh có thể dẫn đến tử vong, cần xét nghiệm bệnh lý pháp y để xác định, nhưng thông thường, thi thể bị như vậy, tim đều có ít nhiều thay đổi, chẳng hạn như tim phù lớn, vách tim dày lên... đều có thể nhìn thấy bằng mắt thường và có thể đoán được căn bệnh.

Tôi cũng thấy rồi rằm, đưa tay sờ vào đốt sống cổ của nạn nhân, xem thử có phải lực trượt do ma sát trên cổ dẫn đến chấn thương cột sống mà tử vong hay không, nhưng đốt sống cổ không hề bị thương.

"Nhìn chung, chúng ta vẫn chưa tìm ra nguyên nhân tử vong." Tôi nói, "Con người tử vong, không ngoài sáu loại khả năng. Một là bệnh tật, bao gồm cả già yếu mà chết, nhưng nạn nhân nhìn qua chỉ có 30 đến 40 tuổi, giữ gìn sức khỏe rất tốt, cơ quan nội tạng đều bình thường; hai là ngộ độc, trong thực quản nạn nhân không có chất nôn mửa, cũng không có các dấu hiệu thay đổi thường thấy khi ngộ độc như vết hoen tử thi, điểm xuất huyết, đồng tử...; ba là ngạt khí, lúc này đã loại trừ rồi; bốn là ngoại thương, cũng đã loại trừ; năm là điện giật chết, trên thi thể không có vết điện giật, không phù hợp; sáu là do nhiệt độ, những người có mặt ở đây đều đã nhất trí, không phù hợp với đặc điểm của nạn nhân chết cồng."

"Không phù hợp với cái nào cả." Sư huynh thở dài.

Tôi nói, "Đừng vội, cũng có khả năng trúng phải chất độc đặc biệt nào đó, hoặc có bệnh nào đó mà mắt thường không thể nhìn ra dẫn đến tử vong. Chớ quên, chúng ta vẫn còn rất nhiều phương pháp hỗ trợ."

"Vậy hai người chúng ta lấy mẫu gan đi, một phần đưa đi xét nghiệm độc tố, một phần đưa đến chỗ Trưởng khoa Phương Tuấn Kiệt tiến hành xét nghiệm bệnh lý." Sư huynh nói.

Tôi gật đầu, bắt đầu lấy nội tạng ra theo trình tự và lấy mẫu từng nội tạng một.

Khi lấy thận, tôi mò tới mò lui trong ổ thận bên trái, chợt ngậy người nói, "Không có thận trái! Nạn nhân thiếu một quả thận!"

"Hả?! Có khi nào là do bọn trộm nội tạng làm không?!" Lâm Đào nói.

"Cậu ngốc à." Tôi nói, "Làm khoa học bao nhiêu năm nay, lại còn nói đến sẵn nội tạng? Hơn nữa, trộm nội tạng mà không để lại vết thương? Dùng siêu năng lực lấy ra chắc?"

"Chẳng phải có vết sẹo đó sao?" Lâm Đào nói, "Không đúng, vết sẹo đó lành rồi."

Tôi cười cười lắc đầu, nói, "Vết sẹo này soi kỹ cũng nhìn không rõ, chắc là từ ba năm trước rồi. Chẳng lẽ người này từng bán thận?"

Sư huynh nói, "Không đúng, vết sẹo là ở bên phải mà? Nhưng bị mất là thận trái! Đâu có lý nào lấy thận trái mà lại mổ từ bên phải?"

Tôi ngẩn ra hồi lâu, đưa tay mò vào trong khoang bụng nạn nhân lần nữa rồi nói, "Không có bất kỳ chỉ khâu phẫu thuật hay vết may nào cả. Người này bẩm sinh chỉ có một quả thận!"

"Vậy vết mổ bên phải là sao?" Sư huynh vừa nói xong thì lấy quả thận bên phải ra.

"Trên thận phải rõ ràng có vết sẹo khâu hậu phẫu thuật, thậm chí còn thấy được ít chỉ khâu vẫn chưa tiêu hết."

"Nếu đúng là vậy", tôi thở dài nói, "vết sẹo bên phải là do làm phẫu thuật thận. Người này chỉ có một quả thận, nhưng tiếc thay quả thận duy nhất này lại xuất hiện khối u, không còn cách nào khác, không thể cắt bỏ hoàn toàn, chỉ có thể tiến hành phẫu thuật tách khối u."

"Có ý gì? Vì sao không thể cắt bỏ hoàn toàn?" Lâm Đào hỏi.

"Vị trí của thận quá sâu, nếu là khối u ác tính thì không thể nào cắt sạch được." Tôi nói, "Với người bình thường mà nói, cách tốt nhất là cắt bỏ một quả thận, quả còn lại vẫn có thể duy trì chức năng của nó. Nhưng với người chỉ có một quả thận, không thể cắt bỏ quả thận duy nhất của anh ta được, cũng không thể giữ khối u ác tính kia lại, vì vậy chỉ có thể tiến hành phẫu thuật tách khối u. Nhìn vết sẹo này, chính là vết sẹo sau khi thận được lấy ra, tách bỏ khối u rồi trả lại vị trí ban đầu."

"Bây giờ y học đã phát triển đến thế cơ à?" Lâm Đào nói, "Cơ quan nội tạng lấy ra lấy vào như trò chơi thế này."

"Không giống trò chơi đâu." Tôi nói, "Theo tôi được biết, loại phẫu thuật này chỉ một, hai bệnh viện làm được thôi, những ca thành công cũng không nhiều."

"Người này xem như sống sót sau kiếp nạn rồi, nhưng sống rồi lại gặp một kiếp nạn khác." Lâm Đào nói, "Đáng tiếc, thật đáng tiếc!"

"Theo tôi thấy, không chỉ là đáng tiếc đâu." Tôi cười thần bí, "Đã có cách nhận dạng danh tính hay như thế, sao không lập tức cử người đi làm rõ danh tính nạn nhân đi?"

Lâm Đào sửng sốt, "Đúng quá! Tôi đi thông báo cho điều tra viên ở Phòng Cảnh sát đường sắt ngay đây. Kiểm tra những người phẫu thuật tách khối u thận thành công vào ba năm trước."

"Đợi đã." Tôi gọi Lâm Đào lại trước khi cậu ta chạy ra ngoài, "Đợi chúng tôi xem xong khớp mu đã, có thể xác định mục tiêu cần tìm chính xác hơn."

Để tránh chậm trễ, chúng tôi lập tức lấy khớp mu của nạn nhân ra, sau khi tách các mô mềm đã ước tính được tuổi tác của nạn nhân. Tuy từng làm phẫu

thuật, tuy nạn nhân giữ gìn sức khỏe rất tốt, nhưng nhìn vào khớp mu có thể thấy, anh ta chỉ có 31 tuổi, không hợp với gương mặt trông giống gần 40 kia.

"Đi đi, người từng phẫu thuật tách khối u thận thành công, khoảng 30 tuổi." Tôi cười, hất cằm với Lâm Đào, tỏ ý cậu ta có thể đi thông báo cho điều tra viên rồi.

*

Sau khi lấy từng bộ phận ra, ghi chú, chụp ảnh, cố định xong, chúng tôi chia thành hai hướng đưa mẫu đến Sở Cảnh sát tỉnh và khoa Pháp y để tiến hành hóa nghiệm độc tố và xét nghiệm bệnh lý pháp y.

Tuy chúng tôi đã dán nhãn "khẩn cấp", dặn đi dặn lại là phải nhanh chóng đưa ra kết luận, nhưng vẫn nhận được câu trả lời là nhanh nhất phải sáng hôm sau mới có kết quả được.

Về việc điều tra danh tính của nạn nhân, cần đến các bệnh viện lớn ở Bắc Kinh, Thượng Hải để tiến hành, cũng cần một thời gian nhất định. Vụ án vì thế mà bị trì hoãn.

Sau khi đưa mẫu đi xét nghiệm, tôi chợt nhớ ra một chuyện đáng chú ý.

"Đi thôi, đến nơi làm việc của công nhân bảo trì đường sắt ở gần hiện trường." Tôi nói với Hàn Lượng.

"Sao vậy? Muốn tìm người báo án để tìm hiểu tình hình à?" Hàn Lượng lười biếng vươn vai nói.

"Đúng vậy."

Suốt chặng đường im lặng, xe chúng tôi đến dưới một tòa nhà gạch, trước cổng treo một tấm bảng lớn: Đường sắt Long Phiên đoạn số 6.

Lão Bát đang vắt tréo chân, cầm một ly trà, ung dung tự đắc ngồi trước máy tính. Thấy ba người chúng tôi đến thì lật đật đứng dậy, nói, "Chào các lãnh đạo, còn việc gì nữa sao?"

"Trí nhớ tốt thật, còn nhớ chúng tôi." Tôi cười cười, ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ bên cạnh, đưa tay mời anh ta ngồi.

"Có việc gì thế ạ?" Lão Bát hỏi.

Tôi chỉ túi dụng cụ treo trên eo anh ta, nói, "Tôi có hứng thú với thứ này, có thể cho tôi xem thử chút không?"

Lão Bát không chút chần chừ, mở khóa dây thắt lưng trên bụng, đưa túi dụng cụ cho tôi.

Đây là một sợi dây lưng da bình thường, giữa sợi dây treo một túi đựng dụng cụ chia thành nhiều ngăn, mỗi ngăn đều treo một loại dụng cụ.

Nếu bỏ dụng cụ vào trong túi, cầm trên tay, hiển nhiên không tiện như đeo bên eo.

Tôi quét mắt qua vài món dụng cụ, liền lấy một vật giống chiếc búa ra, hỏi, "Đây là cái gì?"

Lão Bát nói, "Búa sửa đường sắt, đây là dụng cụ quan trọng nhất đấy."

Chiếc búa có cán gỗ, đầu búa bằng gang, rất cứng và nặng. Một đầu búa có hình vuông, đầu còn lại trông giống như chiếc dùi, mũi dùi rất nhọn. Nối hai đầu búa và dùi lại là thân búa hình tròn, thân búa nối với chiếc cán bằng gỗ. Mặt bên của chiếc búa có một ký hiệu nhô lên, phía trên là ba phần tư hình tròn, phía dưới là hình giống như chữ "thượng" (1), tạo thành ký hiệu đường sắt.

(1) Chữ "thượng" (上): chữ Hán.

Hình dạng vết thương trên đầu ba nạn nhân án liên hoàn nhóm A và chị Bảo chột hiện lên trong đầu tôi.

Tôi vừa sờ từng phần một của chiếc búa sửa đường vừa nói, "Có cạnh, hình nón, nửa hình tròn."

Lâm Đào đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt và động tác kỳ lạ của tôi, không hiểu chuyện gì. Đột nhiên cậu ấy chột hiểu ra.

Tôi quay đầu nhìn Lâm Đào, cả hai đồng thanh nói, "Giống hệt!"

"Búa sửa đường mà công nhân bảo trì đường sắt các anh dùng đều như thế này à?" Tôi hỏi Lão Bát.

Vẻ mặt Lão Bát mờ mịt, nói, "Mấy nghìn công nhân bảo trì đường sắt chúng tôi đều được phát búa, tất nhiên là giống nhau rồi."

"Cảm ơn." Tôi vui mừng quá đổi, tạm biệt ra về.

"Ý anh nói, hung thủ của án liên hoàn nhóm A là công nhân bảo trì đường sắt?" Hàn Lượng hỏi khi chúng tôi lên xe.

Tôi gật đầu, nói, "Thật sự đã trút bỏ được một gánh nặng trong lòng! Tôi vẫn luôn không hiểu hung khí rốt cuộc là gì! Hôm nay đã biết, chắc chắn chính là chiếc búa sửa đường!"

"Nhưng làm sao anh lại nghĩ được vậy?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nói, "Chắc là ý trời. Hôm nay, khi tôi đến hiện trường, thấy vật này treo trên eo Lão Bát. Tôi liền nghĩ ngay đến vết trầy bên trong túi quần áo khi chị Bảo bị hại."

"Tôi nhớ ra rồi." Lâm Đào nói, "Lúc đó chúng ta còn nghĩ, vì sao hung thủ trốn trong tủ quần áo, dùng vật cứng gì để vạch lên vách tủ, còn vạch một mảng lớn thế kia!"

"Hiển nhiên là do vô ý, hơn nữa vạch lên vách trong cửa tủ, là một vật cứng có kích thước khá lớn." Tôi nói, "Nếu hung thủ cũng đeo túi đựng dụng cụ trên eo, ngồi trong tủ quần áo, khẽ cử động một cái thì túi dụng cụ cũng sẽ để lại dấu vết trên vách tủ rồi."

"Nhưng anh trực tiếp tìm đến Lão Bát như thế, không sợ anh ta chính là hung thủ à?" Lâm Đào hỏi.

Tôi lắc đầu, "Tôi có thể khẳng định, không phải anh ta."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Chết Nóng Giữa Tuyết Lạnh (3)

Suốt buổi chiều, chúng tôi đều ở tổ chuyên án nhóm A để sắp xếp công việc.

Tôi dùng lý thuyết bản đồ tội phạm khoanh vùng lại trên bản đồ thành phố Long Biên lần nữa, đây là khu dân cư rất đông đúc. Sau đó, tôi mở ảnh chiếc búa bảo trì đường sắt chụp được từ chỗ Lão Bát, cùng với ảnh chụp vết thương trên đầu chị Bảo và ba nạn nhân đã chết, tiến hành so sánh.

Cho dù không phải nhân viên kỹ thuật pháp y, khi nhìn thấy ảnh so sánh rõ ràng thế này cũng có thể xác định dụng cụ trong hình chính là hung khí mà hung thủ đã dùng để gây án.

"Loại búa này là dụng cụ đặc biệt nên trước đây chúng ta chưa từng gặp." Tôi nói, "Vì thế mà tiến độ bị trì hoãn. Giờ chúng ta đã phát hiện dụng cụ có hình dạng này thì hãy bắt đầu điều tra từ nó."

"Loại dụng cụ này có thể mua qua mạng được không?" Điều tra viên hỏi.

Tôi lắc đầu, nói, "Đây là dụng cụ chuyên dụng được phát đồng loạt cho nhân viên đường sắt, nên người có được nó, lại còn có thói quen đeo túi dụng cụ trên eo, chắc chắn là công nhân bảo trì đường sắt."

"Tôi cảm thấy đây là một nghề rất thiết thực, sao lại làm ra chuyện kỳ lạ như thế chứ?"

"Chuyện này phải đợi sau khi phá xong án mới có đáp án được." Tôi nhún

vai.

"Nội thành và vùng ngoại ô thành phố Long Phiên có hai mươi mấy đoạn đường sắt." Một điều tra viên vừa tra tài liệu liên quan vừa nói, "Công nhân bảo trì đường sắt cộng lại có thể lên đến hàng nghìn người, tra thế nào đây?"

"Thật ra, công nhân bảo trì đường sắt đúng là không thiếu." Tôi chỉ lên tấm bản đồ trên hình chiếu rồi nói, "Nhưng công nhân bảo trì đường sắt trong khu dân cư đông đúc này có khả năng không nhiều lắm."

"Tôi hiểu rồi, điều tra tất cả những công nhân bảo trì đường sắt đang sống trong khu vực này, nhất là những người có khả năng nhận được loại dụng cụ này."

"Dù sao thì vẫn còn một tên hung thủ khác, nên không thể đánh rần động cỏ được." Phó phòng Triệu nói chen vào, "Trước tiên phải thu nhập hình ảnh, lý lịch, thói quen... của các đối tượng tình nghi về để phân tích. Nếu có điều kiện, hãy thu thập cả ADN về để đối chiếu."

Nói nghe đơn giản lắm, nhưng cho dù trong giới hạn bán kính vài cây số, muốn điều tra cũng là chuyện rất phiền phức. Bên cảnh sát khu vực có thể nắm được thông tin cơ bản của những người thường trú, nhưng cũng có thể không nắm rõ nghề nghiệp của từng người. Hơn nữa trong khu dân cư đông đúc thế này có rất nhiều công nhân ở trọ, khiến cho công việc điều tra lại càng thêm khó khăn."

"Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng." Chúng tôi hiểu rõ điều này nên nhân lúc trời còn chưa tối, ai về nhà nấy để nghỉ ngơi lại sức, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

*

Sáng sớm hôm sau, tôi và Lâm Đào đã có mặt tại phòng xét nghiệm vật

chứng. Kết quả xét nghiệm hóa lý đúng như suy đoán của tôi, không hề tìm thấy bất kỳ thành phần khả nghi nào, có thể loại trừ khả năng nạn nhân tử vong do trúng độc. Nếu vậy, căn cứ để chúng tôi xác định nguyên nhân tử vong chỉ còn duy nhất kết quả xét nghiệm bệnh lý pháp y thôi.

Phương Tuấn Kiệt chắc lại thức thâu đêm, anh ta mang theo đôi mắt sưng đỏ đi ra khỏi phòng xét nghiệm mô bệnh lý.

"Thế nào?" Tôi đầy mong đợi.

"Rất khó hiểu." Anh Phương cúi gằm, nói.

Ba chữ này tựa như tiếng sét đánh ngang tai.

"Nghĩa là sao?" Tôi vội vàng hỏi.

Anh Phương nói, "Trong lúc tiến hành tách nước tế bào mô thì tôi có xem qua tài liệu vụ án mà các anh đưa đến. Nạn nhân chết trên mặt tuyết lạnh cóng, đúng không?"

Tôi gật đầu.

Anh Phương nói tiếp, "Đầu tiên, người này rất khỏe mạnh."

"Khỏe mạnh?" Tôi hỏi, "Người này hẳn là từng làm phẫu thuật tách bỏ khối u ác tính ở thận đấy."

"Cắt sạch sẽ lắm." Anh Phương nói, "Theo lát trước mắt thì không thấy mô khối u nào còn sót lại, nhưng nhìn độ lớn của thận thì có thể thấy đã từng làm phẫu thuật. Tôi tin các anh cũng từng nghĩ đến điểm này."

"Đúng vậy, đây cũng là căn cứ chủ yếu để chúng tôi tìm lai lịch nạn nhân." Tôi nói, "Ý anh muốn nói cơ quan nội tạng của người này không có chút vấn đề nào sao?"

Anh Phương lắc đầu, nói, "Có thể hoàn toàn loại trừ khả năng tử vong do bệnh. Cả hẹp động mạch vành cũng không có."

"Tim, gan, não, phổi, thận đều không có vấn đề gì sao?" Tôi gắng hỏi.

Anh Phương nói, "Không chỉ như vậy, tuyến tụy, tuyến thượng thận gì đó đều bình thường, đây là một người vô cùng khỏe mạnh, khỏe mạnh hơn rất nhiều người trong số chúng ta."

"Vậy... vậy nguyên nhân tử vong là gì?" Tôi có chút choáng váng.

Anh Phương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, "Tôi có một ý nghĩ, nhưng chỉ là ý kiến tham khảo thôi đấy."

"Nhanh nói đi, nhanh lên." Lâm Đào nôn nóng.

Anh Phương nói, "Là thế này, tôi nói phát hiện của mình sau một đêm xét nghiệm đủ các loại cơ quan của nạn nhân trước. Não không bị ngoại thương, không có mạch máu khác thường, nhưng tiểu não có chút vấn đề. Tế bào Purkinje (1) sưng lên, hủy phân, số lượng tế bào giảm."

(1) Một loại tế bào thần kinh.

"Đây là bệnh gì?" Lâm Đào nghe không hiểu. "Phát hiện này không có ý nghĩa, có thể do rất nhiều vấn đề gây ra." Tôi xua tay, ngắt lời Lâm Đào.

Anh Phương nói tiếp, "Tim không có bệnh nhưng tâm thất bị dẫn ra, dưới màng tim có một vết xuất huyết hình sợi."

Tôi nhíu mày, Lâm Đào ngơ ngác.

Anh Phương nói, "Phổi, gan đều không có gì, chủ yếu là bị tắc nghẽn và phù lên; tôi thấy thận hơi lớn hơn so với thận của người bình thường, cầu

thận và mạch máu mô đệm phình lên thấy rõ. Tăng sinh tủy thượng thận."

"Như vậy rất bình thường mà, thận người này chẳng có vấn đề còn gì." Lâm Đào lại nói chen vào.

"Nếu ung thư thận đã khỏi hẳn thì sẽ không bị như thế này." Anh Phương giải thích.

"Điều cuối cùng anh chuẩn bị nói là thay đổi mô bệnh lý của cơ xương, đúng không?" Tôi hỏi.

Anh Phương mỉm cười gật đầu.

"Cơ vân bị mất, sợi cơ bị hòa tan, hoại tử, bào tương ngưng tụ thành các eosinophil (2)." Tôi nói.

(2) Eosinophil là những tế bào trú ngụ trong các mô và nhiều nhất là ở mô mềm như niêm mạc của đường hô hấp và tiêu hóa.

Anh Phương lại mỉm cười gật đầu.

"Là sao?" Lâm Đào hỏi, "Các anh đang nói ám hiệu hả? Tôi nghe chả hiểu gì cả."

"Chuyện này không thể nào xảy ra được?" Tôi xoa cằm nói.

Anh Phương nói, "Chúng ta thật hiểu ý nhau, chắc anh biết vì sao tôi khó hiểu rồi đấy."

"Này, hai anh nói tiếng người đi có được không?" Lâm Đào nói, "Rốt cuộc nguyên nhân tử vong là gì? Khi giải phẫu chẳng phải anh nói trúng độc, ngạt khí, ngoại thương đều đã bị loại trừ rồi sao? Bây giờ anh Phương lại loại trừ khả năng bệnh tật, sao anh biết nguyên nhân tử vong là gì?"

"Cái cậu nói là bốn loại nguyên nhân tử vong thường gặp." Tôi nói, "Lúc đó tôi còn nhắc đến hai loại khác nữa."

"Tôi nhớ, tôi nhớ." Lâm Đào đảo mắt, nghĩ ngợi một lúc, nói, "Còn có điện giật này, cũng bị loại trừ rồi, còn có nhiệt độ, anh cũng loại trừ luôn rồi còn gì?"

"Tôi loại trừ khả năng tử vong do nhiệt độ thấp, nhưng lại bỏ qua tử vong do sốc nhiệt." Tôi rầu rĩ nói.

Lâm Đào há hốc miệng mãi mới nói tiếp, "Nhiệt độ cao? Bị sốc nhiệt chết trong tuyết lạnh?"

"Thường thì tử vong do sốc nhiệt rất khó để phán đoán được ngay nhờ xét nghiệm pháp y." Anh Phương bổ sung, "Đã loại trừ những nguyên nhân tử vong khác, kết hợp với những đặc điểm chúng tôi vừa nêu, về cơ bản đã có thể phán đoán được nạn nhân đúng là tử vong do sốc nhiệt. Tình hình tại hiện trường như lời cậu nói, cũng chính là nguyên nhân khiến cho chúng tôi thấy khó hiểu."

"Đầu ngón tay bị rách, mặt tuyết không dấu vết, chết nóng trong tuyết lạnh, chuyện này... chuyện này kinh khủng quá." Lâm Đào rụt cổ, "Chẳng lẽ đúng thật là ma nhập xác sao?"

"Ha ha ha..." Anh Phương bị dáng vẻ khôi hài của Lâm Đào chọc cười, "Trên đời này, chuyện gì cũng có thể dùng khoa học để giải thích được hết, mấy chuyện quỷ thần của cậu hoàn toàn không có căn cứ."

"Anh có suy nghĩ gì?" Tôi mặc kệ Lâm Đào mê tín, tiếp tục hỏi ý kiến anh Phương.

"Nhiệt độ cao dẫn đến tử vong chủ yếu có hai loại. Thứ nhất, bệnh say nắng, thứ hai, bệnh say nhiệt." Anh Phương dường như rất quen thuộc với

chúng.

"Say gì cơ?" Lâm Đào hỏi.

Anh Phương giải thích, "Ví dụ một người làm việc dưới ánh mặt trời gay gắt, nắng chiếu xuống đầu trong khoảng thời gian dài sẽ gây say nắng mà tử vong. Một người làm việc ở môi trường có nhiệt độ và độ ẩm cao trong thời gian quá dài, nhiệt độ xung quanh quá cao khiến cho chức năng điều chỉnh thân nhiệt của cơ thể bị mệt mỏi, chức năng toát mồ hôi cũng thế, cuối cùng mất quá nhiều nước và chất điện phân, rối loạn chất điện giải trong cơ thể mà tử vong, đây gọi là tử vong do say nhiệt."

"Nếu vậy nạn nhân này tử vong vì say cái gì?" Lâm Đào hỏi.

"Nên hỏi là, nạn nhân này có bệnh gì!" Tôi gõ đầu Lâm Đào.

Anh Phương nói, "Tổn thương não của nạn nhân không quá nghiêm trọng, lỗ chân lông trên da mở lớn, từ hai điểm này có thể thấy, chắc chắn không phải tử vong do bệnh say nắng, đây là tử vong điển hình do bệnh say nhiệt."

Tôi im lặng gật đầu.

"Nhưng bệnh say nhiệt thường thấy vào mùa hè, trường hợp này quả thật khó hiểu." Anh Phương nói.

Sau khi tạm biệt anh Phương, tôi kéo Lâm Đào đến tổ chuyên án ở Chi đội Hình sự Phòng Cảnh sát đường sắt Long Biên. Im lặng suốt đường đi, khi chúng tôi đến nơi, mọi người đều đang ở đó đợi kết luận của chúng tôi.

"Làm sao mà chết vậy?" Sư huynh thấy chúng tôi vào liền hỏi ngay.

"Chết nóng." Tôi cũng vào thẳng vấn đề.

Mọi người im lặng một lúc rồi đột nhiên xôn xao bàn luận.

Sư huynh nhìn tôi cười, dường như không tin tưởng lời tôi nói.

"Tôi không nói đùa đâu, nạn nhân thật sự bị chết nóng." Tôi nghiêm túc nói.

"Chết nóng?" Chi đội trưởng Ngưu của tổ hình sự nói, "Làm sao có thể chứ?"

"Xét từ góc độ pháp y, có thể khẳng định nạn nhân tử vong do sốc nhiệt." Tôi nói.

Phòng họp lại trở nên yên lặng.

"Đầu ngón tay bị rách, mặt tuyết không dấu vết, chết nóng trong tuyết lạnh, chuyện này... chuyện này kinh khủng quá." Lâm Đào vẫn còn bị ám ảnh, không ngừng lặp lại nỗi sợ hãi trong lòng.

"Đúng đấy, Trưởng khoa Lâm nói câu nào cũng có lý." Chi đội trưởng Ngưu thế mà lại tán đồng cách nói của Lâm Đào.

"Đúng vậy, câu nào cũng có lý." Tôi cười nói, "Ba câu này, thiếu đi câu nào cũng khiến người ta cảm thấy khó tin, nhưng khi ba câu gộp lại liền có ngay lời giải thích hợp lý."

Rõ ràng, trên đường đến đây, tôi đã hiểu chuyện xảy ra như thế nào rồi.

"Giải thích thế nào?" Chi đội trưởng Ngưu hỏi.

Tôi nói, "Khi chúng ta khám nghiệm hiện trường đã xác định nạn nhân tử vong hơn mười hai tiếng rồi mới bị đưa đến đó, hơn nữa trong lúc di chuyển thi thể, hiện trường không có tuyết rơi. Ngay khi bắt đầu, chúng ta đã nhận định quan điểm này, bây giờ lại càng thêm chắc chắn. Nếu di chuyển thi thể trước khi tuyết rơi sẽ tạo ra hiện trường giả rằng không để lại dấu vết gì trên

tuyết."

"Ừ, đã giải thích được một cái." Chi đội trưởng Ngưu nói.

"Nếu di chuyển xác, vậy nơi tử vong không phải mặt đất đầy tuyết." Tôi nói, "Hiện trường tử vong hẳn là rất nóng. Khi chúng tôi khám nghiệm thi thể, từng tính toán thời gian tử vong. Dùng nhiệt độ hiện tại của thi thể để phán đoán thời gian tử vong, không thể giải thích được nguyên nhân khi thi thể được chuyển đến đã tử vong hơn mười hai tiếng, không giải thích được khi thi thể chuyển đến, tuyết vẫn chưa rơi."

Nói một cách đơn giản, nhiệt độ thi thể giảm chậm hơn bình thường, cho thấy hai vấn đề: thứ nhất, người bị chết nóng, nhiệt độ thi thể giảm chậm; thứ hai, sau khi bị chết nóng, nơi giấu thi thể nạn nhân có nhiệt độ tương đối cao, ảnh hưởng đến quá trình giảm nhiệt độ của thi thể. Những điều tôi vừa nêu đã tạo ra hiện tượng giả chết nóng trên tuyết lạnh."

"Đã giải thích được hai việc." Chi đội trưởng Ngưu nói, "Nhưng với thời tiết bây giờ thì châu Phi cũng chưa chắc đã làm cho người ta chết nóng được. Nếu chết ở nơi rất nóng, vậy thì thi thể được chuyển đến như thế nào? Đường sắt?"

"Không không, không đưa đi xa thế đâu." Tôi nói, "Nếu bị chết nóng trong môi trường tự nhiên thì không phải án mạng rồi, người có hành vi này không phải chịu trách nhiệm hình sự, sao lại phí công phí sức di chuyển thi thể chứ?"

"Không phải môi trường tự nhiên." Chi đội trưởng Ngưu cúi đầu, nói, "Ý anh là..."

"Không phải môi trường tự nhiên nghĩa là có ai đó đã tạo ra một môi trường, cho dù ở giữa trời tuyết rét lạnh thì chỗ đó vẫn có nhiệt độ và độ ẩm

vô cùng cao." Tôi nói.

"Phòng tắm hơi." Một người đồng thanh nói.

"Đúng." Tôi cười nói, "Nếu phòng tắm hơi này có cửa, cửa lại có thể khóa từ bên ngoài, vậy nạn nhân sẽ bị nhốt bên trong, không thể thoát ra được. Khi anh ta thấy khó chịu, muốn cố hết sức thoát ra, sẽ dùng tay cào cửa, tự khắc làm cho đầu ngón tay bị thương. Dần dần, nạn nhân sẽ mất đi ý thức, cơ thể tiết ra lượng mồ hôi lớn, rối loạn điện giải trong cơ thể, cuối cùng dẫn đến tử vong. Vì trên sàn nơi đó rất ẩm ướt và có nhiều mồ hôi của nạn nhân, vết máu ở đầu ngón tay bị ngâm rửa sạch, rồi trở nên trắng bệch đến đáng sợ. Sau khi chết, thi thể vẫn ở nơi có nhiệt độ cao, nhiệt độ thi thể giảm rất chậm, từ đó tạo thành mâu thuẫn giữa thời gian tử vong và nhiệt độ thi thể. Tóm lại, đã tạo thành hiện tượng đầu ngón tay bị rách và thời gian tử vong giả."

"Một lời giải thích hoàn hảo cho điều thứ ba, thậm chí là thứ tư." Chi đội trưởng Ngưu đập bàn nói.

"Chúng tôi cũng có được tiến triển lớn trong việc điều tra lai lịch nạn nhân." Sư huynh nói, "Theo kết luận khám nghiệm tử thi, chúng tôi đã điều tra hai bệnh viện, tìm thấy một người đáng nghi, rạng sáng hôm nay xét nghiệm ADN, đã xác định nạn nhân và cha mẹ đẻ."

"Ồ, đã tìm được cha mẹ nạn nhân rồi à?" Tôi hỏi.

Sư huynh gật đầu, nói, "Nạn nhân tên là Tư Mã Tuấn, 30 tuổi, chủ doanh nghiệp."

"Người giàu có? Chẳng trách lại giữ gìn sức khỏe tốt như thế." Tôi nói.

Sư huynh nói, "Nạn nhân chưa từng đi học, 18 tuổi đã ra ngoài kiếm sống, gia tài bạc triệu. Đến 26 tuổi, liên tục tiểu ra máu, anh ta bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư thận. Cùng lúc đó, anh ta nhận được một tin vô cùng xấu, anh ta

chỉ có một quả thận, khối u nằm trên quả thận duy nhất của anh ta. Sau đó, Tư Mã Tuấn đánh đổi tất cả, tìm đến bệnh viện, tiến hành phẫu thuật tách bỏ khối u."

"Một ca phẫu thuật phải đánh đổi bằng gia tài bạc triệu?" Lâm Đào hỏi.

"Loại phẫu thuật này cả thế giới cũng không có được mấy ca thành công." Sư huynh nói, "Cộng thêm anh ta bán tài sản gấp nên đã bị tổn thất rất nhiều."

"Có thể dùng tiền để đổi lại mạng sống, bao nhiêu cũng đáng." Tôi nói.

"Anh ngốc thật, sao anh không đi làm bác sĩ?" Lâm Đào cười hì hì, nói.

Sư huynh nói tiếp, "Tư Mã Tuấn sau khi phẫu thuật rất chú trọng việc giữ gìn sức khỏe, nhưng vì đã trắng tay nên bây giờ anh ta đang làm công cho một công ty cho vay tư nhân."

"Cho vay tư nhân?" Lâm Đào nói, "Chính là loại mượn tiền từ tay A với lãi suất 1% sau đó đưa cho B vay lại, lấy lãi suất 2%, ở giữa nhận 1% phần lãi suất chênh lệch à?"

"Không sai chút nào." Sư huynh nói, "Nhưng anh ta rất to gan, hàng tháng mượn tiền với lãi suất 2% một tháng, sau đó cho vay lại với lãi suất 5% một tháng."

"Đây là cho vay nặng lãi đấy!" Lâm Đào nói.

Sư huynh gật đầu, nói, "Vì lãi suất của anh ta cao nên huy động được hàng chục triệu tiền vay."

"Vây khá rắc rối đây." Chi đội trưởng Ngưu đưa ra ý kiến theo góc độ trinh sát, "Quan hệ cho vay của người này quá phức tạp, chúng ta không thể

điều tra từng người có quan hệ vay mượn với anh ta được."

"Đương nhiên không cần làm vậy." Tôi cười nói, "Cần phải giết người, chắc chắn là người có qua lại với anh ta với số tiền lớn, hơn nữa người này trông có vẻ rất giàu có, trong nhà có phòng tắm hơi riêng, hoặc từng mở tiệm tắm hơi và gần đây đã ngưng hoạt động. Các anh nghĩ thử xem, đâu thể giết người trong phòng tắm hơi công cộng, đúng không?"

"Có lý!" Chi đội trưởng Ngưu tán đồng.

"Hơn nữa, phòng tắm hơi có cửa." Tôi nói.

"Có phòng tắm hơi nào không có cửa chứ?" Lâm Đào lại châm chọc tôi.

Tôi gãi đầu, nói, "Được rồi, cửa phòng tắm hơi có thể khóa từ bên ngoài."

"Loại này thì đúng là không nhiều." Sư huynh nói.

"Nhưng mà." Chi đội trưởng Ngưu nói, "Thành phố chúng ta có rất nhiều khu tắm hơi, biệt thự có phòng tắm hơi riêng cũng không ít, lỡ như người có quan hệ tiền bạc với Tư Mã Tuấn, lại có điều kiện có phòng tắm hơi riêng không chỉ có một người, phải làm sao để sàng lọc đây?"

Tôi cười cười lấy ra một chiếc lọ từ trong thùng khám nghiệm, nói, "Luminol đây! Nếu nạn nhân vì muốn ra ngoài mà liều mạng cào cửa, đầu ngón tay lại có nhiều vết thương như thế, trên cánh cửa phòng tắm hơi này chắc chắn có vết máu, dùng thứ này đi kiểm tra là ra ngay, sau đó lấy mẫu để xét nghiệm ADN. Máu của nạn nhân để lại trên cánh cửa phòng tắm hơi, tôi nghĩ hung thủ có muốn chối cũng không được!"

"Lập tức bố trí điều tra!" Chi đội trưởng Ngưu rất hào hứng.

"Vậy ngày mai chúng ta gặp lại!" Tôi như vừa trút được gánh nặng.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Chết Nóng Giữa Tuyết Lạnh (4)

Suốt buổi chiều, chúng tôi đều quay cuồng trong tổ chuyên án chuỗi vụ án nhóm A ở Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên. Điện thoại tổ chuyên án reo không ngừng, các điều tra viên được cử đi liên tục gọi về báo cáo tin tức.

Đương nhiên, thu hút được sự chú ý của chúng tôi chỉ có những tin đặc biệt tốt.

Chẳng hạn như "phát hiện công nhân bảo trì đường sắt nào đó xuất hiện gần hiện trường", "đã xác định được nơi ở của một công nhân bảo trì", "xác định chủ ngôi nhà nào đó là một công nhân bảo trì đường sắt"...

Suốt buổi chiều, tin tức đã thu thập được khá khá. Nhiều hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều, có đến mười mấy công nhân bảo trì đường sắt đang sống trong phạm vi khoanh vùng của chúng tôi.

Bước tiếp theo chính là giai đoạn thu thập hình ảnh, tài liệu, đồng thời tiến hành kiểm tra và sàng lọc đối với mười mấy kẻ tình nghi này để thu nhỏ phạm vi điều tra.

Thấy mình không giúp được gì nữa, tôi và Lâm Đào ôm ấp hy vọng, rồi ai về nhà nấy.

Sáng sớm hôm sau, tôi và Lâm Đào gặp nhau tại Phòng Cảnh sát đường sắt Long Phiên.

Đúng như chúng tôi dự liệu, vụ án đã được phá, sư huynh thuật lại một

màn đáng kinh ngạc xảy ra đêm qua.

Sư huynh nói, "Công việc điều tra tiến hành đến chiều hôm qua đã tìm thấy kẻ tình nghi. Một ông chủ tên là Tư Mã Cường, bà con xa của Tư Mã Tuấn. Nghe nói, Tư Mã Cường từng vay Tư Mã Tuấn một khoản tiền lớn. Mượn tiền xong thì nhất mãi không trả lãi, Tư Mã Tuấn nghĩ cách tìm Tư Mã Cường để đòi lãi, nhưng cũng không dám tùy tiện trở mặt. Mỗi lần Tư Mã Tuấn nói chuyện với người khác đều nhắc đến chuyện của Tư Mã Cường."

"Vì sao không dám trở mặt?"

"Theo như chúng tôi được biết thì Tư Mã Cường hình như hoạt động phạm tội có tổ chức."

"Xã hội đen? Vì sao Tư Mã Tuấn còn dám cho anh ta mượn tiền?"

"Hừm. Nghe nói, Tư Mã Tuấn cho vay ở bên ngoài, chủ yếu dựa vào thế lực của Tư Mã Cường, người khác mới không dám quỵt tiền anh ta. Nhưng khi Tư Mã Cường muốn mượn tiền, chúng tôi đoán là Tư Mã Tuấn có do dự, cũng tìm đường lui cho mình."

"Nghĩa là sao?"

"Theo kết quả điều tra, chúng tôi nhận định giết người do xung đột kinh tế thì Tư Mã Cường phù hợp nhất, vì thế xem anh ta là kẻ tình nghi số một. Sau đó tổ điều tra thứ hai cũng phát hiện được trong biệt thự của Tư Mã Cường có phòng tắm hơi. Đã phù hợp với mấy điều kiện đưa ra, chúng tôi quyết định lục soát nhà Tư Mã Cường. Tối hôm qua, một đội cảnh sát hình sự và vài nhân viên kỹ thuật của chúng tôi mang theo lệnh khám xét đến nhà anh ta. Không ngờ, tên này lại gọi hai mươi mấy đàn em mặc đồ vest mang giày da đến, muốn dùng bạo lực để chống người thi hành công vụ!"

"Lớn gan vậy!"

"Đúng đấy. May mà cảnh sát hình sự đều mang theo súng, trong lúc hai bên giằng co, cảnh sát đã bắn chỉ thiên để cảnh cáo rồi, nhưng đám người đó không sợ chết, không chịu nhường bước. Tư Mã Cường trốn ở phía sau, đám nông cuồng nói súng cảnh sát chỉ để trang trí, không dám sử dụng. Câu nói này của anh ta đã gây náo loạn, hai bên bắt đầu mất bình tĩnh, một cảnh sát quyết định nổ súng, bắn bị thương một tên đang cầm dao phay, nhờ vậy tình hình mới ổn định lại."

"Nghĩ mà xem, đáng buồn thật." Tôi thở dài.

Sư huynh tiếp tục nói, "Sau khi ổn định tình hình, chúng tôi yêu cầu cảnh sát đặc nhiệm của thành phố Long Phiên đến, tức tốc khống chế đám người này, chúng tôi mới có thể vào khám nghiệm hiện trường được. Lúc đó chúng tôi cũng rất căng thẳng, lỡ như người không phải do anh ta giết, chúng tôi sẽ bị viện kiểm sát điều tra xem nổ súng như vậy có hợp pháp hay không. May mà không lâu sau đó đã xét nghiệm ra vết máu dính trên cánh cửa phòng tắm hơi trong nhà Tư Mã Cường."

"Kết quả xét nghiệm tối qua có phải đã xác định được đó là máu của Tư Mã Tuấn hay không?" Tôi hỏi.

Sư huynh vui vẻ gật đầu, nói, "Đã có chứng cứ này, Tư Mã Cường không thể chối cãi, nhưng lời khai chắc chắn có vấn đề. Anh ta nói mời Tư Mã Tuấn đến trò chuyện, sẵn tiện tắm hơi. Sau đó xảy ra cãi vã, anh ta tức giận khóa Tư Mã Tuấn trong phòng tắm hơi, bản thân bỏ đi đánh mạt chược với đàn em, quên mất chuyện Tư Mã Tuấn. Đến khi anh ta nhớ ra, Tư Mã Tuấn đã chết rồi, thế nên anh ta đành phải cho đàn em đưa thi thể ném lên đường sắt."

"Nghe thì đúng là không chút sơ hở, anh ta rõ ràng có kinh nghiệm phản trình sát rất mạnh." Tôi nói.

"Tư Mã Cường kiên quyết phủ nhận chuyện mình từng vay tiền Tư Mã

Tuấn, phủ nhận để xóa sạch món nợ này." Sư huynh nói, "Nhưng, tổ điều tra số ba của chúng tôi đã lập được công lớn."

"Ồ? Phát hiện ra gì à?"

"Đúng vậy. Chi đội trưởng Ngưu trước khi cho người lục soát nhà Tư Mã Cường, đã cử một nhóm khám xét nơi ở của Tư Mã Tuấn. Không ngờ nơi đó đã bị người khác lật tung! Rõ ràng, có một nhóm người đang tìm gì đó. Tổ điều tra của chúng tôi rất giỏi lục soát, họ đã tìm thấy một vật quan trọng mà đám người kia không tìm được! Một phong thư lớn."

"Chứa gì trong đó?"

"Chứa một ít tài liệu và chiếc đĩa CD." Sư huynh nói, "Theo phân tích của đồng nghiệp bên đội truy quét tội phạm, những thứ đó đều là tài liệu chứng minh Tư Mã Cường tổ chức nhóm xã hội đen."

"Chứng cứ à?"

"Đúng vậy, Tư Mã Tuấn tính toán thật cẩn thận, khi không có cách từ chối cho Tư Mã Cường vay, đã thu thập rất nhiều chứng cứ phạm tội của anh ta. Theo chúng tôi phân tích, khi Tư Mã Cường bắt đầu quỵt nợ, Tư Mã Tuấn đã dùng tài liệu này để làm tin, yêu cầu Tư Mã Cường trả tiền. Chính việc làm này đã buộc Tư Mã Cường ra tay giết người."

"Giả vờ mời Tư Mã Tuấn đến làm khách, sau đó nhốt anh ta trong phòng tắm hơi, ép giao chứng cứ ra?" Tôi hỏi.

Sư huynh gật đầu, nói, "Không sai, chúng tôi đã suy đoán như vậy. Ít ra anh ta đã ép hỏi được nơi ở bí mật của Tư Mã Tuấn. Chúng tôi dùng cách điều tra dấu vết, đã xác định được những người đến lục nhà Tư Mã Tuấn trước chúng tôi là đàn em của Tư Mã Cường. Đây là một chứng cứ rất mạnh, chứng minh được Tư Mã Cường có động cơ giết người."

"Tư Mã Cường đã lên kế hoạch đầu vào đấy." Tôi nói, "Tư Mã Tuấn cho rằng mình nắm chứng cứ trong tay thì Tư Mã Cường sẽ không dám đụng đến anh ta. Kết quả Tư Mã Cường lại là một kẻ tàn nhẫn, mượn cách này để giết anh ta, một mặt có thể không cần trả tiền, mặt khác có thể hủy luôn chứng cứ."

"Tư Mã Cường chắc là có viết giấy nợ cho Tư Mã Tuấn." Sư huynh nói, "Chỗ ở của Tư Mã Tuấn có một tệp tài liệu ngoài bì ghi hai chữ 'giấy nợ', nhưng bên trong trống trơn. Chắc đám người kia đã lấy hết tài liệu bên trong đi tiêu hủy rồi."

"Không chỉ tiêu hủy giấy nợ của mình, còn tiêu hủy luôn giấy nợ của người khác." Tôi nói, "Làm vậy để tránh bị nghi ngờ, không quá bị để ý. Thủ đoạn này cho thấy chúng đã hạ quyết tâm giết người từ trước."

"Không sao, bây giờ chứng cứ Tư Mã Cường cố ý giết người đã đầy đủ." Sư huynh nói, "Không chỉ vậy, đội chống tội phạm cũng hết sức để xử lý vụ án Tư Mã Cường dính líu đến tội phạm có tổ chức, nhất định phải bắt được kẻ gây hại này ra trừng trị trước pháp luật."

*

Sau khi nghe xong lời kể của sư huynh, tôi và Lâm Đào tức tốc chạy về Phòng Cảnh sát Long Phiên. Trong lòng tôi hiểu rõ, vụ án thi thể cởi trần này bắt đầu từ đêm qua đã vào thế như chẻ tre, phá án chỉ là vấn đề thời gian.

Hai chuỗi vụ án mạng kia mới là mối lo chung của chúng tôi. Suốt hai tháng nay, toàn thể nhân viên trong tổ chuyên án đã dốc hết sức mình để theo dõi hai chuỗi vụ án này nhưng vẫn không có chút tiến triển. Phát hiện có được trước mắt có thể xem như là lúc đến gần với chân tướng nhất trong hơn hai tháng qua. Mọi người đều nôn nóng, hy vọng lần này không phải là ảo ảnh.

Sau một đêm điều tra, không biết tổ chuyên án đã nắm được tin tức gì khiến tôi và Lâm Đào phải lập tức về ngay.

Trong phòng làm việc của tổ chuyên án dày đặc khói thuốc, ai ai cũng mang vẻ mặt mệt mỏi, hiển nhiên đã thức trắng một đêm. Tôi và Lâm Đào vừa bước vào đã có cảm giác giấc ngủ đêm qua của mình là một tội lỗi. Chúng tôi mang theo áy náy, ngồi vào vị trí của mình.

Giữa chiếc bàn lớn đặt một chiếc búa bảo trì đường sắt. Chắc hẳn tổ chuyên án đã cho người tìm một cái mang đến để tiến hành so sánh.

Tôi cầm chiếc búa lên, vuốt lên từng điểm đặc trưng trên đó, trong lòng càng thêm chắc chắn, đây chính là hung khí gây án đã khiến cho ba người chết, một người bị thương.

"Sau một đêm điều tra, trước mắt có ba người đáng nghi nhất." Phó phòng Triệu chỉ điều tra viên đang ngồi trước máy tính, ý bảo anh ta bật màn hình lên.

"Đây là kẻ tình nghi số một, tên là Lâm Siêu, 33 tuổi, đã kết hôn, có một con gái. Mê bài bạc, bình thường hành tung kỳ lạ, xuất quỷ nhập thần. Đồng nghiệp của anh ta phản ánh, từ sau khi tốt nghiệp trường kỹ thuật và được điều đến đoạn đường sắt này, mọi người đều ngại tiếp xúc với anh ta, vì đây là một người trở mặt còn nhanh hơn lật sách." Phó phòng Triệu vừa chỉ lên màn hình máy chiếu vừa nói, "Người mặc áo gió kia chính là anh ta, cả dáng đi cũng giống kẻ đầu trộm đuôi cướp."

"Không phải anh ta." Tôi nói.

Phó phòng Triệu thấy tôi loại bỏ anh ta ngay lập tức thì hơi ngạc nhiên, nhìn tôi một lúc lâu, không nói gì. Lúc này, điều tra viên bắt đầu mở tài liệu của người thứ hai.

"Đây là kẻ tình nghi số hai, tổng thể mà nói thì khá bình thường." Phó phòng Triệu nói, "Người này 29 tuổi, chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, tính cách hướng nội, bình thường không có sở thích gì ngoài chơi game online. Anh ta vốn là sinh viên Học viện Công trình Long Phiên, sau này vì gian lận trong thi cử nên bị nhà trường đuổi học. Vốn có thể trở thành một kỹ sư, cuối cùng lại thành một công nhân cấp thấp. Theo điều tra xung quanh, người này bình thường tính tình khá tốt, hàng xóm đều rất yêu quý anh ta."

"Vậy vì sao anh ta lại trở thành kẻ tình nghi?" Lâm Đào hỏi.

"Sở dĩ liệt anh ta vào danh sách kẻ tình nghi là vì ngày xảy ra bốn vụ án kia đều đúng lúc anh ta nghỉ, nên không thể loại trừ thời gian gây án của anh ta." Phó phòng Triệu nói.

Tôi dán mắt lên màn hình, trên đó là một người mặc đồng phục đang đi tới đi lui.

"Tiếp theo chính là kẻ tình nghi số ba." Phó phòng Triệu nói.

"Không cần xem nữa! Chính là anh ta làm!"

Lòng bàn tay tôi đổ đầy mồ hôi, răng cắn chặt như muốn gãy nát đến nơi. Một cơn lửa giận bốc lên như muốn xuyên qua màn hình trước mắt, thiêu chết tên ác ma trong đó.

"Sao lại chắc chắn vậy? Đừng có võ đoán! Phá án không phải trò đùa đâu." Lâm Đào nói, "Công nhân bảo trì đường sắt vốn chẳng bao nhiêu, nếu bắt nhầm một lần, có thể sẽ khiến cho hung thủ thật sự đào thoát đấy."

"Chính là anh ta!" Tôi quả quyết lặp lại lần nữa.

"Nói lý do của anh ra xem anh Tần." Lâm Đào nói, "Trước đây anh cũng quả quyết như vậy, nói Lão Bát chắc chắn không phải hung thủ, rồi cuộc anh

căn cứ vào đâu?"

"Bước đi." Tôi nói.

"Bước đi?" Phó phòng Triệu chen vào, "Dựa vào bước đi để nhận dạng, trên thế giới cũng chưa được công nhận mà? Có phải chúng ta cần gì đó chắc chắn hơn chút không?"

"Không được công nhận không có nghĩa là không khoa học." Tôi nói, "Ví như kỹ thuật phát hiện nói dối cũng không được tòa án công nhận, nhưng vận dụng thực tế lại đúng nhiều sai ít."

"Tôi thấy dáng đi của người này rất bình thường mà." Lâm Đào nói, "Không thấy anh ta có gì khác thường cả."

"Dáng đi chỉ có thể cảm nhận thấy chứ không thể nói ra." Tôi không biết làm sao để thuật lại phán đoán của mình, "Nhưng tôi tin tưởng mình không thể nào nhìn nhầm được."

Tôi không nói ra được căn cứ nhưng lại khẳng định chắc chắn khiến cho cả phòng họp rơi vào im lặng. Điều tra viên của tổ chuyên án cũng luống cuống tay chân, không biết nên làm sao cho phải, im lặng đợi lệnh từ Phó phòng Triệu.

"Thế này đi vậy, mục tiêu chính là kẻ tình nghi số hai, Cảnh Trình Tường, tăng cường mật độ điều tra bên ngoài." Phó phòng Triệu nói, "Ngoài ra phải thêm một nhóm, nghĩ cách bí mật thu thập mẫu ADN của anh ta."

"Không cần điều tra bên ngoài đâu, tôi tham gia tổ điều tra, cũng có thể bí mật lấy mẫu ADN của anh ta." Tôi cảm thấy trống ngực mình đập liên hồi, không thể đợi thêm ngày nào nữa.

Phó phòng Triệu suy nghĩ một lúc, vỗ bàn đồng ý với tôi.

*

Sau khi xác định Cảnh Trình Tường đã ra khỏi nhà, tôi và vài đồng nghiệp lẳng lặng lên tầng.

Một đồng nghiệp mất năm phút mới mở được khóa cửa nhà Cảnh Trình Tường.

Đây là một căn hộ đơn bình thường, không có gì khác lạ, đồ đạc trong nhà được sắp xếp rất ngăn nắp. Thứ duy nhất khiến chúng tôi chú ý chính là túi đựng dụng cụ giống hệt cái của Lão Bát đang đặt ngay ngăn trên mặt tủ, giống như một tượng Phật được cung phụng vậy.

Trong túi dụng cụ cũng có một cây búa bảo trì đường sắt, được lau bóng loáng. Xem ra muốn lấy được ADN hoặc vết máu của nạn nhân trên vật này đúng là một chuyện ly kỳ.

Chúng tôi mang bao tay vào, Lâm Đào lấy máy ảnh ra chụp lại xung quanh.

Bác sĩ pháp y Hàn lại đi thẳng vào nhà vệ sinh, lấy tăm bông lau qua bàn chải và khăn lông, nhờ vào vật còn sót lại trên những thứ ấy để lấy được tế bào da.

Tôi đi tới đi lui trong căn hộ, quan sát xung quanh. Cuối cùng, tôi dừng lại trước tủ quần áo gỗ, mở tung cửa tủ ra.

Trong tủ có một ít quần áo được treo ngay ngắn, nhưng thứ thu hút ánh mắt tôi lại là chiếc áo khoác nỉ màu xám. Tôi ngần người nhìn chằm chằm chiếc áo, cổ nhện không xé nát nó ra.

Lâm Đào nhận thấy sự khác thường của tôi, đi đến nhìn vào trong tủ.

"Áo khoác màu xám!" Lâm Đào gần thấp giọng thốt lên, "Giống hệt trong bằng ghi hình! Hẳn ta quả nhiên là hung thủ!"

"Có chắc không phải trùng hợp không?" Bác sĩ pháp y Hàn nhỏ giọng nói, "Nhưng vì sao hung thủ lần nào gây án cũng phải ăn mặc như nhau vậy?"

"Rối loạn ám ảnh cưỡng bức." Tôi lấy lại tinh thần, đóng tủ lại, chỉ vào những vật dụng trong nhà, nói, "Các anh nhìn xem, cả giá sách cũng xếp ngay ngắn thành hàng, chuột phải để ngay vị trí giữa tấm lót chuột, khăn lông treo cũng treo sát vào nhau, người này có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng bức. Thế nên mỗi lần hấn ta ra ngoài gây án đều phải mặc chiếc áo khoác màu xám này."

"Nói vậy hôm nay hấn ta ra ngoài không phải để gây án." Lâm Đào thờ phào.

Bác sĩ pháp y Hàn nghe tôi nói vậy, vội vàng trở lại giá treo khăn, kiểm tra xem động tác khi nãy của mình có làm loạn những chiếc khăn được treo sát nhau không."

"Chính là hấn ta." Tôi siết chặt nắm tay, nói.

"Tôi xin lệnh bắt người ngay." Điều tra viên nói, "ADN cũng phải đưa đi xét nghiệm gấp."

Phòng xét nghiệm ADN đã chuẩn bị từ sớm, chúng tôi vừa đưa mẫu đến là lập tức tiến hành ngay. Một tổ điều tra khác được cử đi theo dõi hành tung của Cảnh Trình Tường, đề phòng anh ta thoát khỏi vòng giám sát của chúng tôi.

Bốn tiếng đồng hồ xét nghiệm quả thật "dài như một năm". Phó phòng Triệu, tôi, Lâm Đào và vài điều tra viên túc trực trước phòng xét nghiệm ADN, nôn nóng, sốt ruột. Cho dù đêm đã xuống, bụng không ngừng sôi lên

òng ọc nhưng không ai có ý định rời khỏi, cũng không ai muốn bỏ qua cơ hội biết kết quả sớm nhất.

Cuối cùng cửa phòng xét nghiệm cũng mở. Mọi người lập tức xông lên, nhìn chăm chăm vào mặt người vừa mở cửa.

Cô ấy mỉm cười gật đầu.

"Giống với ADN để lại trên chiếc khăn lông phủ trên camera giám sát trong vụ Cố Văn Xương bị giết?" Phó phòng Triệu không yên tâm, gắng hỏi lần nữa.

Cô ấy vẫn gật đầu.

Mọi người vui vẻ nhảy dựng lên.

Tảng đá đè nặng trong lòng chúng tôi bao lâu nay cuối cùng cũng được gỡ xuống.

Sau khi ăn một bát mì thịt bò, chúng tôi trở lại tổ chuyên án, Cảnh Trình Tường đã bị bắt.

Tôi và Lâm Đào ở bên cạnh nghe thăm vấn, nhưng tên Cảnh Trình Tường này ngoài lúc mở miệng đòi uống nước ra thì không nói thêm gì nữa.

Cho dù nhân viên thăm vấn dùng hết mọi cách, uy hiếp dụ dỗ mãi cho đến khuya, anh ta vẫn không mở miệng nói tiếng nào.

Phó phòng Triệu đến bên cạnh chúng tôi, vỗ vai tôi và Lâm Đào, nói, "Chứng cứ chắc chắn, thách hăn ta cũng không có bản lĩnh thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta đâu. Các anh về nghỉ ngơi đi, tôi tin sáng sớm ngày mai các anh sẽ nhận được tin tốt rằng thủ phạm đã bị bắt."

Giọng điệu của anh ta vô cùng hùng hồn.

Tôi gật đầu, nói, "Đêm qua Phó phòng Triệu cũng không nghỉ ngơi, cũng nên về sớm đi. Ngày mai chúng tôi sẽ đợi tin tốt!"

Giấc ngủ này không hề ngon như tôi nghĩ, tôi vô cùng kích động, vô cùng mong đợi, trong đầu không ngừng tưởng tượng đến cảnh tên hung thủ còn lại cũng bị bắt, nghĩ đến cảnh hai tên hung thủ bị pháp luật trừng trị, nghĩ đến cảnh chị Bảo tỉnh lại, cùng Đại Bảo tiếp tục cử hành hôn lễ. Một giấc ngủ kéo dài không đầy ba tiếng, bị đủ kiểu giấc mơ chen vào.

Nào ngờ, sự việc đã đi ngược hoàn toàn với mong muốn, sáng sớm hôm sau tin tức được truyền đến không chỉ không phải tin tốt, mà còn là tin cực xấu.

Cảnh Trình Tường sau khi tạm giam mười hai tiếng đồng hồ, không có chứng cứ định tội, đã được thả!

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Cô Dâu Say Ngủ (1)

Tôi càng trốn chạy lại càng đến gần em. Dẫu đã quay lưng đi, tôi vẫn nhìn thấy em. Tôi bắt đầu từ em, kết thúc cũng từ em.

- Emran Salahi -

Đây là kết quả không ngờ được và không thể lý giải. Tôi gọi điện thoại cho Hàn Lượng. Tên nhóc này không biết có phải tối qua lại đi hộp đêm hay không mà vẫn chưa thức dậy, gọi mãi không ai nghe. Tôi chỉ hẹn được Lâm Đào, gọi một chiếc taxi, nổi giận đùng đùng xông vào tổ chuyên án Phòng Cảnh sát Long Phiên.

Tổ chuyên án có một phần ba số người vắng mặt, hai phần ba còn lại đều đang cúi đầu than ngắn thở dài. Tôi thấy tình hình như vậy liền đi thẳng đến phòng làm việc của Phó phòng Triệu Kỳ Quốc.

Phó phòng Triệu đang nghe điện thoại, thấy chúng tôi bước vào liền ngừng nói, vừa ra dấu cho chúng tôi ngồi xuống vừa nói vài câu với đầu dây bên kia rồi gác máy.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội!" Phó phòng Triệu thấy vẻ mặt hậm hực của chúng tôi đã đoán ra được phần nào. Anh ta đứng dậy pha trà cho chúng tôi, đưa hai điếu thuốc ra, cười hì hì.

"Phó phòng Triệu, tôi thật sự không hiểu được quyết định của các anh."

Tôi nói.

Phó phòng Triệu đã biết còn cố ý hỏi, "Chuyện gì đây? Đến hỏi tội tôi đấy à?"

"Cảnh Trình Tường chắc chắn chính là hung thủ của chuỗi vụ án nhóm A, vì sao lại thả hãn ta? Thả hãn về rừng tất có hậu họa, anh không sợ hãn ta tiếp tục gây án à?"

"Nhưng chúng ta là cơ quan chính quyền, không thể lạm dụng hình phạt riêng, sự việc chưa rõ ràng, chứng cứ không đầy đủ, ngoài việc thả người còn có thể làm gì đây?" Phó phòng Triệu biện minh.

"Thế nào là sự việc chưa rõ ràng, chứng cứ không đầy đủ? Sao tôi cảm thấy chứng cứ đã rất chắc chắn?" Tôi không chút nhún nhường, giơ tay lên, chuẩn bị liệt kê chứng cứ ra.

"Đây là quyết định của tỉnh." Phó phòng Triệu nheo mắt cười nói.

Xem ra Phó phòng Triệu không muốn tranh luận với chúng tôi, trực tiếp lôi thầy ra nói. Nhưng chiêu này quả thật hữu dụng, những lý lẽ tôi chuẩn bị từ trước đều bị chặn lại ngay tức thì.

Tôi ghen lời, ngăn người một lúc liền kéo Lâm Đào ra về.

"Thầy, vì sao Tổng cục lại quyết định thả người?" Tôi vừa bước vào phòng làm việc của thầy đã đi thẳng vào vấn đề.

"Sự việc chưa rõ ràng, chứng cứ không đầy đủ." Vẻ mặt cười hì hì của thầy giống hệt Phó phòng Triệu.

"Thế nào là sự việc chưa rõ ràng, chứng cứ không đầy đủ? Vụ án này không thể xảy ra sơ suất gì nữa! Đã chết bảy người rồi!" Tôi nói, "Hơn nữa

Lông Vũ bọn họ vẫn còn đang ở tình bên một mình đấy ạ!"

"Thăm vấn suốt một đêm, tên này vẫn không nhận tội!" Thầy phất tay.

"Không nhận tội thì thả ra sao ạ?" Tôi nói, "Bây giờ có rất nhiều vụ án đều không cần khẩu cung vẫn phán quyết được, vụ này sao lại không thể?"

"Khẩu cung vẫn rất quan trọng." Thầy nói, "Có thể giúp công tố viên và thẩm phán có lòng tin hơn. Bây giờ tuyên án đều phải chịu trách nhiệm cả đời, nếu không đủ lòng tin, thẩm phán sẽ không phán có tội. Phán quyết không cần khẩu cung thì phải có cơ sở chứng cứ vô cùng vững chắc, cần thêm sự quyết tâm của công tố viên và thẩm phán."

"Nhiều chứng cứ thế kia, chúng ta có thể giúp thẩm phán củng cố lòng tin mà." Tôi nói.

"Nhưng chứng cứ vẫn chưa chắc chắn." Thầy nói.

"Con không hiểu." Tôi nói, "Thứ nhất, công cụ gây án của bốn vụ án rất khớp với cây búa mà kẻ tình nghi mang theo bên người."

"Công nhân bảo trì đường sắt có đến mấy nghìn người, chứng cứ này không có tính đặc trưng." Thầy nói.

"Thứ hai, camera giám sát trong hai vụ án đều cho thấy khi gây án, hung thủ thích mặc áo khoác màu xám. Hơn nữa, dáng đi của hung thủ vụ án thứ tư hoàn toàn trùng khớp với dáng đi của kẻ tình nghi."

"Áo khoác lại càng không có tính đặc trưng. Còn về giám định dáng đi, hừm, về mặt pháp luật không được công nhận."

"Thứ ba, dấu vân tay lấy được ở hiện trường chị Bảo bị hại tuy chỉ có thể dùng để sàng lọc, không thể xác định, nhưng Lâm Đào đã xem rất kỹ, không

thể loại trừ Cảnh Trình Tường." Nhắc đến chị Bảo, tôi lại cảm thấy nhói lòng.

"Cậu cũng nói rồi đấy, chỉ là không thể loại trừ thôi."

"VẬY... ADN thì sao? ADN có thể xác định đúng không ạ? Trừ phi hẳn ta có anh em sinh đôi? Cũng thích mặc áo khoác xám? Cũng là công nhân bảo trì đường sắt?"

"ADN ở hiện trường là lấy được trên chiếc khăn lông che camera." Thầy nói, "Đầu tiên là không có cách nào xác định hành động che camera có liên quan đến hành động giết người. Tiếp theo, dầu có liên quan cũng không thể xác định ADN trên chiếc khăn lông này là ADN của hung thủ, nếu lỡ chiếc khăn này là nhặt được thì sao?"

"Đâu ra lắm sự trùng hợp thế!" Tôi phản đối, "Kết hợp tất cả các chứng cứ lại với nhau sẽ là một sợi xích chứng cứ hoàn chỉnh, hệ thống chứng cứ đã hoàn chỉnh rồi! Tòa án cũng phải nói lý lẽ chứ! Nếu những thứ này vẫn không thể làm chứng cứ, vậy còn chứng cứ gì có thể chỉ ra kẻ phạm tội đây?"

"Trước đây không lâu tổ của bác sĩ pháp y Tiêu có thụ lý một vụ án." Thầy từ tốn nói, "Một người sau khi giết người dính một lượng máu lớn của nạn nhân trên người, nên sau khi hẩn về nhà đã chôn cả bộ quần áo đó xuống ruộng. Khi họ khám nghiệm hiện trường, tìm thấy bộ quần áo dính máu bị chôn đó, xét nghiệm ra đó là dấu máu của nạn nhân, có cả ADN của kẻ tình nghi."

Thầy đột nhiên chuyển đề tài, tôi không biết tiếp lời thế nào.

Thầy nói tiếp, "Vốn cho rằng đây là một vụ chắc như đinh đóng cột, không ngờ đến phút cuối kẻ tình nghi lại không chịu nhận tội giết người. Thậm chí khi tổ điều tra tuyên bố kết quả giám định với kẻ tình nghi, hẳn còn cản ngược lại, nói có người đã trộm quần áo hẩn thường mặc để giết người."

"Điều này rõ ràng không hợp lý." Tôi nói, "Ai lại trộm cả một bộ quần áo để đi gây án chứ?"

"Nhưng thẩm phán cho rằng, không thể loại trừ được điểm nghi ngờ hợp lý, thế nên phán hấn vô tội." Thầy nói.

"Vô tội?" Lâm Đào kinh ngạc, "Chứng cứ chắc chắn thế kia cũng có thể phán vô tội? Hấn cũng có thể vô tội sao?"

"Vô tội về mặt pháp luật và vô tội trên thực tế là hai chuyện khác nhau." Thầy nói, "Có rất nhiều kẻ tình nghi sau khi trao đổi với luật sư, lên tòa đều sẽ phản cung, vì luật sư có thể xem hồ sơ, có thể nắm được sai sót và lỗ hổng trong vụ án. Đối với những người từng nhận tội hầu như đều có cùng một cái cố, chính là cơ quan cảnh sát dùng hình ép cung. Thật ra chuyện này cũng không có gì xấu, những án lệ này buộc chúng ta phải nắm chắc từng chi tiết khi điều tra, phát huy quy trình pháp lý của chúng ta."

"Chết tiệt!" Tôi thầm mắng.

"Tất nhiên, vụ án này chúng ta vẫn đang điều tra, bây giờ lại có thêm một số chứng cứ mới, định dùng để hỗ trợ bên công tố kháng nghị."

"Nhưng", tôi suýt bị thầy đánh lạc hướng, vội vàng chuyển về chủ đề cũ, "con vẫn cho rằng chứng cứ của vụ này đã đủ xâu chuỗi thành hệ thống rồi."

"Làm chuyện gì cũng không thể hấp tấp được, phải biết nhẫn nại." Thầy thấy nói nhiều cũng vô ích, bèn kết thúc cuộc nói chuyện, "Các lãnh đạo và nhân viên tham gia cũng giống các cậu vậy, hy vọng nhanh chóng phá được vụ án này. Nhưng tôi cảm thấy, trước 'nhanh chóng' nhất định phải thêm vào từ 'chắc chắn'. Muốn phá án thì phải cầm chắc, nếu nóng vội sẽ 'xôi hỏng bỏng không'."

Tôi nghe không lọt tai ám thị của thầy, chỉ cúi đầu hậm hực.

"Cứ như vậy đi." Thầy nói, "Công việc kiểm định phòng thí nghiệm cấp quốc gia của các tỉnh, cậu tham gia đi."

Thấy thầy muốn tách tôi ra, đột nhiên tôi không muốn làm nữa, "Con không đi làm mấy việc vô ích đó đâu, con muốn phá án!"

"Sao lại vô ích? Việc này có thể giúp quy chuẩn hóa công việc giám định của chúng ta, đây là công việc nền tảng!" Rõ ràng, thầy đã nổi giận.

Ra khỏi phòng làm việc của thầy, tôi cảm thấy rất hụt hẫng. May mà trước đó tôi không liên lạc được với Đại Bảo, không lập tức báo tin Cảnh Trình Tường bị bắt cho cậu ấy. Nếu để Đại Bảo đang lúc suy sụp trải qua chuyện này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Thầy quyết định như vậy chắc chắn có lý của thầy, tôi thầm an ủi chính mình.

Liên tục hai ngày không suy nghĩ gì khác, tập trung tinh thần hỗ trợ Phòng Quản lý chất lượng tiến hành việc kiểm định phòng thí nghiệm cấp quốc gia khô khan, nhàm chán.

Trong hai ngày này, chỉ có Lâm Đào vẫn lặng lẽ làm cùng tôi. Tên Hàn Lượng kia điện thoại vẫn luôn không có người nghe máy, giống như biến mất khỏi cõi đời vậy.

Đợi đến khi chúng tôi gặp lại Hàn Lượng, cậu ta đã từ một anh chàng đẹp trai phong độ ngời ngời biến thành một ông chú nhếch nhác, râu ria lởm chởm, tóc tai rối bù.

Hơn 4 giờ chiều, Hàn Lượng bị chúng tôi bắt gặp bên dưới tòa nhà phía Đông. Nơi này có rất nhiều phòng ban cơ mật, cả tôi cũng không có thể ra vào, không ngờ tên nhóc Hàn Lượng này lại có thể bước ra từ nơi thần bí này.

Tôi tóm lấy Hàn Lượng, không nói gì cả, kéo cậu ta về phòng pháp y. Lâm Đào đang ngồi trong phòng uống trà, thấy chúng tôi lôi kéo nhau bước

vào thì vội vàng đứng lên nhường chỗ.

"Anh làm gì vậy hả?" Hàn Lượng kêu lên, "Nhẹ nhàng chút có được không? Suốt đêm tôi chưa hề chớp mắt đâu đấy!"

"Không ngủ? Hai ngày nay cậu làm gì!" Tôi ném Hàn Lượng xuống ghế, tiện tay với lấy con dao phẫu thuật, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hàn Lượng phì cười, vén áo lên nói, "Anh dọa tôi đấy à? Đến đây đi, mở ra, tôi cũng muốn xem thử vì sao tôi chỉ có thể tập được có sáu múi cơ bụng thôi đây."

Tôi thấy uy hiếp cậu ta không được, lập tức đổi cách, giật lấy ly trà trong tay Lâm Đào, nói, "Người anh em vất vả rồi, uống ly trà đi rồi từ từ nói."

"Bảo mật." Hàn Lượng uống một ngụm trà xong, nói.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta không lên tiếng.

"Số điện thoại của bạn gái trước và trước nữa của cậu tôi có cả đấy. Nếu tôi làm người trung gian, giúp hai người họ trao đổi cách liên lạc, cậu cảm thấy thế nào?" Lâm Đào mở điện thoại lên, đưa đến trước mặt Hàn Lượng.

Hàn Lượng lập tức xùi xuống, "Họ không phải bạn gái, là bạn thôi, hiểu không? Bạn bè!"

"Vậy tôi làm nha." Lâm Đào giành lại ly trà của mình.

"Được rồi, thật ra nói cho các anh biết cũng không tính là vi phạm kỷ luật, đúng không?" Hàn Lượng vội nói.

"Chúng tôi vốn là người nên biết mà!" Tôi phản bác lại.

"Thầy muốn cho các anh một niềm vui bất ngờ thôi."

"Niềm vui bất ngờ?" Tôi chợt thấy có hy vọng, adrenaline lập tức tiết ra, cả người đều khoan khoái, "Nói nhanh."

"Các anh không cho rằng thầy bỏ cuộc thật đấy chứ?" Hàn Lượng ra vẻ thần bí.

"Hả? Có chuyện bỏ thật với bỏ giả cơ à?" Tôi chắc chắn sự việc có cơ hội xoay chuyển, hai mắt sáng lóe lên.

"Tên đó sau khi bị bắt, dù uy hiếp dụ dỗ thế nào cũng không chịu khai nhận." Hàn Lượng nói.

"Vậy kế hoạch của thầy ra sao?" Tôi gặng hỏi.

"Thầy cảm thấy hai tên hung thủ này trước đó vẫn luôn giữ cùng một tần suất gây án, vậy hai người họ nhất định có cách để liên lạc và hẹn nhau." Hàn Lượng uống thêm một ngụm nước, nói, Việc chúng ta cần làm là để hấn ta lơ là cảnh giác, sau đó chủ động liên lạc với đối phương."

"Theo thời gian phát hiện vụ án, bây giờ cách vụ án bị phát hiện gần nhất của chúng cũng gần một tháng rồi, chúng ta chỉ đợi không như vậy à?"

"Tất nhiên, chỉ đợi thôi là không được, chúng ta còn phải tung tin ra, để chúng nhanh chóng liên lạc với nhau."

"Tin gì?"

Hàn Lượng hít một hơi thật sâu, "Tin chị Bảo tỉnh lại... Chị Bảo là người sống sót duy nhất, cũng là sơ hở duy nhất mà Cảnh Trình Tường để lại."

"Đợi đã, chị Bảo tỉnh rồi sao?"

Hàn Lượng lắc đầu, "Vẫn chưa. Đây chỉ là tin tức giả mà chúng tôi tung ra, ép chúng tiếp tục liên lạc, dù sao hấn ta cũng không thể có cơ hội để gây

án nữa."

"Sau đó các anh sẽ quan sát toàn bộ?" Tôi chợt hiểu ra tất cả, tôi thật phục sát đất sự liêu lĩnh của thầy, tôi nói tiếp, "Nhưng như vậy cũng có mặt rủi ro."

"Rủi ro thì cũng không hẳn, rủi ro duy nhất là có thể lập tức nắm được cách thức liên lạc của chúng hay không. Nếu không thể, bên nhóm B lại tiếp tục xảy ra án thì rắc rối to. Tất nhiên, chúng ta cũng có chuẩn bị, chỉ cần hai bên liên lạc với nhau, người bên Nam Hòa sẽ bắt chấp mọi giá để bắt người." Hàn Lượng nói, "Vì có rủi ro nhất định nên chuyện này được xếp vào hàng bảo mật cao."

Tôi nói, "Dùng cách thả dây dài câu cá lớn này để dẫn dụ kẻ tình nghi của vụ án nhóm B. Thầy không giấu chúng tôi, thầy đã nói bây giờ chứng cứ chưa đầy đủ, chuyện không thể thành công được. Thầy cũng biết Cảnh Trình Tường là hung thủ, nhưng thầy cần chứng cứ trực tiếp. Đúng vậy, nếu nắm được cách thức và nội dung liên lạc của chúng trên mạng, vậy mới có chứng cứ chắc chắn, mới có thể xâu chuỗi chứng cứ lại với nhau. Chiêu này không chỉ thu thập được cách thức và nội dung liên lạc của hai hung thủ, còn có thể bắt được hung thủ nhóm B, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích!"

"Vậy là cậu trở thành người trong nhóm cơ mật, chúng tôi lại nằm ngoài cơ mật?" Lâm Đào không phục.

Hàn Lượng mỉm cười, nói, "Trước đây chúng tôi cũng làm rất nhiều việc trên mạng nên hiểu rõ tình hình hơn, lần này chắc chắn sẽ dùng được."

"Vậy bây giờ mọi người đang đợi kết quả như thế nào?" Tôi hỏi.

Hàn Lượng nói, "Là thế này. Sau khi thả Cảnh Trình Tường ra, bên kia đã cử một nhóm người rất tài giỏi chia ra giám sát nhiều hướng. Một nhóm theo dõi hẳn, chỉ cần hẳn vừa truyền tin ra thì sẽ lập tức bắt người; nhóm khác

điều tra quan hệ xã hội; một nhóm giám sát thiết bị thông tin, lắp đặt thiết bị ghi hình, nghe lén tại nơi ở của hãn, đồng thời thâm nhập vào máy tính trong nhà hãn; cuối cùng là các cao thủ máy tính, một khi hãn ra khỏi nhà đến quán Internet hoặc đến nơi khác để lên mạng, những người này sẽ lập tức tiến hành theo dõi hoạt động mạng của hãn. Tôi nằm trong nhóm thứ ba, thâm nhập vào máy tính trong nhà hãn.

Trước đó chúng tôi đã mất rất nhiều công sức điều tra để tìm ra manh mối về cách thức liên lạc giữa hung thủ của hai nhóm A và B nhưng không có chút tiến triển gì. Thế nên, chắc chắn hung thủ đã dùng máy chủ ở nước ngoài, liên lạc qua mạng nước ngoài, thậm chí có khả năng dùng mật mã. Vì vậy, chúng tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng giải mã ngay sau khi lấy được tin tức.

Mấy nhóm người làm việc cùng lúc, trao đổi với nhau. Ngày đầu tiên Cảnh Trình Tường được thả, chỉ ở trong nhà ngủ, không có hành động nào. Tôi nghĩ chắc hãn đang suy nghĩ và lập kế hoạch.

Đêm hôm đó hãn đã quay lại làm việc, về đến nhà thì thường xuyên mở máy tính, thường xuyên lục lọi trong nhà. Tuy hãn đã làm nhiều động tác như thế nhưng trên thực tế lại không hề liên lạc với hung thủ nhóm B. Cho dù các đồng nghiệp đang theo dõi, hay những người đang giám sát máy tính của hãn như chúng tôi đều có cùng một cảm giác: hãn đang thăm dò xem mình có bị theo dõi hay không. Sau cùng, hãn cũng chỉ là con cá nằm trên thớt thôi, chúng tôi tài tình biết mấy chứ! Hãn tuyệt nhiên không phát hiện được gì.

Thăm dò một ngày một đêm, sáng sớm hôm nay hãn lấy một xấp giấy trắng trên kệ sách ra viết gì đó, hoặc là tính toán, so sánh gì đó, lần này chắc không phải giả, đoán chừng trong vài tiếng đồng hồ tới hãn sẽ truyền tin đi. Do tôi mệt quá nên bị yêu cầu lập tức nghỉ ngơi để người khác tạm thay, một khi Cảnh Trình Tường truyền tin đi, tôi lập tức trở về đội ngũ. Ngoài ra, cảnh sát hình sự, cảnh sát đặc nhiệm đều đã chuẩn bị sẵn sàng xuất phát rồi."

Tảng đá trong lòng tôi đã buông xuống một nửa, bèn nói, "Tổ điều tra quan hệ xã hội có tra được gì không?"

Hàn Lượng nói, "Cảnh Trình Tường là một sinh viên, sinh ra ở vùng sâu vùng xa, từ nhỏ làm việc gì cũng theo quy củ, học hành nghiêm túc chăm chỉ, à, chính các anh nói hắn có hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng bức nhẹ mà. Sau khi thi đỗ đại học, tương lai tưởng chừng như xán lạn, nhưng hắn lại đi thi hộ người khác để kiếm tiền sinh hoạt và chơi game, một lần bị bắt ngay tại trận, bị nhà trường đuổi học. Sau đó hắn về quê, đối mặt với ánh mắt xem thường và những lời đàm tiếu của hàng xóm, không ngóc đầu lên được.

Hắn có một đồng hương rất thân, làm việc ở Cục đường sắt. Hiểu được nỗi khổ của hắn, người đồng hương này đã giới thiệu hắn vào làm công nhân bảo trì đường sắt. Cảnh Trình Tường bình thường rất siêng năng, làm việc cũng nghiêm túc và có trách nhiệm, không có tật xấu gì, đặc biệt hắn rất thông minh, hiểu việc nhanh, rất được cấp trên xem trọng. Lần này đột nhiên bị bắt, sau khi trở về đơn vị, có rất nhiều người đến hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, hắn tỏ ra bị tổn thương lòng tự trọng, im lặng không lên tiếng, không trả lời câu nào. Nhưng làm vậy cũng không thay đổi được hiện thực đồng nghiệp ở đơn vị vẫn chọc ghẹo hắn."

"Có tài không được trọng dụng, bị xem thường, tâm trạng bị đè ép quá độ, dễ nảy sinh suy nghĩ cực đoan." Tôi gật đầu nói, "Người này đã có nội tâm u ám, nếu có gì đó dự dõ sẽ trở thành động cơ để hắn giết người ngay."

Tôi còn chưa dứt lời, điện thoại của Hàn Lượng chợt reo lên.

Có một tin nhắn tới, chỉ vồn vện hai chữ, "Về đội!"

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Cô Dâu Say Ngủ (2)

Tôi và Lâm Đào ngồi xõm dưới tòa nhà phía Đông trong cơn gió lạnh, chúng tôi không ngừng sụt sùi.

Tuy lạnh đến run lẩy bẩy nhưng tôi và Lâm Đào không hề có ý định rời đi. Chúng tôi biết, nỗ lực trong mấy tháng qua, có thể tối nay sẽ được nhìn thấy thành quả. Chúng tôi là thành viên của tổ chuyên án, không muốn bỏ qua cơ hội chứng kiến thời khắc quan trọng này. Tất nhiên, chúng tôi cũng có lo lắng của mình. Có thuận lợi không? Có chắc sẽ không có thêm người vô tội nào bị hại nữa không? Có thể lấy được chứng cứ liên kết toàn bộ cục diện sự việc không?

Khát vọng đối với những thứ chưa biết này khiến chúng tôi quên đi cơn giá lạnh.

Hơn 7 giờ, trời đã tối hoàn toàn. Điện thoại đột nhiên rung lên, tôi rất không muốn lấy nó ra khỏi túi áo, run run nhìn màn hình... là Đại Bảo.

"Đại Bảo gọi đến, tôi nói thế nào đây?" Tôi hỏi Lâm Đào, "Có nên nói cho cậu ấy biết chuyện tên khốn hại chị Bảo đã bị khống chế rồi không?"

Lâm Đào nhất thời cũng không biết làm sao, điện thoại trong tay tôi rung lên không ngừng.

Tôi căng cứng da đầu, lướt lên màn hình nhận cuộc gọi đến, "Đại Bảo à?"

"Tôi nói ngắn gọn thôi." Giọng Đại Bảo vô cùng gấp gáp, "Lông Vũ kiểm

tra camera giám sát, phát hiện mỗi lần trước khi xảy ra vụ án đều có một chiếc xe gắn máy đậu trước cửa quán Internet. Người chạy chiếc xe đó đáng người gầy, cao khoảng 1,73 mét, đội mũ, chúng tôi cảm thấy người này rất đáng nghi. Tiếc là lịch sử duyệt web đã bị hệ thống của quán tự động xóa đi, chỉ có thể xác định hắn đã chơi game của nước ngoài, có khả năng dùng máy chủ nước ngoài. Long Vũ cảm thấy hắn chính là hung thủ, nhưng xe gắn máy không có biển số, chỉ có thể dựa vào độ mài mòn của yên xe trong băng ghi hình để tìm thôi. Lúc này vừa nhận được báo cáo, có một chiếc xe gắn đáng ngờ, có khả năng đi theo đường quốc lộ về phía Long Phiên rồi. Tôi và Long Vũ lập tức trở về, một là trong lòng tôi cảm thấy không yên, rất muốn gặp Mộng Hàm, hai là định trở về đợi đồng nghiệp của chúng ta lấy băng ghi hình giám sát trên quốc lộ về, xem có thể bắt được hắn trong tình chúng ta không. Chúng tôi đi đường cao tốc, lộ trình ước chừng khoảng ba tiếng rưỡi. Long Vũ không cho tôi liên lạc với các anh ngay, nói đợi có tin tức rồi mới gặp các anh, về rồi gặp. Chúng tôi phải lên xe rồi, tạm biệt."

"Đọc đường các cậu nhớ chú ý an toàn!" Tôi nói vào điện thoại đã kết nối.

Tôi và Lâm Đào nhìn nhau, trong mắt chứa đầy mong đợi.

Xem ra rất nhiều đầu mối bắt đầu quy tụ lại rồi, hình dáng của hung thủ cũng dần hiện rõ. Chúng tôi có dự cảm, vụ án này sẽ kết thúc ngay trong đêm giá lạnh này.

Chúng tôi lúc thì quay lại phòng làm việc sưởi ấm, lúc lại không yên tâm quay lại tòa nhà phía Đông ngồi đợi. Cứ như thế thời gian đã qua rất lâu, tính ra, Đại Bảo và Trần Thi Vũ chắc đã về đến Long Phiên rồi, nhưng chỗ Hàn Lượng lại không có chút tin tức gì.

Khi chúng tôi đang nóng lòng chờ đợi, chợt thấy đèn hiệu chuyên dùng của cảnh sát đặc nhiệm reo lên. Mười mấy cảnh sát đặc nhiệm có vũ trang đầy đủ lao lên xe, chiếc xe rú còi chạy ra khỏi cổng Sở Cảnh sát tỉnh.

"Chuyện gì vậy?" Tôi đứng bật dậy nhìn.

"Phá giải được rồi! Phá giải được rồi!" Ngay sau đó, Hàn Lượng bước ra khỏi cửa cấm của tòa nhà phía Đông, giơ một xấp giấy trong tay lên, "Tôi báo cho các anh đầu tiên đây!"

Tôi phát hiện gương mặt Hàn Lượng không mang theo sự hưng phấn đáng có mà đầy vẻ lo lắng.

"Sao vậy?" Tôi hỏi.

Hàn Lượng kéo chúng tôi lên chiếc Audi TT của mình rồi nói, "Mục tiêu của chúng là chị Bảo!"

"Cái gì?" Tôi giật mình, "Nhưng Cảnh Trình Tường chẳng phải sắp bị bắt rồi sao? Hung thủ của vụ án nhóm B đâu thể tìm đến hại chị Bảo được? Chẳng phải chúng gây án song song sao?"

"Lần này chúng có cùng một mục tiêu! Nhân chứng sống sót!"

"Chúng muốn diệt khẩu!" Tôi rùng mình, "Tôi cứ nghĩ chúng đã bắt chấp hậu quả! Thì ra chúng vẫn còn muốn thoát khỏi chế tài của pháp luật! Làm sao bây giờ, làm sao đây? Khu ICU của bệnh viện tỉnh không cho người nhà ở lại chăm sóc vào ban đêm, ban đêm cũng không có ai ở đó, chỉ có bác sĩ và y tá, đúng rồi, còn có y tá trực ban sẽ báo cảnh sát, không sao, nhất định sẽ không sao."

Lâm Đào nhìn đồng hồ, nói, "Hai người Đại Bảo chắc đã theo đúng người rồi."

Tôi chợt nhớ ra Đại Bảo hai tiếng trước đã gọi điện thoại cho tôi: "Đúng rồi, Đại Bảo đang đuổi theo một người, chắc là chiếc xe gần máy khoảng 6 giờ hơn đã vào địa giới tỉnh ta. Xe gần máy đi đường quốc lộ không thể

nhANH thế đưOC, tÍNH ra, khi hẢn đến Long Phiên, ít nhất cũng phải 11 giờ, bây giờ mới 10 giờ rưỡi, vẫn còn kịp."

"Bây giờ chắc Đại Bảo đã đến bệnh viện tỉnh rồi nhỉ?" Lâm Đào nói, "Họ chạy xe theo đường cao tốc, báo cho họ biết để đề phòng đi."

Tôi lấy điện thoại ra, còn chưa bấm số thì đã có cuộc gọi đến, là Đại Bảo, "Đến bệnh viện tỉnh ngay! Hung thủ nhóm B đang muốn hại Mộng Hàm! Nhưng bây giờ bị chúng tôi chặn lại trong phòng kho bệnh viện rồi."

"HẢn là nhân vật nguy hiểm đấy! Các cậu cẩn thận nhé! Chị Bảo an toàn không?" Tôi không chỉ rùng mình, lông mao toàn thân đều đã dựng đứng hết lên.

"Yên tâm, giọng tôi lớn, lúc này vừa đuổi theo vừa la hét, bây giờ có vài bảo vệ đang chặn trước cửa, hẢn chạy không thoát đâu!" Giọng nói của Đại Bảo đầy tự tin, hơn nữa còn mang theo niềm vui không thể đè nén, "Mộng Hàm không sao!"

"Chúng tôi lập tức qua đó, còn mấy chục cảnh sát đặc nhiệm và mấy chục khẩu súng đi cùng nữa." Tảng đá trong lòng tôi đã có thể buông xuống hoàn toàn. Cảnh Trình Tường đã bị bắt trở lại, cùng bị "bắt" chung với hẢn còn có cách thức liên lạc mà Hàn Lượng đã "phá giải được". Xem ra, chứng cứ đã đầy đủ. Bây giờ, hung thủ nhóm B cũng đã bị khống chế. Đây chính là một kết cục hoàn mỹ cho vụ án lần này."

"An toàn rồi." Tôi ngắt điện thoại, nói, "Nhắc đến phá giải, cậu giải ra gì vậy?"

Tôi muốn tranh thủ quãng đường mười phút này tìm hiểu cách thức liên lạc giữa hai tên hung thủ đó.

Hàn Lượng nói, "Khoảng 5 giờ hơn, Cảnh Trình Tường lấy một tờ giấy

ra, vừa nhìn vừa đánh chữ, trả lời vào một chủ đề thảo luận trên diễn đàn. Bộ chỉ huy vừa thấy liền biết ngay tờ giấy đó chắc chắn có vấn đề, hơn nữa chúng tôi cũng đã nắm được cách liên lạc của chúng, lập tức nắm bắt thời cơ, hạ lệnh bắt người. Nhưng khi chúng tôi lấy được tờ giấy đó, phía trên chỉ là một bảng chữ cái, ngoài hai mươi sáu ký tự tiếng Anh ra thì không có gì khác. Diễn đàn mà hắn tham gia chỉ là diễn đàn của một game online."

"Bảng chữ cái tiếng Anh?" Tôi nhú mào, nghe đến tiếng Anh là tôi liền đau đầu. Ngày trước học tiếng Anh cấp 4 phải thi mười lần mới qua môn được (1), tôi mù tiếng Anh bẩm sinh.

(1) Không cần nghi ngờ, chú Tần học bảy năm đại học, đã phải thi tiếng Anh cấp 4 mười lần thật đấy.

"Vả lại, những bài viết trả lời của Cảnh Trình Tường trong chủ đề đó đều là những ký tự tiếng Anh loạn xạ, không có lấy một từ có nghĩa, đừng nói là một câu." Hàn Lượng nói.

"Đây chính là mật mã trong truyền thuyết à?" Tôi hỏi.

"Mật mã có rất nhiều loại." Hàn Lượng nói, "Nhưng chỉ cần là mật mã thì sẽ có cách giải. Mọi người nhìn đồng chữ cái mất trật tự đó liền lóng ngóng, không biết phải làm sao."

"Cậu là Baidu sống mà cũng không biết nó có ý gì sao?" Tôi cười hỏi.

Hàn Lượng đẩy vế tự hào nói, "Tôi xem tờ giấy kia, rồi lại xem nội dung bài viết, lập tức hiểu ra đó là gì."

"Là gì?"

"Loại này gọi là mật mã Vigenère." Hàn Lượng nói, "được dùng nhiều nhất vào Thế chiến thứ hai, bây giờ chẳng mấy ai nghiên cứu nó nữa."

"Là sao? Không hiểu!" Lâm Đào nói.

Hàn Lượng bật cười, nói, "Nói trắng ra chính là mật mã dùng các ký tự khác để thay thế cho ký tự thật sự muốn nói. Bảng chữ mà Cảnh Trình Tường cầm chính là bảng đối chiếu. Bảng đối chiếu có quy cách cố định, gồm hai mươi bảy hàng và hai mươi bảy cột, đều là ký tự trong bảng chữ cái tiếng Anh. Một khi có được từ khóa, từ khóa là hàng, chữ cái hiển thị là cột, chữ cái ngay điểm giao nhau của hai cái trên chính là ký tự của mật mã. Cứ làm như thế tìm ra từng chữ cái một, trông qua giống như một đồng chữ lộn xộn, nhưng thật ra là một đoạn văn đã được mã hóa."

"Là sao? Vẫn không hiểu!" Lâm Đào nói.

Hàn Lượng nói, "Ý là như vậy, đây là một cách mã hóa khá cổ xưa, tôi biết quy tắc của nó."

"Nên cậu đã giải ra?" Tôi hỏi.

Hàn Lượng lắc đầu, nói, "Thật ra khi vừa bắt đầu, tôi cũng chỉ biết quy tắc, không thể phá giải được. Vì như lúc này tôi đã nói, cách duy nhất để phá giải là phải biết từ khóa."

"Từ khóa?" Lâm Đào hỏi.

Hàn Lượng nói, "Cái gọi là từ khóa, chính là một câu tiếng Anh hoặc một từ đơn nào đó. Lấy nó làm từ khóa để tra ngược lại ký tự theo hàng và cột, vậy có thể đọc được đoạn văn mật rồi."

"Nói vậy, từ khóa là do từng người định ra." Tôi nói, "Làm sao cậu phá giải được? Lượng từ rất lớn mà!"

"Bởi vậy tôi mới có cảm giác thành công, vì tôi đã tìm ra được từ khóa!" Hàn Lượng nói, "Trên diễn đàn này, người mở chủ đề tên là King Asura of

Nanhe, Tu La Vương Nam Hòa. Cái tên này chắc là của hung thủ chuỗi vụ án nhóm B, từ đây không khó để biết được hẳn là người tỉnh Nam Hòa, Trung Quốc. Người trả lời, cũng chính là Cảnh Trình Tường, có tên Rakshasa, dịch ra là La Sát."

"Đều là ngôn ngữ trên mạng à? Tên trong trò chơi?" Tôi hỏi.

Hàn Lượng gật đầu, nói, "Đúng vậy, theo diễn đàn có thể xác định, đó là trò chơi Killer of the final, một trò chơi khá nổi tiếng ở nước ngoài. Vì giao diện quá bạo lực, máu me nên nước ta không nhập về. Tôi nghĩ, nếu để tôi dịch thì sẽ gọi nó là Tuyệt mệnh sát."

"Anh văn của cậu cũng khá thật đấy." Lâm Đào xem như đã nhìn Hàn Lượng bằng một ánh mắt khác.

Hàn Lượng gật đầu nói, "Chúng tôi mất mấy tiếng đồng hồ để nghiên cứu trò chơi này, diễn đàn và những bình luận Cảnh Trình Tường đã phản hồi trong chủ đề kia, muốn nhanh chóng tìm ra từ khóa. Cuối cùng, tôi phát hiện có nhiều người thường dùng một câu nói để làm chữ ký cho mình, trong trò chơi có một BOSS mỗi lần xuất hiện đều nói một câu. No final kill no heaven."

"Không giết sạch tất cả, không thể lên Thiên đàng." Lâm Đào nói.

"Tiếng Anh của anh chẳng phải cũng khá lắm sao?" Hàn Lượng nói.

"Với khẩu hiệu này, không thể vào thị trường nước ta được." Tôi nói.

"Đồng thời, chủ đề mà Cảnh Trình Tường phản hồi chính là: If you..."

"Đừng có 'hót' tiếng chim nữa, cậu cứ dịch thẳng ra cho chúng tôi là được rồi." Tôi hơi mất kiên nhẫn.

"Ý là, bạn có thể đọc hiểu câu này mới có thể thật sự so tài với tôi." Hàn Lượng nói, "Đây là lời tuyên bố của hung thủ nhóm B, kèm theo bên dưới là một đồng chữ cái lộn xộn."

"Chính là mật mã Vigenère gì đó mà cậu nói đấy à?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy." Hàn Lượng nói, "Chúng tôi tra hoạt động của hai người trên diễn đàn, ngoài chủ đề này thì không còn cái nào khác. Điều đó cho thấy, chủ đề này chính là nơi đầu tiên họ trao đổi với nhau."

"Nếu là lần đầu tiên trao đổi, sao Cảnh Trình Tường lại có được từ khóa?" Tôi hỏi.

"Mấu chốt chính là ở đây." Hàn Lượng nói, "Vì vậy tôi nhận định, từ khóa nằm ngay trong câu nói xuất hiện trong trò chơi: No final kill no heaven."

"Giỏi!" Tôi càng nghe càng hứng thú.

"Thế là tôi nhanh chóng dịch phản hồi mà Cảnh Trình Tường đăng lên lúc hơn 5 giờ sáng kia và cả tin trả lời của Tu La Vương vào khoảng mười phút sau đó, mục tiêu của chúng là chị Bảo!" Hàn Lượng giờ xấp tài liệu trong tay ra, nói, "May mà chúng ta vẫn còn kịp."

"Tuy vẫn chưa dịch xong hết, nhưng cũng xác định được từ khóa của cậu là đúng!" Tôi nói, "Bây giờ xem ra, người mà Đại Bảo đang đuổi theo chính là hung thủ, thời gian hoàn toàn trùng khớp!"

Hàn Lượng còn chưa kịp gật đầu thì xe đã thẳng lại trước cổng khu chăm sóc đặc biệt của bệnh viện tỉnh.

*

Xe Hàn Lượng lái nhanh không thua gì xe cảnh sát đặc nhiệm, gần như

đến nơi cùng lúc với họ. Ba người chúng tôi xông vào cùng lúc với nhóm cảnh sát đặc nhiệm mang theo súng đột kích tầng một tòa nhà.

Lúc này đã khuya, tòa nhà này có mười sáu tầng, nhưng chỉ sử dụng từ tầng một đến tầng tám, các tầng phía trên tạm thời dùng làm kho chứa đồ. Khu phòng bệnh trong góc của bệnh viện, bình thường rất ít người ra vào, không cần nói đến lúc nửa đêm nửa hôm thế này.

Trong góc tầng một là một phòng kho, gần như tất cả bảo vệ của bệnh viện và nhân viên y tá đều đang tập trung trước cửa nhà kho đó.

Đại Bảo cầm một chiếc ghế đầu xem như vũ khí, đứng trước cửa nói lớn, "Đầu... đầu hàng sẽ được khoan hồng! Anh trốn trong đó cả mười phút rồi, có gan thì ra đây... ra đây thử xem?"

"Cậu ấp a ấp úng thế kia mà muốn giả dạng chuyên gia đàm phán?" Tôi đến vỗ vai Đại Bảo đã lâu không gặp, hỏi, "Lông Vũ đâu?"

Lúc này bộ đàm trên vai một viên cảnh sát đặc nhiệm vang lên, "Phòng chăm sóc đặc biệt bệnh viện tỉnh có người báo án, nói lúc này gặp cướp, bây giờ đã an toàn, nhưng có một cảnh sát đã đuổi theo kẻ tình nghi."

Đội trưởng Đội Cảnh sát đặc nhiệm bật cười, nói vào bộ đàm, "Báo cáo trung tâm chỉ huy, kẻ tình nghi hiện đã bị nhốt lại, chúng tôi lập tức tấn công."

Sau khi ra dấu tay, các cảnh sát đặc nhiệm mang theo súng xông vào phòng kho.

Tôi cứ nghĩ sẽ có một màn giằng co gay cấn như trong phim điện ảnh, nhưng thực tế khiến tôi thật sự thất vọng.

Nhóm cảnh sát đặc nhiệm tiến vào chưa đến hai mươi giây đã tóm được

một người đàn ông như tóm một con gà, đám y tá vây quanh vui mừng hoan hô. Chúng tôi cũng vui lây.

Đó là một người đàn ông dáng cao gầy, mặc một chiếc áo blouse trắng không vừa vặn chút nào, mang khẩu trang. Hai bên vai bị hai cảnh sát đặc nhiệm giữ chặt, trên cổ tay là chiếc còng số 8. Toàn thân anh ta đang run rẩy, không thốt ra được câu nào.

Xem ra anh ta đang vô cùng sợ hãi.

"Mày như vậy mà còn muốn giết Mộng Hàm?" Đại Bảo giận dữ, nếu không phải tôi cản lại, chắc cậu ấy đã xông đến đập hấn một trận rồi.

"Giết?" Hấn ta bị viên cảnh sát đặc nhiệm nhấn cong lưng xuống, nói, "Các... các... các anh, không... không... không phải..."

"Im miệng!" Lâm Đào lấy mực và thẻ vân tay ra, đến sau lưng cảnh sát đặc nhiệm, bắt lấy cổ tay của tên cao gầy, lấy dấu vân tay của hấn.

"Kiểm tra dấu vân tay ngay tại đây à?" Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm cười nói, "Anh cũng gấp gáp quá nhỉ?"

"Đặc điểm dấu vân tay của hung thủ tôi đều ghi nhớ hết vào đây rồi!" Lâm Đào chỉ vào đầu mình nói, "Vì vậy so dấu vân tay ngay tại chỗ thì có thể chứng thực hung thủ tại chỗ này ngay!"

"Hung? Hung gì?" Sắc mặt tên cao gầy lập tức tái mét, trắng bệch, "Tôi... tôi chỉ... tôi chỉ... đi gặp... một người..."

"Hấn không phải hung thủ." Lâm Đào soi dấu vân tay trước ánh đèn, vẻ mặt chùng xuống.

Da gà tôi vừa hết lại lần nữa nổi lên, "Cái gì? Cậu nói gì?"

Trước vẻ mặt hoang mang của mọi người, Đại Bảo điên cuồng lao đến trước thang máy, điên cuồng nhấn nút. Thang máy bắt đầu từ từ đi xuống từ tầng mười một. Đại Bảo quay người chạy vào buồng thang bộ. Chúng tôi vừa lấy lại tinh thần, lập tức đuổi theo.

Chạy một mạch đến tầng năm, hành lang vẫn yên tĩnh như cũ, không một bóng người. Dù sao đây cũng là phòng chăm sóc đặc biệt, người ở đây đều không thể chủ động đi lại được. Để đảm bảo phòng bệnh không có vi khuẩn, trong phòng chăm sóc đặc biệt không cho phép kê thêm giường vào ban đêm, nên khi đêm xuống, phòng bệnh liền trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Bình thường, một khi thiết bị giám sát tân tiến phát hiện ra chỉ số sự sống của bệnh nhân khác thường sẽ báo động ngay. Y tá trực ban và bác sĩ sẽ đến ngay lập tức. Ngoài ra, cách một tiếng sẽ có y tá đi kiểm tra các phòng bệnh một lượt, đảm bảo sự an toàn cho bệnh nhân.

Nhưng khi chúng tôi đến phòng bệnh của chị Bảo, chỉ thấy một căn phòng trống, còn đủ loại dây đang lủng lẳng bên giường bệnh và màn hình đen kịt của các thiết bị theo dõi.

Đại Bảo ngồi phịch xuống đất, bật khóc thất thanh.

Tôi không bỏ cuộc, chạy đến quầy trực của y tá ngoài hành lang, thấy có hai y tá đang trò chuyện ở đó. "Bệnh nhân giường số 23 đâu?" Tôi hét lên.

Hiệu quả cách âm của tấm kính thủy tinh rất tốt, tôi lớn tiếng thế mà y tá ở bên trong vẫn không nghe thấy gì.

Tôi tiến đến, gõ lên tấm kính thủy tinh.

Y tá vội đứng lên, mở cửa ra, ngập ngừng nói, "Làm gì vậy? Có chuyện gì?"

"Bệnh nhân giường số 23 không thấy đâu cả!" Tôi nói.

Sắc mặt y tá lập tức thay đổi, vội vàng chạy về phòng bệnh với tôi. Thấy những sợi dây vẫn đang đong đưa, y tá liền ngăn ra, "Chuyện này... chuyện này là sao? Nửa tiếng trước tôi đi tuần, mọi chuyện vẫn bình thường mà."

"Các người thật vô trách nhiệm!" Lâm Đào quát lên.

"Bình thường thiết bị giám sát làm việc rất tốt, không thể xảy ra chuyện như thế này được." Y tá đầy vẻ ầm ức, "Bao nhiêu năm qua đều thế, chưa từng xảy ra chuyện này!"

"Nhưng bệnh nhân đã bị người khác đưa đi, các cô lại không hay biết gì!" Tôi nói.

"Tất thiết bị giám sát trước rồi mới đưa bệnh nhân đi, như vậy chuông báo động sẽ không reo." Bác sĩ nghe thấy tiếng động liền chạy ra khỏi phòng trực ban, vẫn còn đang ngái ngủ, mặc chiếc áo blouse trắng, "Nhưng bình thường, ai lại làm thế?"

Đúng vậy. ai lại làm thế? Ai có thể nghĩ đến một kẻ thông minh, nguy hiểm sẽ chạy đến đây để gây án chứ?

"Bây giờ phải làm sao?" Lâm Đào nóng nảy nói, "Lông Vũ đâu?"

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Cô Dâu Say Ngủ (3)

Hai mươi phút trước.

Trên đường trở về, Trần Thi Vũ đã báo lại phát hiện của mình cho tổ chuyên án, tổ chuyên án cũng tỏ ý sẽ lập tức kiểm tra bằng ghi hình, thế nên Trần Thi Vũ định cùng Đại Bảo đến bệnh viện thăm chị Bảo. Đã lâu không gặp, không biết bây giờ chị Bảo đã khôi phục thêm chút nào chưa.

Xe cảnh sát đưa Trần Thi Vũ và Đại Bảo đến trước cửa bệnh viện thì rời đi. Hai người cùng sánh bước về phía phòng chăm sóc đặc biệt tối om.

Đại Bảo cắn chặt môi, im lặng, Trần Thi Vũ cũng không biết nên nói gì. Những ngày qua, Đại Bảo phục tùng theo sự sắp xếp của cô ấy một cách vô điều kiện, thức khuya dậy sớm, không một câu oán trách. Cô ấy nghĩ, nếu tất cả những gì cô ấy làm đều là sai, cô ấy thật sự có lỗi với Đại Bảo.

Không bao lâu sau, họ đã đến dưới khu chăm sóc đặc biệt, Đại Bảo ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà một nửa sáng đèn, một nửa chìm trong bóng đêm, buông một tiếng thở dài.

Trần Thi Vũ giơ tay vỗ vai Đại Bảo tỏ ý an ủi. Ngay lúc đó, Trần Thi Vũ nhìn thấy chiếc xe gắn máy đang đậu tại một góc cạnh cửa tòa nhà khu chăm sóc đặc biệt.

"Sao lại thế này?" Trần Thi Vũ lao đến cạnh chiếc xe còn đang treo chiếc mũ bảo hiểm lung lẳng trên gương chiếu hậu, quan sát tình trạng của yên xe.

Đại Bảo vẫn chưa kịp phản ứng, ngăn người tại chỗ.

"Yên xe còn ấm!" Trần Thi Vũ sờ sờ yên xe, nói, "Nhanh! Nhanh!"

Trần Thi Vũ thấy lái xe gắn máy đi theo đường quốc lộ, vượt qua lộ trình hơn 300 cây số, ít nhất cũng phải mất năm, sáu tiếng đồng hồ. Không ngờ, hung thủ chuỗi vụ án nhóm B đã đến Long Phiên trước cả họ! Càng không thể ngờ hơn chính là hắn đã tìm đến khu chăm sóc đặc biệt của bệnh viện tỉnh!

Một dự cảm không lành xộc lên đầu, Trần Thi Vũ đẩy Đại Bảo vẫn còn đang ngơ ngác, lao thẳng lên tầng.

Thang máy chậm chạp nhích lên qua tầng ba.

Phòng chăm sóc đặc biệt của chị Bảo nằm ngay tầng năm.

Lúc này Đại Bảo đã lấy lại tinh thần, hai người liều mạng chạy lên cầu thang bộ. Đến tầng năm, họ vòng qua một y tá đang đẩy chiếc giường bệnh đi động, lao vào hành lang.

Hành lang yên tĩnh, không có người qua lại, chỉ có một bác sĩ mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang đang đi kiểm tra bảng tên trên cửa phòng bệnh. Chiếc áo blouse trắng khoác hờ trên mình người đàn ông cao gầy, trông không thích hợp chút nào.

Trần Thi Vũ kéo Đại Bảo đang muốn xông lên lại, quay đầu ra dấu "im lặng" với y tá đang đứng trước buồng cầu thang.

"Đừng nóng vội, xem tình hình đã." Trần Thi Vũ thấp giọng nói.

Tên mặc áo blouse trắng lén la lén lút đi qua từng phòng một, cuối cùng dừng lại trước phòng bệnh của chị Bảo. Hắn chậm chậm rút tay ra khỏi túi,

đẩy tay nắm cửa ra.

"Đứng im, cảnh sát đây!" Trần Thi Vũ hét lên, cùng Đại Bảo chạy qua.

Hắn giật mình, trong lúc sửng sốt suýt vấp ngã, xoay người tìm lối thoát thân.

Đối diện phòng bệnh của chị Bảo là lối thoát hiểm, hắn đẩy cửa ra bỏ trốn. Trần Thi Vũ và Đại Bảo nhìn vào trong phòng bệnh, thấy chị Bảo vẫn đang nằm yên trên giường, máy theo dõi đều bình thường, thế là hai người liền đuổi theo.

*

Y tá vừa đi kiểm tra phòng trở lại, dường như nghe thấy động tĩnh gì đó, vội đứng dậy, mở cửa nhìn ra bên ngoài. Không có gì khác lạ.

*

Người mặc áo blouse trắng hoảng loạn chạy xuống cho đến tầng một. Đại Bảo vừa đuổi theo vừa hét lớn, thu hút sự chú ý của bảo vệ ngoài cửa. Thấy phía trước có vật cản, phía sau có người đuổi theo, không còn đường thoát, hắn chỉ có thể chạy vào kho chứa đồ linh tinh giữa hành lang.

Trần Thi Vũ đập cửa, lập tức xông vào trong. Đại Bảo kéo Trần Thi Vũ lại, "Tối đen như mực, hắn có thể mang theo hung khí đấy. Cô ngoài sáng, hắn trong tối, quá nguy hiểm. Lại không có cửa sổ, hắn chạy không thoát đâu. Chúng ta đợi tiếp viện."

Dứt lời, Đại Bảo lấy điện thoại ra.

Trần Thi Vũ khoanh tay, dựa vào cửa kho, vừa nghe Đại Bảo gọi điện thoại cho chúng tôi vừa suy nghĩ.

Không chút phòng bị? Không thăm dò trước? Mạo hiểm như vậy không giống một tên hung thủ gây ra bốn vụ án nhưng vẫn tiêu diêu ngoài vòng pháp luật chút nào. Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Đúng rồi! Chính là chỗ đó!

Trần Thi Vũ bừng tỉnh, chiếc xe gắn máy đó, yên xe vẫn còn ấm, phạm vi còn lớn như vậy! Yên trước và sau hình như đều còn nóng! Chẳng lẽ... chẳng lẽ có hai người? Chẳng lẽ... đây là kế điệu hổ ly sơn?"

Trần Thi Vũ không đợi Đại Bảo ngắt điện thoại, tự mình lao vào lối thoát hiểm chạy thẳng lên tầng năm.

Phòng của chị Bảo đang khép hờ, máy theo dõi đã bị ngắt điện, chị Bảo không thấy đâu nữa.

Đầu óc Trần Thi Vũ trống rỗng, cô buộc mình phải bình tĩnh, buộc mình suy nghĩ! Suy nghĩ! Đúng! Phải suy nghĩ!

Đưa đi bằng cách nào? Khiêng đi? Cõng đi? Giường bệnh di động? Giường bệnh di động! Đúng! Y tá đó! Dáng người cao như vậy! Chắc chắn là nam giả nữ! Giường bệnh di động không thể đi thang bộ được, chỉ có thể đi thang máy! Đúng! Đi thang máy!

Trần Thi Vũ lao đến trước thang máy, thấy nó vừa đi qua tầng tám, vẫn tiếp tục đi lên.

*

Trong thang máy, y tá dáng người cao lớn, xoay lưng về phía camera giám sát, nhìn chị Bảo đang nằm trên giường bệnh di động, nghĩ thầm nếu biết bệnh viện này vắng lặng như vậy thì đã không gây chú ý thế rồi. Cô ta chậm chậm tháo bao tay, lấy một sợi dây da, quấn lên cổ chị Bảo, bắt đầu dùng sức. Sợi dây từng chút từng chút siết chặt quanh vùng da trên cổ chị

Bảo, sắc mặt cô ấy lập tức trở nên tím tái. Đột nhiên, hai chân vô lực của chị Bảo giũ giụa vài cái, cánh tay dường như cũng muốn nâng lên. Động tác đột ngột của chị Bảo khiến y tá kia giật mình. Ngay lúc này, thang máy chợt dừng lại.

Cửa thang máy mở ra, một cô bé đi cùng mẹ mình bước vào. Mắt trái cô bé bầm tím, trên trán còn có vài chỗ u lên thấy rõ. Y tá vội nhét sợi dây da trở vào túi, vẫn quay lưng về phía camera giám sát, thầm thở phào.

Người mẹ nói, "Chuyện gì thế này? Không phải nói ở lại tầng tám của khu này để theo dõi sao? Sao cửa lại không mở được vậy? Hay là không phải khu này? À, cô y tá, xin hỏi nhập viện có phải ở khu này không?"

"Không phải, chị đi nhầm rồi, thang máy này đi lên, chị phải đi xuống mới đúng." Y tá nói.

"Vậy chúng tôi đi lên cùng cô rồi mới trở xuống." Người mẹ thấy cửa thang máy đã đóng, khẽ than một câu, "Đúng thật là khổ mà."

Bé gái bĩu môi, thút thít nói, "Mẹ ơi, con sợ..."

Người mẹ lúng túng nhìn bóng lưng của cô y tá, nhưng vẫn dịu dàng an ủi đứa bé, "Bác sĩ đã nói rồi, để phòng ngừa con bị thương bên trong não, phải tiêm thuốc, còn phải nằm viện một đêm. Chỉ cần con ngoan ngoãn tiêm thuốc, mẹ sẽ mua hạt dẻ cho con ăn. Mẹ đảm bảo sau này ba sẽ không đánh con nữa đâu."

Vừa nghe đến đây, ánh mắt của y tá lóe lên.

Vì thang máy dừng ở tầng tám một lúc, Trần Thi Vũ có cơ hội đuổi kịp nó.

Khi Trần Thi Vũ ấn nút thang máy ở tầng mười một, thang máy vừa đi

qua tầng mười.

Cửa thang máy vừa mở ra, hành lang thang máy vốn đang tối đen bị ánh đèn bên trong thang máy chiếu sáng thành hình rẻ quạt. Ánh mắt Trần Thi Vũ phản xạ lại với ánh đèn, nhìn thẳng vào bóng lưng của y tá.

"Đứng yên! Cảnh sát đây!" Trần Thi Vũ đưa tay sờ thắt lưng theo phản xạ, không mang theo súng, chỉ có thể lấy thẻ cảnh sát mới tinh từ trong túi ra.

Ba người trong thang máy đều giật mình.

Y tá đột nhiên quay người lại nói, "Lúc này các người đang đuổi bắt một người đàn ông đúng không? Anh ta đi lên cùng tôi, bước ra ở tầng tám rồi."

Cô gái trẻ có gương mặt xinh xắn, dường như còn non nớt hơn Trần Thi Vũ.

*

Đây là một cô gái, cô ta không phải hung thủ chứ? Hung thủ chạy ra từ tầng tám rồi sao? Trần Thi Vũ nghĩ.

Trong lúc Trần Thi Vũ thất thần, cô bé chột nhỏ giọng thắc mắc, "Mẹ ơi, chẳng phải chúng ta đi từ tầng tám lên sao? Đâu có ai đi ra đâu..."

Sắc mặt người mẹ và y tá lập tức thay đổi. Y tá đột nhiên kéo đứa bé qua, rút một cây kéo từ cạnh giường bệnh ra, đưa lên cổ cô bé.

Đứa bé lập tức không dám động đậy, òa lên khóc lớn.

Y tá nói với người mẹ, "Bà đi ra ngoài. Nếu không tôi mà đâm một nhát thì nó chết chắc."

Cho đến giờ phút này, Trần Thi Vũ vẫn không dám tin cô gái xinh xắn

trước mặt mình là hung thủ!

Người mẹ sợ thang máy đóng cửa, tựa lưng vào cửa thang, vừa van xin vừa cố trấn an con gái đang bị uy hiếp, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Trần Thi Vũ nhìn chị Bảo đang nằm trên giường bệnh, trên giường chỉ có sự yên tĩnh, cô không biết đối phương đã ra tay hay chưa.

Y tá nhìn người mẹ đang đau lòng đến phát khóc bằng ánh mắt khinh miệt, "Bà đừng gạt nó nữa, mọi chuyện không tốt lên được đâu. Con bé sẽ không yên ổn được. Bà nói ba sẽ không đánh nó nữa, nhưng đợi khi vết thương của nó khỏi rồi trở về nhà, nó sẽ càng bị đánh đau hơn! Những gì bà nói đều là dối trá! Các người đều dối trá!"

Trần Thi Vũ không hiểu chuyện gì, không biết làm sao để tiếp lời, chỉ không ngừng lặp lại, "Bỏ vũ khí xuống, hợp tác sẽ được khoan hồng, cô nghĩ mình có thể chạy thoát sao?"

Người mẹ ngắt lời Trần Thi Vũ, nói, "Tôi không nói dối! Tôi đảm bảo ba nó sẽ không bao giờ đánh nó nữa, cũng không đánh tôi được nữa!"

Y tá cười khẩy, nói, "Nói như vậy, bà đã giết ba nó rồi?"

Người mẹ ngẩn người, lắc đầu, "Không, chúng tôi ly hôn rồi!"

Y tá cũng ngẩn người.

Tiếp sau đó, nước mắt của cô ta tuôn ra, bỗng nhiên nức nở, "Bà gạt tôi! Bà chỉ muốn con gái bà yên lòng thôi, thật ra bà chính là một kẻ dối trá! Bà sẽ không rời khỏi người đàn ông đó! Cho dù ông ta ức hiếp con gái bà ra sao, bà vẫn ở bên ông ta! Bà là kẻ dối trá!"

Tâm trạng y tá trở nên kích động, không ngừng huơ cây kéo trong tay.

Trần Thi Vũ liền nhắm chuẩn thời cơ, xông vào trong buồng thang máy, dùng vai đẩy y tá ra, cướp cô bé lại từ tay y tá. Vì dùng lực quá mạnh, mất thăng bằng ngã nhào vào trong thang máy.

Người mẹ hoảng loạn ôm con mình vào lòng, vẫn đang vô cùng sợ hãi.

Lúc này, y tá nhân lúc Trần Thi Vũ ngã, lao ra khỏi thang máy, chạy vào lối thang bộ ở đối diện.

Trần Thi Vũ cảm thấy mình đã sắp kiệt sức rồi, nhưng cô biết mình không thể bỏ cuộc. Cô cố gắng đứng lên, nói với người mẹ và đứa bé, "Làm ơn! Nhất định phải giúp tôi trông chừng bệnh nhân này! Mau báo cảnh sát!"

Dứt lời, Trần Thi Vũ liền đuổi theo hướng y tá kia vừa bỏ chạy, để lại hai mẹ con đang sợ hãi trước thang máy.

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Cô Dâu Say Ngủ (4)

Lông Vũ đâu?

Theo lời Lâm Đào, tôi vội vàng sắp xếp lại suy nghĩ nhưng đầu óc trống rỗng, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nước mắt Đại Bảo không ngừng lăn chảy rơi xuống sàn nhà, chúng tôi gần như có thể nghe thấy.

Mỗi phút mỗi giây trôi qua, chúng tôi vẫn giữ nguyên một tư thế. Khoảng năm phút sau, suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi.

Lúc này sau khi phát hiện bất thường, đã bấm thang máy. Thang máy dừng ở đâu nhỉ? Tầng mười một? Đúng! Tầng mười một!

"Chúng ta lên tầng mười một mau!" Tôi hét lên với những người phía trước.

Đại Bảo vừa nghe tôi nói, lập tức lại dấy lên hy vọng, là người đầu tiên lao đến ấn thang máy. Tôi, Đại Bảo, Lâm Đào, Hàn Lượng và vài bác sĩ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra cùng nhau lao vào thang máy.

Khi thang máy mở ra ở tầng mười một, chúng tôi chưa thể thích nghi với bóng tối đột ngột, nhưng nghe được tiếng khóc của một đứa bé, chúng tôi như nghe thấy âm thanh của hy vọng.

Tôi vội vàng mở chức năng đèn pin của điện thoại lên, chiếu rọi chiếc

giường di động đang hơi nghiêng ngả phía trước buồng thang máy, có hai mẹ con đang ngồi trên mặt đất.

"Hai người là ai?" Tôi hỏi.

Đại Bảo vừa nhìn đã thấy ngay chị Bảo đang nằm trên giường, cũng thấy vết thương trên cổ cô ấy. Cậu ấy lao đến phủ người lên giường bệnh gọi, "Mộng Hàm! Mộng Hàm!"

Cố hòng chị Bảo khẽ động, cuối cùng thở hắt ra.

Bác sĩ đến bên giường, kiểm tra tình trạng của chị Bảo và nói, "Không sao, không sao."

Đại Bảo mừng đến phát khóc.

*

"Sao bây giờ các anh mới đến? Tôi báo cảnh sát cả mười phút rồi! Điện thoại gọi nửa chừng thì hết pin nên tôi cứ lo các anh không biết được vị trí cụ thể." Người mẹ thấy tôi và Lâm Đào mặc cảnh phục bèn run rẩy nói.

Tôi chợt nhớ đến mệnh lệnh của trung tâm chỉ huy giao xuống cho Đội Cảnh sát đặc nhiệm trước khi bắt tên áo trắng.

"Vừa khéo tầng dưới cũng có một kẻ tình nghi nên khi trung tâm chỉ huy nói có người bị cướp, chúng tôi đều nhầm lẫn, cho rằng là do người bên dưới làm." Tôi giải thích, "Để mọi người chịu khổ rồi! Nhưng vì sao chị không đi thang máy xuống? Ở đây tối om thế này?"

"Ai mà không muốn chứ!" Người mẹ ai oán nói, "Cô cảnh sát lúc nãy bảo chúng tôi trông chừng bệnh nhân. Tôi sợ thang máy lại bị tên cướp kia ẩn lên trên, đành phải một tay dắt con gái, một tay đẩy giường bệnh xuống thang

máy. Nhưng vừa xuống đến tầng này thì phát hiện cả tầng không có một bóng người! Hôm nay đúng là xui xẻo, giường bệnh bị rơi mất một bánh xe, tôi thật sự đẩy không nổi! Không cách nào đẩy nó vào trong thang máy được. Nữ cảnh sát kia đã nói phải trông chừng bệnh nhân này, tôi không thể bỏ đi được, đành ở đây đợi các anh đến thôi."

Người mẹ này rất có trách nhiệm, tôi vô cùng cảm động. Nhưng cảm động không ảnh hưởng đến tư duy của tôi.

"Vậy cô cảnh sát đó đâu rồi?" Tôi hỏi.

"Lúc nãy đuổi theo tên cướp vào lối thang bộ, nghe tiếng động, chắc là chạy lên trên." Người mẹ nói.

Lâm Đào cũng mở chức năng đèn pin của điện thoại lên, nhanh chóng lao về phía cầu thang bộ. Tôi vội vàng đuổi theo, hét lên, "Đại Bảo ở lại, gọi cho đội đặc nhiệm."

Men theo cầu thang lên đến tầng mười sáu, bốn bề đều tối đen như mực, không chút tiếng động. Trên bậc thềm lên sân thượng, chúng tôi thấy những vệt máu đỏ tươi.

"Lông Vũ!" Lâm Đào gào lên rồi xông đến đây cửa.

*

Chưa từng thấy Lâm Đào phong độ ngời ngời lại thất thần như thế, không mệt mỏi, không bị thương, không sợ hãi, mà trái tim đang bị treo lơ lửng bỗng nhiên được buông lỏng, là một kiểu thoải mái có thể khiến người ta suy sụp.

Giữa sân thượng, một y tá cao gầy đang nằm trên mặt đất, tứ chi mềm nhũn, không thể giãy giụa. Trên lưng y tá là cô gái trẻ có mái tóc ngắn, tóc

đang tung bay theo từng cơn gió lạnh, cô gái ấy chính là Trần Thi Vũ.

Trần Thi Vũ đang co gối khóa chặt hai cánh tay của y tá, chớp mũi cô ấy bị lạnh mà ửng hồng.

"Sao giờ mới đến?" Trần Thi Vũ vừa nói vừa đứng dậy. Cảnh sát đặc nhiệm đi cùng chúng tôi liền tiến lên cầm tay y tá kia lại. Nhìn thấy đó là một cô gái trẻ, đội trưởng đội đặc nhiệm có chút giật mình.

"Ôi chào, chân tôi tê hết rồi." Trần Thi Vũ nói, "Lạnh quá, chắc tôi sẽ bị cảm mất."

Thấy Trần Thi Vũ không sao, chúng tôi đều bật cười. Lâm Đào đứng dậy, đi đến bên sân thượng, run run lấy một điều thuốc ra, châm lửa hút.

"Chuyện là thế nào vậy?" Hàn Lượng cởi áo khoác ra, khoác lên vai Trần Thi Vũ.

Trần Thi Vũ giống như một cô bé, nhún nhảy một lúc, "Tôi lợi hại không này, tôi bắt được hung thủ chuỗi vụ án nhóm B rồi."

"Chuyện thế nào vậy?" Tôi hỏi lại lần nữa.

"Chẳng thế nào cả." Trần Thi Vũ nói, "Tóm lại là tôi quá giỏi, phá được kế điệu hổ ly sơn của chúng, sau đó bắt cô ta."

"Gay cấn quá đấy." Tôi dùng chân đá đá cây kéo sắc rơi trên sân thượng, lau mồ hôi trán.

Trần Thi Vũ hất chiếc áo khoác của Hàn Lượng trên người ra, nhìn lỗ thủng trên ngực áo khoác da của mình nói, "Ngay khi đến cửa, tôi đã nhanh chóng bắt cô ta lại, không ngờ cô ta cũng nhanh lắm, quay lại cho tôi một kéo. Tôi vừa né ra liền thừa cơ đâm cô ta, nhưng chiếc áo đẹp đẽ này của tôi

hông mất rồi, đau lòng quá."

"Bị cô dọa hết hồn! Sao không thấy cô đau lòng cho tôi đi!" Lâm Đào đập tắt thuốc, môi vẫn còn hơi run rẩy, "Trước cửa nhiều máu thế kia!"

"Có gì đáng sợ đâu?" Trần Thi Vũ chỉ vào y tá đang bị còng tay, nói, "Không phải các anh nghĩ đó là máu của tôi đấy chứ? Tôi đâu có phải Đại Bảo, yếu đuối thế sao? Anh hỏi cô ta xem mũi có đau không? Với loại võ mèo ba cào cào của cô ta có thể làm gì được tôi? Tôi chỉ cần ba, hừm, năm chiêu, chỉ trong vòng năm chiêu đã đánh ngã cô ta rồi."

"Sao cô không thông báo cho chúng tôi?" Tôi nói.

"Thông báo bằng cách nào?" Trần Thi Vũ nói, "Tôi chỉ có hai tay để dùng, đề chặt cô ta rồi, lấy gì để gọi điện thoại? Gào thét cả hồi lâu cũng không ai đáp lại. Lúc này cô ta giãy giụa ghê lắm, tôi lại không có đồ trang bị cảnh sát, chỉ có thể đề chặt cô ta cho đến khi các anh đến. Với lại, tôi lạnh sắp chết rồi, hiệu suất làm việc của các anh quá kém, chắc tôi phải đợi đến cả hai chục phút ấy nhỉ?"

"Lần này xác định là hung thủ của chuỗi vụ án nhóm B chứ?" Tôi gật đầu, đặt câu hỏi.

"Cô ta cả bé gái cũng tấn công, còn đưa chị Bảo lên giường bệnh di động, cô ta không phải hung thủ thì là ai?"

Trần Thi Vũ nghiêng đầu nói, "Nhưng lúc này đợi các anh cũng chán lắm. Lâu thế kia, tôi biết làm gì? Đành trò chuyện với cô ta thôi, nói một hồi cô ta đã lộ chân tướng ra rồi."

"Trò chuyện?" Tôi sa sầm mặt, "Đúng thật là... cô giỏi lắm!"

*

Không biết có phải do chị Bảo bị thương lần nữa, cổ bị siết chặt khiến cho mạch máu ở não thiếu máu và có phản ứng cung cấp máu lên não trở lại hay không mà vết thương của chị Bảo nhờ đó đã có chuyển biến tốt lên. Tuy trên cổ bị siết tạo thành một vết hằn đỏ, nhưng bắt đầu từ tối hôm đó, tứ chi chị Bảo đã có thể tự cử động, mí mắt cũng động đậy theo nhịp hô hấp.

Bác sĩ rất vui mừng. Theo kinh nghiệm, đây có thể chính là dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Quả nhiên, 7 giờ sáng hôm sau, chúng tôi lần lượt nhận được điện thoại, chị Bảo đã khôi phục ý thức hoàn toàn, chỉ là nằm trên giường bệnh lâu ngày, thân thể vẫn còn rất yếu, tứ chi không có sức.

Đột nhiên thấy nhẹ nhõm hẳn, mọi người chẳng ai bảo ai mà cùng ngủ đến tận trưa mới cùng nhau mang hoa tươi đến bệnh viện tỉnh.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt ở tầng năm, chị Bảo đã thay chiếc váy cưới trắng tinh, đang ngồi trên giường bệnh. Màu trắng của váy cưới và chiếc chăn trên giường bệnh hòa vào nhau, mọi thứ đều trắng tinh tươm, đều rất đẹp mắt.

Đại Bảo mặc vest ngồi bên giường, hút từng muống cháo cho chị Bảo.

Nhìn thấy cảnh này, nước mắt tôi tựa như chuỗi hạt bị đứt, không ngừng tuôn rơi.

Trần Thi Vũ và Linh Đang đã chạy đến ôm chị Bảo, cũng nhìn ra sự khác thường của tôi.

"Đàn ông con trai mà khóc sụt mướt thế có ngượng không kìa?" Linh Đang lên tiếng trêu tôi.

"Thế này là sao?" Trần Thi Vũ cũng nhìn tôi với vẻ mặt giễu cợt.

Tôi vẫn không khống chế được nước mắt của mình, tôi biết đó là cảm xúc trong lòng tràn ra.

Đại Bảo lúng túng nhìn tôi, nói, "Ở đây chỉ có anh Tần biết quá khứ của tôi, nên chỉ có anh ấy mới hiểu được lòng tôi."

"Quá khứ? Quá khứ gì cơ?" Trần Thi Vũ tò mò hỏi.

"Khi biết Mộng Hàm bị thương, vì sao tôi lại chắc chắn cô ấy bị tấn công sau 9 giờ đêm hôm đó?" Đại Bảo cúi đầu nói, "Có biết lúc trước Mộng Hàm và tôi giận nhau, tôi đã dùng cách gì để dỗ ngọt cô ấy không? Có biết vì sao chúng tôi chụp ảnh cưới, Mộng Hàm chỉ mặc sườn xám chứ không mặc váy cưới không? Nếu tôi không thất hẹn, Mộng Hàm sẽ không gặp kiếp nạn này."

Dứt lời, mắt Đại Bảo cũng đã ngân ngấn nước.

Chị Bảo run run tay, cầm tờ khăn giấy lau nước mắt cho Đại Bảo.

"Đại nạn không chết ắt có hậu phúc." Linh Đan an ủi, "Mộng Hàm đã vượt qua rồi, Đại Bảo, cậu đừng tự trách nữa."

"Đại Bảo từng có một quá khứ oanh liệt." Tôi nói, "Hiện tại hai người thế này, tôi biết, Đại Bảo đã vượt qua được chướng ngại trong lòng. Hạnh phúc thuộc về hai người trong tương lai đã bắt đầu rồi."

"Đánh trống lảng gì đấy?" Trần Thi Vũ truy hỏi, "Quá khứ của anh oanh liệt cỡ nào? Kể tôi nghe với! Còn nữa, còn nữa, anh đã dỗ ngọt chị Bảo thế nào vậy? Hai chuyện còn lại tôi không thấy hứng thú."

"Nhiều chuyện quá." Lâm Đào cười nói, "Nhưng tôi cũng muốn biết."

"Được." Đại Bảo nói, "Đợi Mộng Hàm hồi phục hoàn toàn, hai chúng tôi sẽ cùng nhau kể cho mọi người nghe."

NGƯỜI SỐNG SỐT

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Lời Kết

Chúng ta cứ dần bước, giăng thuyền ngược dòng chảy, không ngừng rẽ hướng về quá khứ.

- Trích "Gatsby vĩ đại" -

Trương Kim hôm nay lại trốn học. Cô không muốn nghe gã khốn nạn mang kính kia giảng bài. Mỗi lần nhìn thấy ông ta, cô đều cảm thấy như nhìn thấy cha dượng đã chết của mình.

Trường đại học được đặt ở huyện này chỉ nhỏ như một trường cấp ba, giảng viên gần như chẳng biết lấy một câu tiếng phổ thông chuẩn. Trương Kim không hiểu nổi vì sao ban đầu mình lại điền nguyện vọng vào ngôi trường rách nát này. Tiếc là đã năm ba, cô cũng không có ý định thi lại. Nếu theo ý định ban đầu, có lẽ cô nên học ngành Thể dục thể thao hoặc ngành Anh văn? Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại chọn chuyên ngành Kỹ thuật truyền thông khó nhằn này.

Cô cuộn mình trong góc khuất nhất của quán Internet, không phải sợ cuộc vui bị quấy rầy, vì cô thừa sức đánh đuổi đám ôn con dây dưa không dứt.

Cô cuộn mình trong góc khuất nhất của quán Internet, không phải để làm những chuyện mất mặt không dám cho người khác thấy. Vì cô cảm thấy việc mình đang làm rất thần thánh, cô là một đấu sĩ hãn hoi.

Cô cuộn mình trong góc khuất nhất của quán Internet, chỉ là một thói quen.

Cô nhìn bảng chữ cái mẫu trong tay, gõ lại từng câu từng chữ ập ủ trong lòng bằng bảng mã Vigenère lên diễn đàn trò chơi Tuyệt mệnh sát. Cô dùng phần mềm hỗ trợ, thay đổi thời gian của diễn đàn trò chơi nước ngoài này thành giờ Bắc Kinh.

*

Chủ đề: Tu La Vương Nam Hòa 8-15 11:00 AM

Bạn hiểu được câu này, mới có thể độ sức cùng tôi. (Tiếng Anh)

Tu La Vương Nam Hòa mở chủ đề tại đây, người hiểu được câu này, mới có thể độ sức cùng tôi, nếu thắng được tôi, tôi sẽ cúi đầu xưng thần, nghe theo sự chỉ huy của bạn mà đánh chiến khắp phụ bản, lập uy thiên hạ, cùng tiến vào Thiên đàng. (Mã Vigenère)

*

Trương Kim châm một liều thuốc, gác chân lên bàn hết như thằng con trai, im lặng chờ đợi.

*

Phản hồi:

Bình luận 1: asdf8-15 11:06 AM

Cái quái quỷ gì thế này? (Tiếng Anh)

Bình luận 2: hell8-15 11:16 AM

Đang ôn lại bảng hai mươi sáu chữ cái đấy à? (Tiếng Anh)

Bình luận 3: Earthquake8-15 11:22 AM

Trong lúc đợi bản mở rộng, trên diễn đàn ngày càng nhiều người nhàn rỗi nhỉ. (Tiếng Anh)

Bình luận 4: Obama8-15 11:23 AM

Theo tôi thấy, lại là một người Trung Quốc gõ lung tung đấy. (Tiếng Anh)

*

Sau vài lượt người cười nhạo chửi mắng, chủ đề của cô bị trôi xuống.

Trương Kim cười khinh khỉnh. Loại mật mã Vigenère cơ bản nhất này mà cũng không ai nhận ra, lại càng không trông đợi có người nghĩ ra được từ khóa để phá giải lời tuyên bố của cô. Trong trò chơi thú vị như thế, sao toàn những người thiếu hiểu biết thế này? Trương Kim chợt cảm thấy có chút cô đơn. Trong làn khói thuốc lượn lờ, cô từ từ nhắm mắt lại. Chuyện xưa như một cơn ác mộng, hể nhắm mắt lại, nó sẽ hiện lên trong đầu cô ngay. Dù cô có chống cự thế nào chẳng nữa cũng phí công vô ích.

Năm đó, cô 14 tuổi, cha dựng đờ cô lên giường, lột quần cô ra một cách thô bạo. Cho dù cô vùng vẫy ra sao cũng không thể thay đổi kết cục. Giữa cơn đau xé da xé thịt và mùi rượu khiến người ta buồn nôn đó, Trương Kim liếc thấy mẹ mình đang đứng ngoài cửa.

Cô cứ ngỡ mẹ sẽ đến cứu mình. Nhưng cô đã lầm.

Giống hết tám năm qua, cho dù cha dựng đánh đập cô ra sao, mẹ cũng chỉ biết van xin, mù quáng mà van xin.

Cô thương tích đầy mình, mẹ chỉ biết nói, "Cha con sẽ không đánh con

nữa đâu, mẹ đã ly hôn với ông ấy rồi."

Bây giờ thì sao? Không chỉ chưa ly hôn, cha dượng vẫn như cũ, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, thậm chí... thậm chí tên cầm thú đó còn...

Trương Kim muốn báo cảnh sát, nhưng người mẹ quý trước mặt khiến cô không thể bước đi.

Trương Kim nhớ, bắt đầu từ ngày hôm đó, cô cố hết sức chứng diện mình như một thằng con trai, hút thuốc, uống rượu, chơi game, đua xe, đánh nhau...

Nhưng tất cả những việc cô làm đều không thể lấp đầy khoảng trống trong lòng. Cô luôn cảm thấy trống trải một cách kỳ lạ.

Dù chẳng học hành làng nhàng, nhưng với tư chất vốn thông minh, cô vẫn thi đậu vào một trường đại học loại hai trong huyện. Nói là đi học đại học, nhưng thực chất là cô đang trốn tránh khỏi móng vuốt của cha dượng thì đúng hơn.

Ba năm trôi qua, cô đắm mình trong game online Tuyệt mệnh sát này, dường như chỉ khi chứng kiến những cảnh máu me như thật trong đó, cô mới có thể tìm được cảm giác thân thuộc.

Thậm chí khi cha dượng cô qua đời vào năm ngoái đã khiến cô hối tiếc vô cùng. Vì sao không phải mình giết ông ta? Cô tiếc nuối nghĩ.

Dần dà, trò chơi không đủ để khóa lấp nỗi trống trải trong lòng cô nữa. Cô nghĩ, mình phải làm một việc thần thánh, một việc có thể thỏa mãn chính mình. Chẳng phải trò chơi có nói sao? Không giết sạch tất cả, không thể lên Thiên đàng.

Nhìn chủ đề không ngừng bị trôi xuống dưới, Trương Kim bắt đầu tuyệt

vọng. Không có lấy một đối thủ, chẳng lẽ mình phải tự biên tự diễn?

Vài ngày sau, khi Trương Kim chán chường đăng nhập diễn đàn lần nữa, cô vui mừng khi thấy có người phản hồi!

*

Bình luận 5: La Sát 8-24 5:08 PM

Loại mật mã Vigenère còn con này thì có gì đáng để huênh hoang? (Mã Vigenère)

Bình luận 6: Tu La Vương Nam Hòa 8-25 11:55 AM

Cuối cùng cũng có người hiểu được. Người nước nào đấy? (Mã Vigenère)

Bình luận 7: La Sát 8-25 5:26 PM

Ngoài Trung Quốc thì còn ai có thể nghĩ ra được? (Mã Vigenère)

Bình luận 9: Tu La Vương Nam Hòa 8-26 11:44 AM

Vậy thì tốt, có gan độ sức với bốn vương không? (Mã Vigenère)

Bình luận 10: La Sát 8-26 1:36 PM

Tất cả phụ bản đều đánh qua rồi, top 10 giải đấu server, các nhiệm vụ hiểm cũng đã hoàn thành xong hết, còn gì để độ sức đây? (Mã Vigenère)

Bình luận 11: Tu La Vương Nam Hòa 8-26 7:18 PM

Giết sạch phụ bản, thật sự có thể lên Thiên đàng à? Đừng có đùa! (Mã Vigenère)

Bình luận 12: La Sát 8-27 5:00 AM

Bạn có ý gì? (Mã Vigenère)

Bình luận 13: Tu La Vương Nam Hòa 8-27 11:51 AM

"Không giết sạch tất cả, không thể lên Thiên đàng", có gan giết người xung quanh không? Vậy mới gọi là độ sức. (Mã Vigenère)

Bình luận 15: La Sát 8-28 5:02 AM

Có gì ghê gớm đâu, tuy chưa thử qua, nhưng cũng không ngại thử, dùng cách trong phụ bản đi. (Mã Vigenère)

Bình luận 16: Tu La Vương Nam Hòa 8-30 12:01 PM

Tôi là chủ, theo lý phải nhường, năm trận thắng ba xem như thắng, bạn đặt nhiệm vụ trước đi. (Mã Vigenère)

Bình luận 17: La Sát 9-2 5:12 AM

Nhiệm vụ 1:

Thời gian: Đêm ngày 7 tháng 9

Mục tiêu: Cô dâu

Điều kiện thắng: Giết

(Mã Vigenère)

Bình luận 18: Tu La Vương Nam Hòa 9-3 11:11 AM

Đã nhận. Biết chọn thật đấy, Boss mặc váy cưới trắng trong phụ bản để lại ấn tượng rất sâu trong bạn à? Cẩn thận dấu vân tay của mình, đừng để cảnh sát phát hiện ra đấy. (Mã Vigenère)

*

Lần đầu giết người, Trương Kim cảm thấy vừa hưng phấn vừa căng thẳng. Cô thấy máu là thứ dơ bẩn nhất trên đời, sau khi suy đi nghĩ lại, cô chọn một cây roi da thật chắc. Nhưng lần này ngoài việc trèo tường hơi mất sức, những việc khác đều rất thuận lợi. Cô hào hứng lên diễn đàn, phát hiện mình đã đi trước La Sát.

*

Bình luận 19: Tu La Vương Nam Hòa 9-9 11:45 AM

Hoàn thành nhiệm vụ, các trang báo lớn đều đưa tin. Đúng là kích thích không thua gì phụ bản. (Mã Vigenère)

Bình luận 20: La Sát 9-10 6:47 PM

Hình như tôi thua rồi. Bạn ra nhiệm vụ đi. (Mã Vigenère)

Bình luận 21: Tu La Vương Nam Hòa 9-11 12:15 PM

Nhiệm vụ 2:

Thời gian: Bắt đầu từ chiều ngày 14 tháng 9

Mục tiêu: Trẻ em

Điều kiện thắng lợi: Hoàn thành nhanh chóng.

(Mã Vigenère)

Bình luận 22: La Sát 9-15 9:45 AM

Hoàn thành nhiệm vụ. Bạn thì sao? (Mã Vigenère)

Bình luận 23: Tu La Vương Nam Hòa 9-17 12:04 PM

Thật ra tôi hoàn thành sớm hơn bạn, nhưng không biết vì sao đám người kia vẫn chưa phát hiện ra thi thể. Xem như tôi thua đi. (Mã Vigenère)

*

Trương Kim cảm thấy mình đã tìm được tri kỷ trong đời, vừa là đối thủ vừa là tri kỷ, cô phấn khích vô cùng.

*

Bình luận 24: La Sát 10-20 5:44 AM

Gần đây hơi gắt, cảnh sát điều tra khắp nơi, nên phải lánh tạm một thời gian. Lần trước xem như tôi được hời, giờ tôi đặt nhiệm vụ thứ ba đây:

Thời gian: Hoàn thành trước ngày 23 tháng 10

Mục tiêu: Người già neo đơn

Điều kiện thắng: Kéo dài thời gian phát hiện vụ án

(Mã Vigenère)

Bình luận 25: La Sát 10-22 7:15 AM

Rạng sáng hôm nay đã hoàn thành. (Mã Vigenère)

Bình luận 26:

Tôi cũng hoàn thành rồi. (Mã Vigenère)

Bình luận 27: La Sát 10-24 4:45 AM

Đã thấy tin tức, tôi thua rồi, tỉ số 1:2. Xem ra sẽ điều tra gắt gao đây, tạm lánh một thời gian thôi. (Mã Vigenère)

Bình luận 28: Tu La Vương Nam Hòa 11-11 11:55 AM

Nhiệm vụ 4:

Thời gian: Bắt đầu từ bây giờ

Mục tiêu: Người giàu

Điều kiện thắng lợi: Độ khó cao hơn xem như thắng. (Mã Vigenère)

Bình luận 29: La Sát 11-20 11:48 PM

Khu biệt thự, bảo vệ nghiêm ngặt, camera bốn phía, trèo tường vào nhà, giết. (Mã Vigenère)

Bình luận 30: Tu La Vương Nam Hòa 11-21 4:22 AM

Đi nhờ xe, giết. Thôi, xem như bạn thắng, hòa. (Mã Vigenère)

Bình luận 31: La Sát 11-29 5:03 AM

Tôi bị cảnh sát bắt rồi, nhưng họ không có chứng cứ, đành thả tôi. Nghe nói cô dâu ở nhiệm vụ đầu sắp tỉnh lại! Đến lượt tôi ra nhiệm vụ: Phạm tội hoàn hảo, hủy diệt chứng cứ, giết.

Thời gian: Sớm nhất có thể

Mục tiêu: Nhân chứng chưa chết

Điều kiện thắng lợi: Ai giết được thì thắng

Tôi có lợi thế hơn, nhường bạn bốn tiếng đồng hồ. Ngoài ra, mục tiêu nằm

tại bệnh viện tỉnh Long Lâm, phòng ICU, người thực vật, chăm sóc đặc biệt, Triệu Mộng Hàm. (Mã Vigenère)

Bình luận 32: Tu La Vương Nam Hòa 11-29 5:15 PM

Cảnh sát bên tôi cũng ngày ngày đến quán Internet điều tra dấu vân tay, may mà tôi đã lánh đi. Mong quá, thời khắc rung động lòng người sắp đến rồi. (Mã Vigenère)

*

Bao lâu nay, cô vẫn luôn bình thản, vẫn thi thoảng lên lớp nghe giảng, vẫn ngủ ngon lành trong ký túc xá, vẫn đến quán Internet để giết thời gian, vẫn lái xe gắn máy đi lang thang khắp nơi. Trương Kim nghĩ, cảnh sát làm sao cũng sẽ không ngờ được hung thủ nổi danh khắp tỉnh Nam Hòa và Long Lâm lại là một cô gái yếu đuối, họ sẽ không bao giờ tìm ra cô.

Chỉ cần cô có thể thuận lợi sát hại nhân chứng còn sống kia, vậy thì mãi mãi không ai tìm được La Sát, tìm được cô.

Nhưng, một bệnh viện lớn, có bác sĩ, có y tá, làm sao để hoàn thành nhiệm vụ giết người lần này đây?

Đang lúc suy nghĩ, Wechat của cô báo có tin nhắn.

"Cưng à, bao giờ đến gặp anh đây?"

Đây là người bạn cô "kiếm" được trong lúc nhàm chán, rất thích hình của cô khi chưa qua photoshop, lúc cô đơn buồn chán cô cũng trêu chọc anh ta vài câu.

Trương Kim chợt nhớ ra, tên ngốc này là người thành phố Long Phiên! Cô nhú mày, bắt đầu thẩm tính toán.

"Tối nay gặp."

"Thật hay đùa vậy?"

"Bốn tiếng sau, đến đầu đường Long Phiên, em lái xe gắn máy." Trương Kim mở bản đồ điện tử ra.

"Trời lạnh thế này mà đi xe gắn máy?"

"Có dám lên xe em đi hóng gió không?"

"Hóng gió xong thì sao?"

"Đến bệnh viện tỉnh, tìm người quen cũ, làm chút chuyện bí mật. Anh tìm được không?"

"Có tên thì sẽ tìm được. Nơi đó anh rất quen thuộc. Chuyện gì thế?"

"Nhưng người quen này không phải người thường, nếu người nhà cô ấy thấy anh đến tìm, sẽ đánh chết anh đấy."

"Đã hiểu, bí mật tìm. Nhưng, chuyện gì?"

"Cứ đi rồi biết."

"Sau khi tìm người quen thì sao nữa?"

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh muốn thế nào cũng được."

"Thật không?"

Trương Kim mỉm cười, ra khỏi quán Internet, leo lên chiếc xe gắn máy, đội mũ bảo hiểm màu đen.

Một làn khói tan biến dưới ánh hoàng hôn trong tiếng gầm rú của động cơ

xe.